

Sy-li spěwał,
Pilnje dšłal,
Strowja šo
Swójnjo statok,
A twój awjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spaf měrny
Čerstwosć da.

Nječ ty spěwał,
Swěrnje dšłal
Wódnje dny;
Džed pak swjaty,
Dził daty,
Wotpošć ty.

Z njebjes mana
Nječ dī kbmama
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokreš čo!

F.

Šerbske njedźelske časopis.

Wubawa šo kóžbu šobotu w Šesmošerzj knižničkejcejni w Budyšinje a je tam so štydwórtlětnu přichodplatu 40 np. došćaj.

Njedźela po štych kralach. Psalu 122.

Wje swjatej seženju křišćianšćeje njedžele widžimy šwjedźeńšć cšah do Jerusalema, do swjateho města na rěčnym cšah. Mjes pučorariemi je tež dwanaćlětnu Jerusalema šwjatimaj starichinaj. W Jerusaleme šhubitaj šwjateho šyna a hdyž staj jšo s tysčnej bolosću pytałoj, jeho namatašćtaj w templu šedzo šrjebža mjes wučerjemi, šo wón jich pošluchosće i jich woprašchowosće. Na porotowaze šlowa šwjateje maczerje pak wón dželeje: „Šcho je, šo staj mje pytałoj? Njewěštaj, šo ja byč mam w tym, šchož mojeho Bóta je?“

Zuto šlowo Jerusa, toprěnje, kotřez je nam šfhowane š jeho žimjenja, njefjerja nam jenož, šajše šfejšćosć měšćejše Jerusalema š žiwemu Bóhu, ale tež woznosć, kotřez měšćejše Jerusalema š kóžde Israelske dželejo. To bšće šwjate město a templ město hnadnje špštitomnosće Bóžeje. Jerusalema bšće to město šch žebženja; parowaz džrbjez rjanaj Bóžij šlužbow bšće ša pobožneho Israelit horta šštrafa Bóža. Zato lud Bóžij w šubje džrbješće pšebšynawaz, šo wšcha šrudba wuprašowosće še hnujazyž šyntač horžego žebženja šo Jerusaleme. Těho dla hšom šral Dawit špěwa (Psalu 27, 4): „Wo jene ja prošu teho Knješa, to bšch rad mš: šo bšch moš w Knješowym domje wotšaz šwoje žiwje dny, te rjane Bóže šlužby wosładač a jeho templ špytač“ — a čšj, šiz šedžach w babylonškim šajšwe, šoržach: „Šeli šo ja tebe ša-pomnju, Jerusaleme, šha njedž budže šapomnjene mojeje

wrawiz.“ Wyšćanje luda žanyč mješow njefmajesće, hdyž bš jemu dowolene, čahnyč do štareje dominaj, a špalmišć škwali to mšele, kotřez je jemu domošnosć, do Jerusalema, do Bóžejo doma šiz, špšitowatowa š šlowami: „Ja šwješelam šo teho, ščtož mi rěčane je, šo pšidžemy do Bóžejo doma a šo našće nobi šćaz šubža w twojich wrotach, Jerusalema.“

Kak wšele šohatšće šmy my dželejo noweho šluba. Nam hnadna špštitomnosć Bóža njefe šwjatana na wšće město. Našch Šbžnik je prašaj: „Šbžez dwaj abo tšjo šhromadženi šu we mojim mjenje, tam šym ja šrjebža mjes nimi“ a pščežo šabo šmemy šhonič jeho šlubjenje: „Ja šym pola waš wšćitke dny hač do šćončjenja šwěta.“ Wšchubžom, šbžez štylne wutrobje jeho pytaju, čže šo wón jim namatač dacz. Šzty šwěš, šbžezšuliz mšerjazy modlerjo bypla, je templ teho Knješa.

W tola, nimamy tež jene město, wšebje jemu šwjecžene, šbžez kóždžću šbžnu njedželu jeho hnadnu šblisćez šaczawamy a šhonič, šo Bóh wopory našćich modlitow we hnadje špšitaj, našch Bóžij dom? Šo čžšćim džele wšćednych dnjow tu našch Knješ naš šćrowi. Šdžž lšto wot lšta wšćodobročšim Bóh nam tudy nššabłaze wšnosće wšćneho šboža pšchipowjebač datwa, pračje, njefšmemy wšćaz, šo mamy tež Jerusalema, šbžez šwjatiz Bóh šo nam pščežo šabo šfowuje w šwojej njefšćončnej lubošć? Njedžybimy pšdri wšćednym džele a we šorju žimjenja na njedžellšć džej šo wšćelšć wšćaz: „Ja šwješelju šo teho, šo pšidžemy do Bóžejo doma a

fo nasche nohi itacz budža w twojich wrotach.“ Duż chżemy pak też f dżakownošču wużiwacz, ſchtoż Wóh nam pofcżęzi. Schtoż je raś hujate, ſbóžne wjeſełe ſačunwał, ſotřeż je nutry ſemjichitóž jemu wobradžik, ſchtoż wó, tak wón ſrudobu ſwječzi a ſbože pſchekraſnja, tón hinał njemóže, hač pſchęzo ſabo ſwioje tročęze ſtočiz do Wožeho domu, f dżakom hnuty, fo njetrjeba wjaży w cžemnoščiz a ſečnu ſmjerceje ſebžic, ale ſo je ſlaw Wožeho luda.

W w Wožim domje je rum fa wſchittich. Tu ſebži ſbožomny pola ſrudneho, tu wupaťuja ſprózi a wobčeženi ſwioju ſrudobu a tu dżakuje ſo ſbožomny ſa wjeſełe f Wožęzi ruti. Wože hnadne ſkónčoz ſo tudy fa wſchittich pofcżęzi. Tu dgrbi ſo ſhibic hidenje a ſawic, iwada a roſtora, tu dgrbja njepſchęčęzi nawnuťęž ſo lubowacz a jedyń fa drughego ſo modlicz. Haj, naſche Jeruſalem, nač Woži dom je natwarjenu, ſo by měto bydo, hžęž ſo ſhromadža, ſo by ſo přebowoło lubu Zraclifkemu a ſo dżakowało ſnjeſowemu mjenu, ſo jemu dżakowało fa wſchittu ſhownenu dżiwnu pomož, fa wſchittu ſwěrnofč, fa wſchitte wopofajone dothočęžanje, haj też ſa wſchitte wawučenje jehu lubočeje. O pójmy do Wožeho doma a modlmy ſo też fa njón a w nim. Brožęž chżemy wo to, ſo by dohobojočęz a ponińošč, wera a ſwěra naſchęho luda ſhmoba a cžęzle była. Čaž je ſty, njepſchęčęzom je wjele, tyč, kiž wopuſchęčęznja naſche ſhromadžijnje, je doſč. Drie wěmy, zyrkef ſnjeſowja je twjeržę ſačojna, ſo też beſte wrota ju wowałic njemóža, ale wo naſche a naſchich bratrow ſbože ſo jebna. Schtož Wože hnadne lubia jaſwita, ſo ham wo Wože žohnowanje pſchijnjeje. A teho dla chżemy ſo modlicz, to budž nač dżak f wſchitte žohnowanje, wot Woža tu doſtate. Haj, chżemy Woža brožęž wo wičęje ponińoščiz a f dowerjenjom, ſo by we nač ſberžaz lubočiz f načjemu Jeruſalemu, f meſtu Wožemu, a ſo by tyč, kiž ſo wot njeho ſdalení dżerža, wročęz wjeři w poſučeje, wo wěre. Wly njedamy wuſtač, načęž: Schtož je mjes wami męho luba, njęch cęhnje horje do Jeruſalema, ſo bychmy wſchitzy poſledni ſbóžny wotrytjenu tónž dozpili a pſchidſiſt f horje Sionitęz a f meſtu žiwęho Woža, f njebjelkemu Jeruſalemu a f ſhromadžijnje wjele tawjunt jańželow a f ſhromadžijnje přemich narodžęnych, koťiz ſu w njebjebach napikani, a f Wožu, přebnitęz wſchittich, a f ducham doſonjanuťęz prawych, a f přebnitęz nowęho ſačojna, f Jeſuſu (Hebr. 12, 22.)

Hamjeń.

Wlaſha „roſomna Woža ſlužba“.

(Romf. 12, 1—6.)

Słóh (874): Wótt je jo tón dęzi dołonaj —.

Wóh dač je nam ſo w ſchrytuſku,
So Wože dęčęzi ſmy! —
Duż podobojny f woporu
Som' ſwioje wutrobę!

So jemu ſwječjany dżakowanje,
Kiž jehu dęčęzi ſmy,
So cžęzo wopor žiwy je
W Wožu ſpobojny.

To Woža ſlužba roſomna
Wuđ načha tóžby cęž;
Njech ſmilnošč Woža wobnowja
W wſchitęčęzi nač! —

Wo meſtjenu ſwěta njęczjamy
Wly runim na niſbu,
So wobnowojęz pſchęmęmny,
So w mygli notwi ſmy!

Tak roſejnawacz wutrijemy,
Schto Woža wola je;
So ſamer dobyt, ſpobojny
W doſonjany dęze.

A f ponińošču pſychmy ſo,
Rač nam ho pſchidſiſta!
Do kraleſtwa dęž ſwiojeho
Wóh wěre jaſup da.

Wož ſlawow w cžęle wjele je. | Tež dary wičęſełe wuđęla
Ziž dęžo wičęſełaje, | Nam ſłowa njebjeſta,
Tak w ſchrytuſku ſmy pęhes jene; | So ſlužba Wožu ſpobojna
W nim cžęlo jene je! | Wóh načęz je žiwjenja.

Slę, wopor Wožu ſwotaj ſmy
Slęje ſmilnošč ſnjeſowu! —
Duż ato Woži mečjany
Som' ſlužmy f radočęzu! —

U.

Alę Wožeho ſłowa.

Zan Hauſer bęčeje f Heſſenſkeje a ſlužęche w Amſterdamje pola wojeſkhe generala. Wſchitto, ſchtož męječhe poručenje wot ſwiojeho ſlęja, wobſtara ęerje w domje a w krodži, a jehu ſlęje bę f nim ſpotojom; pſchęž wón bę hylny, ſpęchjany a ſhibicjny młoby cžlowęf. Ale hđyž bę ſwioje dęžlo dołonaj, njemęječhe žodyn lubiſhi blał f hđonaji, hač w forcznje ja bliđom; a njęſačęche žane rjęſheje ſabowienje, hač hračę f ſartami; a njebę jemu ničę lubiſhe hač wic a wičę, ſchtož f wopliſtlu ſlužba.

Tak dotho hač Zan w Amſterdamje ſlužęche, dawaičhe ſebi pola ſlędeje žony ſwioje ičny pſtołaz, hđęž je ham tóžbu ſobotu noſčęche a ſotraz jemu pſtołnje a pſtatanje jara tunjo a f temu też jara buhęnje wobſtara. Duſto, hđyž wón f tej ſlędeje žony pſchidžę, namala pola njęje tž drubich ludži, koťiz ſo hromadžę wo Wožim ſlęnje roſčęžęmacych, też ſkērličhe ſlęnowachu a ſo modlačę. Drubęy dęrbęječhe Zan pola njęje měſtore męchicjny počęłacz, bęču-li runje w ſpwanaji; a wón ſlępi ſo potom fe khačlam a na to poſkulačęch; ičtož cęi ſlęnowachu abo rěčęch. ſlęwaičhe pak hęſto pſchj "ym. rědęajiwſchich hudy. Wón bę dotho- cęjny dočę, ſo njemęčęłaje. Dři a žolta bęry njęſtany a jehu ſmolom njewobſtara. Zanu pſchidžę tž ſobotu ſe ſwiojimi ſchatanami a namala wjaży ludž; hromadžęnych hač hewat. A cęi męchjau tak wſne rěčęž, ſo ęińt njępnyty, hđyž Zan do ſlęny ſlępi. Wón pſchj khačłach ſiejo poſkulačęche, wo cęim ſo rěčę, a ſlęhčhi, ſo wo nowym přebadži rěčę, kiž budę juſtje w zyrkwi ſwji. Pętra prubę přebowacz. Haj, proji jęne, juſtje budę M. Wóſler přebowacz. M. Wóſler bę přebat na węy, njebaloſo Amſterdama. W cęi lubžo bęču tak wjeſeli, ſo budę M. Wóſler pola nič juſtje prubę přebowacz, ſo w ſwiojim wječelu ničę druhe njewidžęchu a njęſchjſchjęchu, a ſawdawachy ſebi ruzę a dżachy: budę-li Wóh lubj ſlęje juſtje ſlęwſtę wutrobę wobrocęčęz a tak wjele, ſo budę M. Wóſler fa ničęcho buchownęcho wóta wuſlow- leny, dęa cęzu ja tak a tak wjele ſlędym dač, a ja tak wjele, a ja tak wjele; a ta křuba pſtołničęza praſęche: ja dam dwaj ičęknaťaj.

Zan ſo dżiwaičhe, jako tle ſlęhčęcheje. Wſchętož živa ſlęchęčęjaniſta wera, darniwa lubočęz a wjeſełaje nad ſnjeſjom pola ſlędych węřęžęch ſlęchęčęjaniſtow na dęwunu mōž w ſebi, tak ſo njawęrtni na to ſebžujna a ſo dżiwaja. Njewera, kiž w ſwiojej ſlęduboj wo žaneho Sębžniſta njetržęzi a tēž žaneho Woža njęuaje, njęje žęnie ta hylna, ſo by wona ęno kama ja ſo ſwioje ſamo- žęnje a ſwioju žiwnošč wubala a ſromoščiz a žiwjenje f woporej pſchijnjeſta. Wſchęčęjaniſta lubočęz pak to wſchitto rada wopruje, hđyž ſo wo to dęčła, bučęje fa Wož kraleſtwa tōjčęz; to je wona pſchęzo cęiniła a cęini to hđęčęje. Tajta darniwa lubočęz budži dżiwjanje pola ſwętnęch dęčęzi; Zan ſo teho dla tēž dżiwaičhe. „Schto dęa ta ſlępa žona cęje, ſo dęze dwaj ičęknaťaj dač, jeſi ſo budę M. Wóſlerja juſtje fa dęhownęcho wuſlowiēčęz. To je wjaży, hač mōže wona fa dwaj ičękajaj wo ſwiojim domje pſchj ſwiojich dęčęłaczach naſuwowacz.“ Tak wſchęčęche wón a dęčęche pſchj ſebi: na tutęho M. Wóſlerja c u juſtje tēž poſkulačęž hęč.

Sy-li spěwał,
Pilno dźěta,
Strowja će
Swójby statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mčeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Przez spař mčrny
Cerstwod da.

Njoch ty spěwaš,
Swěrny dźětaš
Wádnó dny;
Dźeń pak swjaty,
Duši dasy,
Wotpoďi ty.

Z njehjes mana
Njehć ói kmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Štepske njedželske łopjeno.

Wubawa ho kóždu hobotu w Šmolerzj knihičiškach w Budyšinje a je tam ša štwórćlětnu pschepłatu 40 np. dostać.

2. njedžela po łfodh kralach.

Nowik. 12. 9—16.

Zapowědł Pawoł napomina naš
k prawej lubosći

1. k Bóhu w njebješkach,
2. k našim kóbučłowjetam na semi.

1. „Lubujeje Bóha w njebješkach!“ hdyž to kaž wjše přenjeje taše šatónja napřiane steji, ho s tym prajic njeběrbi, jo je mjes lubosću k Bóhu a cłowjetam tajti wulki rosběl, kaž šu njebješa wjšešće hač semja, jo žadanje lubosće k Bóhu tał wjele wjšešće steji hač žadanje lubosće k bližichemu. Pawoł mjenuje ju swjašt dotońjenja. Wona je swjašt, kiž njebješa je semju wjaša. Wóh je swojeho Duča do našich wutrobow wulał, w kotrymž dyrčimy „horzo“ być w lubosći, totraž je s njebješk, kaž kwiate pšimo praji: „Lubosć k Bóhu je wulata do našće wutroby.“ Wjes lubosće k Bóhu njeje žana lubosć k kóbučłowjetam a bjes lubosće k bližichemu žana lubosć k Bóhu. Wjše mnohich napominanjow w tym teše mohl napřić: „Wšitko w lubosći“, kaž je we wšitkich falnjach žadanje lubosće wopřijate a „lubosć“ je „šatónja dopjeljenje“. Něšto pał Pawoł wošebje napomina: „Lubosć njebudž falščna“. Falščna lubosć pał po prawom žana lubosć njeje, kaž wopacizny pjenješ wopravdže jako pjenješ njepřači. Wšed tróttim ho w Nowinach čitajše: W měšće ho drohotna flota nadoba pschewawaše, na kotruž ho s džela wjele kóželše.

Štónčnje ho wulki dejmant pschepadžowaje. Wjele ho kóželše, ale pschepadžowarje pschepžo došć njebješe. Wón pschepžo šažo rjanosć dejmanta wušbchowaje. Duž jedyn pschitupi a šatowa „dejmant je falšny!“ Njšto to wěric njedaje. Wón wja maš instrument je šata, rosbi dejmant a blaj: wón běše šama šflejša. Tak je hušto s našej lubosću. Kašaj wopravdže je, móže ho jenož šaustkownje widžec. Wjšešće šwontowne hušto jeba. Žich wjele ho šwontownje je wšchalam bližichom wjšeš, ale hdyž bliže hlaboš, je wšitko falšne. Tak je hušto s našej lubosću. Wona ho hušto jako šama šebicnosć wupotajuje. Hdyž wubawachmy, jo bližicheho pytachmy, tam pytachmy šami šebje. Šchtož ho dejmant ša, běše hujbena wřana šatšajza, w kotrejž ho šami wobražowachmy. Hdyž dyrbi ho lubosć k Bóhu prawa wopotajac, dyrbi ho činicz po šlowach Pawołowych: „Hidžec to ša a džeržec ho k dobremu. Njebudžec lěni, šchtož činicz maže. Šchuje šnjeje.“

2. Našča lubosć njebudž falščna — tež níz k našim kóbučłowjetam, kotrychž mamy, hdyž Bóha ša swojeho Wótza wobhladowajemy, ša swojich bratrow wobhladowaj. To je šchryšć dotońja. W nim a pschep njeho je Wóh naš Wót. Duž mamy jich lubowac. „Bratřa lubosć wjes wami budž wutroba. Šchuješ mjes šobu ša šchadžeje.“ Lubosć pał dyrbi tež šmiltu być, šo ho „wotřebnosćach šwiatych horje šjeremy a šlawamy s tymi, kiž šlatuju.“ Tak činiješ čon šnješ na trošku w šana a psch rowje šazarušowym. Prawa lubosć

stutkuje tež jenake smyhlenje. „Měješe mjes hodu myšl“,
 kiz „t niškim bo džeržerč“ wučiz. Něšto hišćije jene,
 šćtož je tróna luboŕije, i dobow najčežije: luboŕež t nje-
 pišćeželam. „Dobnuješe tyč, kiz waš pišćeježehaju.“
 Nášč Šbóžnik a Šchčžepan šaj nam i krašnjim pišćikladom.
 Zať je Pawoł w škuli hwojeho mišćitra pišćeježehaju ho
 wotwucził a pišćeho bóle wotpotožal thoreho Sauluša.
 Šćtož najčej luboŕeži šabžewa, je šary hřešćny čłowjet.

„Šy ty, luboŕež, poručija,
 So ho mamy lubowacz,
 Daj, so moriwa dušča žiwa
 Na luboŕeži mošta šćaz;
 So tež luboŕež wot ho damy
 A so kóždy wé, šćtó hmy,
 So my jebyn uarod mamy
 A ša jenoh? šćejmy.“

Či we šlym čašu špytane domjaze hřeđki.

(Romyš. 12, 7—16.)

Šlób (464): Šbóž Šbó w šću njemari —.

Šbóž čjma bč čłowěčtwa wobobała,
 Nam šwětko i Woha šěšhabža;
 Šbóž šwětko je a žiwjenje,
 A jašnosć jeho šewjenje!

Něšk w šwětkle hodoownym je nam
 Užet wotewrejena t njebieham,
 So jako šćeježijenjo tu
 Bucz namalamy t žiwjenje!

Či poščizuju domjaze
 Šso hřeđki, derje špytane,
 Kiz w čašu šlym šu wotane,
 Šbóž tyščiz čěhnota naš čže:

Ze šwěrnosć, luboŕež, bowěra,
 Kiz dušči pokoj podawa;
 Š njej hěbi wupych wutrobu,
 Zať šćežiz šiměješ špobowu!

Budž w pomolanju wutrajny,
 So w šćužbje hwojej šwěrnny šy;
 Nječ šćužba, šajšaz hby bryč čže,
 Ze Woha twoje žiwjenje!

Šso horzy w dušcy wopotaž,
 So luboŕež šprawnu t brattam mašč;
 Šte hšžo džerž ho t dobremu,
 — Zať pódže i Woha t šćežemu!

A dožewu šaj na Woha,
 Kiz i mišćeje čje pišćewožba;
 Šo wopřijnje čit šćešlowym,
 Zať njelawutlišk w čašu šlym!

Nab žožnuješ a nješwarisch,
 Šso t želagenu šćowalčijš;
 Myšl wupřoto čji njelěta,
 Ze šprawnje wščudžom ponižna.

Zať wječelny we nadžiti,
 Tež šćešplimny we čěhšnosćej
 A w molenju šy wobitajny,
 — Čžah wužiwajo špobowu! —

U.

Šćudja kemšćikhodžetka.

Šćudja šćudja žona, kotraž hšžom lěta dotho žaneho šynta ša-
 šćyščala njebč, tola porjadnje kemšći hšžodžetke. Ty hěbi šćano
 pomyšćilšć, šo wišćal bččje to žyle njetrěbne a šo budžije wona
 radšćo domach wošćaz dychajala. Něčtyš, kiz šo tež nab tym
 džiwaišće, šo ju raš woprašću, čěho bla bha pišćeho kemšći
 hšžodži, hšžu tola ničjo šćyščez njemóže. Wona wotmolwi: „Ša
 do Wožeho domu hšžodžu, dofelž mam jón lubo a rada po Wožiz
 pucžach hšžodžu. To šćudžuje we mni zať někotru dobru myšl wo
 teščje, hšžu je mi jón moja hšžobžina pošćajala. Tež šćužwam
 šo w žyrchi bóle w Wožej blisfiočji a jeho wětrjazbch, a pišće
 wščem, ja džeržu to ša hwoju pišćikšćuščnosć a ša hwoje přiebne
 prawo, Bóhu šćawnje šćužiz na to wošćenje, šaž je wón poručiz.“

Kajš poroť je pišćikšć tuteje šćudje žony ša wščitšć tyč,
 šćiz hšćawu Wóžu šćužbu šćamo na wušćišć hšćajatyč bujacy
 hšćandnyč pišćizćinow bla šćatombžuja! Něčtyš raš i pošćny
 prawom džetke: „Šćóže male džetžo, šćotraž porjadnje kemšći hšžodži,
 t temu hšžu pomha, šo šo pošćištowne wošćenje w tym na-
 šćupanju napina.“ A šaž je to nujne!

F.

Budž so mnu ty!

(Geibel.)

O šćenje, šćotraž we mni nošču,
 Budž so mnu ty!
 Čže, šćata, w šćožu, w nuyš prošću:
 Budž so mnu ty!

Mje šćawnju wišćal pišći šćadnej šćudni
 Pišćeb hšžodžiz!
 A šćym-li ja a moji šćudni,
 Budž so mnu ty!

Budž i rožu twoje žožnowanje
 Mi šćabemu.
 Ašč, šo měl frute dohymanje,
 Budž so mnu ty!

O moja móž, o jašnosć šćónža,
 Wóž trowšć šy ty!
 Šćaz do pošćenjoš šćóžnoš šćónža
 Budž so mnu ty! Šurij Bróšća.

Proch šćerjenu?

Něčdže měješe ho wurjadny hšžibšny hšžedžet wotbryč; na
 njón bč tež knjes šćat pišćeproščeny.

„Ze šćeršy wišćitko w došćym rječje?“ ho hošćodať hšžoju
 manžěšću woprašću.

„Wišćo je šćotowe, ty móžšć knjeja šćaraja šćawolacz“,
 šćužniwa Marta šćapřečćiwi.

„Kries šćat je šćužćeny, ho pišćeho ša šćibljui praščezć; je
 i našćeje hšžibšneje šćibljie proch šćerjenu?“

„Wóž božićko, na to budžiz šćoro pošćabyla; to ty mi
 tola wušćy njelubo był, byšć knjes šćat našću šćibljui tašć ša-
 prošćemu do rušćow došćat“, macž šćachocćiwje rječny.

A twoja šćibljia, luby čćitarjo?

F.

Mój Bozeho słowa.

(Potraczowanie.)

Zanowce pchymienienie sda ho jecho prjebawstchym totawstcham jara dżiwne, a woni njewjedża, szcho je ho i nim na jene dobo stało: wón njestchodji wjazdy do korszam, wón ho wjazdy njewopiwu, wón ho żaneje szarty wjazdy njedotta; wón je cżich, imerty, fujekstny cżiwost. Dżyż je sam, dża beci fujki wojmie a cżita, a we konjenu beci szterstchidowe szatuczi spewa. Szcho towarstchojo njemotta szostymiz, tak je ho i nim pchymienito; njestoti mientja, jo je szory; druhy praja, jo je sawjerczanj a jo jemu moły saża. Szcho fnyes pał bżiche Zanej dooty a dżesche: ja wem, szcho jemu je. Nychto druhi njede nad tym wina, hacz tón nowy mufatyszi prędał, kiz je i nam do męsta pchicżanym i a kotremuz San szodżicżu njedzetu ke męsti bęha; tón je jemu słowu sawjerczał. Zo dycbi i mojim szablicztu sažo hinal bycz; ja dżu jecho wustrowicz.

Al kōžu njedzetu, dżyż ho ke męsti swoni, dycbi San nęsto konjow szedła, a je swojim fnyelom prjecż jęchacz. Wón to njedzetu dopotbnja njerady cżinjelche, ale szcho beci dży, wón dycbi pośkuchacz. Al tak je to jemu njedzetu saż druhy. Zana boli wutroba, jo też njemōže fwyaty adventy cżaji ke męsti hicz, a też niz rōczny fwyedżer bobow; tola wón mjelczi a cżepi. Za ranje nowoho lęta, jaśo wstchizy szkożbni swojemu tajejey generalej szosze i nōwemu lętu pchęja, pchicżupci też Zau i njemu a pchęje swoje, pchicżajawstchiz: hacz ho wón i nōwemu lętu też hręda njeboji, jo jecho kōžu njedzetu wot kemschow wotbżerżuje, a hacz mōže pchęd Wošom samowitcho, jo jemu wstchifu duchownu jędż wotwotbżuje a jecho tak i wędżnemu jatamanstwu cżeri; a hacz wón njewē, szcho je tym hrōzene, kōfżiz cżiwostę ducze pohorščuju?

Tajze prędawojne, tajze hrōzenie, to njebē ničto generalej i nōwemu lętu prajik, a nęsto to jemu jebyn jecho szkożbniwot do močowoj prajesche; to bē pchę wstchu męru! Szcho żyja lubożę pchęcżiwō Zanej bē na jene dobo prjeci: je szkożbni pchicżaje wón jemu mjelcżę, a ma hnydom i jecho szkożbu a domu wustupiczi, a też niz kōżinku njęmē dale pchiz nīm wostacz; tajcho sawjercżaneho cżiwostę njemōže wón dale trjebacz a nōdże żaneho kotwotniti.

Tak pchicżiwō Zau na jene dobo je szkożbu a i szlēba. Al szcho nęsto? Zo wón hichęje njewjedżęche, ale spuchicżęche ho na Woša a węrzęche, jo budże ho Woš ja njeho staracz; pchętoż Wože słowo jemu pchicżajuje a szubi: wstchifu swoju starożę cżibęche na njeho, pchęto; wón ho ja waś flara! —

Zato bē Zau je szkożbu a i szlēba, dżęche wón i swojim szchęcżizjanišm pchęczelam, i też ptołatničzi a i jeje towarstwu, a pomjebacze jīm swoje pobōmżenje, ho jich prajescho, szcho ma nęsto sapowczęcz, tak docho hacz šcho szkożbu njenamata. Al czi radżachju jemu, jo by kuf wistowanja sapowczę. Wón nafupi beci teho dla bantj, sznōkci, gant i kłery a szobędęche potom i brēmjęstchom, i tołchom a i nożicżkami po domach i na wstach wotoło a pchędawoache. Wón ho wjedżęche do teho szifowacz, męjesche šosze a jiwjęche ho jara bery wot swojeho pchękupstwa; mōjesche też pchęgo wjazy a lępicze twory nafupiczi a pchędawowacz, a napōšlebu ničo druhe njepchękupowacze, hacz brabantstę kłery. Njepchęstęche też teho dla żaneje druheje szkożby pola fujęcżiz, ale wosta pchiz swojim pchękupstwu.

Nędży ho jemu buhjenje eńdę na jecho puchowanju. Wón je wstchite swoje twory rospicżędā, je na dompučju, ma wjele pjenjes, i kotrmuz dżę kupzam pčacizę, wot kotrmuz ma swoje twory, a ma hichęche wjele pjenjy wstę. Ale to noży bu wostanjeny w hołpōdże a najajta nima ničo. Nęsto je i nim

7

huhjenichō dżyżi tehdom, jaśo bē je szkożby wustnaty. Tehdom njemęjęche ani szkożby ani szlēba, ale męjesche tola nęstcho pjenjes; nęsto pał nima ani szlēba, ani pjenjes, ale ma hichęche wjele dołga. Szadny pchicżiwō do Amsterdamu. Wón dżę a pchicżiwō do swojeje hołpōdy i hołatemu pchękupczej, kotremuz je najwjaży winojty; pchętoż wón je i šcho słamow štoro wstchite twory bjes pjenjes brał i swojemu poślebnjemu puchowanju, na kotrmuz bęchu jecho dży do wostbrangli. Tu dżę njęotre dny wostacz a wostaczacze, szcho budże mōż dale sapowczęcz; a pomjysci beci tal: Wstędęti mi tutōn pchękupcy sam wot šębie druhe twory pośkicżowacz, prjedy hacz jemu szcho praju, dża dżu i teho pōnaczi, zo mam swoje pchękupstwu dale wostaczę, jeliho pał njebudże, dża wem, jo dycbiu pchęstacz; a potom dżu hicz na kōżi a ho tam pchicżistajęz ja wotroczęz a szkożiz, hacz swoj dołg njęapłaczju. Za njęotre dny rjęstju tutōn pchękupcy i Zanej: cżędobla njepchicżiwō a beci druhe twory njewubjera i dajicżemu pchękupowanju? San štorzi jemu, tak je ho jemu dży dom šic szęsto, a tak hu jecho wostbrangli; a jo nima nęsto ničo a jo njemōže swoj dołg dołg šapłacziczi, wjele mjenje na to męsticzi, jo by druhe twory brał a beci wstchiczi dołg na szaju kōżiz; i temu też njęnaję a nima ničo, kiz by ja njeho ratuwał. „Dżyż dale ničo njęje hacz tole, dża to wjele njęręta“, wotmołwi pchękupcy, „pchicżiwōdżę jeno saż a wubjęcżę beci pola mje tworow tal wjele a tal rjane hacz dżęcżę. San ho nad tym pośkożwa a dżę sažo do jecho słamow a wustwola beci sažo brabantstę kłery, jara rjane. Al druhy pchękupcy w męcżę, kiz bęchu szchęcheli, tajze bē tōn šprawy Zau njebōže męł, pośkicżowacu dżę też twory bjes pjenjes, a to tak żabne a rjane, jo beci Zau njemōdżęche żantych rjęstchich żabacz. San njebē hichęche żenje tal rjane twory hromabęze męł, a tal wjele. „S tymi tworami je hōbna, jo i nini do wstchęgo męsta na wstci dżęchō, dżęcżę jebyn pchęczęł i njemu, „dżi i nini do kšajęla na mašu.“ — Kšajęł je słowne męsto w šęjęsticzi, dżędż bē Zau rodbęny. — „Zo ho šamo rożeni, jo mośaj na tajkim dalosim puchowanju wjele wubawstow; ale i temu hu też te kłery w tamnym kraju wjele drōżicze, hacz pola naś Al tajze twory, kšajęz ty tōn ras małch, tajkiz ma wstęje wjele njebudże, abo žnano žane, sziba twoje.“

Al kiz bęchu jemu radżiti, tal wón cżinjęche; dży dżęcżę je swojimi tworami do kšajęla na maśu. Dży męjesche kšilę dołcz, wstchito a wstchęto pchęmęsticzi, a tak droho dycbi kōcz swojich kłeryow pchędawacz. Al jemu ho wali jaśo cżękzi tamjęj na wutrobu, dżyż pomjysiti: to je tola też hręd a wabuchstwo, dżyż swoje twory jenemu drōżiccho pchędawowacz, hacz druhemu. Ty hu ja swoje twory pchęgo wjazy żadał, hacz hu winojte byte, a šy jo też brał, dżyż hu czi jo dali; druhyt pał, kiz hu tu wēz rośymli, šy je ty tanišcho wostajit. Ze to prawęje? Kšchęczjan njebęci hacz a ludacz; to pał šym ja cżinil. Wōg je teho dla moju kōczę domapłat: a ludzo ju mje sažo wujebali a wostbrangli. Teho dla, mōj luby Wožo, wodał mi, ja to żenje wjazy cżinicż njebubu; a daj mi mōg, jo bycz kšwerty a šprawy wst a swoj szub dżęcz!

(Pchicżiwō dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

Mēr na semi! Tak šmy w šańdżęch fwyatych dnach szchęcheli a špewali. Wo mēr na semi a wostębeje w najšchim wōtznym kraju prōbynym kōžu njedzetu w Wożim domje. Kunje nęsto je tuta prōbita tak muła. Sztrachny duch njēmęra a njępotojnojese szēha wstchudžom w šwēdżę swoju słowu. Cżi, kiz na šanajęja cżęba kēdżubja, prajędęja ho bytu w šrudobie a bojoćczi: Szcho i teho budże? Szcho je wstla wojna w Wsticzi szkōnczja, hōdżę hu kšęcżizjaniste rušovstę wōstjo wot pohancizj Szapanow pchęwinenje a

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójbnj statok,
A twój swjatosk
Zradny ja.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spát měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje dźělaš
Wědně dny;
Děaš pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočů ty.

Z njebjes mana
Njeh eš khmana
Žiwnosć je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedźelske łopjena.

Wubawa ho łóžbu hobotu w Šmolerjez knižicisćisćejni w Sudysćinje a je tam ša šchwěrtlětnu přichěplatu 40 np. dostać.

3. njedźela po tšody kralach.

2. kniži wo kralach 5, 1—19.

Přichěplak je Jezus k nam, něk dyrbymy my přichěplak k njemu, tož pastyrjo na polu a mudri i rońskedho kraja. A temu chće cžaš po hodaš naš napominacj. Njeje lohto? Kač wjele ložscho hacj pastyrjam a mudrym nam, kiž my znajemy žyke Jezusowe šjewjenje! Starj škělunskj praji: to cžešte njej, jo škělčejan hym. A tola jedyn drubj spěwa: to ložše njej, jo škělčejan hym. Wchělate sadžewki leža na pučzu a pučz je dohči. Bóh kom nam pučz pošaluje, tož pastyrjam a mudrym, a jeli jo jón pošaluje, je lohto, hodoiwne džězatto namatač. Bože puče pač šu husto džiwne.

Kač džiwny tón pučz, na kotrymž pohan Naeman k wěrnemu Bóhu přichěplak! Domapytany budže Naeman i cžešte škělunskj, přichěplakj kotrež jacyň lětar njeje. Tak tež nam husto hake cžešta škělunskj woczi wotewrja ša šbožo w škělunsku. Šy-li škělun, njepřaj: cžešo dla dyrby to čžeptić? ale pošalaj w škělunskj, w ložbych domapytany Bóži porři, kiž tebe k škělunskj chće pošalacj. — Bohabojna holza budže jata a šiwědči wo žubjeb wo wěrnym Bóhu. Waly pobawt: šchto je hacj dołal na šhubu hólčtu ležbował? A tola budže tuta w žubjeb šabyta holza Naemanowa wjedniža k Bóhu. Ja myšlu přichě tyn na bjesbóžneho nana, kiž na hěščinym pučzu do škoženja škwataje: hórza modlitwa jeho džěleja,

kiž wo nana prošy, džěleja tož mjecz přchěš jeho dušdu a wumoh jeho; pod kšlami wtyašče Bóžu hnadu. Ja myšlu na bjesbóžneho mandžěleho, kiž džěle šwójnu njěšmjertnu dušdu cžešte šapišal a wšchitón mēr i doma wuhnał: šiwěrna lubošć mandžěleje, kiž wšcho šnješe, wšcho wěri, wšchedho šo nadžija, wšcho přichěpti, rošbi napošleđt tož hamor jeho šurowu wutrobu a w Bóhu šo muž a žona hromadu namatašchaj. — Naemanej njebudže lohto, Bóha namatač. Pola krala šraelskeho njenamata, šchtož pta; profeta k njemu won njepřichěplak. Dołho dyrbi husto tež tón wtyač, kiž je šprawnej wolu pta, a někotry šo duzy šašo wrědži. To dyrbiš wjedžecj: horda myšl, šamšna wola, wutroby dwělowanja dyrby šo šlamacj, přebj hacj šelusa wibžij. — Naemanej šo ša něšto šnadne byč, šchtož šelisa žaba: myš šo šydom šročj w šorbjanje, a šhěwny wola: njepřej řězy šmana a šcharpar w šamaštonje šepšchaj hacj šchitše šraelske woby? A wón šo wrědži. Tak chće někotry něšto wošebne, zejchi a džiwny wibžecj, přebj hacj wěri. Šchtož Bože šrowo žaba, wěra a pošlušćnosć, šo jemu ša něšto šnadne byč. Najpřebj wěra a pošlušćnosć, potom džiw, to je to waldnje w škělunskym šraelske. Čžin to mako, dža budžecj to wulte wibžij! Naeman ma šiwěrných wotročšow, kiž jemu tutu štaru wěrnosć na wutrobu škadu. Wón pošluča a wěri, šo wrědži a namata w šorbjanje Bóha. Ty maš šiwěrných šredarjow, kiž tebi pučz k Bóhu pošaluje: pošlučaj jich a ty Bože džiwny wobladaš!

Dziwne sū Boże pucze, ale pŕchego kraŕne. Sa tebie ma Wóh teŕ jedyŕ: ja pŕchegu tebi, ſo by jón w nowym leŕze namatał!

Wóteŕe, ja twój syn
Wódzimam ſo ſoyu,
Soyŕ na twoje dziwne pucze
Spomniu, to mje ſtajnie wuczi,
Kaſ ſ tej' hręŕŕnej' cŕmy
Ty mje wuwieŕt ſy.
Hamjeŕ.

Kŕŕeſcijan je męrnym cłowiek.

(Nomif. 12, 16b—21.)

Gróſ (399): Soyŕ my w najwieŕſzej wuſy ſmy —.

Se ſwęta jaſnoſć Boŕego
Ze ſkŕeſczana kłóſ wóŕcho;
Kujes wopisno nam podawuŕŕi
Naſ wupyſciŕeŕ cŕze ſ ſóſuoiſci.

Soyŕ ſkŕeſczan cłowiek męrnym je,
Kiŕ ſ Beſuſom cŕęŕ ſwojy dŕe;
Męŕ Wóŕi jech wóſſawa,
Eſuóſ wóſpaciŕt wón w Wóſy ma!

Męŕ lubowacŕ, męŕ dŕerŕecŕ ty,
Męŕ wŕŕęſſne cŕiniŕ w ſiwojju,
— Ze nadawł jech wóſſawje,
Kiŕ dowieſnjecŕ ſo próſuju.

Duŕ niſomu kłóſe ſe kłóſcu
Wón njeplacŕi; nę ſ dobru
Cŕze luboſć dobyŕ bliŕſcheſo,
Zom' ſ kłóſie podawajo ſo.

Ecŕtoſ pŕŕede wŕŕęſni ludŕimi
Ze cŕŕne, jom' ſo ſalubi;
Męŕ dŕerŕecŕ jenaſ hotowy,
Wón niemóſe byŕeŕ ſe ſy.

Eſo wjeŕŕieŕ ſam dŕe njeſeŕŕe;
Wiſſaſ wjeŕŕenje je Kujetowe!
Ja ſapłociŕeŕ cłzu, praji Kujes,
Kiŕ ſaſtup ſſeŕi do njeſeŕ.

Męŕ cŕiniŕ, ſkŕeſczan poŕada,
Soyŕe muſi je Wóſu pŕŕeŕŕiwa;
— Teŕ njeŕŕeŕeŕeſela lubuje!
Taſ ſ doſom ſe wiſſo pŕŕewinje.

Œlej, wuſle to ſu ſeſliwne,
Kiŕ ſkŕeſczan naſromadŕuje
Taſ njeŕŕeŕeŕeſej na ſtowa,
Soyŕ kłóſeŕ jom' placŕi ſ dobru!

Se ſwęta jaſnoſć wuſſadŕa,
Cłma pŕŕed nim cŕŕa bojaſna;
Ze Eſóŕniſ Wóŕi pŕŕiſſoſł ſ nam,
Aŕ, cŕęſſimy ſo nim ſ njeſeŕam!

Wesleyowy kón.

Kaŕ ſo powjeda, ſo břitſſkemu reformatorej Janey Wesley ras dŕiejſeſe, ſo wón pŕŕeſ wotami hele ſſeŕi. Wón jaſſapa a ſo wopraſſa, ſſeſo je nuſſa. „Eſu tu Katholikſo?“ ſo wón praeſa.

„„Œaj““, reŕaſſe wotmoſwjene, „„jara wjele!““

„Ludŕo ſ jendŕeſſeſe ſyŕſnoje?“

„„Œaj, jara wjele!““

„Teŕ Preſbŕyterianarſo?“

„„Œaj, jara wjele!““

„A teŕ Wesleyanarſo?“

„„Œaj, jara wjele!““

Cŕęſſeſe muſſe a wuſtroŕſſan, wóſeſje nad poſleſneſ wotmoſwu, wón ſiwoje krocŕe horje ſſeſi a dŕóſſeſe ſ njeſeſſſim wotam, dŕeŕeſ wón teŕame praeſſenja wóſpietowaſe. „Eſu jom Wesleyanarſo?“

„„Mę!““

„Preſbŕyterianarſo?“

„„Mę!““

„Ludŕo ſ jendŕeſſeſe ſyŕſnoje?“

„„Mę!““

„Katholikſo?“

„„Mę!““

„Ecŕto dŕa macŕe jowle do ludŕi?“ ſo wón ſe ſpóſſiwanjom wopraſſa. Wotmoſwjene reŕaſſe:

„„My tuſy niŕſo njewęſny wo wŕŕęſſy naſpomniſſenych poſmjenowanjaſ. Zeno Œŕŕyſtuſowe mjeno je tuſy ſſate. My ſmy jom wiſſiſſy kŕeſeſcijenjo, a ſiſy je wuſſa, njeliſſomna ſyſſa ſe wŕŕęſſy naróſow, ſpłahow, ludow a reŕſow.““

F.

Młóŕ Boŕego ſłowa.

(Potraczowanie.)

Zan pŕŕiſſeſe do kaſela. Wobŕyſlenie je tu dŕoſe a jęŕſ teŕ. Zola, muſſi wón, twoje twory ſu tu teŕ dŕoſe; a taſ ſo wŕŕiſſo jaſo wuruna. Wón wotnoja ſeſi ſlamy a wuſſadŕuje w niſy ſiwoje twory. Piŕſom pręſt dŕeſi pŕŕiſſeſe wjele ludŕi do jech ſlamow, wóſſſadŕuje jech twory, cŕęſſa ſupowacŕ, praeſſeja ſo ſa placŕſim, a cŕęſſa na njej wotroŕowacŕ, ale Zan niſy krocŕſa njepuſſeſeſi a męſt, ſo je to najtuſiſſa placŕſim, a tuſiſſo je wotſtoſeſ njemóſe. Soyŕ ſupowarſo to ſyſſyſa a wiſſa, męſja, ſo je dŕimym cłowiek a jara ſiwojeje ſtowa, woteſſu teſo dŕa a njekupuja; a Zan njepŕŕeſeſa tón dŕeſ teŕ niſy kŕeſſeſa.

Wjeŕſor pŕŕiſſeſeſeſi do ſpłahow, je Zan jara ſrudny a njemóſe ſrudowy dŕa niſy jęŕſ. „Taſſate je wſſa kŕeſeſcijanſeſe ſwęſnoſeſe a ſprawnoſeſe“, muſſi ſam pŕŕiſi kęſi, „tole je twoje myto; taſ ſo cŕi njeje cŕiniſo, jaſo teŕ po wŕŕęſſimju wuſſeſa wſſowaſe. Prjeſy ſy męſt jęŕſ a pieŕ, nęſto maſſy kłóſ a nuſu; twoje wŕŕęſne je dŕie tola wopacŕne; pŕŕeſſeſe Wóh wóſſe, ſo dŕyſimy ſłoba męſe, ale dŕyſimy jęŕſ a ſo ſiwoſ. Ale dŕyſſoſo twoje wŕŕęſne wopacŕne byŕeſ pŕŕeſ tamnyſ ſwęſnym wŕŕęſnym“, praji ſam ja ſo, ſeſi naſſeſeſim, „wiſſaſ je twoje wŕŕęſne ſ Wóſim ſłowom pŕŕeſe jene; a jęŕſoſ je ſ Wóſim ſłowom pŕŕeſe jene, to njeje wopacŕne. Teſo dŕa, moja wutroſa, budŕ wjeſeſa a ſpŕŕeſeſeſe ſo na Wóſa, pŕŕeſd krotęſoſ wotſtoſim cŕęſſeſe ſwęſny byŕeſ a ſprawneſe kŕeſſeſe. Wóh, krotŕy je cŕi taſtu ſprawnu muſſi do wutroſy pŕeſſiſ, budŕe ſo teŕ ſa to ſtaracŕ, ſo móſeſſy pŕŕi taſteſ kŕeſeſcijanſeſe ſwęſnoſeſi a ſprawnoſeſi ſawoſſeſe; wón budŕe cŕi pombaŕ a cŕe ſeſimieſ. — A Zan ſiſy ſyſſeſu móſ jara męſne a ſtowa na dŕuſi dŕeſt rano jara wjeſeſe. Ale jemu ſo teŕ dŕęſſiſſeſi dŕeſt runje taſ wŕŕeſa dŕe. A teŕ ſſeſi dŕeſt njeje ani

łochyżka ptychował. A gdyż wieczór jego towarzyszo w hojpodże ja blidom kiedza, jędza a pija, swoje nawisowane pjenjehy licza a su wjecheli, będzj San sam w cżemnym kucyżu, ję buchy tchłeb a macza jón je ptylami.

Me Janey nijeje ischworoty dżej hyczeje wchytka nadżija spadnyla; pchetoż jena kupowafła bydli hyczeje w męscje, kotoż nijeje hacj bōdło na wifach pobyła; a gdyż ta pchidnōje a budze jeho tworty widżecz, dha wječeje wot niōj kupi. To pak bēdže krajna hrabina dżejenja je swojimi cżejnymi knienjemi w kafełu. A wona pchidnōje ischworoty dżej je swojim pchewodżecystwom na wifki a pchisłupi najprjedy f Janowym flamam. Janey putozj wutroba f wjechłofaju, jafu widżi, kaf wjele fleepow wona wubiera a na sironu kładje; a prafda jo nēto ja placjinnu. Jan jej wchytiko wobliczi, świernje a sprawnje, każ janemu družemu. Wōna cżej nēchto mało mjenje dać, każ je wachnje na hermanafach. Jan pak snaphiczejini: pola njejo njeje wachnje, fo by hēbi wjele pominaf a potom mjenje brać; ale pola njejo je twierda placjina a taniōch wōn hōwot tworty wofajaczj njemōje. Knienji hrabini je to nēchto nowe; wona żenje pchekupazam dafaf njeje, ischtoż su hēbi pominali. Duż teho dla tworty leżo wofajaj, wopuchiczi flamy a njełupi nićjo.

Gdyż pak je nufa najwjeticha, dha je pchego sprawnemu cżlowjetej Wōza pomoz najblizsicha: „Nēto“, praji Jan kam pchj hēbi, „nēto je fo mnu kōnż a f mojim wifami, ja dale Janeye radu a pomozj njewēm. Staraj jo ty nēto, Wōzo!“ — A jecho wutroba je tola taf sčłōstina a wjechła, każ ja wchēzi tji dny prjedy była njeje, jafu wōn dżenj swoju zylu starość na Wōha jwała. Wōn je pchecywdżecyem: Wōh budze jemu pomhacz. Kaf pak a hdy, to wōn njewē.

Knienji hrabina bēdže f družim pchekupazam do flamow po fleepy śchła; ale tworty, kotoż tam namaf, bēchu jara śchpatne a hūbjece napichcżiwō Janowym tworam; a tola hēbi pchekupazj sa nje bōdżecje wjele wjazj pominaczu, byżli Jan ja swoje dobre. Wōna, jara wufłojna na tajse tworty, wobkafnusz, safjo do prēnich flamow hēcz a tam kupowacz. A wona praji to swojim pchewodżecam; a wchytke jo wōczōja safjo f Janey. Tudy wufłowa wona nēto safjo a kładje na sironu, hyczeje wjele wjazj hacj prjedy, a placzi je wchēbo wuwrōgowanja, kejōż Jan żaba; a tchwalj Jana a mjenuje jecho sprawnego a pchēdomiteho, kiz njeczi a njeluda, fo je to fo kcheczejjaniskim wachnaju a jara tchwalōbnje; a pchj tajkim wachnaju dbyti wofłacz. A wchitke knienja a knjenje, a kiz to kchōja, pchidnōjescu na to f Janey kupowacz. A na wječor njemēchjeje Jan ani łochyżka wjazj na pchēdani we fwojich flamacach. Wchytke fwoje tworty bē wōn ja dżej jara derje a łohō rospchēdab: wōn jeno triebajche mēricz a prajacz, każ wajele placzi, a bjerjejeje pjenjehy do jafa, bje wchytkeho fuzdżenja a wuwrōgowanja.

A Jan pchidnōjescu wieczor do hojpodby, njemōjēche f wjechłofcyżu nićjo jēcz a picz, każ to prjebawjeje wječorty njebē moht dla sruobdy a tchubdy. Wōn kam powiēja, fo je jecho wutroba tchdom pozna tchwalby a dżafa napichcżiwō Wōhu była.

Jan bē a wofla pchekupazj a kchōdżecy do mēstfaj a pē, wofacz wofłoto, a też jo hermanafach, a pchēdawajche fwoje zanfi a fleepy; a družby też Wōze flowo. To pak wōn dawno dafafche jafu pchidawōf na swoje tworty. Wōn pchidnōje je swojimi tworam i też f jara dohahym ludžom, a też f tajkim, kiz wo Wōz flowo njewōczachy. Tych wōn družby na jara dżiwne wachnje nawobi, do Wōžeho flowa hladacz. Wōn mēchjeje wachnje, jo wōn kōdžcho cżlowjefa po flowim kłōwie budżecze a po wuprajenu pchōwajcho ptyfma pchitruwafche. Gdyż wōn f hōrdym abo f tafomnym abo f ischomnym rēczjeje, dha wōn bōrty wjechłofche, hōdže je to f wifajnym

wifmje wo nim rēcz a sčżini wobras abo pchitruwanie wo nim. Družby prajecze też potom temu cżlowjetej do wōczōw a dżecze: „Wafch wofbras abo wafche jnamjo fym ja hycjom junu widżaf: bē jara trjedeny a na wafj pōbōny. A woni fo potom prajachy: hōdže dha to? A wōn jim wotmōwi: tam a tam; pła sčżenika Mafka, abo Łufajcha, w tym a tym flawje, w tej a tej ischuczyj. A gdyż tam czi potom hladaczu, dha namafaczu fo wofknamjenjeni.

Taf pchidnōje Jan f nēkajtemu fjemanej, kiz nićjo wjazj njefajecze hacj polo, fłot a hñōj, a hñōj a fłot a polo. So ma njekimjertny bušču, kiz je wjazj hñōna hacj polo a fłot a hñōj a wchytke družje fubla na femi, to wōn njewjebdżecze abo njewchōdżecze wjechłecz, a hūbłowajche tych, kiz też wo Wōzim kralefłwje a wo njekimjertnej buščy rēczachy. Jan fo f nim jnafecze. Łōn pchidnōje f Janey a dżecze: „Wō, w kotrym cżaju je w Wōzim kłōwie?“ — Jan wotmōwi: „So nami jo hycjom f wječortu blizj.“ — „So mnu niż, wotmōwi fjemani.

„Zafjcho cżlowjefa, kafizj wy ścje, też jnafu; a wy ścje na njejo jara pōbōny.“

„Hōdže tōn je?“

„Hładajcje ścjenje Łufajcha 12, 16—21.“

W nēkajim mēscje, hōdžē bē Jan na wifach, da fo njefnaty muž na Janu f chōgēnzu, kiz chyczeje jemu dōpōłafacz, fo żabyj Wōh njeje a też bycz njetrjeba; a fo je wchytiko ismōwienie a zych fłwēt sam wot fo nafaf, pchēch naturiste wozj. A hawto-wōczjeje jara a wchłecze f wōlanjom dōbycz. Jan pak nićjo njeprajecze. A jafu bē tamny jafaf wofacz, dżecze Jan jara jnēmōm: „Njewōłajcje jenoż taf jara, wafj ja dawno jnafu.“

„Hōdžefa ścje mje widżeli?“

„W 14. pafmje w 1. schuczyj“, wotmōwi Jan.

A dōczēł nićhto wot pchitōmnych njewjebdżicze, ischto tam stej, dbyrjēche hōczōnzaf biblijny pchidnōjēcz. A jafu namafacz, cżitacz: „Stupi njefnu we fwojej wutrobje: Wōh njeje! Woni fo f nićczemu njehōdža a su hōwmość je swojimi fłuffami.“

Wchidnū jo kōmējacz; a tōn mudracj dbyrjēche f hābūbu cżejnycz. —

Jan namafa nēdhy na swojim puchōwanju nēkajku bušču żōntku wo wby. Za hēbēdžche fubna pchj hēdzu, mēchjeje wōbliczo f wōbēmaj rufomaj apichimjēne a hladacze f femi f tchłenej hłowu. Jan pak pchisłupi f njej a dżecze miie: „Schto hladacz taf fudnje f femi?“

Wōna pōbēhny fwoje wōbliczo a pōglaba na zafjcho mužja je fwojimaj fahōrjenymaj a fajētēnymaj wōczōmaj a wotmōwizj dżecze: „So fym jara hūbjena a fudna, a f temu mje wōczj bōlitej.“

Jan wotmōwi a dżecze: „Wōje dżēcō, ty drje jara wjele a fpozi na fjemu hladacz do pchōca a pōpela; pōbēhny rōdchōj fwojej wōczj hōrje a hladaj hūfēchō f njechēkam, ja kotoż fju ismōwienia, ty budżecz wumōżena a wjechła, a f temu budżetj twōjej wōczj jafnje.“

„Kaf dha je to mēnjene?“ — prafeczeje fo wona.

A Jan ju fimeru rowōuczj wo cżajnym pchōwanju a njebie-fkim pōwōłanju; wōczini fwoj nōwy testament a cżitacze: Mat. 6, 24—34.

A wōczj żōntke pchēłiwafchēj fo je ptylami a buščetj fahōjenej wot teho dnja.

A gdyż Jan safjo pchidnōje, śwēczeczejeje fo jejnēj wōczj a hladaczeje jafnje f njechēkam, bjeśwōczō jo kōmēfōłacze a rufaj wafche Jana, wutroba pak fafpēna.

Mje Jēfjś lubo ma,

Schto cżu fēj wjazj żabacz,

Pchēch swoju lubōjcz cżje

Sy-li spěwał,
Přinje džěłal,
Strowja ćo
Swójbyj statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprěcny
Napoju móeny
Lubość ma;
Bóh pak swěrny
Přez spaf měrny
Čerstwość da.

Nječ ty spěwał,
Swěrnyje džěłal
Wśódne day;
Džěł pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoć ty.

Z nječjes maus
Nječ ćl khmann
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wdawała jo kóždu šobotu w Šmolerjez knihciznjacznici w Budysčynie a je tam ja šćiwórtětnu přichodplatu 40 np. dostać.

4. njedžela po łfodj kralach.

Walm 93.

„Tón Knjez je j šćaloma a kralnje wuhotowanj;
tón Knjez je woblečeny je kysnošću a je kralestwo sa-
poczał tak daloto, hačž kweł je, a wobtwjerdźil, jo ho
hauć njebudže. Wot teho cjaša stej twój šćol hotowj,
ty šć wěcny. Knjeze, rěki poľběhaju šć; rěki poľběhaju
šćwoje šćumjenje, rěki poľběhaju šćolny. Te šćolny w morju
šć wulke a šćumja hroľnje; tón Knjez pak je hiľćke
wjetřki we wyľotolęzi. Twoje šćowo je prawja wuľćba;
šćwjosć je ta rjanolęz twojego doma, Knjeze, wěcnyje.”

Tón Knjez je j šćaloma a kralnje wuhotowanj. To
je wěrnolęz, na łotruć džemj, přćbe wšćitřim w naľćich
dnjach, šć rad dopomnicž dać. Přćetoz cjašy šć hies
dwěla sa tym, jo može teź wěryoz cłowiel łobto do
šćptowanja přćitřić, tak šć jo poćizna boľalnjwje prajćez:
Je dja tón Knjez woprawolęz hiľćke j šćaloma? Šćeđi
wón hiľćke w regimencze? Džerzi wón šćeptať hiľćke
je šćwoje wľćehomolęz ruzy? —

Rěki poľběhaju šć, rěki poľběhaju šćwoje šćumjenje,
rěki poľběhaju šćolny, šćorzi pšćalmista, hdyž šćpomina na
njepřćezćelow wěrneho a žiwego Bóha. Rěki poľběhaju
šć, rěki poľběhaju šćwoje šćumjenje, rěki poľběhaju šćolny,
džerzimy šć my šćorzić, hdyž wľćdžimy, tak wjele a tak
šćaľćkth njepřćezćelow ma džęńka Bóže kralestwo. O,
njeje žabny doľny, ale jara šćy duć, łotruć wulke džęle
naľćeho ľuda w pšćorach džerzi. Přćez j ľćeľćezjanstwom,

přćez j wěru do wľćehomolęzeho, wěcneho Bóha, přćez
j cjaľanjom na wěcne, šćolęne žiwjenje, my žanu naboľimj
wjozy njetřebamy, wolaľu w šćwojich šćezćuwozach šćro-
madžijnach, trubja won do kwełta we šćwojich žabľawach,
njelćeľćezjanľćch nominach. Knjeza a njelćezja šćadnja
hromadže radu přćezćiwu temu Knjeľu a jeho žabľowanemu
a wolaľu: Hóšćoržajimj jich šćwjaľti a cizľćimj wot šć
jich šćtręti. Haj je, jako hdyľu žćřćizy čerći rospšćęćeni
byľi, jo hdyľu žćřćizy řćřćyľćowu rosbili a naľćchemu ľudu
jeho wěru j wutrobj šćwotřali. —

A tola, njedž šć žćolny w morju wulke a šćumja
hroľnje, tón Knjez je hiľćke wjetřki we wyľotolęzi. To
je šć w minjenjch cjaľach wjele ľaľćaknjemjch ras poľaľoľ,
to budže šć teź w naľćim cjaľu a w přćidhodny cjaľach
wěćke poľaľacj. Šćtož tón Knjez šćľubi, to won teź
džerzi; a jeho šćľubjenje rěľa: Šćelře wrota njedyrćja moľu
žćřćizy přćemoz. Kaľ je jeho žćřćizy hačž dotal wľćitře
přćeľćezćehanja řćoľownje přćeľćala a jeho kralestwo nje-
přćewinjenje wšćolno, hačž runjeť je cłowielća moľ a cłowielća
mudrolęz řćbi hįsom wľćdu moľnu přćęu dawala, jo wu-
tupić, tak budže teź w přćidhodje. Hdyž budže tón Knjez
prajjeť: Hačž dotal a niľ dale, dja šć te řćaľćęne žćolny
šćmęra, a jich šćumjenje wotmjeľćnje, a žćřćizy řćřćyľćowu
budže šć šćo cįim ľuľolćidho a wjeľćelćo řćelnicž a řćezć.
Teľodla njeboľimj šć, hdyž teź rěki žaľolćnje žćolny
poľběhaju.

Tón Knjez je bliřćo poľa naľ,
Wón šćwojich derje řćaje;

Wón woſtanje tež kóždy czaſ,
Tak dołho hać ſwět traje,
Tyh ſwojich ſboje, mór a troſcht,
Kaž macz tyh dźeći kraſny lóſcht.
Čejeć Wołu Knjejek dajće.

A njefkóndžny tež wjele czaſa ſe ſtorženjom a ſkwenjenjom — ſe ſtorženjom hiſtčije nichtó ničo porjebžić njeje — ale wojujmy wjele bóle jedyh kóždy na ſwojim mječje, ſwěrnie a křoble pščeſčiwio njepščeſčelam Božeho kraſteſtwa. Křčeſčizijam być reka wojuowacz, wojuowacz pščeſčiwio njepščeſčelam na naſ a woſtoło naſ. Wónje t wojuowanju njenuje nam naſch pialm. „Twoje ſłowo je prawu wučba, ſwjatotojč je rjanofeč twojeho doma, Knjejek, wječnje.“ Šłowo Bože, kotrje je wótrije, dźiſi žabyn na woſčimaj boſtomaj wótrij mječ, a ſwjatotojč Božich dźeći, jich pobožno žiwjenje, kotremuž badža ſo pšchd ludžim ſwječić, tak jo woni jich dobre ſtuffi wóſta a Wóſta w njebjeſach křwala, haſ, to ſu te dobywarſke brónje Božeho kraſteſtwa. Wšches tajke ſwote žiwjenje ſu ho prěni křčeſčizijeno wuſnamjenjeſi, tak jo žani pščeſčiwizny žaneho poroſta na nimi namatać njemožachu. Še tajkim na woſčimaj boſtomaj wótrij mječjom Božeho ſłowa ſu wučboſčizny wojuowali a wutrobu ſa Žejuſa dobywali. Wšches to ſo wuſnamjenje, i tym wojuowacz a dobywacz dyrbi tež hiſtčije dženja Křyſtuſowa žyćje. Še tym dyrbi wojuowacz jako i wótrij mječjom pščeſčiwio nadpadam hordje čłowjeſke mudroſće, i tym wotpoſtać jako i dobrym ſčitom ſčipny hanjenja a ſkóſće. Še tym dyrbi dobywacz ſtajnje a pšchego hać do tamneho wuſkeho dnja, hđžj tón Knjes wiſchtich ſwojich njepščeſčelow ſa podnožj ſwojich noſow položi, hđžj tje njewěra, je rženjom wſchaf, wuſnawa: Tón Knjes je wopravdže i kralom a kraſnje wuſhotowanj. Šamjen.

Šolta, ſaraſ w Parcowje.

2. Ale ſa dyrbimj ſwoju luboſć wotpoſtać? Wj dyrbimj měr ſđerčej i čłowjeſtam (ſcht. 12) pšches wutrobu ſmilnoſć, jo ſo nad bratom ſmilſch, kiž je w wuſu a huſbenſtwje; pšches dobročłowjeć, jo ſumny nimo bratra njehđžjſch a jeho prjec njeforſaſch, hđžj tebie praſy, ale dobročłowj jemu loſki činiſch puć i tebi a jemu i pščeſčelnym ſłowom troſčta jeho ſradobu wóſčijch; pšches ponižnoſć, kiž wě, jo ſumy mju wſchđžy pšchd Woſhom hřeſčizny; pšches čłowdomnoſć, kiž jo wuſchju ſwěta njeluboſćiznje je je ſum njepačji, ale ſe i dobrym pšchewinje; pšches ſčejſtſwoſć, kiž njewuſtanje dawacj a wodaſnacj (ſcht. 13). A hđžj je měr tažem, dyrbimj jón ſaſo twarić pšches njehpſtſwoſć: „Injeje jedyh bratſhe a wobače ſebi mjes kóbu“ a činić jo pſchſtſkade naſchego Šbóžnika, kiž je wodał te ſwojim njepščeſčelam. Wobače niž jenož je ſłowami, ale je ſtuffom a we wutrobie. To pať doſtonja ta luboſć, kiž je ſwjať doſtonjenja. Luboſć dama křčeſčizanjeſi prawu pchju a čini praweho wučboſnika Žejuſoweho.

3. Dolež pať to loſhe njeje, poſtaſnje nam Bawol ſkónčnje žerſo, i ſtorežj móž čejpamy. „Tón měr Woži wuđžet dobyće we wuſchd wutrobač.“ To je tón měr, kotrjž je Žejuſ nam dobył je ſwojeje ſmjerčju na křžiž a nam pšchj ſwojim dženju ſawotſejſt. Hđžj tón na ſchdch wutrobač křžiž, wuſlabamj čłowjeſtſow je pobuwamjoſchj a bratrow, i kotrjžm ſam ſtaw na naſchj křwaje, kiž je Křyſtuſ. A njeby to pščeſčiwio ſwórbje byſto, hđžj jedyh ſław nočyſt druſnemu žuſćj? Nimač-li wóle měr, pſtaj jón dobyč i wojuemu a ſwojich bliſchdch jozu, puć je Bože ſłowo: „dajeć ſłowo Křyſtuſowemu wobače mjes wami bydlić.“ Bože ſłowo je móž Woža a živi naſch ſuſtſtſowne žiwjenje. Wóno wóžji naſchu wólu a dama móž dobrotu činić. A ſkónčnje wiſchtſo w njenje Knjeja Žejuſa — po jeho wóli a pſchſtſkade. Še tajkeho žiwjenjeſhe jednocženja i nim žerſi jo boſhata móž, luboſć bližjehemu wotpoſtać. To budje nam čejſte loſhe a po ſbaču njemóžne móžne. Potom budžemy ſo Wožu džaſowacz, jo je nam móž bať, ſe joſnowanjom w luboſćj ſtać a ſtuffowacz. Šamjen.

„Luboſć je ſakonia dopjelnjenje.“

(Romj 13, 8—10.)

Štch (W. miſ. har, č. 213): Kať kraſne ſtawacženje —

Čje, kraſnoſć Žejuſowa
Šso jiewi w křčeſčizanjwe!
— Čjeť wotewrta noma
Šso jemu t njebu je.

Čhtož ſaſon njedſtonja,
To luboſć ſamoje;
Tu wſchđžy to dže ſhorja,
Čhto luboſć Woža je.

Wđh wutrobu je ſwoju
Čži wotſtrj w Žejuſu,
Šo wutrobu dje ſwoju
Ty pſchđj i luboſću.

Duž lubuj Knjeja ſwěru
A lubuj bližjehoj;
Še žimej ſawjichim wěru,
Kiž tebi bať je ſo!

Wón Šbóžnik twój je miſh,
Čše i hřečhom wumoj,
Šo pſchđjowjebať džiſny
Wj jeho luboſće.

Čhtož ſaſon pſchđſtaſuje,
Še twója pſchđjkuſnoſć;
Pať pšchego pobračuje
Čži poſta doſtojnoſć.

Šsy po ſakonju hřeſčinit;
Tón njebu dopjelnit;
Tmój wěčny wſchđžich-měſchit
Wšchón doſh je ſaſtačſit.

Wuſh i njeho luboſć Wožu,
Šo čejſtſchj i poſtećje;
Wſchaf t twojemu je ſbožu
Šso luboſć jiewita!

Hđžj luboſć Woža hřeje
Čži, čłowice, wutrobu,
Dže cmo rōžj křeje
Tmój džať nět w žiwjenju!

Tať bjes ſakonia ſwote
Še w duſchj horjenje,
Š nim doſtonjenje date,
Kiž ſakonia kōz je! —

U.

Druſhe roſpominanje.

W czaſu po ſchod kralach dyrbi ſo nad nami dopjelnicz, ſchđž ſu jandžeſho hoby hđwoli, jo by ho Křyſtuſ na naſ na-rodžit. Na to džiwa tež ta epiſtola:

Rol. 3, 12—17.

Luboſć je křčeſčizijana nuſna pchja.

1. Čžeſho dla dyrbimj ju wotpoſtać?
2. Kať dyrbimj ju wotpoſtać?
3. Čšto naſ poſchđja ju wotpoſtać?

1. Čžeſho dla dyrbimj ju wotpoſtać? To praſa nam te tſi čejne mjeſa (ſcht. 12.) „wuſwoleni Woži, ſwječji, lubi.“

„Wuſwoleni Woži.“ Wj bčamj Woži hñw ſaſkuſiſi, ale Wđh je naſ wuſwolil a naſ ſwojeho ſyna Žeſom Křyſta dla t čejſch poſchđnje. Wšches niſch budžemy bjes naſchje ſaſkuſby a doſtojnoſće wuſwoleni Woži. Teje njeloſkuſenje luboſće dyrbimj ho hódni wotpoſtać pšches luboſć i bližjehemu. „Šewječji“. Woť naroba ſum mju hřeſčizny a nimanu teje ſwalaſy, kotrjž na Woſh mječ dyrčeli. Še ſwojeje možu njemóžnemu ſwječji być, ale pšches Wožu hnadu to budžemy. Ta křej Žeſom Křyſta naſ wuſčijſi wot wiſchtich hřečhom, a pšches hwoſčio ſwajateho Duſha doſtonja Wđh w naſ ſapočny ſtuff ſwječženja. A hđžj ſo w ſtawoſchj podžuwamy a hřeſčimj, wón nam pšchego ſaſo w ſmilnoſćj ſwoju wumožaju ruku poſčija. „Lubi“. Wón naſ lubuje a je nam ſwoju luboſć najkraſniſhe jiewit w ſwojim ſum. Jako lubowani Woži dyrbimj pať ſwojich ſobučiwoſtelow lubowacz.

Zan bęſze też w nieſtorim wotpoſładaniu jara dżimwego waſzńia a męjeſche ſwoje nahlady wo poboznoſci. Woſhebe njebe žanemu predaraje dobry, totyż po jeho ſbaczu a pójnaczu Bože ſłowu prawnie a cziſcie njeprędowaſche. Doleż po kraju woſoto czaſaſche ja ſwojim witorowanom, dha ſinaſche ſkoro wiſciſkiſz predarow a mjeboſche tyd, totyż jeno f poſtucharjam rjane ſłowa rěda, ale ni Bože. A tajſim wón potom wjaży te miſci njeſhobęſche. Nędyb pſchitńbe do wky, hbyż predaſ njebe po jeho myſlach. A be njeboſelu rano; te miſci ſo ſwonjeſche. „Ty te miſci njeputńbeſch“, praji Zan pſchi hebi — „pſchetoz iſchtó tón preduje, to ty dawno wiſci; jo je w leſće czoſtiſcho, hač w ſymje; a jo naſeto ſinę taje a w ſymje mjerſnije; a jo je lób ſladki a ſinę będy; a jo hnož ſmjezdny a hnoji; to ſy hiżom domach w Geſſenſkej mjeboſi. Ty rabiſcho pſche forczim wotlanjeſch.

Wjeſ tym, jo hebi Zan takle myſli, je ſo kęſch ſapozat. Wón pſchiji ipėwani: „Wuž ſhwalba Woju ſamemu a dżaf ja jeho hnady“ —, praji pſchi hebi: „hby by ty tolo domach byt a moſt na naſeſcho predarja ſkoda poſtuchacz a Wože ſłowu ſhſchecy“. A hdyż tak myſli, wiſci toſch, totyż njeboſelo w hnoju hrebye, ſo hyla a ſornjato namaſa. Zan ji pſchijabuje a praji: „iſchtó dha to ſworjenje ſbėra? ta ſłupa toſch tola hnoji njeſerje?“ Wón tam dę, hłaba a wiſci, jo toſch pſchi hrebanju neſtore pſchėſeſne ſornjatta wuſjerbujie a potom f hnoja ſebėruije. Tole wiſciwiſci rjeſny Zan mjelcjo: „ty ſłepy czołowiecz! nje-mieſiſ ty, ſo mjes njerjadom, totyż tamny preduje, teſ pſchėſeſne ſornjatta teſa, a ty po nje njeuńbeſch a je njeboſeraj!“ Sęy ty hłupſchi hač tula toſch? A wón wotſtajſci ſo ſwojeho mudrowaſa beſeſe ipėwani je miſci a ſpėwa biſchęſe poſebnie ſłowa f kſerluſcha ſobu: „kiż wumohł je Sęyn Woji pſchę martu a ſmjerę ſałoſnu; wſni wot naſ wiſciſtu ſrubowu; na to ſo ſpuličęſe cęymy.“

A Zan poſchijſcho pomjebaſche, ſo njewę, hby je ſo jenu w kęſchach tat lubito, kaſ teħom; a jo je jara mjel pſchėſeſnyh ſornjattow w pređowanju namaſat; tón njerjab paſ je wotajit na boku, kaſ ta toſch.

A Zan napominaſche poſchijſcho wiſciſkiſ ſeparatiſtom, to ſu tajzy, kiż ſu ſo wot ſwojeſcho predarja wotbęſitiſ a f njemu te miſci njeſhobę, doleſ po iſch myſli a woli njeprėduje, tajſch napominaſche wón, jo njebychu kęſche ſtołbniſ, njed je predaſ tajſz cęſe; pſchetoz Wbł hłaba na wutrobu, f kęſeſz iſchtó f njemu pſchitńbe. Dji do Wožeho doma a pomuſi hebi tak: Luby Wožo, ty mje ſinaſeſ a węſch moje žadanje; ja du do twojeſcho doma, kaſ by to pſchitajaf, daſ mi něto w nim pſchicęſ ſłowa žiwjenja. A hdyż tak cziłniſ, budę Wbł biſchęſc twoje ſchęgowanie a cziłnič po twojej proſtwe.

So bu Zan w hoſpodbe nędyb wotbranjeny, na to ſym prjedy ſpomnit; jo pał bu teſ junu f morbaſſkiſ ruſow wumojeny, wo tym cęu něto pomjebač. Za węſ mjeſche jo tat: Zan ſhobęſche po witoſowanu we kraju woſoto a pſchitńbe junu poſbde wječor do hoſpody mučny a hłodny; a f nim teſ dwaj deubaj pučowaraj, taſ jo będu ſtjo w ģromadę. Korczma pał be w leſu a mjes ģorani. Węſche to leto po ģydomlėtnej wójnie. Wſcheli lóſy lud be w kraju, rubjeſche a franjeſche, a pſchėſeſhaſche wobhylerjow na wiſe mójne waſńia, doleſ jo jenu bęlač njebaſche. Tęci ſtjo pučowarjow pſchitńbechu do forczim. Węry jaſo nuſ ſłupich, wiſčachy, jo ſo nimaja tudy ničęſcho dobreſcho nadžyječ, a maja teho bla jara teđbłiwi byč. W forczimje be jara nječywarnie,

wiſchubę ſomy njerjab, roſłamane ſtoły a ſawki, ſarany a iſchſeſch, a druſe ģudobie njempte a ſanjeroſene; wobhylerjo forczim będu ſami małani a wloſhy wiſčachu woſoto cęla. Wobhylerjo kuſachy jo kaſ pby: muſ ſwarjeſche na žonu a žona na muž, a wobaſ wreſtoſchaj na dęſci a ģakowajſchaj na cęleđ. A cęleđ be njerobna a ſeleſche na hoſpoſu a hoſpobarja. Dęſci będu leńe a njeopuſchijne a njewuſnučny ničę hač ſame lóſhſtjo wot ſar-ſchęju a cęleđe. Dęſe je tajſe hoſpodariſtwa a tajſa njeperjad-ſoſč, tam žane ſchėſeſiſanſtjo w domje njeje; pſchetoz ſchėſeſiſan-ſtjo wudeba teſ cziłwieſa ſwonſtomnje a poſepiđuije jeho ſwon-ſtomne wobęńenje. Dęſe pał je lóſhſtjo, njeroba, pſchėſeſchjanje a ſelenje, tam njeje wobędenje ſwjaſeho Duħa; ale tam bydi ſty duħ, wo totymž rėa: wón je mordat wot ſpoczatta.

A tat bęſche w tej forczimje, do forczębe be Zan ſaſchot je ſwojimaj towaſchomaj, a hbyż byrjachu něto pſchėgowacz. W njemytm ģudobju pſchijnjeħedu jim žadane pičę a kſlėb na nječywarnie blido, woſoto totyſch roſchęſchjėne ſawki na ſkromny nobach wiſčachu. Wod blidom leſčachu roſłamane ſtoły a nobi wot niſch, iſchtó na puſi poſaſowawſche, totyż będu tudy njebamno byle.

Či mučniz pučowarjo žadachu hebi po wóceri do toja. Duſ bu jim pod bičę komorla poſaſana. Na pójni be w niej ſłoma roſnjerwena. Na tu mōžachu ſo leħnuč. Tak bōryh hač ſu ſami, pōcznje Zan f ſwojimaj towaſchomaj powjeďacz, jo wón na wobęlerjacz doma a na žytm hoſpobaritwe wiſci, jo tudy žadny dobry lud njebydi a jo maja ſo teho bla wobar-ſnowacz. Woni ſačinja burje ſwojeje komorſi a wuſapjeraja je, taſ derę hač mōſa. Jeho towaſchęj mēnita, jo ſu nēk doleſ ſaktani a jo mōſa f mērom ſpac. Wonaſ ſo na ſłomu leħnje-ſtaſ a bōryh wuſnjetaj. Zan pał to njemēni, ale mēni, hdyž Wbł njewobaratuje, dha je naſche wobarnowanie pobarmo, wotroci ſo w nutnej modlitwe f Woju a proſy, jo by dęſł ſo wón nad nimi ſmilič; a iſch ſaſchowacz pſchę wiſciſtim njeboſom. Potom ho teſ f ſwojimaj towaſchomaj leħny; wuſmęſ pał njemōſęde. Woſoto poſnozy biſchji, taſ deſta biſchęſe žadny mēr njeje, ale ſame ģawitowanie a ſelenje, biſchji teſ, jo je wjaży boſci do forczim pſchicęſto. Wbł ſtanje ſaſo a proſy Woſa wo pomoz a rjeſnje teſ: Dyrjui-li tudy pſchę mordabſkej ruzy wumjeręč, dha ſtaſ jo twoja woſta; budſ mi jeno hnady a wſni moju duſdu f hebi! — A potom ſawota ſwojeju towaſchom a rjeſny: „Sta-ſajta, něto njeje cęaſ f ſpanju, ſmjeretne ſtrach ſu ſo pſchitſiſiſte.“ A jeho towaſchęj ſtanuſchaj teſ a pōpnajſchaj, jo je to woprawdę wēmo; pſchetoz woni biſchja, taſ ſo czi njekraſniſch poſbde f iſch komorzy pſchibſizja. Korczmar dę burje wōcznič, njemōſe pał. Wbł ſatrjuje a ſeli a woſta, jo byrja wōcznič. Zan wot-ſmoli: „Dęſh w nozy je tula komorla naſcha a my prjedy njewōcziniſy hač na ranje. Wontach ſo czi njekraſniſz ſapjeraja a dębęſa burje wotforczęč. Nutaſch ſo czi iſtjo teſ ſapjeraja a njebaſha jim nuſ. Korczmar je ſałoſnje njemdy, ſeli a ſiwar: „pſchijnjeſe ģeſeru, ja hiżom cęu potom te ſhu-điſki ſam wotſaracz.“ Nēto je cziłwiſta pomoz pobarm; pſchetoz ſłup teho, kiſ je po ſkoro ſeħot, ſu hiżom ſaſo na iſchōbe biſchęſč. Zan ſchęuije we ſwojej wutrobe f Woju.

Naſ ſo ſda, jaſo njebychu ſo moſli czi ſawjeni wumōſ je ſtoſniſnyh ruſow; a tola buchu wumōſeni. Pſchetoz poſta Woſa njeje žana węſ njemōſna; a czi, kiſ jo Woſu domerja a ſo we wiſchę nuſ f njemu wotaſja, tyd wón wumōſe a iſch wuſmōbōđi teſ f ģertwotiſch wuſaſow. Njewėrjaży mjenuja tajſe wumōſenje ſlepy pſchipab; ale wėrjaży wječor, jo žańcho ſlepeſch pſchipaba njeje, ale ſo ma Wbł wiſciſto we ſwojej wiſchekomōſnej ruzy a wjeđe cziłwieſ wutrobę po ſwojej woli. Dęſ je iſchtó cęłneho pučja ſmyłk a njewę ſo domoj namaſacz, dha je jo to njeſho ſiė. Ale mjel bōrje je biſchęſe, hdyž je ſo cziłwieſ na duħownym

Sy-li spěwał,
Přino dšatal,
Strowja čo
Swójby statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprčony
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez apaf měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrny dšatal
Wšědno dny;
Džeš pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočá ty.

Z njebjos mana
Njehš čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čo!

Sěrbske njedželske łopjena.

Widawa šo, łóžuš hobotu w Šmolerjez knihičičkejeftu w Budyščinje a je tam ja šćitowětenu pšchedplatu 40 np. došćak.

5. njedžela po łřodach kralach.

Tak wěrnje hač ja žiwj šym, praji tón Knjes Knjes; ja nimam špobobanje na šmjerczi bjesbóžneho, ale šo by šo bjesbóžny wobrocził wot šwojeho pučja a by žiwj byl. Wobroczeje šo, wobroczeje šo wot šwojich łřodach pučjom; čješo dla čječe wumrječ, wy j Izraelšeho doma? (Czech. 33, 11).

Rónž bjesbóžneho je šmjercz. — Čłowjektojo dře wšitřny wumru, — prawi a njeprawi, pobožni a bjesbóžni. Šdžj je jich čjaš pšichšot, woni wotšal čjašnu. Duška wuštupi j bračnjeje hětu, čješo šlowa šo do rowa — a wščo, šćtož je bylo, ma šwój tónž. Čšto, ma šawěrnje wšćitko šwój tónž? Łazaruš wumrje a bohaty muž tež wumrje. Ale je j tym ta historija woblamtnjena? Ně, nam šo dale powjeda: jedyn bu njekšny do Abrahamo-weho křina a drugi bu šćorčeny do hele a čiwile. W čjašnje šmjerczi nima wšćitko šwój tónž. Wiele jich je, kiž bychu radzy wiželi, šo by w rowje šabute a j rowom pšichšyte bylo wšćitko jich šle wašnje a žiwjenje. Ale čłowjekam je poštajene wumrječ, a potom šubjenje, w kotrymž tón Knjes da łóžemu, šćtož je šaštřiz — pobožnemu žiwjenje, šmjercz bjesbóžnemu.

„Bóh pak nima špobobanje na šmjerczi bjesbóžneho.“ Žemu je wutrobnje žel, šdžj byrbi břešćniša šašubječ a šatamacj. Wšćetřo čłowjekla měra je kopata je šćojču, ale Bóh je šćepřitwočeju na mjezo hlada, wocžakřujo, njebudželi šo čłowjek tola bječe wot šćeho wotwobroczič.

Šdž bychmy my čłowjektojo šubječ šmili, dawno bychmy šemu j prawdu šapćacišli, ale wón, tón Knjes, da šwojemu šćónzu šćhadžeč nad šćymi a dobrými a dawa dešćejowacj nad prawými a njepřawými. Łeto wot leta wón pšichšabža a pyta plody na šćowym šćtomje. Kat wjele let je wón tež j tebi pšichšabžak a plody pytał, — a šćto je namatak? — „Porubaj jón; šćto wón šemju šabžeja?“ by tež wo tebi prajič byrbał, a tola šašo jene leto a bječe jene leto čje wón šćtom šćto wotšćiz, pšćezjo j nowa wocžakřujo, hač po čjašu plody njepšćinješe.

„Bóh nima špobobanje na šmjerczi bjesbóžneho.“ Šaj šamo, šdžj šu šo bižo jeho šubjenje šapćozale, čje wón tež w pošćednješ hódžinje šwojemu hěweš wobarač, — je-li šo šo šćy wobrocził wot šwojeho šćeho pučja.

Kaže šo to trašćne šubniřtwa, šašo bē Bóh tón Knjes Izraelšći lud do ruky njepšćezelow podał, tak šo bu j njepšćezelšćej pšćemožaj wotřoj šapćuzenje, wšćo wobšćleřtwa wutřupjene, šwjate mjezo powrěčene a šwjaty templ j wognjom špaleny — a niž j tutej řubodu bječe došć — ně, šo buchu šćyřti luda, kiž bēchu šo pšćed wognjom a pšćed njercjom wuřhowale, dalšo do žubzy wotwoběžene. Izraelšći lud wižječe šwój tónž pšćed wocžomaj. „Wř šćinjem, kat mōžemy lba živi byč,“ tajže bē šćyřne žašćenje njebšćowneho lba. Žana pomoz njebē po čłowjeku wuřli. — Izraelšći lud bē na wěčnje šćubjny, wot Bóha šašubženy, šašćorčeny a šaničeny. Ale křaj, Bóh tón Knjes da šwojemu łubeš prajič: Čješo dla čječe wumrječ, wy j Izraelšćeho doma? — Ja

nimam spodobanje na smjerczi bjesbožneho, ale so by ho bjesbožny wobrocził mot swojeho pucza a by žyny był. — „Wobroczeje so, wobroczeje so wot swojich kych pucow.“ — Wože hudoństwo dyrbi wšestac, je-li so lud potutu cini. A přenju krocel do potutu bē lud i tym cinił, so swoje hřeči a šawinowanje pōsławajše a so jich wusławajše. Tutemu ludu dyrbiješhe so wot Woža pomoz a wuřhowanje dostac.}

Tajze šbože tež tebi přajejmy, ty ludo naščeho wōtznego kraja. Albo njetrjebaš ty žaneho bōjšešo smilenja? — O ty maš čječ, ty maš wšeh čašne wēzy a wšeh šwēne kuba. Ale njewidziš: czim bóle twoja krašnosć wouka přichijera, czim bóle twoja pobožnosć natska wotebjera? Ty wotkudžiš. Kščešcijanste žiwjenje so i wutrobow jeshubjuje, kščešcijansta wuczba wšchudže swoje prawo šhubjuje — a mozy cžemnosće přichidu ke kujejstwu. Splah nastawa, kotruž so njeda wjazy šwaric wot Wožeho Duča, toremuž so lubi bjesbožne wušnje a wšha njeprawda. To dyrbi teho šnjeja w njebjehach rošhnewac. Šlabažmy so tehodla čaša, na kotrymž dže Wōh šwēč šwōi bud. Šnamjenja, so so tajki čaš bliži, šu widžez ja teho, kotryž je widžez dže. Duž čemny potutu cinič, hdyž Wozi hnew cžujemy. Wny wēmy, so hiščje potutu namaćam. Wōh drje nima žaneho spodobanja na smjerczi bjesbožneho, ale hdyž je jeho ščešpnošć podarmo byla, dha wōn potom šudži, šaniczi a šajtorczi. — Čžebo dla džeče wumrjecz, wy i kščešcijansteho luda? Čžebo dla čžerice bjes rojoma do njebōža? O cžincze potutu! Wobroczeje so — ale doniz je hiščje čaš — doniz hiščje potutu namaćacze, hdyž so Wōh hiščje nad hřešnikom šmilic mōže a dže.

Šamjen.

Wože spodobanje.

(Čsej. 1, 3—6.)

Šloš (W. miš. hars., č. 60): Šlej čjona Woža njewješta?
abo (524): Ša so na šabat hotuju —

Wōh, Wōčez šnjeja naščeho,
Budž šwaleny, so dostało
Šso spodobanje jeho je
Nam wumozženym je smjercze;
Naš wuřlowižny je šej wustajiz
Naš t džezatšnou a i došom wuřlowječiz!

Naš požohnowal i mtošje
Ze přehes šhrytuša bobacze,
Šduž přehes njeho je wuřlowil
Šaš předy, hač šwēt šaložiz,
Šo bchmy šalo šwēči w šubōczi
Wny bjes porota přehed nim šhodžiz.

A wustajiz je předy naš
Šsej i džezatšnu, hač našta čaš.
Přehes šhryta, Ššyna šwojeho,
Šaš spodobaje jemu šo,
Šo krašna šwalita šo šnada by,
Přehes kotruž jemu spodobni nēš šmy.

Šsyn šubowany Wōtžowy,
Šnim wot wēčnosće dželawy
Ša wumozženju šhubjeny,

Naš Wōtzej ščini spodobnych,
Šduž přichidže do šwēta a do čžka
Š nam, so je wustajiz naš i pošlečja.

Šlej, spodobanje Wože je,
Šo krašnosć nam dač wēcznu dže,
A spodobanje Wože ny
Přehes šhryta wumozeni šmy! —
Duž šwaleny budž Wōh přehes šhrytuša,
Šo nad nami w nim spodobanje ma! —

U.

Prawe předowanje.

W jenej mišionij šhromadžijne, w New-Yorku wotmētej, ras indianajši šhonnif Tichow wustupi a šhewowazu rēč džerje-
dže: „Wratja, ja bēch pohan a šym mjes pohanami wotrošil. Ša derje wēm, ša šo i pohanami ma. Ras přichidže předač t nam, tōn čžyše naš pohanow wuciz a poča nam dopošlowac, so Wōh je. Duž džachmy: „Mēnič ty, so my to njewēmny? Dži šašo tam, i wustajiz šy přichidž.“

Drugi přichidže a čžyše naš wuciz. Wōn džechje: „Wny njedyrbicze šhryč, njedyrbicze džach, njedyrbicze žločac atd.“ Wny jemu wotmolowicžmy: „Ty blašniow, myšliš ty, so my to njewēmny? Wutit to šam a wuciz to tych ludži, kotrymž ty přichidžech; přchetoz ščto šhryč, ščto šže bóle, džyli twoji šamšiti ludž?“ Wo ščtošym čžyši přichidže šhryšijan šhendrich šačy do mojeje ščty a šže so ke mni. Wopřichijeje jeho rēče bēšje něhōže tole: „Ša t tebi du w mjenje šnjeja njebješow a šenje! Šon čži dawa wjedžiz, so dže čše radu šbōžneho ščiničiz a i teho šubjenšwa wutoršny, w kotrymž nětko ležiz. Tcho dla je šo wōn tž čšlowječ ščinič a je šwoju krej a šwoje žiwjenje tēž ja tebe dač.“ Wōn šo na to w mojej hēče na jemu džetu lešny a wušny; přchetoz wōn bē šprōžny wot swojeho pucowanja.

Duž pomyšliš: Wj, šajti je to muž? Wōn tu leži a šač čšičje špi. Ša mošt džē jeho nēšle šhryšom šabicz a do ščha čžimycz. Ščto by šo ja šym prošach? Ale wōn džē šo přehed ničim njestrachje. Wōn dyrbi drje tcho wēšty byč, so je šnješ njebješow a šenje jeho přehed a jeho ščitiuje. Šcho škwa tēž wjazy wotbyč njemōžach. Wone ni přehzo šašo do myšlow přichidžechu, a w wozy džijejeje šo mi wo šwōi, kotruž je šhrytuš ja naš přehel. Duž myšlach: to je něšto druge! a tołmacowach tym drugim šhryšijan wšchile škwa, kotrez šhryšijan šhendrich hiščje dale i nami rēčechje. Šaš je šubjenje mjes nami přehes Wōžu šnadu našta. Tcho dla mam praju: „Wratja! přednjeje pohanam šhrytuša a jeho krej a jeho smjercz, jeli džeče mjes nimi žohnowanje šubdžiz.“

F.

Šsyn twōj.

(Epitta.)

Ša wosmu, ščtož mi podawaš,
A puščju, ščtož šej požadač;
Šbjež wjedžiz mje, tam čžu tē čašnyč,
Ščtož šalajuleč, i teho štanbyč.
Čžiz, šaž ty džečiz, wšcho dam šej šubicz,
Čžyž jeno šo ty so mnu šlubicz.

Čži šwoju wolu podwołam,
Šsej jeno twoju wuřlowam,
Ša prawišo ma wustacz moje,
Ša nočžu šhodžic pucze šwoje,
Čžu špocēž i twojim šubjerenjom,
Šic, štonječ i twojim žohnowanjom.

Wchelaake f bliska a f daloka.

— Wubylfi lnujes wotrjechny hejtnan je Schlieben, kotrež je so fa kultusminista wot kraja powolał, do swojeho wažneho zastojnstwa abo minister 1. hrapelce lajtuji. Wón je wošebje derje znaty w naležnosćach najšeje Łužicy, doleži bješe přebyh f hamst-finu hejtnanom w žitanje a něko je tež jako lnujes wotrjechny hejtnan žyrniste naležnosće najšeje Łužicy a najichy herbfich wošadow pob sobu mjeł.

— Danstf kral Křytian je póněžlu popoždnu nagle mumnjet. Wón bješe hišće dopowdnja, kaž henał, wjele lužy w audijenzu přichył a so dworlownje f nim roščezował. Přichy hwačynie so na dobo přrozny čujselje a lehnj so do toja. Lekar hěbi mjeleše, so je jemu jenoz nathwlinje hubjenje. Wle popoždnu w tšoch na dobo šapocja čezšo dychać a hdyž f jeho ložu šupidju, bžjom mraleše. Wón po tšoch čisłje a směrom wužny. Wón bješe miniale 88 lět starj, nojstaršich lnujazy šeršcha a njemowaleše so „přichyždny nan Europp“, doleži mraleše wjašy bžowow, křž hu f Europifimni šeršchami woženjeni, kaž je n. pšch, jendžešča kralowa jeho bžowla. Na trón šupit jeho hnu Wjendich VIII.

Žyrkwinske powješe f pruskich Sserbow.

© Łajowškeje wošady. Wo morowych lěta 1905. (Zbónženje.) Wot tajich, křž přrozny bječu wot dołheho pućowanja a bžeranja abo wobčeženi wot čezkšeho njekšerja a četpjenja, hu ućzi, kotrežch je mnohi čisłat tuteho šopkita derje znał a w dobytny ponjatku na, wuščili: W Tjožgonach: Jan Paulich, 67 l. tam, a Gandrij Šanjo, 75 l. W Šhotmzu: Adolf Šanla, wošje 50 l. šwětny knjezi hajebnič, 67 l.; Šan Paulich, 70 l.; Jan Pauli, 79 l.; Wohmew Blaja, 56 l.; Wohmew Šent, šoro 75 l. W Wjendichach: Gandrij Woišch, 70 l. W Morikowje: Jurij Wulafsch-Kapfen, 77 l. W Rabjzu: Jan Walsch, 80 l. a Jan Jahnrich, 74 l. — Šon v. Šaj: Lejna Medellowna, rođ. Wenaleš, 78 l.; Šanja Ponalowa, rođ. Wulafsch, 79 l.; Maria Šojbina, rođ. Šchulterez, 76 l. W Šhotmzu: Šana Šchellinowa, rođ. Woborč, 84 l.; Šanja Putanšina, rođ. Panošch, 83 l.; Maria Wlajowa, rođ. Woborč, 50 l.; Šana Šelgowa, rođ. Wulafsch, šudowjena Janšakowa, 80 l.; Šana Paulitowa, rođ. Woborč, 87 l. W Rabjzu: Maria Šerina, rođ. Wileš, 64 l. W Morikowje: Šana Wjendch, 63 l. a w Lipinach: Křytila Wothowa, rođ. Jahnch, 65 l. —

Wěh luby Anješ wě, kał wjele wot tšich wjěch hu wěru bžerželi a šwětnošć w šastojnstwe hacž do kónja; tež kał wjele hu lubošć a bžawonošć jako ščoblu mđu na wumjenku w mjeře wužimali a kał wjele na pošlešt w šudobje durbjadu je šylnimni křuščkami špofojom buež a žane druhe wješele njemějadu, hacž nadžiju, jo budža tola šloro rumowacž, přichwinyč, četninyč a f mjeři dónč. — Woni hu wuščili. A jich štati hu fa nim iščti jako šwětkojo f šwědženju fa nich abo přechěžiwu nim a — jo naš abo přechěžiwu nam. — Šónž, luby čisłowč, wopomni,

Wopomni kónž pošlešni! — — r.

© Delnjeje Wujesbžanškeje wošady. W starym přšeh króšim přšeh Wozu mikošč došojanym lěže bječu w najšeje wošady jo 38 bžěži narobžije, mjes nim 2 mowonarobženej. Njemandželšich bječu jich, Wozu budž štoržene, 8, mjes tym jo je jich bueł w 1. 1903 mjes 24 narobženy 1 a 1904 mjes 21. To je ta stara lnušba a nula, jo naša młobošć borie do Šafšije čeznje wyšofeje mđu bla, f wotfał pał so f wjetšcha, kónšje lěto 5, f hařbu domoj wobžča.

Přšipowjebalo je so tu 12 porow, wot kotrežch hu w našim Wozim domje 7 porow Bože požohnowanje f šwójemu mandželštemu wjawaře došali.

Přšich Wozim blidež hu f trojčim Wozje hnaby so wošchewiž bati 940 herbfich wošadowch.

Žandžel šmjerce je w šaržjenym lěže huščijšo tu pobyl bžžij druhe lěta a je f tuteje čašnosće do Wozje roja přichowbžil.

bžčžatfa, młodych, starych a šchěžiwych, tajich, kotrymž bž bžerjenje wot lubych čezšo, ale tež tajich, kotřž hu dawno hěbi šorzo požabali přječž čašnyšč a přšich Šchrytiku buež, iščtož by tež fa nich wjele lepe bylo. Wošebje křuščachu f tymjamam:

We Wujesbž: Augustfa Wobharowa njemowana Šchusterowa, wud, 76 lět stara, jeje wěru a ščepnolšč je Wěh přšich 6 lět f přšibžerazje hubjenolšču čezšo přšowow, wona pał je tež f placžom šwětnošć hacž do šmjerce bžeržela. Jurij Wjent, 70 lět starj, wo wjónach pobwyžyli hu f wjosefke čezšju křowow. Maria Wjeczowa, wudowa, 71 lět stara, kotrež bž so tež tu w dołhej hubjenolšči wotbžžilo. Wylem Parist, halle 45 lět starj, ale špřozny křuščikowšč.

W Tranjach: Wudowa Šana Wustowa, 75 lět. Maria Wětrowa, wud, 65 lět stara, lěta dołho na wozčomaj četpjazza, bješe jeina dušča žywa w Božim šlowje, hacž runje f čezšow. Woz šlowo, Wřš. poš, to bž jej potrjebnošč a ščobšč. Dočafadž njemějšelje, so by ho jej dopjelšilo, iščtož je toł hysto špewala: „ja budu jeho wobladacž f wozčomaj“.

W Rubej: Ernst Ščobank, halle 40 lět starj, tež přšes dołhu přšibžerazu hubjenolšč na wozčolšč přšibžotowanu, šowafšajowich 3 špřoty a wudowu. A tež to, halle 43 lět stara, hu wobšim šyrotam po 4 mježach wjata. W křizju w Šhorjelzu pytaše bojeje, nadžija bž tu, jo budže jo štrawa domoj wroščije. Wščo wješele ho do šudobny přšewobrošč, dom ho wrošč, ale w kaščžu.

W Manjowje: W. Wčžžynowa, wud, přšes 70 lět stara, a tež přšes 70 lět stara wudowa Šana Wjeczowa. Wona bž njebželu přšich Wozim blidež, póněžlu na to šfot a po něfotych hobjinach přšibžilžowachu ho jej ščobšč šmjerneje nozy.

Nagle wot Wozje ručšij šajatu hu Jan Wěmž a Šofa Šchuberowa w Bž, 74 lět stara.

Šo čisłowšč wuščil přše šaje a f wulkej šudobje šowafstaje-nyjem lemye w Bž: Šana Šimonč, halle 2 l., Šana Wulšifowa, šwěrna mačž a mandželšta, 47 lět. šowafšij mlyštr Šanach, 33 l. a Wulfa Wobkeš, 8 lět. Tych šožny wuščob je wššitkim wošad-ny m bž možne přšewowanje wo šlowje:

Š přšedža w našim žiwjenju

Š smjerč tu na naš kał.

A přenjej šprowešč: hu so přšiheli 16, wot kotrežch bječu 12 herbfich.

© Šynwalu mže so na to špomicž, jo w najšej wošadže to wafšenje njeje, jo bueču šeržaz staršich šwój bžěči na němšle paczerje šlali, doleži čezbža ho f tym šordžicž, mjenjo, so hu němšle paczerje wošebničelje, abo f wopaczerje lubošć f bžčšom čezbža přžu a wobčžšnosć f wuščjenjom šalutowačž, špřuřich, katechismuž, ščeluwelje hu bžjom w ščulni namuřle. Šso wě, jo maju šeršle bžěči na herbfich paczerjač f wuščjenjom čezšjo a wošebje tam, bžžž maja němšlewo wučerja, pob kotrymž je šeršle čitanje njemata wěž wofšala. © tym dwecha halle na herbfich paczerjač šapocžšč. Wle bžžž je lubošć f temu, dha dołho njetroje, jo so tež f temu wuščilnošč namala a wuščjenje wščeljo ho tež jim po šwili rjenje rođi. A je přenje lěto přščetrat, druhe lěto je wšču wuščjenje wjele lóžšje a wěž jich wutrobj. Kaž němšim bžčžom němšle paczerje, tał dwecha šerštim bžčžšom šeršle paczerje f temu šluzžž, jo bueču ho přšes nie přšibžotowanšč bže f lubošć herbfich šemšch a f wješčelenu a žohnowanemu pošluchanju a f wuščjanju přšewowanja. Wščetož jenoz přšes mačženu rěčž bžži woda žiwjenja špřčnje a možnje do wutrobj.

Tcho bla njech staršich a bžčžij šwój šeršlu rěčž jako šwój najbžžščij pošlaw wofšow bžerža, dha tež tu dale Šserbio Šserbio wofštanu. Šo daj Wěh.

Sy-li spěwał,
Filnje džělaš,
Strowja čó
Swójny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoč mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez apat měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěš pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoču ty.

Z njebojs mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokreš čó!

F.

Sěrbske njedželske kopjeno.

Wadawa so kóžu hobotu w Sمولeriez knižnicychcěst w Budyšinje a je tam ja schowatelnu přehledu 40 np. došlac.

Septuagesima.

1. Kor. 9, 24—27.

W Božim kralewstwje dyrbi křesćijian dźělać a so wo njejachodnu trónu wěčneho žiwjenja bédžić. Njeproji ničto, so to trěbne nije, dokež dže je so Křysťuš ja naš bédžił, njepšćězela pšćewinyl a nam njebieštu trónu dobył. Ně, naš čuž Sbožnik je nam pšćifasał: „Wojujće wo to, so bylsće pšćes čěhne wrota nuzsichli!“ Tež japoschot Pawoł nam pšćiwola: „Wojujće dobre wojowanie wěry, japoschot wěčne žiwjenje!“ a wo hebi mamym won na kónz kwojeho žiwjenja praji: „Ja sym so dobre bédženje bédžił, ja sym dobehat, ja sym wěru džerzał; na to je mi wotpołożena tróna prawdosće.“ Tute myšle su tež w našej epistoli wopřijate, w kotřej swjaty Pawoł prawe křesćijianje žiwjenje wopisuje. Duž hebi na jejnym pobložu i křesćojospominy

bédženje wo njejachodnu trónu.

1. Njejachodna tróna je nam pšćihotowana a flubjena.
2. Čhemy-li ju dobyć, dyrbinu so prawje bédžić.

1. Křesćijianje žiwjenje swjaty Pawoł w našim tekstje tamnym bédžestim bram pšćiruna, kotrež buchu w kóžym pšćim leže wo flawnym mječje Korincje wotbywane, so by lud jabawu měł a čělna flynosć so flwnězowała. Dobył, kotrež dobyčerjo pšći tym dostawachu, bč čěstny wěnz, kiz bu jim na flawnu flajeny a borch flwajny. To bč ta sachodna tróna tamnych bédžerjow

w Korincje; křesćijianflim bédžerjam pak je njejachodna tróna pšćihotowana a flubjena.

Kaž kóždy wě, je tróna čěstne flamjo flaiskeho krala. Duž dyrbinu so džiwac, tał mōja křuži křesćizny i tašej wulkej čěstje pšćinac, kiz tola ničo njeachlaja, křiba jeno křofanje a satamanstwo. Ale woni maju krala, kotrež je njebiešt Wótz trónował i čěstzu a křasnosću a kiz je wšćem, jemu jow na femi hač do flmjerče flwěrnje fluzozym, flnadjne flubit, so dyrbja tam junu i nim fluzjez a trónu nofyc. Wón dže praji: „Dudž flwěrnju hač do flmjerče, dha čzu tebi trónu žiwjenja dach.“ Tež swjaty flafub wotflwědca: „Sbožny je tón muž, kiz flwytowanie flnjeje; pšćetož hdyž mōn flwawny flzinjeny je, doflanje mōn trónu žiwjenja, kotrež tón křes flubit je tym, kotřiz jeho lubuja.“ Duž njeapomamy to ženje, so je nam njejachodna tróna pšćes Křysťuša pšćihotowana a flubjena a so nam ju wěn tał wěse, hač mōn flam trónu čěstje na flwojim trónje w njebiešach nofcy, junu na flawnu flaji, flny-li jemu flwěrnje fluzili hač do flmjerče.

2. Haj, njejachodna tróna je nam wotpołożena w njebiešach, kotrež je nam Křysťuš je flwojej křowju worbowal. Zola čhemy-li ju dobyć, dyrbinu so prawje wo nju bédžić, dokež mamy wjele njepšćězelow, kotřiz chědža nam ju wšć. Zehodla naš tež tón křes napomina: „Džerž, šćotž malč, so by ničto njewal twuju trónu!“ Křesćijian dyrbi čěstiz a wojowac, čheli byč trónowanj. Swoj wotflwěrnju kōz, ja kotřym ma

będę, dyrbi wón ślajnie pszęd woczomaj męc, a pschi wojowanju ma pschego na niepřščęzela hłabacę a jeho tħutnie nadbęhłowacę. S teho pał ślęduje, Ƴo dyrbi tħęščęjjan hwojich niepřščęczelow, pschęczim wojowanu ma jako wojat Ćhrystusowu wojowanu, też ĩnacę. Tęccji niepřščęczelo, tħtřz nařhu sħoźnoć moczędę, ĩu ćert, ĩwět a ćęło.

Ćert ģze, Ƴo by tħęščęjjan we hwojim bężenju padnuł a saħo nęstany. Wón pyta jeho do hřęha ja wjełę, t wojobu wot Woħa naręczę, w wobleniu sa- dęmacę a jeho, jeli je padnuł, do ĩabwelowanja tħęczę. Doteł derje wę, ĩajtu mō Woħe ĩlowo tym dawo, tħtřz do nęħo węria, dę ćertowa ĩelowi pschęzo na to, Ƴo by je węrijazym i wutrobow ĩebrał. S awět lubi tħęščęjjanę luboćę, ćęłę a tħwalu pola ludoj, radoćę a łoħe, wjeħęłężiwjenje, dę-li ĩa nim, a ĩroly ĩemu i niepřščęczęłstwow, nęje-li jeho wabjeniam poħłuchny. A jeho ćęło, tak je to ĩwōzne a łęne, tak ĩo wono wojowanja boji! tak mało ģze ĩo ĩame ĩapřęc, tak wjele żadoćęow ma na ĩemi, tak wjele węzow a tħbów, na tħtřdę wıħy, tak wjele staroćęow a wobęczęnoćęow je ĩadożwaju, Ƴo ĩo nęmōżę t nęħu poħęħnyć! S awęrnje, ĩħtřz ĩo jow będęć moczę, je bōry pschewinjeny.

Tola, luby ćętarjo, ģzemy-li dobyćę, mamy ĩo prawje będęć. Sęwjaty ĩapōłħtōł dę praji: „Dyż ĩo ĩħtř będę, dħa wıħat tranowanu nębudę, tħba Ƴo je ĩo prawje będęć.“ Duż nęwuħławajmy w będęniu a męjmu wutrobne żadanje po dobyćęu. Węjmy tak, Ƴo dobyćę doħanjenju. Sdężęmy ĩo wıħitřny węzow, tħtřz mōħa nař w będęniu wobęczęć a ĩadęmacę. Kōħ ĩo tamni będęćerjo w ĩorincę dołhi ćħę prędu na wıħęłate wōħęnje ćęłnje pschřhotowacu, Ƴo bydu tħmanoćę t będęniu dozwili, tařę dyrbi też dozwone pschřhotowanje tħęščęjjanow byćę a ĩo i dobow też na ćęle wopōławoćę. Sęwjaty Pawōł dę ĩam „wojımawę ĩwoje ćęło a wōħłudźowawę jo na ĩłudzy.“ Duż pojmajmy a tħężiwajmy też my łōřtę ĩwojeho ćęła, Ƴo by buď nad ćęłom tħężit, nřz pał ćęło nad buďom. Pschęde wıħęm poħłynujmy ĩo we ĩwojim będęniu i modłitwu, Wōjim ĩlowom a ĩwatym wōħłanjom. Wōħębje pał hładajmy we ĩwojey ĩłaboćęi na ĩelow Ćhrysta! S a nim ĩu wıħitřny ĩwōrni będęćerjo tħodźili, wón je ĩř mōżnyć ģinił we ĩwōrnyu będęniu ĩačę do ĩmjerćę. Tęż ĩa nař, ĩřz my do nęħo węrimy, ma wón moży doćę, nař ĩnadnje ĩřęczęć na puću, tħtřz wjeďę t nęładħodnej trōnje w nębjeħę! F.

Sadęwki na puću ĩiwjenja.

Ćačę też my i prawom wo ĩadęwłacę ręcimy? Ģaj, nōłchi wōtęrojo w ćħbu reřmowazije to mōħędu, dędę buďu ĩwojey węry dla pschęłęćę. Sım na wıħim puću ĩiwjenja ćert napřę- ćęwo ĩupaćę a ĩim i ĩałtwom a ĩe ĩmjerćęu tħęłęćę. Ale ĩħtř dħa na m nęħtř ģinił, dędę ĩębi wıħi puć i nębjeħęm wu- ĩwolamy?

Nařę ĩtary ĩpytował je runje tōn ĩany, ĩačę tħdom; wón jenoż i nami to dwōżętyu ĩřtħtętu ĩına wōħładęuje ĩačę i nařęłimi wōzami. Pomyħłęćę ĩębi na pschłład na řa potřęb- noćęow, tħtřz maju ludo w nařęłim ćħbu, a na tħħęzy řjanędę węzow, tħtřz na ĩwōćęę i nęćęmu nępomħaju, ĩačę Ƴo nam myħłę wōwōwōwōwōwō wōt prawje a najwıħiħęćę staroćęę ĩa węćęne ĩiwjenje, ĩř ģħę wıwıwıwıwıwı, tħtřz dyrbieli je ĩłtħami luboćęę a i dęłanjom ĩa Woħe tħaleřwo wıwıwıwı.

Wę ĩomy a ĩoħy, nępomęħłęćę ĩębi na mōćęħłtu, tħtřz wıħę wōħ ćęłnje, ĩř pał wam wıħłab na węćęne ĩory ĩjerje? S ćęħo ta mōćęħłta wōħjeje? — D, to ĩu řjane ĩuħnje, ĩłobu, ĩħōřęduchi, ruħiħę a wıħęłata pęħa wōħęćęo dęħa doma. Wıħłitę tute węłi — to dyrbićę tola pschędōćę — wam wutrobno napęłnıjaja. Tę ĩębi ĩupujęćę, potom macę staroćęę, Ƴo ĩo też řjenje ĩęłħija a wam derje řęja, a mało ćħba wam wōħława ĩa ĩiwjenje i Woħom a Ƴo Woħa, tħtřz ģęćęę tola wjełę. Dędę ģęćęę nędęłę je mıħi ĩiçę, Ƴo to pręnia myħłıćęta, tak ĩo řjenje ĩwōłęłacę, a potom w ģęřtwi wōħ ĩaħo ta staroćę ģwi- łuje, ĩačę też ćę dęwı wıħę, ĩa řjane tħodźićę, abo wy na dęwıe hłabacę, ĩařę tam ĩęħę. Sęmo na ĩwatym węćęę je wam ĩpytował błıřo a wam wōłęłm buďu i tħřłimi prōřłnyu myħłemi ĩadęwōjęu.

To ĩu tařę ĩadęwłci na puću ĩiwjenja, tħřłıħę ĩe ĩıħęćę mjele dęwıħę a tħtřz dyrbićę nawıwıwıćę, pschęwıwıćę.

Będęnie wo nębjeřku trōnu.

(I. Ror. 9, 24—27.)

Włōł: Wıħitřy ludo wıħłat ćħbu — Ćřor. ĩn. ćę. 293.

Ćęćęł-li węćęnu trōnu dołacę,
Dęřłıħ mōħje będęćę ĩo;
S dobyćęćerjom mōħęłę wōłacę,
Węłıħ pschęmoħ dęwıħę.

Na to mōħę ĩo pschřhotowacę,
Ćęłō, buďu poħłynowacę,
Wıħitřłę węzow ĩřęczęćę ĩo,
Křę ģę řęja napřęćęćę.

Luby ĩęu, twoja ĩnadu
Dobyćę mi wıħłaji;
S nim moja buďę ĩada
W tutej ĩřęłnej ćħłnoćęi.
O tak bęłęćę ĩo ta trōna
Pōla ĩnęłęwojeho trōna,
Kħtřz je we nęħu tam
Ćħotowanu będęćerjam!

Aħ, to buďę ĩōźna radoćę,
Dędę mje dębi trōna tam!
Potom dołpęni ĩo żadoćę,
Kħtřz tudy w buďę ĩam.
Wōħ pał moju ĩłaboćę ĩnaę,
Wędęnie też dołęo tħę;
Ćert a ĩwět mje ĩadęwa,
Ćęłō bęħ mi poćęęę.

Duż, o ĩęu, i mozu ĩwojey
Poħłıł mje we ĩłaboćęi;
Sęnil ĩo ty nad mıu mojej,
Wōłtřłōn hřęħa ĩadęwłci;
Daj, Ƴo ĩřęħę bęħ mōj ćħęmy
Ze we twojim ĩwōłę ĩařny,
Dħa pschę twoju ĩařłıħbu
Zmu trōnu dołanu!

K. A. Fiedłef.

Mōj Woħęo ĩlowa.

(Śłōńczenje.)

Tamny ręcıł bęł ta mıdę, Ƴo ĩęo ĩlowa pschę ćłowęłłamı
ĩaħo Woħe ĩlowo pıacędu. Wón wjeđęćę najřħłamıatıřıu

Sy-li spéwał,
Płynje dźiłaś,
Strowja će
Swójby statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróńcy
Napój móńcy
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Przez spań móńcy
Čerstwość da.

Njoch ty spéwał,
Swérnje dźiłaś
Wódné dny;
Děd pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoń ty.

Z njebojs mana
Njoch či khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
KIZ Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Ščerbiske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjejs křišćićskičekni w Wudyschjnie a je tam ša šchrobtłětnu pschepłatu 40 np. došlacž.

Seragestma.

1. Timotejeja 6, 17.

Bohaty nješmje šo hordžić se šwojim
bohatsiwom.

„Tym bohatsym we tym nječyščim šwěće pschifaj,
šo bychu njebyli wyšoko šmyšleni, tež šo njelpuščyczi na
njewěšte bohatsiwo.“ tak šwjaty japoščtoł Pawoł k šwojemu
šchulerjei Timotejei praji; wón potajskim nježaba, šo
bychu bohaci šwoje kuby přecj dawali a kudy byli,
dotež wě, šo bohatsiwo šakafane njeje, jeno šo bohaty
šwoje kuby prawje a derje k temu nadožuje, k čemuž je
trjeba. Nunje jačo wino šamo na šebi niččo hrošne a
še njeje, ale jecho njeprawe wužiwanje, to je wopiwanje,
tak tež bohatsiwo šamo na šebi niččo šle njeje, ale
grammońež a pienjezne łafomšiwto. Něščito druge je nadržny,
a něščito druge bohaty. Šaj, nadržny — kaž wjele tež
ma — tola njeje bohaty, dotež čže pschego hiščće wjazy
mēc. Šchtož pak wjele požaba, tón mōže šo potrjebniči
mjenowacž, hacž bohaty a šamožito. Štupy je jenož
štražnik, niž pak wobšedžet šwojeho šamoženja; wotročž,
niž kuješ šwojich pienjes. Rabiščo by něčomu trudy
šwojeho čjela dač, hacž něščito wot šwojeho jadržebaneho
mammona, kiz je jemu tak rjez něščito zuše; pschetož to,
ščtož na žabyn pad přecj dacž njeba, tak šo čže rabiščo
ščtrafu hěle šo k četwicž, hacž kudy pad dacž, tak mōže
tafje kuby we mērnosći jecho byč, tak mōžemy my tego
šawěrnje ša wobšedžerja džerjeć, dotež wot šwojich pienjes

šam tola niččo dale nima? Tcho dla tež šwjaty Pawoł
nježaba, šo bychu bohaci kudy byli, wjele bóle poniznje
šmyšleni dychja byč; pschetož poniznośe čłowjeka wot
lubosće k bohatsiwu wročež džerži a jemu pokafuje, tak
njewobštajne tōžde šemiš kuby je. Šawěrnje, niččo tak
nješwěrne njeje, kaž bohatsiwo, kiz je njedžatny wotročž,
šalichny pscherežel a domjazy, a hdy by jecho š tyšaz
šwajskami šwajak, wón či tola lošto četnje se šwojimi
šwajskami. Šušto hižom my čłowjetošo šwoje bohatsiwo
šady twjerbych šantow a ryšelow křowali a šu tež štražnikow
pschifajili, ale šchaz je štražnikow potupiti a je š nimi
četny; hdy tež je tón, kiz bē rano bohaty, wječor
pynucž dychjač, šo bē wiščito šhubiž. Šchto je potajskim
nješwěrnice, hacž bohatsiwo, a šchto je wjazy wobzarowacž
hacž tón, kiz šwoju žylu prōžu a šarolež jemu wopruje?
A hdyž nadržny, kiz šwoje pienjes štrachocimje hromadže
džerži, žabyn wužit wot niž nima, šafje šbože dha potom
ša njeho je, šo je bohaty, šafje wjelele hemač šnaje, hacž
to, we šlotym hrijecž? O tchde wjelele, kiz čłowjetoj
k mērež pschicž njedawa! Šy-li pak bohaty, potom wopomni
dale, šo po prawym tón bohaty njeje, kiz wjele ma, ale
tón, kiz wjele dawa. „Šchtož wy činili šče jenemu tch
najmješčim mojim bratrow — praji tón knješ — to
šče wy mi činili“, a njedychjeli my teobla we potrjebnosći
šwojich bližich tēmu knjejei dacž, šchtož ma prawo šebi
žobacž, njebudžemy šebi tak njelachodne potkady w njebyščach
šhromadžić, kiz nam wēčnje wofanu? Tak šmy my
šawěrnje bohaci w dawanju; šwoje pienjes dychimy

w śmiejerci wróćco woſtaſzajć, a jeſi ſo je na ſemi prawje nałożyli njeſſimy, potom bėda nam, potom juu je ſtrachom pynnjemy, tať ſu nam ſađeńt bęte na pućzu ł ſbożnoſeći. A ł temu woopomi dale, kaſje brėmjo bohaťtwa je. Bohaty ma tyſzaź ſtaroſcow, wón woſtolo ſhodži a pyta, hōdže by ſwoje pjenjeſy ſańrjebať a tomu by je wupozęziť. Koſo pytaſz, bohaty mužo? Hłaj, ſhryſtuſ wſchať tu ſieji, kiź dže pjenjeſy wot tebe poęzić, ł bohaťej danju dže je tebi juu ſaſo wróćco dać, a miħdže twój ſchaź wēlęziſi njeje, hać pola njeſo. Witujeſz hinal je ſwojimi bohaťstwom, dha maſz niemēr a ſtaroſce, jeſi ſo pať je ſhryſtuſeje piſceporućiſz — nienujazy w deręezinjenju napidęeznwo ſhudyu — potom moęeſz hieſ ſtaroſce być. Ty ſy wſchať jeno hōćz a podroźnit na ſemi, twoja domiſa je w njebejać; tam teź ſwoje pjenjeſy ſaſoź, ſo by prawy wużiť ł teho mēł. Chęzeſz-li ſo ſawērnie wo-bohaćcić, ſeżiſi hiebi Woħa ſa piſceřela, tať budžeſz naj-bohaťcić; chęzeſz-li bohaty woſtać, budź poniżny, piſcetoź piſceſ poniżnoćz druhić ſawieſz ſanićziſz a moęeſz ho potom ſmerom ſwojeho wjeſelić. Poniżni być, ł temu pať mamy wſchitiť ſawērnie piſcięziſz doſeć, kiź ſmy my hućjeni hřeſczniży. Duź daće nam ſwoje bohaťtwa na-łożić, taź ſo Woħu ſpoboba, chęmy wot ſwojeho ſbyta ſhudyu a potręebnym dawacź, dha ſmejemy njeſachodne woľady, kiź jeſie ſhubic njeomōżemy, tam, „hōdže ani mole ani jerław te ſame njeſkaź a hōdže poduſhi ſo ſa nimi njeſopaju ani te ſame njeſradnu.“ A temu daj nam Wōh ſwoju hnadu! Ħamjeſi.

Spėwaťka.

Wo drobach mēſta Baria wſchadzu raſ ludźo w ſańdženym kēſtoteľu maťu židowſku hoľciſz ſhodić, kotraž piſceb duriemy bohatyć wo ſkleſ ſpėwaće. Zejny kraſny, hiebroľciſczny hōbſ ſbudzi powęziťkownu teħżſtimowć, a jeħnu lubowať wumjeľtwa wobſamľny, ſhinarobęzemy pėwny dar tuteho dęeľca wudoſonjećz dać. Wo mnohić lētać bu ł tejele ſhudeje hoľciſi ſlawiena ſpėwaťka, a ł jejnymaj noħomaj leęeľe hoľdowazy Ħwēť ł lawęjen-zawymy wēnzani, ſtozmy rjećajami a liſęeſeſťimi ſłowami.

Alc teľe ſkote rjećajſy a droħotne parole bućdu ſkanoweje žōńeľe frunće a piſeħo ſwierbicho na byće tuteho Ħwēta ſwajadcu, a jaťo jeiny kraſny hōbſ ſwoj jaħny hiebroľciſk ſhubi, jaťo ſo ſtaroba blięeľe je ſwojei Ħamotu a ſwojimi cęħimi doħżnami roſpominaniow wo doľhim, po prawym tola ſhubjenym žiwjenju, dha tu wupolićawetu hōbſo nadpōdę.

We wuſtej komorje leęeľe tale ſpėwaťka, nēħby tať nimo mēry ſlawiena, na Ħmjerntny ložu. Židowſki rabbinar bōrbotajće piſcebpiſkane modlitwy, ale mēřajſy niemēreľe do Woħa ſwojicć wōtzwu. Zejna niemērapoľna, hieſpokoľna bućda jaćeľe po napoju woſchęwjenja w tutej Ħmjerntnej tyſtinoći. Duź padnyſchtej jeinej poľazej woćzi na ſwajodjene lawęjenzowe wēnzę, cęħ jeinyć triumfow bęhędęziſz piſceb jeinej bućdu ſhahędęće, diať hordoby a luboće Ħwēta doby poľęenie, roſhūadne dobyće a ta wōħa, mēřajęa žōńſa jawota ł poľęedim napinaniom mozwu: „Wiſchi-njeľeće mi moju pyću, moje bejmanťy, moje parole; wupęęeľeće woħo piſcebe mmu!“ A jaťo bęħu to ſeżinił, ſchoź wōna žadoćeć, njeľowōwōna wumre, mēřajęej woćzi mējo na ſeńſi dym ſeżenej. Ach, tu jenu droħu paru njeđe wōna jeſie poľadac.

F.

Prawa ſwērnoſeć.

(Ew. Jana 2, 10.)

Ħiſe: Jeħuſ, moja nadęia —

Śwērny budź hać do Ħmjerće, Chęzeſz-li wēcznu kōnu doſtać; Dže twój pućz teź piſceſ cęħie, Woħu durićſz Ħwērny woſtać; Dha tam juu ſwoja Tebi palmy dobyća.

Śchōź ſo tudy njebeďzi, Śnadnu kōnu njeboćata; Jeno tōn dže ł radoľci, Kiź tu cęħi, w hořu pľaka; Śęgľow Ħytwa na Ħwēće Juu jemu w rōżach teģe.

Njeľpućeź ł woćzwu dobyće Na pućzu piſceſ cęħie wrota; Kićęa, nuſy wuľhōb je, Hōdže ho bęhęći kōna ſkota; Wojuj, třeć ſo ſhryſtuloſom, Wōn cę wjeďę ł juſby dom.

Temu ſy ty piſchahať, Ś cęħom, ł bućdu Ħućić Ħwērny; Duź cęi, to by wojoľat, Ħewať njeboďęeľy ty ł mēn! ſhryſta ſhoroj imahuje, Wōna lubi dobyće.

Budź cęi Ħwajta piſchęľuſchnoć, Śwērny dęećeć, kiź ſy lubiť; Juu ſmejęľ wſchęho doľeć, Ze teź Ħwēť cęi wſchitiť rubiť; Woopomi, ſo maľſ Ħućienju Śnadnu kōnu njebeľu!

K. A. Fiedler.

Piſchibōjstwo ſaręy Śserbow.

Tcho njeuidomneho wēczneho Woħa, kiź je njebeľa a ſemju ſtworil, a jeħo lubeho ſłyna Zeiom ſhryta, kiź je na ſemju piſch-ſchoť, cęľowjeľow mot ſtaęena wumōđ, niemajęať ſlari Śserbo, A tať durićadu to teź inacz, hōdź tu niħtō njeđe, kiź budęiſe jim pėwōwať wo tym, tať je Wōh Ħwēť lubowať a je ſwojeho jenićeľo Ħyna ſa nať wſchitić daf? Ħaćrune teħo dla teģ Śserbo w ſaręy cęħať hieſ wēry njebeďu, dha bē jich wēra tola teħdy jeno piſchibōjſta wēra. Śzwaje piſchibōjſtwa cęřadny naźbōle na horać, na ſkaľach a wuľtić kamienjad, kiź ho hiećęe tu a tam w Śserbach namaľaju, abo w cęħić hōjad a lēħach. Najmjeľſi dęł ſaręy herſiľić piſchibohow bē w cęľowicę ina-mienjad ł drjewu, ł kamienja abo teģ ł mjeħe wudęęany a mejeľe Ħuſto doľeć waja, hać jene cęľowicę wublićo. Śzwajicć piſchibohow dęľadu do doħyć (abo bēħy) a do ſchę (abo cęor-nyć) Woħow a modľadu ſo ł pėřęħim wo piſchuwobroćenje wſchęho doħreho a ł poľęiľim wo motwobroćenje wſchęho ſteħo. Śo Ħu naćſi tużiľę Śserbo ſa ſwojicć piſchibohow twaręenia abo temple mēli, njeħa ho doľoľaſać; jich ſnamjenja ſiejaću wjele bōle pod hoľym njeħom na wpoľſić kamienjad a pod ſtarymi ſchēro-kimi iſtōnamami. Ħim ł cęęić piſchibohow Śserbo ſwoje woħořę, kotreź bućdu wot jich poħaniľić mēřęczanow ł ſwojei potręebnoći nałoęene. Mēřortym piſchiboham woprowadzu ho pėbōy

f polow, kłęb a tyłanzy, drugim f czejczy buch u wchelałe świerjata na wopornych woltarjach rżane. So hu stari Sserbja tež cłowjelow hwojtm pśchiboham woprowali, njeje wěčno a jeno w cžachach krawonnych wójnow f Njenzami, jako cžychu Njenzy f mozu Sserbowo podobčicy, je so to něfotre raly wot Ssłowjanow pśchi narańškim morju ślalo, so hu hłowu hwojich jabytych njeprščecelow pśchi smajenjach hwojich pśchiboham hwojčejšy dele položili.

Wot pśchiboham, kotrymž hu něbdu najšy lužizny Sserbjo kłuzili a woprowali, hu najbóle inacy: 1. Ssłowjatomit, kž bē najwujšichy pśchibóh wjichitšy Sserbow a tež druhich Ssłowjanow. Polužni Ssłowjenjo mějachu za njeho jara krašny a po zylach Sserbach a hjęčyje dale derje śnaty templ na kupje Ranie (Rügen), hjęž jeho f drzewa wurčane śnamjo se šchyrcimi hłowami stejelše. Ssłowjatomit mějelše tež hwojeho konja, kž bē bēleje barcy a forebóh měčnyzy Ssłowjatomita trjebachu, hjęž cžychu wěščecyč. Tamny herbsti templ na kupje Ranie bu w lěče 1168 wot danjšeho krala Wolbemara spaleny. Tež najšy lužizny Sserbjo mějachu hwoje hwojate měina, na kotrychž Ssłowjatomita czejčachu. Woni mjenowachu jeho Włoboha, kaž tež hjęčyje dženknišy džek jena hora pola Wejerez rěka, hjęž je najšterje na pohanišch cžachach śnamjo pśchiboha Ssłowjatomita ślalo.

2. Radegast. Tež tutón pśchibóh bu wot wjichitšy Sserbow na pohanišch cžachach czejčeny a bē Wóh wójnikšy naležnowčow, toremuž so Sserbjo moblachu, hjęž cžychu na wójnu cžahnyč. So jeho śnamjo mějachu Ssłowjenjo wošebity templ, w starym hłowjanškim měčje, kž w hwojim cžahu Rhetra rěkaše a w nětčijšej Meissenburgskej lěčelše. W tutym templeu stejelše jeho śnamjo, kž bē na nabeho cłowjela f wóterej brónju w ruzy podobne a na forebóh hłowje jedyn pial f wupřelstrenymaj śchidlo-maj kobjelše. Hjęž hu lužizny Sserbjo Radegasta czejčili, njeje śnate.

3. Triglav. Tutón pśchibóh mějelše hwoje mjeno wot hwojich třešy hłowow, f kotrymž bē jeho śnamjo wupřichene. Ssnate je, so mějachu pomotřny Ssłowjenjo sa njeho wošebity, jara krašny templ w nětčijšim měčje Sčęčęcinje, hjęž hu won w lěče 1125, jako so pomotřny Ssłowjenjo se hjęčęcinškej wěrje wobrocęchu, roślamany. Tež w Braniboru, kotrež město nětko Brandenburg rěka, stejelše jeho śnamjo a měčje tež na wchelašich druhich městnach herbsteho kraja.

4. Žiwa bē žništa bošowka, kotruž stari Ssłowjenjo jako bošowku žiwjenja a luboćje czejčachu. Pola najšich lužiznich Sserbow rěkaše wona najšterje ślota baba.

W starych kronikach je nam hjęčyje wo wjele druhich pśchibohach powjedane, kotrymž hu stari Ssłowjenjo kłuzili: ale f wěšto-ješu njeje nam nižbje prajene, kajse hu jich śnamjenja byle a hjęž hu ślale, a hač hu jim tež najšy lužizny Sserbjo kłuzili. Zena hora pola Wubychšina rěka hjęčyje džęba Čžornobóh a powjeba so wo njeje, so je tam śnamjo cžorneho Woba ślalo. Na to pota-lyja tež wchelałe wyšbte śfaty a tamjenitne woltarje, kž hu hjęčyje nětko na tamnej horje wjebčę, a maja hjęčyje wošebite mjena, kž na wěbdušje pśchibójstwo potaľaju. Zeho runja potaľuje so hjęčyje džęknitišy džęn pola Wownjomwa (mateje wšy blifto Wubychšina) wyšbta ślata pśchi brjoň rěki Šprewje, na kotrež je pječja śnamjo herbsteho pśchiboha Ži naga ślalo. Tutón je był śnjes ģmjerče a po tajim čjorny Wóh. Na jeho tamjenjomaj stejelše law, abo kaž druhy powjedaja, młoby cžęł (šlote cželo). Zato ho hjęčęjaništa wera počęa f mozu w Lužizach rospřelčelarač, bu spomjeny pśchibóh, najšterje wot jeho ģamjanyh měčinitow do rěki Šprewje cžęjajemy, hjęž w ģlubinie hjęčyje džęknitišy džęn teji.

Ha maš-li hjęčyje mačętku.

(Wšęchołš.)

Ha maš-li hjęčyje mačętku,
Sso džalni Bohu a buď ģradny;
Wóh wěčm we jeniškim pšęchęhtu
Njei f tajim wulkm ģbožom ģnadny.
Hjęž wječelšy ho mačętki,
Zu twoja luboćš ģladaj ģwěru,
So ģpřognu ģłowu we ģmjerčęi
Zu moľba ģunu kłęžę f męru.

Wot přnjeho dnja ja tebe

Wě wona je staročny žiwa,

Ze śladla wječor f męru cže

A rano f ľochom wobubžila.

Cže ģladajše, bē ģfory ty,

Wot njeje bōlnje porodženy;

A hjęž wšcho mačęj ģřim ģby,

So hwoju mačę bē njeřubjenty.

Cže rjane ģrōucčka wučęłje

A rčęne ģynki wuręowawč;

Čęi rucžny śřlyny f modlitwje

A wučki cže so f Bohu wolačę.

Čęi wobčęłje ģmųł džęčęwomy

A śtražowalše młobolę twoju;

Sso jeno džalni mačęčę,

Šęy wobřhonal ģej cęřtmočę hwoju.

A nimačę wjazy mačętku,

Njei mōžno čęi ju wobřhōwawč,

Dha jęnu ģajnu ģwřęčęřku

Čęi tola mōžęł wobřhōwawawč.

Wot mačętki, ģřfow ģwęčęny!

Wuď tōn čęi wčęzje pšęchęht ģwajaty!

Sso f temu měčinu wobrocę ty,

Hjęž tręšy dōit cže wchōrjaty.

F.

Ssnj wopřta.

Powjedančęso je žiwjenja. Wob delnjoherbškim Načłowž.

Pokrafęž ģurij wčęłje ģeničšy ģyn ģohobojafnje wubowny. Do wocžow wčęłje rjany a bšęčęłjo ģladajčej wocžny do ģwěta. Wutrobu mějelše dobru — „mjęhtu kaž wšř!“ — rčęny ģuřlo jeho staruřki wučęł. A to bē tež wěčno. — Tež tebyh ľapachu ģurjei ģřlyh f wocžow, hjęž jeho mačętku rulu na ģłowu pota-žiwšy jeho ģohowalše a jemu Wōžę ģohowanje wupřowčęłje; ģurij ho mjenujšy ģotowalše, f młchęł do wučby ģięč. „Wóh luby śnjes wuď f tobu, mój luby ģyno! Wōřtaň pobožny, džęłaj pilnje a njeľabubž, řčtož ģy m ģľubit.“

„Wě, njeľabubu!“ džęłje ģurij pľafajžy. „Włčęłš ģo na mnje ģpřęčęčęł, luba mačętku. ģenje ľapki palęga njemoptam.“ — ģurij wjebčęłje wčęł derje, cžęłbala mačęł tal řčřřitwje na njeho pľablowalše a cžęłbala palęg ģinał njemjenowalše ģač, „ģęřři ģab.“ Njebē wčęł ģabyl womųh řřudnyh ģuďřj f hwojeho džęčęřřtwa; njebē řčęł řřčęłe, hjęž nan cžęžy teptajo pšęřřta-đęłje pľany f forčęmy. A kał ģuřto bē boľajny ģo řřchowat dęřčal pšęđ pľanyh nanom. A potom bē pšęřřčol tamny řřudnuřki džęł, na kotrymž nana do řčřřtala wjęčęł, f wčęłal ģo nšby njebē wčęčęł. ģurij wjebčęłje a wčęčęłje ģam, so ģu mačęłne ģłowa prawe a je po palęg, „ģęřři ģab“ a „čęřřtowa wōłba“. ģrucę ģębi pšęčęłwa, nišby mž pćę tu ģęřřu wodu.

Ciśło 8.
25. februara.

Bomhaj Bóh!

Łétnik 16.
1906.

Sy-li spéwał,
Pílnje dżéłat,
Strowja óo
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spródnj
Napój móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mórny
Čerstwosć da.

Njech ty spéwał,
Swérnje dżéłat
Wódnje dny;
Dšeň pak swjatj,
Duši datj,
Wotpoću ty.

Z njebojes mana
Njech či kħmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřow óe!

P.

Szerebiske njeđzelske łopjena.

Wadawa ńo kóđu ńobotu w Śmolerzj kńibicjichczińi w Budyńcinje a je tam ńa śchłóńkćku pšchepłatu 40 np. dostać.

Čłomihj.

Jeremiaš 8, 4—9.

Lud ńo ńabłudzi.

„Lud ńo ńabłudzi“, to je Jeremiašowa sčóržba. Jato bė Jeremiaš dječjo, bė ś kralom Manashe. „Tón pšchela jara wjele njewinowateje křiwě, hač Jerusalem tam a ńem poine bu“ (2. kn. wot kralow 21, 16). W tamnych dnjach w Jerusalemj mordowanje njelańta. Niz jenož profetojo, taž Jeremiaš, tež kraloj pšches mordowanje padachu. Nutańka bė njebdnota a pšchelora, wonka bėchu njepšcheczińo toło wotolo. Jedny lud po druhim ńo na hubejny, rosbity Jeriel maleške! A ś wíchemu temu, śchtož bėšće naj- hóršće, pšchistupi wotpad wot Bóžich kańjow a bjesbóžnosć w Izraelu! W tutym ńačofnym czańu, křóto přjedy hač tónž pšchidńe, přjedy hač bu lud do Babilonńeho jastwa wotwjeđženy (w I. 586), dyrbjeńće Jeremiaš ś profetu być. Ó tón inajeńće ńwój lud. Wón wjeđžeńće: „Lud ńo ńabłudzi.“

Nětko ńu ńo runje 100 lět minyle — my jenož je stajńnosću na tamny ńačofny czań ńpominamy — dba bėšće w nańšim ludu tež tak: „Lud ńo ńabłudzi“. Lud nočnyšće ničo wjeđžić wo ńwójim kralu a wo ńwójim Bógu. Kucje ńo wíđińto pšcheczińu. Pšchidńe jastwo pod Napoleonom. Wđ, kań ńu nańđi móžjo pod tutym pšchahom ńačofćili a kań ńu wotwóćnyli, jato Bóh jim ńańo po 6 czeńńich dońńich lětań ńwobodu dari!

Hač ludjo do pšchego ńińšće njewjeđža, ńo je strašne, „ńo ńabłudzić?“ Hač w tutych dnjach nětotryžtłiz duchowny tež njedyrbi ńačofćizć taž Jeremiaš: „Ja ńym ńačofńu rosbudńeny nad stajenjom ńwójego luda; ja ńym cžorny a nańtřožany“ (Jeř. 8, 21), abo taž druhi Bógi muž: „Ja ńo podarmo pržuju a pšchiložuju ńwójim móž podarmo a njewuńšnje?“ (Jeř. 49, 4). Njeje to, „ńo ńabłudzić“, hđyž hańle w ńmjerńej hđžinje pynńeń, ńo drje ńo ludu we wšchitńim ńwětnym wuńteńšć, ńo je stotom a ś pńenjelami wubjerńe wotwěđžec wěđ, ale ńo w tamnym ńwěće, we wěćńej domińuje ńam ńebi taž ńuń přjód- pšchidńeń. Njeje to, „ńo ńabłudzić“ — hđyž ńo pšchego ńańo wot błudńicow ś pucza přecz wabicz dawoń, dońež po ńwójich lóšćach třodńich a do błań a ńańy ńapadńeń. A nětotryžtłiz „ńo ńabłudzić“, hđyž wotńio a wječor je ńwójimi myńlemi a staroćezmi ńańu wotpoćinť na- matać njemož, hđyž ńo czińuje, ńo pšcheczińšćeń a te tónž pšchidńe, ale na to njemyńli, ńo jenož w ro- rečowanju ś Bóhom, w mońńitwje, ś wotpoćinť pšchidńe.

Alle hđyž něčto nětko wíđi, kań je ńo ńabłudzi, je dħa móžno, ńo dńenħa tež ńińšće tań dže, taž w czańu Jeremiaš, kiž dyrbjeńće křóćić: „Čeńo bla wotwobroćja ńo tón lud a Jerusalem je pšchego wotwobroćene? Čeńo bla nočjeđža ńo wroćić?“ Śsu woprawno pćacť mudrišće dylgi cłowjeńto. „Wacjon pod njeńjelami wě ńwój postajenj czań; tńawońa, žeraw a křóńjo wójnu ńwój czań na kěđbu, hđyž dyrba ńańo pšchidńe; ale mój lud nočje prawo teħo kńjeńa wjeđžić.“ —

„Slaj, my džemy horje do Jerusalema“, tak praji tón knjes w džekniškim ščenju (Luf. 18, 31). Ščitôž tutón pucž šobu dže, tón „ho njeslabudži“, tón na prawy pucž pšichidže. A ščitôž šobu dže hacž t jeho ščidžeje a ščitôž wostanje tam pod ščidžom hacž t šwojemu kónzej, tón tež wotšynjeny kónz žiwjenja namata a hnadne myto dostanje. Težo bla:

Mój Jezu, špročž, so w tutym časju
Ja na twój ščidž rad špominam.

R.

Krašnosčž lubosče.

(1. Kor. 13.)

Šlôž (W. miš. barja, sja. 188): Mój Jezuš frat je mišosčjny —.

Njeh ščelničž klincž radosčjny,
Njeh krašnosčž šmalu lubosče!
Šôž, Mósčž njehž mišosčjny,
Na semju njehju pšlôl je;
Šsyn pšchitôž lubosče je jeho
K nam t njebjaj, — šboja žôto wšchjo!

Na šlônz ruža krašna kčžje
A napohlad ma lubosny;
Na šlônz lubosče šo ščje
Kaž čejôž tak šeraj šbožony;
Šlej, lubosčž, pruga t šboja mila,
Se šudžej šboja, — wčžnje žitwa!

Šsam jasyt najwšchidž je nčny
Wjes lubosče — šwónčž mošajny;
Ač, se šhonyja mudri wčny,
So wjes lubosče šwet je šy;
Wšče darn, kaž wšče šubla jeho
Wjes lubosče šu šorjež šchjo.

Njeh najwjetšje je šorjo časne,
Wšcho lubosčž t šboja pšchecžetpi;
Šak wopostajma dawra krašne,
So na nihdy šo njesubij;
Se ščžetpna, dobročwita, šprawna,
A šhwalba jejna wšchudžom šjawna!

Njeh najzejčšja je krašnosčž šweta,
Wšchu lubosčž t šboja pšchitraje;
Šbnyž pošhubja šo časž a šeta,
Wšcha mudrosčž čšlowiška šahnje,
— Džž lubosčž nihdy njewupanje,
Ma nej ma wčžnosčž špodobanje!

Wšcho tudy je bjes šostonjenja
A šawotanje njehje,
Wšcho požada šej wumožanja,
Wšchitčž t šwôšnjačju čšlowiej čže. —
Ač, t wčžnosčž šo poščšujny
A lubosčž šo pošwôžujny!

Do wižanja ras šweta wuščje
A nabžja t nej pšchitanje;
Do krašnosčž pat lubosčž pšidže
A njebjaj šlônz wostanje!
Duž w lubosčž bičž t njeju čžemy,
So krašnosčž wčžnu šerwujemy!

Ssyn wopila.

Wotjedančž je žiwjenja. Wo belojserbskim Nachlowz.

(Šlônzje.)

A šajo šo minychu šeta. Wse šiwčžny, kotraž bč ras šepšichž časow wshlaba, šebčješe Wotdratež Šurij, mučžny, pošwurjeny a na šemju šlabajo. Ma jeho nadutym wobličju, na jeho džinymaj wčžškomaj bč wjele šudobny špšomacž. Šejo žona, junu „Mota Šanta“, šteječe pšči nim, bč ruku na jeho ramjo položila a bojašnje na njeho šlabužny rjetny: „Šurjo, praj wšchaj, ščo je šo štato?“ Wona proščeje, njebosia paš wotmožny. W rôžhu šejachu tji džčžatka, čžite a rjane, kotrež bojašnje na šaršheju šhladowachu. A šlônzje praji nan njewotšitnje: „Ač, wšchitfo je te kónzej — šym je šlôžny puščžemy!“

Wšoha žônka šchitšny. Nčt bč šo tola štato, čžehž bč šo dawno bojata. Šubiti bčdu šlôb a šakšubž, mósčejtaj nčt džčž wječš ja ruku a hiež po proščenju — wopila a jeho njewšojowna žona. — „Šurjo! t lubojnym šlowami šy mje proššaj, šo bych twoja žona byta. Nibdy njehyž šebi myšlila, šo naš do tajšeho šubjenšma pščinjeješ! To mje do rowa štorca.“

A džiwje pohlada Šurij na nju, šo wona na šof šlupi a džčžatka šawtaju. —

„To mje do rowa štorca, prajšij; haj, haj, macž je tež do rowa štorčžka, a ja — čžeho bla bychaj biščje živy bčž? Ač, do woby je mnu, to budže ja mje najmudričje!“ A kaž wuhnaty šhwatašje Šurij won na hašjn.

Nadobo šakšheja jady šo šlôž: „Šastaš, bratšje, bžje čžejš tak špčšnje?“ — Tón šlôž šebčje Šurij jara derje. O šo šon njehy nihdy ščwajšaj! — a nčt špčheje žón šlôž džej šeta došho. „Wobaj šmój w šenej šušž, rjetny čžewjeny kolega. „Mje šu džehša tež je šlôžny puščžili. Nčžo mi njeje šawotato. Wbi, džčlmoj šo do teho, ščitôž mamoj!“

Š šapšy wuščžny wulku šlejštu a pošasa ju Šurjej. Šaž wotnyj hrabny tutón ja nej. „Šaklaty šawjedniko, ty šy moje žiwjenje šakajš, šarej Šurij a čžihny šlejštu čžewjenemu do šlowy, šo čžejny tak šetachu. Ma mčšnje šejdže šo wjele lubu. Čžewjeneho wotnjegedu t šrwawej šlowu, Šurja paš wuwajaju a wotwjegedžu do džety. Šam šebčješe šamlutli, šam je šwojej bčdu, je šwojej šadowšje. Ač, ta šaklata čžewjena šlowa! Tón šaklaty palenz, čžetowiška woba! „Wojšowa šlawy“, rččješe šebdy pšejat. A nčto? — o šo by mošt wšchitfo šabčž, šo by go mošt napiečž. Čžwjeješe šwoju ščiju šuchdu. Wšči durčaj šteječe šaran t wodu — Šurij šo napi; to paš njekšobčješe. Šaran byri je wšhej wogu wo ščpudowanje — potom šliti šo ššlowu t muri a šaklajše šôrto.

„Ššojanz w čžile 37 je ššorje!“ tak wšewjeješe ras škužobni, a Šurij bu do ššowy ša šhorčž donjejeny. Šejo wšoha žona wopyta jeho dmôžaj ša tžžej na paš šobžny. Došho se šobu njewjedajčštaj, wona jenož šaklajše a šlččjeje jemu ruku. Wšče dha ta šlčba žônka šawerije wona Mota Šanta t krašnymaj wčžškomaj, t jošnym wobličjom? — Wbo šnje bčješe Wotdratež Šurij husto w šlawyž časach, w tamnyž šbožowny. Mas šo jemu džijeje: Štoia Šanta šo tak lubonje na njeho šmčwajče. Štary pšchčžel Šawot šo t nimaj pšchčželnje roščžowajče. — Wšotučžnišwič mčjeješe šalanje wo šofu. A nimo bčdu šajo wone čžajo! Šenôž ta čžetowiška woba šerjeje a šerjeje dale w čžewenach. O šo by tola šlônzje kónz je mnu byt!“

Wšte dny šmčžaju šo šhori wopytowacž. Džehša bč šajo tajti džej. Šurij njemčjeješe ja nišim požabanje; šojanje šlabajče t durjam. Wšonta pščišhaju a wotšhaju šubjo. A durje šo wotowariču a do ššowy šastupi wulki wšewjeny čšlowiej. A špatače a pošaka pšči Wotdratež Šurija. „To tola na nihdy Šurij njeje“, rjetny t šastojnišej. Šwut tuteho šlôba hrabny Šurja

U.

— bę jemu śnaty hłóś. Wo hñje jón hñchęje huśto hñchęje a hębi potom myhłęje, jo je hñchęje wjęchły, njewinowaty hłóćęś faj tehyb, hbyj z Pawołem pola miłchtra ślibarja dźelańce. A něšto tónhany Pawoł pchęb nóm stęi a jęho pyta, tęho njęhbożom neho woptyka. Ešto jenoż wot njęho chęje? Wojańny ko Żurij f śężęnie wobroczy. A někt jemu słowom do myhłow pchjńdę, kotręz bę Pawoł tał huśto trębał: „Hręch ludzi łah!“. Njęchaję f nim powjędać, njęchaję wot njęho hłóśnaty łah. W tym pat chjńęję hłódnu rufu na swojim chęle, dęchjęje hę wobroczyć a wjęchęje Pawoła je hłjójstyma wożomaj.

Pawoł pchjńmny jęho ja rufu. „Łubų Żurjo“, rjęjny f trowch- nym hłóhóm. „Kjńwal Woja, jo hým cje namakał! Kac jenoż hę tał hłuboto padnų, mój woboi, woboi pchjńjelo!“

A woboi takle rjęchęje: „D do śatamajstwa hým padnų. Hręch ludzi łah! Pawole, ty hę mi huśto dojęć rjękał. Za chęrtowśa woda je mje ślahła. Wotębń, Pawole! Za ja tebie ani towańch njęhým. Se mnu będę storo łónz; ja mnje njęje wojaż pomoży; we mui je wchjńto łpale — žanych mogow we mui njęzju. Njęzo mi njęje wołało dężi žałosne palenje, hęle palenje w schjij. Ach, njęhladał ja na mui; wēm, na czo hębi myhłiję: na woheń, kotręz njędy njęchaję. Pawole, ty njęwchj, tał žałosny je tón muiślowy woheń, hbyj chłowję pchęgo jenoż pożaba ja tępku — palenja.“

„Wośtał to, Żurjo“ — wotmolwi Pawoł. „Powjędajmoj radędo wo druhy. Spominaję hñchęje, kał rjęnie hñjój hñwoje njębjele hñwjęćloj? Spominaję hñchęje na naju hñchęćjajńte towańtwo? Kac pęny młobžęz tehyb bę, łuby Żurjo! Dęńha hñchęje wđjdu twoję jańne woblićto! — Snaieję hñchęje tón abo tamny hñrłuf, kotręz hñjój hñwatoł? Eśnadž tón wo hęnjęću, kotręz je hñwoju kreć ja naś hñubdž hręchńnikow pchęłato? Prawje wchjńł hñję, Żurjo, jo fa twoję chęto njęje wojaż pomoży, ale fa twoju buńdu hñchęje je. Wđžęch hñ hñchęje młoblić?“

Chjń bęchę nimo: Pawoł dęchjęje wotęńć. Křwiltu pođj- jęcho dęchję fajtojńt nimo Żurjo, a tón płańaję bozje hñhly. „Ešto cji je?“ prańchjęje hñ fajtojńt. „Wđch jęto fajze ža- łosne palenje? a pchj tųm wućeje bęchjku f łaph a poda ju hñorem prańjaj: „Nunję njęhēm, chęu cji tu łubofć wotpolać. Tu maćy a pij!“ — Żurij śahędnų a hñchęłaję na žyłym chęle, na pođłędu bu pał męńhiję a wotpolaśa bęchjku je słowami: „Chęrtowśa to woda, precz f njęj!“

Saťojńt wjęchję f słowu: „Tón je rośom hñubł. Wobdujo a w noży žębri fa palenzom, a někt, hbyj jón ma, pał nochje. Wđ, mojebla!“

Żurij łęchjęje jaśo śmętom, śhłny ruzy a młobłęje hę. — Ešto hę w jęho wutrobje śta, śhłto mōže to woptykać! —

E wrotow jańwa njęchędu chęorny łajchj, fa nim křoćęchjaj jenoż dwaj pchęwobjęj: łaję pjęłatki młchł, pchjńhobny nan njęhobęho, a Pawoł, jęho hñwęny towańch.

Pjęłarję wchjńł hę tajta droha njępřobobaję, hbyj jęho chęć pchj tųm śhłobowaję. Ešto pał pomhaję, hñwoje dęwotki łaj dęchjęje hōbu hję. Dchj dęchjaj wobaj njęćzo porno hębi. Pjęłat pęni śapocęa: „Ešto bę hębi to myhłit.“ Pawoł njęćłęchję. Pjęłat mubrowaję dale: „Za wchjł jemu hñwoju dęwotku njęćbđ dā, ale bę dę pchęgo najęćpřj chłowję na hñwję. Wđ hję pobwųchj a hę palenja hñchęje dōńpńt njębē.“

„Wēm to“, wotmolwi Pawoł, „a wón njębē dę dale ani tępki palenja wotpāł, njębē-łi chęrt tēko wjęle pomogniłow mē.“ Pjęłat hłabaję do bōta. Pawoł pał rjęchjęje dale: „Dęńha mi njęchjęne słowom do myhłow pchjńdę (Mat. 18, 6). Eštož jęne f tųch maćy, do mnje wjęrażaj, pohęřęjme, temu by łępie byto, jo by mēńhłi kamję fa jęho śhjiu był pomųńjenty a wón po- mųńjenty w žołmacy mōrja. Wđda hñwję pohęřęchłow dā!“

„Temu njęrořhmju!“ wotmolwi pjęłat f njęhōnym hłóhóm. „Njębchję dha do tehyb wjęćzor w „Śipach“, hđžę pjiadų na chęćę a śrowojęć młobęho powųchjta? To bęchų cji chęrtowi pomozaj!“ Mņęnjęje Pawoł.

Ka tęrchowje śtejęje Pawoł hñchęje dohō pchj rowje pchęćęla. Wotřatę Żurja, płańaję a młobłęje hę. — „Chęny f wjęle druhyj, śhęptny napođłędu, „ławjęchjęny wot „dobrych“ pchęćęłow je tu hñwoje hñwęnie śhōńčł w palenzu to tamnej hęłstj wōbę.“ —

Chj, śrudnųchł to powjędańčj, łubi chjartjo, njęwęćno? A tola nimo męty powućeja. Wđbchję, kał dalofo to wjębę, hbyj je hę chłowjęć do pjęća pobał — łōnz je pchęgo śrudnųchł. Eštož chę hñwoje a hñwojč łubųch hōbę, tón ma hñwatu pchj- hñhłhōńčj, hęłstęho palenja hę wośtajęć, pchęb nım chęćęć faj pchęb djabłotom hānym. — Ach, kał mje to bōli, hbyj nimo dęńt- łaję bu a tam hñjchų teź hęřbłę hñni. Wobōžoroju łōžny raś wōbōje hęřbłę maćęje a dęćłatę, kotręch śtarčęłoju tu hñwoje pjęńčjęć rośbōroja a doma potom mufa a hñuboba hñjęj. — Chj, palenz je hję wjęle njęhōbo do hñweta pchjńjęł a hñchęje bđžę; śhłōž pał chę hę njęhōbo, chjńhęho a męńčęno, hñmųč, njęch hę palenja řaduje.

Wchęłake f bliśka a f daloka.

— Pchjńdęćę jaśo, wų chłowjęć bđžęć! 30. wulłęho rōžja je danřł křal Křyřtian IX. munnjęł. Wđ řkoro 88 łęł śtary a najřłarčj mjes wchjńłtmi tųmi, kotjż w nařłym chjartjo na hñw- nych łrōnach hñjęja. Wot naroba bę hñn nęńłęho łuba. Wo hñmjęćj hñwojęgo nana, wōjwōdy w Śchwęłw-Łolřłńńjęł, bu w Danřłj wōčębnjęny a w pęńřłchję danřłj wōjńje 1848—50 řłejęje a wōjwōłaję na danřłm bōli. Dęřłowni danřų wō- řłamųchų, jo dębłi wōn po hñmjęćj řłaręho řkala nad nımı f řłalom bęć. To teź hę řł 15. nowembra 1863. Mjęchų pał teź wchęłaję njępřčęćęłoj najřłęho řłaję pchj tųm wotpōřłabānje, jo na tajke wōjńję Śchwęłw-Łolřłńńjęł wo twjęřčę a na pchęgo f Danřłj wōjłaj. Ale ta nadōjja njędęřłęje hę dōpńłęć. Pęńjaj a Wōřłrjaj wojaż 1864 powućećj danřłčj, jo dębja ruzy wot nęńłęho řłaję wōćzo dęřčęć a jo řłęmży řłęmży wō- řłam. Mjęno Dęppel a Włłen a mōżno teź tón a tamny řłary chjart tuteho łopjęńta mōže wo tųm powjędać, kał je hę to tehyb řłalo a mēto. Njęje dęw, jo bę hę wot teho chjęka pchęłę dohę, dohę łęta na danřłm řłalowim hñobję pchęgo f noma wchęłato mēchłto a wariko, śhłōž nam f wųjńtlu pchjńję njędęřłęje. Śładnōjęć f temu hę řłalwje namafa pchęłę tųch, kotjż pchęłę žęńtrow hñwoję danřłęgo řłalwłęcho doma pchjńkłhōńčj. Řkala hñn, nęćjiję křal Wjędřł VIII, je žęńjęny je śhłobłję pęńjęřj; jęho dęwłwa Ałęxandra je žona jęndčjłęcho řkala; jęho najřłarčj hñn je křal Wjęřłjęj; jęho dęwłwa Dagmar bu žona řłwłęho řłęžora Ałęxandra III. a t. b. a w řłabžęnej nōpńję mēčjęje řłal na pohłędni wjęćzor žjwjenja hñchęje to wjęłęle, jo Norwęřłł lud, řłj bę hę wot Śchwęłbłjęje dęłł, jęho wulwa Řłorłfa fa hñwojęho řłala wulwłi. — Tak bu na hñwojč dęčjōch hōhōwamy a wōhłbōžęny tón řłal, řłj jako najpęńřłčj řłabžōńł hñwojęho łuba hñwēnu nad hñwojm řłajom řłjęchjęje a w dōmųjżm žjwjenju, řłž hñwojemu łudu, řł teź hñwojm dęčjōm dobre chęńne řłamjō do a řławōřłaj. — Rany, kotręz dohō wōbaraczj dōwřęje a pchęćęłstwu mjes najřłym a hñuřłhōnym danřłm łubom, hę řłajęję. Chj je teź tu to hñwoje čjńłt. Ale wōęłęje je Źto řłat najřłęho łubęho řłęžora, řłj hñj pchęłęćaję fa mēřłom w řłaju a pchęćęłstwu řłždęmu hōni. Pchj tųm jo bę danřł řłōpńpńż jęho hōćj w Włāńję pobųł, je řłęžor řłala f jęho 85 łęńmęnu narobnęmu dnję jęho w řłowųym mēłčję Řłopńhęgęńję wopył a bōřų po tųm pchęćęłstwu wopył

krala w Bartlinie doštal. — Tak bješe nětk mjes wšedni tyni, kiz njebowjezjemu krajei poslebnu czeleč w pšycheselstwie wopowadachu, tež našch tšěžor. Wšedni, kotryž wón ja swoj dom a kraj na tojchych moroweho polozi, je teho swědč, so ho mjeno stareho krala pola naš w czeleč džeřka a to chymy s nomyu kralom a jeho ludom jako dubi kšupowžo w pšycheselstwie wostacž.

—r.

— „Profetjo a wučerjo pač bęchu w tej gmejnie.“ (Zap. skutk 13, 1.) Čižbanstwi njehubnje pobrachowachu, jeli so gmejina kaž tamna w Antiochii dyrbj zhoňowana a druhim z hoňowanju bycz. Rak dha mōže sčtō bjes přewdowanja a wučby do Zefan kšupsta wtercā a t njemu pšidicē abo druhych t njemu pšidwtercē? Tak došlo pač, jako to chymy a ja dobre a nufne džeřimy, mamy na to myšlicē, so bychmy duchownych a wučerjow mēl. Wicža tych, kiz na duchownych budowa, je w poslebnich lětach štrajdnje wotewerata a sčtō wē, kač došlo mōže tracē, hač jako kač pšych 20 lětami mnoha wosaba do duchownych wostā a žane wotmoženje njebowstā. A kač wultā je dženka a hičcē ja djeřki cšah nula na wučerjach, to je snata wēž. — Ale sčtō teho bla njei starošč cžini? Sčudowacž abo swaricē, hdyž to a tamne ta njei, kač bycz dyrbjelo, baj to wšak nęstotnykiz berje dotonja. Ale s žyła, kač male džeřki nanej, kač wšychnošč wšchu starošč wō našch najwšychdhe naleskožca a potrebnosče porucžamy. Tak njeje prawje. Pomahaj njei žam, dha cži Wōh pomah! Ale Wōhu džak, so mamy wšychnošč, kotrejž wšcho jene njeje, kač ma ho w tutym nastupanju w našch wosabach a wšach. Seminaru ho so powotřetich a tu a tam ho pšichotowacnje ja tajich bōžow, kiz cžedža na wučerja wufnycz, žaložile. Tak tež we Wōjczerežach pšych žabanje a pržowanje knjeja Superintendenta Kuringa. Tam ho hičcē mēřina t pšichotobnym jutram hwoobodne. Duž, staršč, kotrymž je Wōh luby knjes žyna s doberymi darami, s dobrej, pšetnje wutrobu a s pšichylnosčā, jutu pšych mōščicich pšych, bač, džeřki t tamnemu knjeji a woprašacēje ho, kač t tej wēžu steji. Njebojczē ho wullich pšerjes, kotrež, kač budže wam mnohi t wutroženju prajicē, ho t temu trebjaja. Wšedje jenož ho tam na prawym mēřje woprašacēje, dotom žgonicē, kač dalošo a bowacē wšychnošč pomha a kač dženstnišč djeř porno druhim cžaham a mēřtam mado t temu kšupsta, so kač mnoha dobra bōžowa mjes wšachimi džeřimami mōže w druhim powoňanju žwonowanjē lōžo pšych swēt pšichicē, jako wy w tym wšachim burskim stawje, hdyž w počē hwojeho woblizca na hwojej roči hwoj tšlęb pšacze a tōn žamy hwo to starošč a s wubojenjom jēče.

—r.

„Rhwāl teho knjeja, a moja dusch!“ K 27. tuteho mēřaja ho našch lub a kraj na wozny džen botnje. Kšěžor budže je hwojej lubowanej mandželstaj džen sčeborného kšwa hwojczicē. A dotež je tšěžora šbože tež našchego luba šbože, hwojczimy w luboči a raboči wšichyž tutōn džen hōbu, kotryž je nam tōn knjes žčinič. Sdōž potajim w Bartlinje w hrobže budža ho 6 žynow, 1 dšowta a dwē pšichotobnej dšowty wotolo lubowanaju štrajduj a družimi wšychimi hwojibōnymi a pšicheselnim štromadžicē, dženmy my tež w duchu tam je hwojim najwutrobniščim šbožow pšichesom. Ale najprjedy chymy tam a t temu hyc, s wotkal wšichitōm doberu dar a wšcho šbože wutřabja. Č dšakom pšichidžemy pšych Wōže woblizco. Wšele pšych družimi ludami je nam w našchim tšěžorškim domje date. Žunu jako bē 1888 hwojeho lubowaného dšeba a tež lubeho nana we wulkej kšubnje pšych smjercēž šhubit, je našch tšěžor s tajimi šlowami hwoje knježestwo nastupit: „Ža trōn mojk wōžow powoňam, žym ja w horje-pšobladnjenju t temu krajei wšichitich kralow knježestwo na ho wšak a Wōhu šhubit, so čžu prawy a miły ščichda bycz, nabožnosč a bōhobojosč hlabac, mēr šastac, šbože kraja pšacze, šrōžnym

a wobčezjenym pomhac, nad prawdu štrajowacž — jako hwojny ščichda hwojneho luba.“ A lo je hač do dženstniščego dnja Wōhu a hwojemu ludu tuto šlubjenje šaplačiz, je škut a dar Wōžeje hynab. Pōnižnym dawa Wōh hynab. Wōjczē teho knjeja je šapocakž mudořcē tšěžora a žōtlo jeho woz. Našč kraj wē s jeho erta, so žabyn wječor a žane ranje njepšidnižē, tšiba so by ja hwoj lub ho mobil. Tajtemu knjeji, kiz hwojiz pōdbančy na mobiliz wutrobje nošy, w luboči pšichyřowacim, njemōže cžęžto bycz. — Snote je tež jeho šwēdženje, tōn cšah we Wittenbergu wotpožojene: „Wdy džeřimy tmořdže na tym pšičnaczu ewangeliona hač do hwojczicē. Žo je moje dowěření, moja mobilnwa a moja nabižja.“ To dyrbjalo lōžu kšuju, šlabu a moru wutrobu wubōdžic a pōkšylic, hdyž wōžimy, kač tšěžor jako najprjēšč ho njehabnje ewangeliona do Želuhu Kšupstuh, a kač tam w Žerusalemje na hwojatym mēřje s nowa šlubi: „Ža a mōj dom čžemy temu knjeji šlubič.“ a kač bē dale prajit: „Ža wōš wšichitich wopomnam t temu žamemu šlubowanju. Kšōžy njedz we hwojim stawje a powoňanju ho stara, so wšichyž, kiz po mjenje kšichžowaného knjeja šchēščizjenju rčajny, w žamjenju tuteho wšychotčezčegohō mjenja hwoje žimjenje wjēdi a dōbisi na wšichyž cžēmnych mōžach hrčha a hēbicznošč.“ Džak Tebi, tšěžora, ja tajle šlowo! Kiz Žy Wōhu dawošč, sčtōž Wōže je — Wōh baj, so našch lub Tebi, sčtōž Tmoje je, winoity njewoňanje! — Ščlancžto a mrdžele, šrudobu a wjeřele, rōže a cžetnje štaj wšichotaj mandželstaj pšych 25 lēt hromadže nabečstoj, hwojny njēhtaj a mēřele wužimajot. So pač tšěžor wōže tula a cžetje pšichyřowacim a wjeřelotčju dopjelnic wōže, to — ta je we hwojim cšahu hwojny pšičal — ma ho dšakowacž hwojej lubowanej mandželstaj, hwojej najkšahniščej parti, kotraž jako žona a macž we wšichitim jemu hwojny wōžu wōžu, jeho šbože pšta a wōbacnje a jeho dom pšychi a woblizco. So pač je takžama tež hwojny, lubočezpōlna macž žyloho luba, kač w cžichotčji wšichotčy pomha Wōže kšalestwo na temi we wutrobnej bōhobojosč twareč, kač wjele šlutowo šchēščizjanstaje šmilnosče pšych nju ho šatožene a šdžerane, kač wjele ranow ho wubolene a kač wjele špřow šetřenych pšych lubowanu tšěžorku, jako najprjēšču šortu šmilnosče w kraju, to wē Wōh luby knjes najlęje. Žo šu škutit, w Wōhu cžimene, kotrež wostanu a plačja hač do wēžnosčeje. — A nětko hičcē jene šlowo, kotrež je tšěžor pšichi horjebwanju dweju hwojnoj žynow hwojim džeřcom na wutrobu pōdožit: „Hdyž nashojenja hwojeho žiwjenja wopomrim, dha čžu wam wobšwēdčicē, so je najwōšebniščē, wot cžehōž wšichito wotwřimje, to, kač člowicē t hwojemu knjeji a Šbōžnitaj steji. Nimo njeho nidiš njemōže. Dha we wšichitim, sčtōž myšlicē a cžinice, šlupcē pšych woblizco našchego Šbōžnita a prajcēcēje ho, hač ho jemu špōdoba. Wšichito družje je hynabna a njefčizōmna wēž. Ženičji pomoznit je a wostanje našch Šbōžnit.“ — Na to čžemy špōminacž, hdyž 27. maleho rōžta pšichidžē. Čžemy tōn džen hwojczicē, ale nž jenož so wšichitaj hwojny, šachōbnym a tač hwojo njefčizōmny wšachim, ale s wutrobnyu dšakowanjom a s horzej pšichitōm horje t njehčejam a pšych to, so žmy w luboči a šwērnosčji po žamjenju tšěžora a jeho domu žimi, Wōhu t cžetaji a w bratrowstaji šlubiže a pšych to, so njewuřawamny we wērnosčji ho mobiliz a pšichyč: Wōžo, pšichemōž hynabje dale, wobowanj a žōhnuj tšěžora a jeho dom!

—r.

Šbōženje a proštw

wo wopomnjeniskim listnje ja pacetice džeřki t wobnowljenju hwojczestwego šluba je 6. čizba (njedz. Septuagel) njed s tutym ho tudy hičcē žuakrōž wōpjetuje.

Sy-li spéwał,
Pilnje dšélat,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twóy swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Przez spaś mérný
Čerstwoś da.

Nječ ly spéwał,
Swérnje dšélat
Wšéдне dny;
Džé pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoćá ty.

Z njebjes mana
Nječ di khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřéw čel

F.

Ščerbiske njedželske łopjena.

Wdawa ſo kóžu kóbotu w Šsmolerzj knihičijščejni w Budyſchinje a je tam ſa ſchwórčlétnu pſchepłatu 40 up. doſtać.

Inwocavit.

1. Wójj, 22, 1—14.

Bóh džeſke t Abrahamej. „Wmi wiſchał Iſaaka, ſwojeho jeničteho Šdny, kotrež ty lubujeſch, a dži do traja Morija; a woprjé jého tam t ſapalnemu woporej na jeny horje.“

Horje do Jeruſalema dyrbeſche tež Abraham. Tam dže tón Knjes i tyni ſwojimi. Horje do Jeruſalema! To kłinczi runje jato by ſo ſrudny ſmjernty křetluſch ſa-ſpéwał — čwila, křidž a row tam pučowarjow wo-čkajuja —, ale njekřidžimny tež w tutych kłowach rabotny ſpal dobywatſkeho ſpéwa? „Wo tſich dnjach budže ſaſo ſtanuč.“ — Wo malej křwili, ſat budža ſo wjeſkeſe horjetach w Jeruſalemje wiſchiz, tiž ſu po kłowie a na-ſpominanju teho Knjeka tam ſo prózowati. — Njeſabudžim, je ſwojej mozu abo roſomom ničto tam njepiſchidže. Je-li ſo Jeſuſ ſo nad nami njekřwili, woſtanjemy jato kłep w čejmnoſci a ſmjerzci, ſhujeni a ſatamani, a puč žiwjenja njenamaſamy.

Něto w poſtnym čaſu dže tón Knjes ſaſo nimo naſchego luda, naſchich woſadow a domow. Wiſčezelo, po-ſtuchaj, tón Knjes dže horje do Jeruſalema a bže džeſch a čheſch ty? Luba duſcha, proſch, ſo by čje kóbu wač. Poſtuchaj a čži, ſchtož tebi praji. — Abraham bje ſwolnitwy, to najſpěſche a najlubiche, ſchtož mejeſche, ſwojeho doma ſbože, ſwojeje wutrobje wjeſele a ſwojeho žiwjenja nadžiju, temu Knjeſej dač. Wdu wobſteji w pruhowanju.

Jeho činjenje je teho ſwědč, ſo ſo Bóha ſwojeho Knjeka wſche wiſchego boji, jého lubuje a ſo jemu dowéri. —

Dži do poſtnego čaſa. Wo twoje najſpěſche a naj-lubiche jedna ſo na tutym puču. Dži a ſadžež ſo pſchi-ſtojnje. Šawěne wjeſele a ſarolče dyrba mjelčjeſch. Wiſchato dže ſu křeſčejčienjo pſchewobjerio w tutych tybjenjach. Špomá, komu poſlednu čjeſch damy. Je twój najſwérniſchi pſchjeſch. Kof ſrudnu, ſtralchnu ſmjerzč je mč! Iſaak bje njewinowaty, ale tutón bje ſwjatý, čyſty, bjeſ winy. Iſaak njekřeſche to driewo, t woporej nuſne, a Jeſuſ njekřeſche ſwoj křidž. — Njewěſch, ſchto je na jého ſmjerzci wina a čheho bla bje tutón wopor nuſny? —

Š hnuſej a ſ horjozej wutrobju, ale čyſche dže Abraham i Iſaakom ſwoj puč. Je Bóh luby Knjes čje hby tež taſki woſchitny čjeſki puč wjeſch, abo hbyž něto, hbyž i nowa a Jeſuſom t četpenju a t wumrjećju džeſch, něſchto w twojej wutrobje bóle hrěje a pali, jato nóz a woſhej w Abrahamowej ruzy, rěč je ſwojim Wótgom, kož Iſaak je ſwojim nanom, poniſnje, křoble a je wiſch nadžiju. Wſachuj a mabl ho! — A ſchto maſch Wóbu t woporej dač? Wiſchelat je čłowjeſam lube. Tutón wiſy i zylej wutrobju na ſwojim kuble, tamny ſteji naj-prjeđy a čjeſch; tutón mſhli w nozy a wo dno, ſat by ſwoje čheſch i loſchom naſormiſch, tamny, kož by ſwojemu niſchjeſchjeſch nejtaſti křidbu a ſchto bu ſchiniſch. Hbyž je taſte něchto w tebi žime, pſchjeſchelo, to ſwjaſaj, ſarčaj a ſpal jato ſapalnu wopor. Taſtim hojčam njebaj w ſebi bgydlic, hewak Bóže džeſch njekřy a horje do Jeruſalema

i mjenom Derwan. Tutón podczińny ho a swoje kralestwo Czebam a pichimajce, tak pophlijeny, Frankow, kotrychż kral Dagobert hebi teho dla na dalszce pobliżčenje Sserbow mihlicz njemóżejce, ale jenoż na to, tak by ho picherziwo nim wobarał. Raž ho jda, bu tež mjes Sserbami a Frankami mēr schinjny, kiz bē Sserbam i křpřchemu. K najmjensichemu je jnate, jo bēchu Sserbio 100 lēt polžijichy i Frankami dobri picherzeljo a jo w lēže 748 Pipinije, Frankow majordomuhje, picherziwo jeho bratry Grippie, kiz bē ho se Saksami jednocił, pomhaču.

Zato ho někotře lēta polžijichy Pipiniorowy gyn Krala Wulfi na trón frankowsteho kralestwa gyn a ho tež ja romiſeho a němſeho křezora žalbowacž da, sapoča ho ja herbiſe ludy w něcziſchych Němzach njemerny a woijnſki czoj, kiz na polkřtowaſta fra lēt trajejce a ho w přenjej položijy dwanateho stoletta i podležjenjom Sserbow a se ſtemjenjom jich mozy na wiſchón czoj ſkónči. Njedy tež Sserbio w tutym dohym czoju se wiſchey křtobolcžu wojowachu a njedy tež i tchazami ja swoju ſwobodnoſć, ja swoju narodnoſć, wobzny kraj a wěru do ſmjerzce dźižu, dha tola njemožachu i teho ſwowneho bēženja i němſimi kralemi, i jich wójwodom a markhrabjami jaſo dobywarjo wunić, ale bu njedny jich ludow po druhim ſbitu a pichemóženy. Njizom w lēže 805 dyrchjejde ho herbiſi kral Ssemil, kiz i tamneho bota Lobja nad glomazjanskimi Sserbami kajejše, Krolowym woſſkam, kiz na Czechow czechnidu, picherzińcy. W Czechach njeběchu Krolowe woſſta ſbozowne, ale dyrbaču zoſacž. Na to ſjednocičju ho herbiſe ludy, kiz w něcziſchych Saksach a w bližſchey woſolnoſći byblachu, a czechnidu picherziwo Frankam. Zež naſchi lužijcy Sserbio wobdželiču ho na tutym czoju pod nawjedowanjom ſwojeho tehdomniſchego krala Miliducha. Ale Krola hotowalše ho i nowej mozy na nidy a ſeſchyniſe jim napicherziwo i wulſim woſſkom. Pola Gwerenajelba, i tuteho bota rēki Sale, ſtorcziſchey Frankow a Sserbow woſſijy hromadu. Witwa bē ſwrowa, Sserbio buchu ſibiſi a ſhubiču wiſi tym tež ſwojeho rycerſkeho krala Miliducha a wēlče tež hiſchjece druhich nadobnych wojowodom. Krolowe woſſto picherzeje na to žyly herbiſi kraj na wobemaj ſtronomaj Lobja a wupuſci woſchito i mjecjom a i woſnjom. E tym pač Sserbio tola hiſchje zyle pobežhijeni njeběchu, ale jaſo bēchu Krolowe woſſta jaſo i kraja, dha ho tež woni jaſo ſwromadžijy a wuſwollichy hebi ſwojich ſamychy kralow a wojowodom. Wójnu pak hebi njewerzajcy i nowa picherziwo Frankam ſapocęž. Gaſle jaſo bē Krola Wulfi w lēže 814 wumrjel a jeho gyn Ludwiſ. Pobožny knjeziſtwa na ho woſak, poſbēhnychu ho Sserbio i nowa picherziwo Frankam a wojowadam i nimi jaſo wjaży hačž juntrōč, a poradž i ho jim tež w tutym czoju, hebi někotře lēta wjetichy ſwobodno wudobych. Zato bēchu ho w lēže 843 Ludwitiwo gynjo do kraleſtwa ſwojeho dźiſa Krole a ſwojeho nana Ludwita dźeliſi, doſta jedyn tutych, mjenujcy Ludwiſ, i pichimjenom Němſki, němſte kraje, a mējadu Sserbio teho dla wot tuteho czoja hem wohebi i Němzami a i němſimi kralemi ſwoje wójny. Wobhebie wudyri tajta mjes Sserbami a Němzami w lēže 855 a Sserbio bēchu tehdom i ſhwolemi ſbozowni. Woni ſarajichy w lēže 859 ſwojeho krale Cziſizibora, doſelž tón i Němzami dźerzejše, a wuſwolichy hebi druhého krala, kiz bē bóle narodowizny jupſljeny. Haj, někotře lēta polžijichy namafkami jich w ſwojaſtu i Czechami. E nimi nadpadžechy woni Thirigſtu a druge kraje Ludwikowe a wuſowachu tuteho napobledtu, jo ham pola nidy wo mēr proſchjeje. Tutón mēr njetrajejše drje doſto, pač ſapocadžu Sserbio, pač jaſo Němzy nowu wójnu, ale wiſchille te wójny, kiz ho tōnž dženowarejo a w ſapocadžu dźeržateho ſtoletta mjes Sserbami a Němzami wjetichy, njemóžachu ani Sserbam i doſpolnej ſwobodnoſći, ani Němzam i doſpolnemu pobežhijenju Sserbow dopomhač. Naſchi lužijcy Sserbio dźeržachu ho tehdom ſhwoſti i Czecham

a ſluſchachu i tutymi někotře czojy k wulſkemu ſlowjanſkemu kraleſtwu, kotrež bē tehdom wulſkomorawſki kral Eswjatopoll ſotožil. (Přichodnje ſkónčenje.)

Sažne wobrocjenje.

Wěrne a wužiſne powjedacžto je ſtarſhego czoja.

Zara krajna wēž je, na to težbowacž a i druhimi ho w tym ztercbowacž, tak Wōh přides ſwojeho Duchu hnadu w cziłowſkich buſchach dźela a tak žyſe waſchnje a žiwjenje tajkich dźeži Wōžich jhanjenje poſajuje, jo je ſkřypſtuſ w nidy žynu. K wulſkemu wjeſelu widžimu, jo ſwěto hnadu najhuſſiſchjo wutrobny niſſiſi a ſhubdy roſjaſnja a w nidy jnamjo ſkřypſtuſhowe widžij dawo, kotrež je Duch Wōži do nidy plobžil. Pola nidy woſpotaſe jo ſchječſjaniſtowo cziſte, a woni nimaja ho i tak wiſchelaſimi ſadžewſkami bēžicž, kiz njebjeſkemu ſmryſlenju napſcherziwo wojuja, jaſo wobeli a bobaciž ludjo, kotrychž w tym huſto jara wjele ſadžewuje. Chzemy teho dla bobabojolcž w jejnej najcziſſiſchey rjanolcži wotčez, dha dyrbimy ju mjes ſhubdym pytač, kotiz ſu na wērie bobaci. Wjeje huſto hēta ſhubdy wobpblenje Wōje? Wnoy wot naſ duchownych mōža i wēnoſeju wobkwebčicž, ſo ſmry mjes ſhubdym najrjeſſeje woſpotaſma ſbožnychcziſnjazje wēry a nadžije doſtawali a tež tam ſwědoſto najdžiwniſchich jſwenjenjom Wōjeje mudroſće, mozy a dobroty byli.

Tu woſobu, i kotrež ja ludy ſwojich cziſtawo ſmajomnych cziſnu, gym tak woſiſak, tajſaſ wona woprambje bēſhe, a wēno je, ſchtož cziſ wo pobežhjenach jejneho žiwjenja powjedacž.

Přides ſkēbowacy liſt, kotryž mi wona piſaſhe, gym ja přenje ſmajomſtwa i njej doſtał.

Mōj knjeze!

Za hebi dowolaſ, na Wōh piſacž a proſchu, njemſmjeje mi to ja ſlo. Za hiſchjece ženje i Wami rēžala nejſghy, a ja křyſchach Wōh přiched někotrymi lētami w R. předomacž. Za dźeržu Wōh ja ſwēneho předarja, kotryž je powolaſny, hřeſchitlam Wōžu hnadu pichipowjedacž, přides kotruž pichichobremu hñewu wuſadu, kiz ho nade wſchēmſi jſewi, kotiz ſu w hiſchich žiwi a napobledtu bjes poſuty wumru. Za Wōh proſchu; dźekajeje daſe na tym w mozy teho knjeja. Tón knjeſ žohnuj Wōh, jo hiſchjece wjele pſodob ſwojeho luboſeje-pſolneho přezowanja widželi a wjele buſchow i dobyčju doſtaſi! Wiſchak je wón tym, kotrychž je wón wuſwolil a pōſlał, jo bēchu ewangelion pichipowjedali, ſlubit: „Slaj, ja gym pola waſ wiſchille dny hačž do ſkōnčenja ſwēta;“ — pſchetōž bjes njeho njemóžemy ničžo czińić.

Za gym ho jara wjeleſla, jaſo křyſchach, jo ſeže Wōj jenemu ſhubdemu wōjalej w jeho ſhorolcži wulſtu ģimlinoſi a lubolcž woſpotaſali. Wón je naſch wuj. Wēlčeje je Wōh lubolcž ſkřypſtuſhowa i njemu wjeſta. Wōh dźerž Wōh w tutej lubolcži a daſ, jo by wona přides wēru pſdoby njepſa! Tón knjeſ ſpōčž Wam tu hnadu, jo byſchjece ſabluſeſne buſche w hřeſchitlowo pytaſi, i herzej žadofcžu czelež teho knjeja roſpſchječgerali a w žanghy wobčeznoſčach, kotrež mačje teho dla jinejcy, njewuſtaſi. Eswjatny Duch žabuj Wōh i mozu i wuſkotoſeje a plobž přides waſche ſlowa do wutrobow waſchich poſluſcharjom polne pichewbēčenje, a cziſ, jo by prawje wjele mjes nimit jo ſbožne pichemējenje ſhonoſi, přides kotrež ſubža nowe ſtworjenja w ſkřypſtuſu.

Njepřichelaſeje wiſchak, mōj knjeze, we wobſtajnej modlitwoje Wōha proſbež, jo by ho jemu ſpobodobu, hřeſchitlowo i pōſnacžna a i poſuče wobroczič. Zeho mōž je wulſta, ſchto mōže ho i pichewcziſwicz? Wón je ſlubit, jo chze pſtoſtowo wēry wuſchječ, i kotrymž w mjenje Eſwobowuſu i njemu pichithadžany. „Přochjece, ſchtož chzeje“, je wón praſiſ, „a to ho wam doſtanie“. Kaſ jara dyrbi to naſcha wēru poſpſnič, bdyž jeho ſlowo a Duch naſ wuſci, kaſ dyrbimy ho modlić.

Sy-li spęwał,
Pilnie dżęłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mana
Njeeh ôi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pada,
Wokřeŭ će!

F

Serbske njezelske kopjeno.

Widawa po łóży roboty w Śmolerzecz kuthickijchżerzi w Budyšinje a je tam ja jawnórtlětnu přichodplatu 40 ny. dostac.

Reminiscere.

Hebr. 12. 1—6.

Še Božeho štova wemý, jo durbja wišitizy kšefcižjenjo
 Boži bedžerjo byč. Tež šiwatiz pštny cžab naš na to
 potašuje, so šmy jato kšefcižjenjo f bedžerjo powoatiz;
 pichetoz wón nam pičeb woczi štaja noičhego wulkeho
 bedžerja Jezom Khrysta, kiž sa naš f čžetpjenju a f wu-
 mrcju dže, jo by nam f horzum bedženjom wocžne šbože
 dobač.

Wottpfynjeny kónz bedženja, křešćesjijanej napólkženeho, je njebejše króna; to pať, šhtož jeho do tuteho bedženja wobzi, šu pŕytowanja žiwjenja. Težame šu dwójate: tajše, toťrež wot hrěcha, šwěta a čerta wuřabžeju, a tajše, kiž nam našy njebejši Wótž icjele. Duž je tež duchowne wojoowanje dwójate: wojoowanje pŕedčiwjo hrěchej a wojoowanje w čerpenju abo ičeřpliwosći. Wo tymle dwójakim wojoowanju pať naša dženšijnika epistola rečeji. Wo prawym wuřať je wobojie bedženje j.nož jene; pŕedetož šwěternemu křešćesjijanej je dže wšedne šwotowanje hrěcha najčežše čerpenje; napólkžo jemu pať Wóh čerpenje, toťrež ma jemu t šbóžnosći křuzič, dža wón pŕedčiwjo tutemu čerpenju njewojuje, ale pŕedčiwjo šwotowanju hrěchej, kiž jeho t njčeřpliwosći mabi.

Čim hvernisho pat ho ksheshejijan wo tajfim wojowanju bedži, čim bole ma ho wo hwojej kshaboszi psheshebedžiczi, a to shudžuje wo jeho kshabj a wutlej duški žadosz wo pomoz a pošhynjenje. Tole pošhynjenje pošleža dženšnisha

[illegible][illegible]

dobyl, wo kotrej wojnujemy; wón je nam priedy sychot jako
 swětny bédžet a dobywat hač do smjercze; na njeho
 mamy pohladowac, ja nim dyrbyim bledžić. Swojaty
 póstny cšaš naš i nowa wučiz, kajže bédženje je wón
 wobstał, kajže četpenje wutračoj mět! Duž njebojny ho
 bédženja a hladajmj na Sběžnifowj pšćiklad. To naš
 pošlyni w bédženju, t šbőžnoszi nušnemu, a pomjedže tež
 naš t dobyczu, kotrej je jeno mőžne w škrystufowej mozy.

Stőncenje naša epistola, wo tym reči, so je naše
 bédženje na naš dopušćene wot Božeje lubožeje a pošlynja
 naš w našej školobolzi i trošćnym šlubjenjom šnješowej
 lubožeje woškerdž špřtowanja.

Četpenja, kotrej Bőh šezle, dyrbja šćešćizjanam
 t šbőžnoszi šćužić. W škrystufu je Bőh naš prawy
 Bőtz a my šmo jeho prawe bėdžić. Těhodla wón jow
 t nam čłowjekam jako t bėdžćom reči. Kaž pak dyrbi
 bėdžy swětny nam šmoje bėdžić šćužić, so by je t dobremu
 čahnuł, tał tež nješćej Bőtz i nami čini, kiž šmy došć
 njepošlyšćne a tola wot njebo wutrobne lubowane bėdžić.
 Šćhőž četpenja cšaja ja šnješowe powucenje njepošćnawa,
 tón ma je ja šnadne, doleži njewěr, so i Božeje lubožeje
 wuščadžeja; tón tež i tym dopušćuje, so wón žane prawe
 bėdžćo Bože njeje. Šćy-li pak bėdžćo Bože a čěšć
 to wostac, dha njewawuł pšćed jeho šćošanjom, ale šćošćnawoj
 w nim trošćtne wobšćwėdženje, so čže Bőh lubuje a je
 tebe je šćy na pšćijał. Tak je to jena a tašćama wőtzna
 ruča, kotraž nam njewurjeknite dobroty wuščćla a kiž naš
 tež druhy šćošć našćeje šbőžnosće bla. Těšame čšćne
 četpenja, kiž šć njepošćnaw a njewěrjajym šćošćnja jich
 hrěšćow, te šć wěrjajym Bőžim bėdžćom wopošćma Božeje
 hnadu. D šćhőž nodyžt raby pšći tajtim trošćće našćeje
 epistole šćwětny bėdžet škrystufowej byž!

F.

Reminiscere.

(Psaln 25, 6.)

Šćhőž (357): Wěšćib šćana, moja dušja —.

Spomni na šćado, šćnjeje, šćmoje; Šćachota jo wobdawa!
 Šćěšćtmo šćapušćene twoje Napošćad došć šćudny ma;
 Šćrěć, šćud, šćmjercz a pošćeže Bőžel wšćak šćabudženyh je. —
 Wumoz naš, o šćnjeje, i pada; Twója wošćewoj naš šćnada!

Šćnjeje šćeu! wšćyščić-měšćniš Wšćěžny ty dže wšćojnaješč;
 Šćubnyj tał njeje hrěšćniš šćofatny; — ty wumozěšč
 Těho w hrěšćach tepeňoh', Do pošćeža šćpřćanoh';
 Twója Bőža mőž a šćwěta Šćićja došćat šćbőžnoh' mēra! —

Ma tebe dha dušća hlada. Bastył jej šćy lubožny;
 Šćorzo so tebi šćej žada; Wušćwobdžet jejny šćy;
 Šćowajšć hrěšćne rošćamach', Třochť a pošćof ja njy mašč;
 Šćawiza ju twója šćryje, Šćdžy ji jany šćy šćwět raje.

Swoju droho wušćpřeru Womzu pytašč i lubošču;
 Žadašč wumoz šćabudženu, Šća nej bžěšč pšćes puščćinu;
 Do šćmjercze so pobat šćy, Šćo ju wušćwobdžit by,
 Wušćabnył ju i šćrošćej jany, Njepřćeščćej tořćnył i šćlany.

Sćmilnosć woprawdže je Bőža, Kiž je nam šćo došćta;
 Šćolnosć wšćěžneho je šćboža Šće Šćbőžnifom šćiććena! —
 Prawdošč, mēr a žiwjenje Bőžel a došćat wěrných je;
 Šćěšćtmo jany šćrađe maju Womženi w Bőžim raji! —

U.

W póstnym cšaju.

D Šćbőžniš, twój póstny cšaj
 Bőž mojej dušći šćwajaty;
 Wšćes Bőžu hnadu je wón šćaj
 W i t šćohnowanju daty.

Šćy, šćeu, ja mnje šćawojćeje
 A wot šćmjercze šćy wumohł mje,
 Nješč žiwjenje šći šćwjeću.

Šćdžy w šćwojch čšćich hódćinach
 Twój šćhőž pšćed dušću wšćdžy,
 W i wšćěščo pšćawa we šćylach,
 Ja hrěšći tamam, hšćdžy.

Šćo i bžćak hori wutroba,
 Šćdžy šćpomina na Šćbőžnišć,
 Kiž je šćo ja mnje podač.

Mje wušta lubošč pošćuwa,
 Kiž ja mnje t šćmjerczi bžććeje
 A Bőža so mnu wšćjedna,
 Šćdžy na mnje hšćěwny bėšće.

Wšćmi, šćeu, ja to wutroba,
 Ju tebi nješč t wopori,
 Wšćj šćy ja cšaj a wšćěžnosć.

Šćěšćemane a Wšćgatha,
 Wšćj šćej m i drogej mēšćeje;
 Tam wušta šćuť šćo ja mnje šća,
 Kiž t nješču wšćěže wšćěje.

Duž moja dušća nutřna
 Nšćt i wšćhlami tam pšćěchowna
 Šće šćwajaty póstnym cšaju.

K. A. Fiedler.

Wšćny šćaryš Šćerbow.

(Stőncenje.)

W tym šćamym cšaju našća nšćmšćam šćalešću nowy nje-
 pšćeščel. Wšćeršćel, nšćto Wšćžćarajo mjenowanu, šćapočćadu
 wšćofoto šćta 907 žološćne nobady na nšćmšće šćaje čćinič a Wšćmžy
 njemőžćadu jim napšćeščćwo šćacž. Šć nimi šćjednoščćny ho tež
 Šćerbo a nšćto nšćmšći šćpřćah, kiž bē jich tał došće šćta čćijščćal,
 žyšć wšććšćpřćyšču. Wšće tušćon cšaj nowoje šćwobodnoščće njetra-
 ješće došćo. Žačo bēchu Wšćmžy w šćěže 918 nowoho šćraća, Šćen-
 břića I, kiž mēšćěje pšćijćjeno pšćaćešč, došćam, wšćowobroščći
 jo wot Šćerbow wšćišće wšćojšće šćože. Šćenbřić I. bē mjenujšćy jara
 mudry, šćroščy a šćurty muž, kiž wšćojnu bērie wšćešč wšćedšćeje
 a tořćemž žadny jeho njepřćeščćelow napšćeščćwo šćacž njemőžćeje.
 Wšćon wšćišćišč njepřćeščćelow, jeneho po druhim šćbi. Šćo by pšće-
 čćiwo Šćerbam šćěpie wojowacž mošč, šćěžini najpriedy w šćěže 924
 t Wšćeršććimi na bžćeměšč šćt mēr a naloži tušćon cšaj t pobčćiščnje-
 nju Šćerbow. Najpriedy čćěnišće wšćon na šćlmacžaniščy Šćer-
 bow, kiž bēchu najmőžniščy šćeršći šćlaj tamnu šćronu Wšćbja. Žich
 twěrde mēřto Šćrona bu w šćěže 927 dobyte a rošćamane, jich
 šćraj wušćpřćěny, jich šćal Wšćeščćaw najšćerje morjenu a wušta
 bžćel jich šćlba šćabity. Wot tuteho cšaja šćem njemőžćadu ho Šćer-
 bo tamnu šćronu Wšćbja ženje wšćaj t šćwobodnoščći pošćěžnyšč,
 ale wšćlachu Wšćmžam pobčćiščćeni. Dwē šćěže pošćiščćo (929)
 šćaloži nšćmšći šćal Šćenbřić I. w Wšććhőžnu nšćmšće maršćbrabinišćwo,
 šćerbošč wšćobžćerjo wot nšćta šćies pšćěšćacž tež na pobčćiščćenju
 šćyšč Šćerbow bžććadu, kiž i tuteho šćola Wšćbja a we Wšćžćomaj
 bēchu. Wšćešć mšćiščćanišćami maršćbrabćeni bē wšćešće wšćěšč Wšćard,
 kiž wšćofoto šćta 1000 tež mšćććaniščy Šćerbow wšćofoto Wšćyščćina

mozy nemiškego kralestva podcijinny. Wdžina, kotruž nadeji Šerbachjo f tutnym mifšijnajimf mactktrabju wjedšču, bē drje jich poľbednja, kotruž ſu woni jako ſwobodny lub pſchecſowy Nēmzang wjedli, pſchetož wot nēt woľtabnychu woni tať, ſo ſebi wjažy njewēriču pſchecſiwo Nēmzang watuľpič. Tež njemčjaču žanyč ſamſnyč kralow a wječſow wjaž, kiž buďižu jich f tajfim woľuam nawjedowacž moľhi. Na mēto ſwojich prjedawſchich kralow a wječſow doľtaču nētſo wjele bōle nemiſchij knježich do kraja, kiž ſebi tu a tam twjerde hroby natwarichu a je ſwojimi nemiſtimi ryčeržemi Šerbachow we wuďiže dſerčaja. Wofoto taſich nemiſchij hrobow poľhny ſo poľbdiſcho hiſčječe wjažy Nēmzang a tať naľtaču nemiſte mēta w Šerbach, kiž ſobu na podtōčjenju a pſchenēmzowanju Šerbachow dſeľtaču. Zafo bēču na poľbedu w tym kamny čažu Šerbachjo ſo f ſiſčejčijanjſej wječe wobrocžili, njemyſľaču ſebi woni ſami wjažy na žane ſpjerčenje a na žanu woľnu, ale woľtaču hačž do dženſnijdego dnja ſwēni pobdanjo ſwojich wnoyčy nemiſchij wſchanoječow, pod kotryčyž mōž bēču ſo po doľhim bēdženju podcijinnyč dyrbjeli.

Sajne wobroczenje.

Wērne a wužitne powjedaničſto je ſtarčjeſcho čaža.

(Wotracžowanje.)

Zafo bēch liſt pſchecſitaľ, pračjačy ſo, ičto je jōn pſchijnjeľ. Wī bu prajewe, ſo tōn muž wonkačy pſchēd tſežu čaľa. Za dſečy woni, ſo bſch f nim rēčjaľ, a wiďjačy čelčebōtojeſcho ſtareho muža f žyle ičdžiwel pſchow a f ſtubōtoſmoryčſchym wonlicžom. Wōn bēdſečje pſchēd tſežu, bēčje ſwoju hłowu na ruku jepreľ, a ſpſly bēžaču ſo jeho ličomaj. Zafo ja f njemu pſchijwupich, poľſili ſo wōn ſtubōto a dſečje: „Knježe, ja ſym liſt wot mojeje dſowti pſchijnjeľ; ale ja ſo boju, ſo buďečje naſ ja jara tſwobtyčy dſerčezč, doľež ſo ſwojimy, ſebi wot Wſaž tať wjele pſažy žadacž.“ Za prajach: Wjaž to najmjeneſche, mi buďje jara lubo, Wam w tej nalcžmoľci ſtſužič, jeno ſo buďje to Wſačej tſuni faracyj prawje. „Knježe“, wotmolwi wōn, „ja bēch tam wčera pola nijeje, a wona mi prajechje, ſo by ji jara lubo bſto, hdy bſchymy ſebi ſami buchowneho woľtarali, doľež je w tſotim čažu bſžom jara wjele buchownyčy wobčejowala. Zafo to mojej dſownyčy prajach, čſyſche wona, ſo bſch f Wam ičot a Wam tōn liſt pſchijnjeľ, kiž by Wam to ſewit.“

Za taľach jemu nutš pſchijuč f pračjačy ſo jeho: Čſcho wy wobſchēdſice a ičto macje ja dſečſo?

„Knježe“, dſečje wōn, „ja mam w R. tſežu, ſym nēſotre tōryž pola wotnajaľ a dſerčy ſebi dwē krowje; f tym, kačž tež f druſim wſchēdnem dſetom žiwju ſo a ſwojich.“

Kſow wy macje?

„Wobſtarnu žonu, kiž je počaľa jara hubjena bſeč, jeneho ſyna a jenu dſownu; pſchetož moja druha dſowſa je nēt hrečſny ſwēt wopuľčſiľa.“

Raſſerje ſo by do ſbōžneho raja pſchēſtupila?

„Za ſo nadſijam. — D to wbohe dſečſo! — Wona nje- tſhōbſečſo po doľpny pučju kač jejna ſotra; ale ja ſym teje nadſije, ſo je wona na ſwojim ſwjetnym tōžu, bſečſy ja jejna ſotra jara wučſečje a napominačje, ſo naſaľa a ſwoju buſchu wuwohč! — Raſſje je to ſbōže, ičtōž ma taſje dſečſo, kač moja dſowſa je! Za ſebi njebēčy prjedy ženje prawje na to mſhili, ſo bſch ſo ſa ſwoju dſowtu ſtaraľ, hačž mje moja dſowſa poča napominačž a mje na to čſerječje, ſo bſch pſchichōbnemu hſewu wuſčot.“

Kať ſtare ſu waſche dſečſi?

„Wōbi ſym je pſeč a tſiſečſi, moja dſowſa wofoto tſiſečſi a moja njebōčſiľa dſowſa bē ſwdom a dwagſečſi lēt.“

Kať ſtary ičje wy?

„Za ſym ſwdombſečſacž lēt ſtary a moja žona je hiſčječe ſtarčja; mōj ſtrow wjažy dſečlac njemōžemōj; ale naju dſowſa je f dobreje ſtſužičy čažnyta, ſo by naju a najč dom, ičot a pola ſaſtaraľa. Wona je jara dobre, poľſučſne a lubočječe-pōlne dſečſo.“

Se wona pſchēžo taſja bſla?

„Wē, mōj knježe! We ſwojich mōdbyč lētach bē wona jara do ſwēta, žyle na ſwētnie wječele, rjanu draľtu a ſwētnie towat- ſewu ſmſhlena. Wopranōžje, my wſchijzy žaneho poľnacſa nje- mējowam. Wty ſebi myſľačom, jeno ſo by čſejnje žiwimy a niſtomu žaneje tſchſwby njecſjnimy, dſha dyrbimy napoľbedu ſbōžny bſeč. Mojej dſownyč bēčſtej wobej jara ločſy ſmſhlenej a ranje tať, kač mōj, f Wōžimi pučženi a f jeho ſtrowom njelnaomnej. Ale ta najſtaračja čſejnide na ſtſužu a ſtſužječje pſchēd nēſotſym lētami w R. ſtareho frownego R. pſebowacž. Wōt teho čaža ſem je wona žyle hſiſačja. Wona poča w biſliji čſižacž a ſo jara mudrije a pſečne ſabſerčezč. Zafo wona pſeni taš ſo ſwojim pſchēmenjenju f namaž poľabacž pſchitbſe, pſchijnjebe namaž wona piečž toľe ſobu, kotſež bēčje wot ſwojeje mſhy wuſbſtowaľa, a prajechje ſwojemu nanej: Wōj luby nano, wōj f macſerju w ſwojich ſtarych lētach nēľtož f poľbſečſej potſjebataľ, teho dia nočſy wſchot, kač ſym hēat čſinika, na rjanu draľtu pſchecſjinič, kotſež jeno luďi hrobyč čſini, ale ja čſy radſcho mojimaj lubymaj ſtarčimaj f nimi moju dſawōnowoľč wopōľačja; a teho dia — pſchijſtaji wona — doľež je mi Rſyſtſuľ tať wjele ſmſiſoľeč wopōľač. — Wōbi ſwobſchōwamož ſo nad jejnyimi rēčženi a mējačomaj nad nej jara wjele wječela. pſchetož jejna mſhľ bē tať ponužna a bē tať žyle hſiſačja hačž bēčje pſjedy bſla, ſo mōj pſchij naju nje- ſtaročſijmoľci a njewōbmoľci počačſamōj wērič, ſo dyrbj Wōže ſtrowo tola jara mōžne a žiwe bſeč, hēwat njebſy w tſotim čažu čſlowjeľa tať wobrocžič moľto. Sejna mōdbſha ſotra — ta wboha hoľa — ho ji ſmeječje a dſečje: twōj nowy pučž je čſi hłowu ſawjerčjaľ. Wē, moja ſotra, prajechje Marja, moja hłowu nijeje janjerčſena, ale moja wutroba je, kač ſo nadſijam, wot lubo- ječ f hrečſje ſo f lubočſi napſchecſjſiwo Wōžn wobrocſiľa. Za bſch čſyſla, ſo by ty, tať kač ja, ſpōſnala, tať hubjenje a ſtračſnje f twōjej buňchu ſteji. Sejna ſotra ki wotmolwi: Na mi tſjeba nijeje, tu na twōje pſebowanje wpoľuđacž, ſa ničjo hōrčja njejeſum hačž druſy, a to je ſa mje doľeč. Dobre, luba ſotra, dſečje Marja, nočſječſiľ ty na moje pſebowanje wpoľuđacž, dſha mi ty tola wobaracž njemōželč, ſa tebe Wōha poſhſeč, a to čſinju a f žyleje wutroba.“

„A nēt, luby knježe, wēriu ja, ſo ſu jejne moľſitwy wu- bſhčſchane. Sejna moja mōdbſha dſowſa ſſchori, dſečje Marja f nej, ſo by jejne mēſto ſaſtaľ a ju na jejnym ſtrowožu hlabala. Wona ſo f nej wjele wo jejnej buňki roſtſečſowalčje. To pſchij- mačſe ty wobdu hoľu jara mōžnje a wutubſi w jejnej wutrobje wuľte želbſečje bla hrečſow jejneho ſaſbōžneho žiwjenja. Wona dſawōwalčje ſo ſwojeje ſotſje Marji je ſpſlami ſa jejnu wutrobnu luboľč a ſtaročſy wo jejnu ſbōžnočſy, tať ſo je Marja jara dobreje nadſije, ſo je jejna buňka derje čažnyta.“

„Zať ju ja je ſwojeje žonu na jejnej tſhorwēci wopſchowacž, prajechje wona namaž: Za ſo jara ruďžu a hanibuju ſwojecho ſaſbōžneho žiwjenja bla; ale ja ſo tola pſečſe Wōžu hnadu nadſijam, ſo buďje Šbōžnič mojeje lubjeje ſotry tež mōj Šbōžnič. Ač ja derje ſpōſnuwam, kať ſčſtſaſy-hōbna ſym; ja wiďžu, ſo ſebi ſama pombačž njemōžu, a ja mje žana druha pomōž nijeje, hačž ſo ja ſo f Rſyſtſuľeč wutroczſi a pola njeho pomōž pytam. — Wēť, luby knježe, je wona wumſjela — ale ja ſo nadſijam a wēriu, te moľſitwy, f ſotrymž je jejna ſotra Wōha wo ſwoje wobro- czenje pſroľſta, ſu wuſhčſchane, a Wōh buďje namaž hubjenymaj ſtarčimaj tež tu ſamu hnadu wopōľačja.“

Sy-li spówał,
Pilnje dšálat,
Strowja óa
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf měrný
Čerstwosć dá.

Njeh ty spówał,
Swérnje dšálat
Wšédne dny;
Dšei pak swjaty,
Duši daty,
Wotpošá ty.

Z njehos mana
Njeh éi khmana
Žiwnosć jo;
Žywa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew óe!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Widawa šo łóžbu šobotu w Šmolererz knihčižičkežni w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu přichodplatu 40 np. došlacz.

Okuli.

Cef. 5, 1—9.

„Čińče po Woju!“ naš šwjaty japoschtol Pawoł w dženšniškej epistoli napomina. A temu přichede wšěm šluchša, šo w lubosći šhodžim. Šmny dšé Wože lube džeci. Kajtu lubosć je nam Wótž wopofasá! Šwójeho jeničšeho narodžneho Šyna je won ša našde hrěchi do šmjerće dat. Wšy bčmny Woži hněw šastužili, a nam došta šo šmilenje. Njedyrbjalo tēhobla napominanje, přiched našim testim štejaže, dobre měšto pola naš namatač: „Wudžže jedny přichěžimo druhemu dobročini, mišofčini, a wodačže šebi, jašo tež wam Bóh w Šhryštšku je wodawat?“ Woža dobročiniwoč dže dobročiniwoč čłowjetow i naš šejnič. Tajta dobročiniwoč dyršjala přichede wšěm we šwójšje i placžiniwoč i pšichnič. Abo šnježe šo to i lubošč, šy-li nowičeržo žyšim dobročini, domach wał pošinurjenu a njepšichniwoč? Kaš někotry je šo šwojeje njelubošče napichčiniwo šwojim najbližšim pšichniwoč přiched pošdže kaš: hokle šhodž woni wot njeho džedny, abo pšichi jich rowach!

Lubošč, kotruž Bóh wot naš žada, wabi tež do džěta ša druhich. Šladaj jeno na Šhryštška! Njeje tebi, kaž by won še šidžiža dele čji pšichniwoč: „Wi šy ty šluženja naciniš še šwojimi hrěchami a šy mi prošu naložiš še šwojimi šlōčženi?“ Tajtu lubošč, kotruž na šebje njedžima, ale šo do šlužby druhich štaja, dšyrbim tež my mēč. Šchōž i tymi mozami, kotruž je Bóh jemu

špožčil, ša druhich džěta, tón podawa šo tež kaž Šhryštška ša dar a wopor, Woju i šhōdbemu wonjenju. Wšy dšyrbjei pšichgo na to myšlč, šo šu čłowjetkojo, i kotružmž naš Bóh hromadu wobji, tež nadawš ša naš: nž jeno, šo mamy jich šlōšofče a šmulk i šejetplimōšči njelč, ale my dšyrbim jim tež po šwojim džělu i roščenju w dobrym a i wēžnemu žiwjenju womhac. „Šhōdžče w lubošči!“

Dale naš šwjaty Pawoł na to wofasuje, šo mamy šwoje žiwjenje tał wjelč, „jato šo šwjatym šluchša.“ Šwječzi šmy, pšichšluchšamy-li Šhryštške, temu šwjatemu a prawemu, kotruž wo žangym hrěchu njewjēžšče, kotřebōž wał je Bóh ša naš i hrēdej šejnič, šo bčmny w nim byli ta prawdošč, kotraž přiched Wohom placji. Wšchē Šhryštška mozujemy šo Wožeho traleštwá; haj, přichē njeho šmy šizom tudy na njebješte šodženi a šlodžim na šemi šizom mozy pšichodneho šwēta. — Kaš mōhše nam tēhobla šidčaje hrēchi šwēta šlodžič? Pawoł praji: wo hrēchach njecžiflōčje a njepožžimōšče njedyrbjala njēš šidčejšjanami po prawym i žyła reč bōž. Našče čžeto je džē pošlajene ša templ šwjateho Duča — duž njē-šmēny jo i prošnej šlužbu hrēcha wotřimōžowacž. Wo našim wutrobu je šo Šejuš še šwojim čžetpjenjom a mumerčjom bēžit — kaš šmēli nōž hrēdej šidčaje šastup do njēje donowiti. Wobarnuj šwoju wutrobu še wšdej šwēru, přichetōž i tēho žiwjenje wukšadža.

Japoschtol šlōžje potom našim težžblimōšči wōšebje na hrēchi šastka. Wōn i tym njēšluchša, kotřim mēja, šo šlōwa tał wōžne njēšju. Nē, šōžde šlōwo je šymjēšča,

pak t' dobremu pak t' slemu. Wšes njehorne hłowa je bužoh hřeča do tał nětotreje njestazeneje wutrobje pšichšol a namyšlivojez mnohih ko hajedźošćia. Šewjaty Jazub praji: „Jazyk je mały staw a wškat šo wulkiš wězom tšwali; wón naščerjedži zyle cžko a rospali našče zyle žiwjenje, hduž wón wot hele je jahorjen.” Wty dgrbimny junu na hdužnym dnju wotmolwič ša fójde njewužitne hłowo, kotrej šmy rěčeli.

Napšedźiwo lohtomnyhlym, kniežomnym rěčam napomina Pawoł tudy t' džałowanju. Tež našče hłowa maju wo tym šwedzieć, šo šo pšomjo džałownošće napšedźiwo Bohu w naškej wutrobje hori. Durbjeli šo my š tynžamym ertom, š kotrymž Bohu šwoje tšerlusče a modlitny špěwamy, jato šluzobnižy hřeča a njeczistosče wustawowč. Dža by našča Boža šluzba kniežomna byta.

Mjes hřečami, kotrej wot Božeho tralefstwa wustajuja a šwjatym šo njekšučej, mjenuje japošchtol hřečče wošebje laťomstwo. Prubuj šo, hač tuteniu bidej njekšučij, a wachuj! Wty dawamy dže šo tał lošto do žiwetnyh wězow šachmatowacy, a pjenjej maju wošebje móžny wlin na cžlowstu wutrobu. Łutowacy a to šwoje hromadu dšerjež wškat šichelčijan dgrbi; ale tał cžško tola je, prawu mjeju wobtedžbowacy, šo š lutowanja laťomstwo a nahrabnošće njenastawaj! Wošta jeno pšichi šhrytšuba, dawaj šo pšes njeho wščežo jašo t' radošči nad wěčnym, njebještimi lubkami a t' lubošči bližicheho šbudžowacy: dža prawy puč njemylšiš. Poštaj mamonej na fójde wachnje, jo šeho ša šwojeho knieža a pšichoba njerožiči. Mjes Bohom a mamonom dželicz njemodžej. Žudašch dšerje to — a to b' ješo kónž. Žato šwjezi, pšes šhryfša frej wustupjeni, dgrbimny šo zyle hřeča wšadowacy.

Šewjaty Pawoł mjenuje naš hšičče džěčzi šwěta. Žato tajšim štej nam woczi ja wěrnosč wotwjerenej. Wty njetrjebamy wiažy š njewěštosčju w cžmnošće šludžiej, ale mamy pošnu jažnosč wo tym, šchtōž Wóh wot naš žada. „Njedaježe šo nikomu šawješč š prošćimni rěčemi.” Wty wěmy: hřeč je hřeč a njepšedčelstwo pšedčizny Bohu — šwet pak wobduščinuje šwoje hřeščne cžinjenje: „Šchtōža budže tał wustomnyhlym a štrachocžny? Daježe nam žiwjenje wužiwacy, tał dołho hač je mamu, a šwojeho cžela trjebacy, doizj je mlode!” Žo šu tał rěče šwěta; ale jeno šaščenjenosč tež tał rěčež; to šu prošćine rěče. Wty wškat wěmy: tež šichelčijan može š wutrobu wješežy bęč; ale wješele hřeča ja njeho žane wješele nije. Pawoł wošpjet napomina: Njedaježe šo šawješč; njebudžeže jach towaščojšo; njeměže njego cžinicz š njepšedčimni štkatani cžmy — buž njemōže štrach šnadny bęč. Čžemy-li na prawym pučju wostacy, dgrbimny w šwoj wobšad tedžbowacy. Šubjem wobšad štkutje taž natyłowacy šhorosč. Runje tał štrachne pak je tež šubjene cžitanštw. Šduž šo naš štušćomny cžlowjet wšchědne š jedom njeměry a bšesboženšća živi, dža wón šchobuje. Žato džěčzi šwěta njedgrbimny š cžmnošću žanežo towašćitwa hłabacy. Wotnyžny kónž naščeho žiwjenja je to dobre, prawe a wěrne, taž je šo wono w šhrytšuba wošoba ščinito. Wšes šebje šamuch wškat tōnte kōž dozpieč njemodžemy; ale šwjaty Duch čže nam pomozny bęč — buž podobajny šo jeno zyle šo wōdženju. Dža budžemy Boži ščehowario pšes šhrytšuba: jato lube džěčzi, jato šwjezi, jato džěčzi šwěta!

F.

Wkuli.

(Psalm 25, 15.)

Šlōh (257): Wōjny prawje, hduž ta hnaba —.

Wōje bužij pieč po Božy Čže šo, hdy tam počašnu Šswobodu po mērnej dšeršy Č njepošoja — t' pošuju? —

Wōci šlōham, Knježe, t' tebi; Dom šej bušča požaba; Kurjatto wšni šhude t' šebi. Žetu, ščičšta žiwjenja! —

Šladataj mi woczi šradnej Čžajšo dočej do ropota; Njedaj bušči wjašnyč šludnej Čšo, mōj Knježe, do hřeča!

Čtajuje njeh šej žada tebe, Kiž šy jeine hroššičšo, Čo by wuškowata šebje Š tebi, hduž štrach šlōha šo.

Na wutrobje čžu cžu pošų. Luby Žetu, wobštajnje, Domēnje taž džěčo prošųč: Knježe, štyj a wježž ty mje!

Žeho puča šbožowneho Njedaj nihdy šmųčš; mi; Domjež junu wješečho Mje dom t' wěšnej radošči!

Knježa mlieho je hnaba Šrešćimkei mi ščičena; Bušča wobhnožena žada Š njemu dom šej do njebja! —

U.

Hdže leži wiua?

Něčadž š jenej žonu, kotraž b' něhdy za Žesuhom šlědžita, ale nikt šo wščežo wšdaca. Ža prašadž ju, cžeho bla wozny šichelčijana bęč nočže? Wona wotmolwi, šo šibšiji njewěri. Ža moje prašenje, cžehobla šibšiji njewěri, wona wotmolwi: „Dofelž bym jeje šlubjenja prušowata a je njewěrne namafata.”

„Kotre šlubjenja?”

„Šslubjenja wo prošćwach.”

„Kotre šlubjenja wo prošćwach? Nječeti š bibšiji: Wšchtšo šchtōž my prošųče, wěčeže jeno, a wono šo wam šanje?”

„Šaj, tał to někał rětačhe. Nekt — ja bym pošneje bowěry, šo tošamo doštanu, šym-li něšhto prošćta, ale ja njebym wu-štyšćana, tał je mje to šlubjenje šebato.”

„Wědže to šlubjenje wam date?”

„Wono tola wšchtšim šichelčijanam šluzba, njewěрно?”

„Ně, Wóh pošaje šjawnje, šchtō „čži” šu, kotrychž wěražaje prošćny je wón wušklyčjež šlubit!”

Ža pošadž ju potom na 1. Jan. 3, 22. a wuštadž jej wopšhanje tajšch, kotrychž prošćny Wóh w ušklyčuje. „Čže my Wóže tajnje džerželi a to čšinitli, šchtōž šo jemu špodob?” prašadž šo jeje. „Něto wona šjawnje wujna, šo to čšinita njebē, a špōina bōryš. šo wiua na Wóžich šlubjenjach njelēži, ale w njei šamje.”

Žo je šhčiče džēža šadžewt nětotreje njewušklychaneje prošćny: Prošćadž njie pošćužćošć nawuštaj. Čžemy-li my mōž prošćny šhōicz, dgrbimny šo šwětu w Božim šćonje wōšbonjowacy, šo bęčym špōinali, šchtō Wóža wola nad nami je, a bduž šmy tu šamni špōinali, ju tež čšinicz. Škōžy njewōžarowamy štkit njepošćužćošće š naščeho toša Wóže wučo nad njeho žada. Ale wono budže šo prošćowacy, wolu šwojeho nama pošćezno wjele naščim prošćwam šamtuje. Lubošće-połne džěčo šo njepošoja, jenož to čšinicz. Šchtōž šebi šeho nan š škōta wot njeho žada. Ale wono budže šo prošćowacy, wolu šwojeho nama pošćezno, a namafata něčho. Šchtōž by jemu špodobne byto, budže tošame š wōšćejšy čšinicz, runicz šebi to nan wošebje štaťaj njebē. Tał budže to wěrne Wóže džěčo čšinicz.

Wišči pohrebye bē šo podawt stal, kiz bebi jasłuzi, šo na mjon spominam.

Sebnj muž je wšy, kiz bē dotal jara njerodne a wrōtne žiwjenje wobeč, bēdže jeničny wšpinošče dla a jeno f tym wot-pohlabanijom šobu pšychiše, šo by čžto wohlabat, a fardže tež šobu do zgnije. Wšes špowanjom a pšedowanjom bēdže wōn pšes nēšotre šlowa, kotrež bēchu jemu jara mōžnje na wutrobu padnyše, tał šajaty, šo bē šo na šwoje wuše hrēdžnje hujbenstwo a na tōn strač, wo kotrynž bē jeho duška, dohlabat. Zo mōžnje wutrubjenje a hnuče jeho wutrobu njebē šo ženje wjazy šubito, ale bē mjele bōle šylnje pšchiberalo. Šnydōm na to dawajše wōn najšawniše wopofasjwa šprawneho wobwozjenja, ištōž mōžu ja šam wobšpēdžič. Wot teho čžaka šem bē wōn pšeho rad na pšchwōzjenje a na pōškuchanje čžlōnych pšedowanjow šhōdiz, pšdetož wōn dōžčelje do ša pomoznu wēž, kotrynž bē Wōh nadožil, šo by jeho pšes šwoju hnuču f pōšnaczu prawdy pšchijneš. Zał dha bē tōn džeš jedyu wot tych wōžnych, kotrež ženje nješabubu. Šo wščał bychu bebi to čži wopomniti, kotiz radži nēčšto wo žiwjenju šhubyč čžitajo. Wjebē to wopratožje Wōh šam šawnje tał wješt, šo tōn bešbilyu a wo šwoju dušku šlaročžnyu muž, runje jato tōn, kiz to njebēdže, na tym šamym dnju na to šame pšchwōzjenje pšchindže? Šajta to ščdōba, ištōž šo njeprēžaje, potajne purče Wōhž wōdženjom wušlēdžil! Zo šu te wōjnabta na rječajšu jeho wēčžnje rady f wmoženju a f wobhnađenju čžlōwšyč dušchow. Wjebž šo čži njewēčžaju temu šimēja, my čžemy šo nād tym špōbšnac a Wōha pōniznje šwalic.

Šo došojanaj Wōžej šlūžije roščerčžowacy šo nēšotre wōšomšljenja f tymaj dobrymaj šarhymaj čžlōwšerhōmaj a f jeju dšowtu, kotrež bē na pohlabanje a we šwojim šabčerženju jara lubofna. Ša jim šhūbdi, šo jich rad w jich domje wopytam, a wot teho čžaka šem šo f nimi jara šenach.

Dajče nam Wōha šhubyč šwalic a njepščeštajmy jeho purčyč, šo bychu woni bohači na wērije, čži bohači pač duchownje šhūdzi byti!

* * *

Šhūž šo my na šemrjetnyč pšchēčelow dopominamy, kotiz bēchu junu f nami na šeni žiwi, dha dāma to našče dušči čždže šrowowanje. Šał mjele wjēdže je tuto šrowowanje, šhūž bēchu to pšchēčeljo, kotiz šu w tym šknješ žiwi byti a wumrjeti. Dopominje na wšcho, ištōž je šo pšchi jich žiwjenju pōbalo, ištōž šmy f tymi hromabče čžimiti a rēčželi, wo kotrynž šo nādžijamy, šo nēš wēčžnu šbōžmočje wužijawu, to napjelija wutrobu f ščōbēč želimočš a našča duška wōšdženja šo w nādžij na pšchōš-šajčūžu teho wjēdela, kiz šo nam na tomam dnju doštanje, šdžē šo šknješowa šrafnōšče šjawi a wōn šwoje dōžči je wšchēč štronow šwēla šhromadž, šo bychu šo nūdy wjaz njebēdželi. Šhōč bēchu woni na šeni bohači abo šhūdzi, ištōba je na tym? Šich naj-wjēdča wōšbōnčje je, šo šu šralojo a mēčžinaj we šlūžije Wōžej.

Š tym prawym wēražajom, kotrež šym ja šhubit a f kotrynž šo wo šhōdže a šrafnōšče Wōžeho šralešwa wjēšele roščerčžowacy, kiz ja Marija W. Ša šym bebi pšchēderwał, nēčšto f jejeho žiwjenja pōwēžaje a nādžijam šo, šo to ša tych, kiz to čžitaju, bjes wužita njeubdže.

Mēdžje a nēšotre njebēle po pohrebye jejnje mōdbēčeje šotry pōbač šo šaje rano na purč, šo bychu ja jejnuch šlarčyč wopytał. Zo bēdže w pōltnym nalēčžu a džeš bē wōšēbye šrafin a lubofny. Wšči purč wjēbžijše mje f wjēdčja pšes bohate šahony a rjane žiwi a šerfi f njemāčja pšchōž wšdže na šoru šorje. Ša wšchēč štronach wōbbawachu mje šlēdy Wōžeje maje-štošče a šrafnōšče, kotrež moju dušku f špōbšnawu wubūžō-

wachu. Mōša, wot Wōžeho šlōnza wōšbōwčžena, šhōšēšče šo na mōdbnyč žitach rjenijoče dūžil drohe parle wjēdčelaje šrafinje šarby. Wšchūžom šlōwachu ščhōwronēžni f njebešam šorje, šhōnčžla šwojich šhērluščow f šwalbje šwojeho šhōwēčžja lubofnje šhōwajo. Ša šluch ščžajachu rjane šwēti, jena šajta a druha šhōnčža, tał šo bēchu wupphēdēne, jako bychu f brohimi šamjenjemi bohače wōšbāčena a rjenijoče wuštōwōwane byle, dūžil Šalomōn we wišitljej šwojej šrafnōžiji. Wšes tuki wjēdže šo ščhōwēčž jašna rēčžla, wo kotrež pštrugi a male rjebčē f wjēdčelaje pšlawachu; na šlōwē štronje pōšbōwōwacu šo wušēše šfaty, dšiwne na wō-šlabanje, na prawej pač lubofne šhōrē, je wjēdčelajmi šekami wō-woščžene, a nādala čžetwjenjelše šo pšes šadowe ščhōwō, kotrež w pōltnym šchēčženju ščajachu, nowo-natwarjenju mlyn. Š šerfch, do kotryčž šo na to mōj purč winy, bē wšcho žawe wōšōlo mje wot wjēdčelajch pšacžow, a wišitljo šhāčelje do čžlōčelje wot jich wjēčelcho šhōha.

(Pšchōdōnje dale.)

Wšchēlajke f bliskū a f daloka.

Pšchōdōnu šwēdu šimēje šo nowowušwōlenje na šhōdu w Šakfiej. Našče šeršite wōšady je pšchēl njeboš žmish na šhōdže šastupowal. Wšchēd 10 šetami pač bu Wūdyšti šnjes primarnis wušwōleny a Šerčbo žancho duchownešo šastupjerja pōšlēnje 10 šet w šhōdže njemēdaju. Šhūž šo pšchēd 10 šetami nowowušwōlenje mējelše, šo šchdy wot nēšitlč šnjesow duchownych w Wūdyšo šamjenšim šhōbalnym wōtšerje wupraj, šo dūrbī šo tež jim šunrēčō to prawo wōštajč, nēšitlcho šnjesa duchowneho do šhōdy pōšlāč a šo mōšt šo nēmšti a šeršiti šastupjet wōt-mējelč. Šo šynle wuprajaju a wōtēčženju mēš šo tōn šrōčž šeršiti duchowny jato šhōbalny šastupjet wušwōlč. Š tola nēšto, šhūž wušwōlenje pšchindže, nije šo ani na našče šeršite wōšady dšiwato, ale došatny nēmšti šnjes šastupjet je šo šašo f wušwōlenju pōštajit a žyrtwinšim pšchēčelčerjam je šo wōšawjenje pšči-pōšlato, šo šu tež wišitlje duchowniše škonferenzy temu pšchi-šhōšowale. Wšchi šynle wōšawjenju pač je šo na to šapōmnito, šo našča šeršita duchowniša škonferenja, kotrež duchowne nāčžnōšče našchego šeršitljo luba šastupije, temu pšchihōšowala njeje, šo by šo šašo nēmšti duchowny šastupjet f našče šeršite wōšaby wu-šwōlit. Šhūž wiščał moja nēmšite wōšaby pšchewaju, je tola wōšārowač, šo šo nam našče dobre prawo njewōštaj, šo našče šeršite wōšaby jencho šeršitljo šastupjerja, kiz našče wōšbētnōšče a potrebēnōšče šnjes, doštanu. Š njelōšlūži bebi našč šeršiti lud šo šwojim žywym žyrtwinšim žiwjenjom, kiz je šcho w šaidž-šnyu lēče 9000 šyrtwow a mišionštu njes pōšjanami woprōwał, šo by ješo šastupjet pšči blizkišim wurōdženju w šhōdže wuprajč mōšt, kał našči Šerčbja na šhōbēženju šjich šralow wšajā, šaž je šo to wot šeršitljo šapōšlāzow na šejmje wuprajčō? Šēž dšwōt wōžnje mēšy, kotrež Šerčbowo wōšēbye šimaja, majā šo na tutej šhōdže wurōžowāč, n. pšch. Šužitlje žyrtwinlje šarčabowanja a nāšterje tež šatōn wo žyrtwinšych dānšach w nēčžanach wōšbāch, Šerčbitlje wōšaby a nāčžnōšče mōže jeničš šeršiti šnjes duchowny šastupč. Šele prawo šeni našče šeršite wōšaby šakūža a šhūž šo nam nēšto tež šcho to prawo njewōštanje a je wēšit, šo pōštajem nēmšti šnjes duchowny šo wušwōlit, je tola pšchihōšlōšnosč našchij šeršitlch wōšabow, šo woni šwēčženje pšči wušwōlenju ja našče dobre prawo wōšpōtōža a nēmštemu namjetowanemu šnjejč duchow-nemu šwōj šlōž njebāba, ale jato špōmnjene šwēčženja bētu papjeru bjes mjena wōšēbāla.

Sy-li spówał,
Pijńje dźelał,
Strowja će
Swójby statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napój móeny
Lubość ma;
Bóh pak swórny
Przez spał měrny
Čerstwość da.

Njeh ty spówał,
Swórny dźelał
Wśedno dny;
Dźeń pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoćni ty.

Z njebies mana
Njeh čí khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew čel!
F.

Sěrbske njedźelske čopjena.

Wudawa ho łóžu hobotu w Šsmolerzj knižnicy čepjećni w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

Lětare.

Novst. 5, 1—6.

Wo prawdošći, tiz j wěry wukhadža, rěči jopojchtoł
Pawot a potofuje, šhto wona wšchito štuťuje. Je kaž by
jemu prawdošć j wěry pšched wočomaj stejata kaž wulki
šhtom pokny najkrańšich pšedom.

Prawdošć, tiz j měrny wukhadža, šhtom, tiz
najkrańšich pšedom njeke:

1. Boko j Bohom;
2. Pšichstup t hnadje;
3. Křowalenje tychnošćow;
4. Nadjiju pšichodnjeje krańošće.

1. Křakřanišći pšed, tiz dobry šhtom prawdošće
j wěry njeke, je potof, je měr j Bohom. „Dofel teho
dla šmy prawi činjenj pšched wěru, dha mamu potof
j Bohom rěšes naidheho Kņieja Jefom Křyštja.“ Mj
mam wšchitzy wulki dołh pola Boha. To šu naidhe
pšichstupjenja, pšichetoz my šmy Bohu dopjeljenje jeho
kajnow winojty wotfali. A naidž dołh je jara wulki.
Žich wjele hebi na to njemyšli. Šafle hdyž wulka nusa
pšichidže abo t šmjerjeć dže, jim jich dołh do myšlow
pšichidže. Šmėdomnje wotwocił a pšches nie Bóh čłowjetej
pšichwola: „Saplač, šhtoz šy winojty.“ Křiž to potom
njeměr! Saplačječ čłowjek tón dołh njeměje. Šaplužječ
wón tež ničto njeměje, pšichetoz šhtoz wón čini, je wón
činič winojty. W tojstj štuťnošći može jeničta měr
pšichinječ, t. j. wěra do Jefom Křyštja. Wón je tón

dołh ja nož šaplačječ pšches šwoju krej. Šdyž potom
šmėdomnje wola: Ty šy ihubjenu, wěrjaza wutroba wot-
mowljwa: „Mój dołh je šaplačjenu pšches Želufowu krej“
a měr šapčehnje do njeje.

2. „Pšches totrehož mamu pšichstup we wěrje t tej
šamej hnadje.“ Šdyž šmy my tež we wěrje wobhnadžene
džězi Bože, mamu tola šteječ we wojoowanju tuteho šwěta.
Se šwěta j jeho šarofčemi pak ma wěrjazy pšichstup
t hnadje, jo može šo pošylnić. Šizom w šwojatej
šichčejizny šy mėl pšichstup t hnadje, hdyž je wón šlub
hnady j tobu ščinič. Potom bliži šo t tebi ewangelijon
je šwojimi šlubjenjemi, tož n. pšich: „Pšojće šem te mni
wšchitzy, tiz wy šprózni a wobčeženi šče.“ Potom našch
šwojatu Wóžu mjeczeč, w totrež šo Šbóžnič šam šwojim
šichčejiznam dawo. Š tajšimi pomocnymi wězami hnady
šhwota wěrjazy t šwojemu Bohu, šwoju wutroba pšched
nim woteweri a j jeho potnošće bjerje hnadu ja hnadu.
Wěrjazy maja štajnje pšichstup t hnadje.

3. Tola pak šichčejizmo štajnje wjeleli byč nj-
moža. Bóh šwojich do šule šichja bjerje. A tola nje-
treboja wěrjazy w njebožu nješbóžowni byč, pšichetoz
rijanu šhtom njeke prawje džiwno pšed, jo šo womi
„tychnošćow šhwala“. Pšichetoz wěrjazy šo šichja prafcha:
„Š wotfali pšichšabječ“ a hebi wotmowlwi: „Wot teho
Kņieja, a hdyž šo prafcha: „Šdže džěč nje wěječ?“
šabo to wotmowlwjenje: „t temu Kņieječ.“ „Křoboz
Kņies lubo ma, teho wón potfosta.“ Šchodla mjenujemy
tychnošće domawytanja. Tychnošće naš štuťšownje

Džefčowa prošwa wo Bože wótkowske wodźenje,

— tež wohebe pšči wobnowjenju křesćanskeho šluba.

Bo swojim słošu.

Nět wimi dže mojej ruzy
A wjedź tať mje,
Dóžj šbóznje dozpru duzy
Dom na wječnje!
Šam njepočahnu ženje,
Niz krocžalki;
Šbóžj šwěra twoja czechnje,
Mje šobu wsmi! —

Mje potaj do šmilnojšeje,
Šbóžj štabje dže,
Šo w radolči a w pošeje
Duch cchi je!
— Mj wotpočim pšči tebi
Šprožčj špřognemu,
Njeh močj šamnu hebi,
Šso domčej! —

Šacj runje njedobnaju
Tu twoju mój,
Mje t šbóžnom' wjedžečj raju
Ššesch šamu nój;
Duž wimi nět mojej ruzy
A wjedź tať mje,
Dóžj šbóznje dozpru duzy
Dom na wječnje! —

Widžetoj M. U. w B.

Wo křěsluchach na wuchšich chorje.

Psalmu 120—134 maja nadpřismo: „křěsluch na wuchšich chorje“. Šcho dže tuto nadpřismo nam prajic? Pojednajmy raš wo tym, doložj mjes wukladowarjenji šwj. pšhma wšelate nahlady namakamy. Tola prebyh čašow rozspornjamy wohebitočj pomjenowanach 15 psalmich hólw, prajmy hebi, ššto je žyła šliha štareho šluba, kotruž j gřichšimni žyrtwiny mótžami „psalmu“ mjenujemy.

Psalmu šu křěsluchowne kniži židom, kotřj běchu šo w lěće 538 do škr. nar. j šobelšeho šajwa do wótčžny wěrbžill. Š nich špěwachu w Božich škužbach templa, wot nich j nowa natwarjeného, j nich šo modlachu w šwojich domach. Šoni je trjebach a wužiwachu, kaž ty, šuby hečbki bnatše, šuba hečbka šota, wužiwachj a trjebach šwoje duchowne křěsluchowne kniži, w tu šhwilu 817 čhišow šičaje.

Šbóžj je šo pak prajilo dale: Še-li šu psalmu křěsluchaze tych židow, šiz šu 538 šabo šwoju nošu na narodnu šemju šajili, mójža tež jenož špěny bęčj, šiz šu šo wo a po tuchj čašu pęhnie — dža je to wopacžne wužubženje. Wo štarobie jenošlinoch špěnow tutych špěwofschj njeje j tym ničjo doprajene.

Natše hečbke křěsluchaze šu šo mót lěta 1710 čhiščezale a wubawale, tež po čašu je wšelafatimi pšchidawofami pšchisporzate. Ale šu dža w nich jenož křěsluchje, šiz šu šo w 18. a 19. lěštoktu pęhnie? Mjannu šičžu šajich mamu, ale hichšje wjetšchu šičžu pšchispišujemy pęhnerjam, šiz šu w 16. a 17. lěštoktu žiwj byli. Něšotre pak šu pšchěrženja šacžanjich špěnow je šameho tat mjenowaného šřebžneho wěla. Šaj něšotre šu hichšje štarče, šštož j pšchidawom dopotajamy. Škřěsluch čjo. 319: „Njeh Wobhu džaturje“ šo pšchispišuje Marčžinej šinartej, šiz 1649 šemje.

Wjškile a šlowa pak je wón čępał j šeluš širacha 50, 24—26. Še 50. šlawje tutych šibšifich šlinow je rěč wo wuchšich męšchniku šchimanu. Šbóžj tutón woltaine šajšojštwšo šajšawachje, dža drometowachu džęci šaronowe j drometami, šud padže t šemi na šwoje wobliče a špěwarjo šhwalachu teho šnjeja a šhērulšchemi. Šbóžj wón pak po šofonjanym woporje j woltarja, na šofrymž bę na šofzu j wupšchęstřejnomoj rufomaj širacšfe džęci požohnowal, bę dele ščol, modlachu šo tute šabo šofšawšę požohnowanje wot teho najwuchšichého a džachu:

„Nět džaturje šo wchitžj Wobhu,
Niz wulle węzy čini na wchitžich šironach,
Niz naš wot macžetneho žiwota žiwych šbžerzi
A čini nam wšchu dobrotu.
Šbón džyl nam wjęchlu wutrobu dacž
A pšchęzo mēr šwōžčiz
A našchim čašu w šraelu,
A šo by jcho huda šojnje pšči naš woltala
A wón by naš wumolč, tať došho šato mę žiwj šmy.“

Widžimy, šat šinartowu špěw j šutymj rucžkami na wjškľity a j džela tež w šlowach pšches šęe pšchidžę. Woprawdžity pęhņej šhērulšcha: „Njeh Wobhu džaturje“ je šeluš širach, a šon bę pšchę 2200 lětami žimy.

Pobobnje ma šo nět tež je špěwami šhērulšchazhy, šiz šo namakachu w rufach židowšeho šluba w čašu po exilu. Najwjažj tutych špěnow bęchu tešdom lěštoketich štare, šaj něšotre hžjom tať štare, šo wšthym wuštajenjam tych šamych njebu wjažj dorofymjene. Šo njemōže nam džiwne bęčj, šbóžj wopominimy, šo bęchu šawitowe a šalomonowe psalmu hžjom tešdom pšchęd 600 lětami našlale, šaj 90. psalm, šiz šo Mōššofej pšchispišuje, hžjom pšchęd 900 lětami. Šbóžj šo prajj, šinart je šhērulšch: „Njeh Wobhu džaturje“ w lěće 1644 špěwal, tešdom wōčšafajo šlišj šōž 30 lětaje wōžny, dža mę temu pšacžjč damy. Šbóžj pak wemjo, šo je tutón šhērulšch pšchędžłt něšofrych ščuchštom je širachowych šlinow, dža ma šo tola pšchitajicj, šo je šinart j nimi jenož naložł pštal dacž na šat mjenowanu wěšlafski mēr. Pobobnje naloženje namakachu w Božich škužbach pōezilšteje židowšteje gmejny wēšje psalmu, šiz bęchu šo w štarých čašach žyle druhich wotšpōsladow bla pęhnie. A šo na něšto j našchich dnjom hichšje dopominu — mę raby pšchj marach a rowach našchich šubych wužnjenych špěwamy: „Ščtož čini Wōh, wšcho dobre je“ abo „šeluš, moja nadžija“. Šbōžny wot tuteju šhērulšchow pak njeje šo pęhnił j tym wotšpōsladow, šo by pšči pohřębnych šwōžotočnjōžach škužil, to je jenož šęju něčžilšche žyrtwinišle naloženje a trjebanje.

(Wchitžobnje dale.)

Šazne wobrocženje.

Wērne a wužitne powjedaničžo je štarčeho čašu.

(Pščacžowanje.)

Šato šlōncžnje j šeffow na hornu poštipich, šo štejo wotšawšęj wōšladach; o šaki bę to napōblad! Wchubžjom šoto wōšloto šahony, na kotřęž Wōža šmilna ruša wupšchęstřejna šwojini džęčjom šobate žohnowanje šotowafchj? Šalofa a ščefotšo wšh t wōženju, šiz t pšchęlčęšimju njebęču! Šu a šam bęlachu šo žyrtwoje je šwojini wuškofimi wēžemi! Nizje mje pašęchu šo šladka šraw a wōwoglaw a njedolofa pšistaje wōwęčęł žunjo šubojny šlęž na šwojeje pšchęčeli. Ša je njemōžu wutřęčęž te mōžne šacžučja, kotřęž mōža dušchj pšči tym wužiwafche a kotřęž ja šfowo wjažj we wutrobie wōšfōwomčaj njemōžach, ale mī bęšę, kaž bęž dęřajal dele na šwojeje šoleni padnųč a j šawitom wōššje wumolacž: „šnježe, šat šu twoje šluti šat wulle a šem je jich šat wjele! Šy šy je wchitše mudrije wuštajł a šem je šofna twojeho šobafštw!“ (šf. 104, 24.) Šat wjele šhubja tola čj, šotřjž na džnyj

a rjanofce Wožeje pſchitrody njeſedbuja! Š kaſtej jaſnoſću hweſći ſo kraſnoſć ſinowiceła je wiſchitkiſ jecho ſtaſkom! Zadyń ſchitom, žana hweſta, žadyń pſachć, žana wacza njeje, kiž njeby w ſwojej rēczi wiſtje pſchitowiwedala: Wdy je mje ſtworil, Wdy mje ſbjerzi ſ dobrym ſpodobanjam!

Šaſo ſo ja ſ wdy, hdyž tón luby ſtary mdy hwydele, pſchibliſowacy, pſchymdy jecho na jenyum polu, kiž beſhe wotoło jecho hweſe, a ſ ſotrehoy wón ſwojej krawje do diwórczła a do hrobdže wyjedzele. Ša pſchindžek jara biſto ſ njemu, předy hač ſo wón na mnje dohlada, doſeł mejelede kluſej wočzi. Šaſo jemu pomohaj Wdy prajach, wohlada ſo wón, powita mje ſ wulſtim wyheſelom, kiž beſhe na jecho žytnym wobliſču wiſdeč, a džeſele: „Wdy žohnuſ Waſ, luby knies duchowny. Mi je jara lubo, ſo Wdy ſ nam poſladach pſchindžecze; my hmy tóžny džen wo Waſ rēczi a na Waſ čaſali.“ Na to wočzinuſ ſo durje a jecho dženowa pſchindže je ſwojej hrowowatej maceruji won. Šaſo mje wohladaiſchey, njemódelede hinač byč, hač ſo ſo ſ molom na tón row dopomniſchey, hdyž bečny hrowabič byli. Do jich pſcheczelecho poſmėwanja, ſi ſotrumž mje čji lubi ludžo witaču, meſachču ſo hwyli luboſe. Čzi žohnuſ wyſchidſchey mje pſches maku jabrudu, ſotrumž dwaj wulſtaj hačowaj ſchitomaj wobſtjebdowoiſchaj, do hweſe. Wſchudjom beſhe wiſchito jara pſchitowjne, rjane a čjiſte nutaſch a wotaſch. Ša beſi pomylili: Šaſ mōže to pola taſch ludži tež wiſchito rjane čjiſte byč. Škubzi ludžo ſo woprabōže ſ ničim jamolwicz njemōž, hdyž je w jich matych hweſchach wſchudjom wiſcho ſaracene, njewiſtje a njewohwane.

Zady mejelede wiſcho jara pčny a čjiſty napohlad. Wdy jſtwe ſteſeſche na boſu ſtary dubowy wulſi mjekſi ſtōž, ſ ſotrumž tón dobry nar abo ta luba macz po hwyatowj woprocjowalſchaj. Na jenyum biſtu, w kucziſtu ſtejozym, tejeleſchey dwe biſtiji a neſtore modleſe a druge natwarjele duchowne kniſi a kniži. Štwiczele mejelede na diwemaj ſtronamaj wona, ſ jenyd beču dalowo wotaſo najrjeſchey kraj — hwyſi, haje a pola — wiſdeč; na drugim boſu beču wone do poſtojny ſ hwytnym liſeom hačowom winowoe pjeſka ſaraceliſe. Ale kſtōžne prahy pſchecziſchachy ſo tula pſches nje a roſiojſchaju žyln jſtwiczy ſ luboſnym hweſtom. Zow — prajach hač pſchaj beſi — jow je derje byč, jow je wobhylene poſtojnoſće, mēra a protojnoſće. Wdy daj, ſo by tudy tōžne mje woprytowanje žohnowane bylo! „Tcho my hōdni njejſim, knieje, ſo Wdy ſ nam pſchindžecze“, džeſele dženwa, „my ſo Wam jara wutrobne je to džaſujemy, ſo iče taſ dalowo hem ſ nam pſchidſch.“ Nač Šbōžniſ — wotmolwiz ja — pſchindže hiſeſe wjele bole hem, ſo by ſ nam ſhudy hweſchikam pogladat. Wón ſwojeho Wōtza klin wopuſchile, wopuſchile; hwojzi kraſnoſć a pſchindže na jemju dele, ſo by naſ je hmiſloſću a luboſću wopuſta; a my njechali ſo w tym hwozcowac, ja nim hdyždžic, te kſtōbiſce ſwojeho bliždeho jnohbyč a wiſchudjom, kaž wón, derje čjinie?

Mies tym pſchindže ſtary nan nuta a powita mje, runje taſ kaž jecho žona a dženwa, jara wutrobneje. Načſe rēcze, ſotrumž mies hōbu mečowmu, pſchindžedchu bōrny na jich dženow, kiž beſ jim nje dawno wumzele; a Marja wopuſta pſchele wiſcho, ſchōž je hwojzimaj ſtariſchaj a ſo mnu rēczelede, taſ derje je hwyſlena a taſ hwoſto jejna wutroba jačawa. Ša beč jara hnyty nad tym, taſ wona wo hwojim žytnym podaczu do Wožeje wole a wo ſwojej luboſci te ſchytſchey bla teje wulſteje hmiſloſće, kiž beſ ſo ji doſtala, taſ rjenje a lubje rēczelede. Wona beſ pola bohatyč a woſebnyč ludži, hdyž beſ wjele lēt ſkuzka, naruwſtla, ſo tež ſwontownje jara pčnje a pſchitowjne ſabžerje; ale jejna ſprawna poſtojnoſć čjinieſe, ſo beſ pſchedo poſniža a ſ niſka přecjz we hwojim wachnuju a wotſchabže. Mi ſo ſaſeſe, kaž by wona moje woprytowanje rada ſ temu natožic čyſta, ſo by ſ teho hačna

ja ſo a ſa hwojich ſtariſchich wuſit mēla. Šaſa paſ njewoſežewoſe wona mje na žane njepſchitowne wachſne, ſo by nēdōže pſches mēru wjele rēczeła a ſo natraſchowala, abo wo hwojim pōhnaču hwojeje wēny a hwojich ſtawotownych naſhōnjenjach wjele pomjedbanja a hary čjinita. Šaſo hweſečjanta beſ wona hwojeje wēny wēſta a na hwoje hwyecjenje hweſu hwyſlena, jaſo mōba hoſa čjicheho a pſchitowneho wachſna a jaſo dženwa hwojzimaj ſtariſchajam poſchitowa. Š jeytnym wotawitſen njebeſ woprabōže mōžno byč, ſo njeby wiſdeč bylo, taſ jara jeina wutroba a jeine rēcze ewangelionej Želuſowemu, je ſotrumž ſo wona pōhnowaſe, čjeſeč čjinieſe. Ša bōrny pōhnač, kaſtu prōž beſ beſi wona čjinita, ſo by hwojicju ſtariſchey ſ pōhnaču prabdy a ſ dopwienjenju Wožich kaſnjow nanucila a taſ derje beſ ſo ji to radžiko. Šo je luboſny počjint mōbōwe hweſečjanta, haſo to je hwyata winowoiſčej džeſeč, ſotrumž je Wdy po hwojim dobrym ſpodobanju pſchaj hwoſebnym wuſdeſlenju hwojeje hmiſloſće pſches hwojzu hnadu ſ hwyecjenju wopuſta, a ſtariſchey paſ ſaj hiſchje w njemōdowoiſčej a w hweſchach žinaj, ſo wono tch hačnych wotraczečj pyta, pſches ſotrumž je wot Woſa hwoje žiwjenje doſtalo. Naſte ſbože, hdyž ſwaſt raby ſwaſt pſcheczelina wuſchewje! Škōž mje beſi hwyſileč, ſo taſ lubaj ſtariſaj čizowetaj hwojzu dženwa ſa hwojzu wuſceſchey dzeržechaj, ſotrumž beſ jeju w bōjſchij wēžach roſwucila a jeju na puč ſboža poſaljala a to tež ſhawnje přeſchajta. Wiſchitny paſ doſtaſchaj wonoj na drugej ſtronje wot Marje wiſchē wopuſtaſtwa džeſeſaje ſo luboſe a poſchitownoſće, taž mōžeſe to tōžny luboſe na te ſedžewajeſe, taſ wona jima wotſtawne hwyſeſe a pſchaj najimjeſchich domojnych wotſtaranjach ſ ruzny džeſe. Šaſa hwoſtaſka beſeſe woprabōže taſ hweſu na njebeſeſe hwyſlena, tuta ſo to porēboſo namaſa. Šchōž beſi wona wo wuſtawjenju Wožeho w ſchryſtuſku ſ ſbōžnoſci hweſchikam hwyſeſe, beſo jara jaſne a pſchindže ſ Wožim piſkom žyſe pſches je.

Wona wopmēbeſe wjele wo te wjeſeſeſci a tuchſnoſci, ſotrumž beſ wot teho čjaſa hem ſhōnka, jaſo beſ to dobre lubowacj pōczala. Wona wjedžijſe, ſo ſo luboſeč Woža pſchecziſmo hweſchikam njepſchidowaja, ale runje taſ tež niž tón puč, ſotrumž je jim w Wožich kaſnjach přibōpſhan. Na tu haču luboſeč Wožu ſtajelede wona ſ wērtajej wutroba hwoje domētjenje, a je hwoſetnej poſchitownoſci hwoſeſe wona po pučach Wožeho ſatona, a w tym pſtalde a namaſa wona mēc Woži, ſotrumž wſchidſch je dožli wiſchitōn roſom. Wona mejelede Wože piſmo, hewoſ paſ jeno maſo druſchij knihow; ale te, ſotrumž wona mejelede, beſeſe jara rjane, a wona rēczelede wo jich wopſchiječju kaž nēdōž, kiž je derje jnoje a wōječ mē.

Do wotmōž beſ wona jara blēda a tu a tam počmētjenojeta. Šo teho wiſchaj ſhawnje, ſo prawje ſtowa njeje, a pomylili beſi, ſo derje docho wozny živa njebudže. Woprabōže jiewi ſo teſ po neſetnym čjaku pola njeje hwaſa njemōž, wona hwaſijeſe hwaſoje a ſa dwe lēče po tutny: mojim přēnim woprytanju ſpodobaeſe ſo hižom Wōžu, ju wotmōwče. (Wiſchidōbne bale.)

Wiſhelake ſ bliſka a ſ daloka.

Šaſdžene hweſu mejelede ſo powoſtiti w 2 w Wiſtſoſchodjonomwuholenje na jaſtu hwojzu a Wudyſto-Ramjenik wotſchey. Wuhmuloſt ſaj ſo knies primarius Waſza w Wudyſchime a knies ryčſchewſt ſhawitny nad Wdytm Wōhgytom. 9 hweſchij wotewoj pſchaj wuhwolenju duchowneho jaſtupjerja bečn papjeru wotēba a ſ tym jaſwne hweſečjenje ſa to wotpoſłi, ſo na a mōže jenož hweſchij duchowny načſe hweſe wōhaby na jnožbe jaſtupje.

Wutoru a hweſdu mejelede ſo wotſchōbe prubowanje na Wudyſkim gymnazij. Wiſchizj prubowani hu prubowanje wotſtali. Mies obiturientami je tež Šerb, hyn t. fantora ſkapterja w Wudyſchijne.

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spať mórny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwał,
Swěrny dźěłał
Wšědnj dny;
Děń pak swjaty,
Duši daj,
Wotpočaj ty.

Z njebojs mana
Njech daj khmana
Žiwnosć je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

Serbiske njeđzelske łopjena.

Wubawa ho wóhnu hobotu w Škmalcerzj knihičisłohčejni w Budyšinje a je tam sa šchwórtlěm pšchedplatu 40 np. dostać.

Indika.

Šebř. 9, 11—15.

„Křysťuš je pšichol, so by wylchichiměšnik był.“
Wón běše tón prawy wylchichiměšnik, kiž je naš pšes
křowu krej wumohl. Šam pšes křowu krej je wón do
teho křowateho nuteškol.

Wylchichiměšnik wopor je krej Křysťuškowa,
sa naš pšelata.

1. Pšes nju křow my wumoženi.

2. Pšes nju dońdžemy k nowemu žiwjenju a
doštanjemy wěčne herbstwo.

1. Wašnje wopora namašmy pola najwjažy ludow.
Wašnje wopora wužadza i najkubicheje potrebnosće
člewišće wutrobny. Hdyž čłowjek křowu brěšnu winu
pšonawa, je jeho hweđomnje njeměrne. Čłowjek pyta po
wušwobodžanju a čłowjek bebi praji, so je na brěš štrafo
doštojena. Štrafo pyta wón wotwobročić, wotwotčić.
K temu pšichuje wón wopor. We wopore wón křowe
brěšni pšonawa a pyta wodace. Zač činišće tež izraeliti
lub pšiči křowich woporach. Naš list pak praji: „Wóžno
njeje, so by wolaza a křow krej mohl brěšni přez
wlać.“ Wopory stareho křowa njemóža wučizjenje
doštonje — wone su bano pšichnjanjo a wučizjenje
na wulki wopor Křysťuškowa. Wulchiměšnik by w Izraelu
křowu najwylchichiměšnik doštoješ jenič, hdy by na wulkim
wujednaništim dnju i křowu woporneho štočjeza do teho
najwylchichiměšnik nuteškol a hnadny što wotkřepi i šnanienu

wučizjenje luda. Tež naš křow Šbóžnik jako wylchichiměšnik
dže do najwylchichiměšnik, niz do templa, ale do
wjeticheje a doštonjane křow hortach w njebežach. Wón
jandže pšes křowu krej. Tón wotat je jeho křow. A
jato wón lawola: „doštonjane je“, tchdom bu wumoženje
doštonjane a wulki wujednaništi křowidžni křowidžni.
Něto móžešće i njeby štrich a křow wopor pšes Boga
pšichuješ. Lubu křowidžijano! Wón dže tež twój wylchichiměšnik
buc. Šowidžni jeho, hdyž něto soho tebi blisťo
stupi. Tam na Golgatha jeho namašaj. Křowidžni
tam, so bučmy pšes jeho křowu krej wumoženi byli a
čěrpali móž noweho žiwjenja.

2. „Za krej Jezom Křysťu wučizije našće hweđomnje
wot mornych, šturow křowidžni žiwemu Bóhu.“ Šbóžnik
šatupi sa naš je křowidžni křow. Što jeho křowu wobi?
Wulka lubošć. A lubu křowidžijano, hdyž je tale lubošć
twoje hweđomnje šapšichiměšnik, dyrbi ho wučiziješ wot
mornych šturow a wučije hordosće. Wopor Jezom Křysťu
dyrbi naš šapšichiměšnik, so bučmy šapšiči bješbóžne wašnje
a čělni lošty a křowidžni temu žiwemu Bóhu. Krej Jezom
Křysťu dyrbi našće najwjetiche křowidžni, hdyž wóžno
a do přěda hladamy. Wóžno hladajo je jeničće hnadne
žorito, kiž našće stare žiwjenje wujedna, a do přěda hladajo
je nam žorito moža, kiž nowe žiwjenje štwori. Wóžno
křowidžni Bóži je jankřow křowu bušdu wobšamngi do
dweju křowidžni wobšamngi křowow (Quod vivi, tege; quod
vivam, rege) t. r.: Štož křow žiwu by, pšidatřij ty;
štož žiwu budu, wóž ty. To je křowidžni křow

Wyſychſhimelſchnik je jaſchoł Jeſuſ i Woſu,
 Wotewil je nam nowu i njejuu drohu,
 Wſchje njejo cjałnu i Wótzej dom do raja,
 Roſkij joſ' inaja.

Wyſychſhimelſchnik dże, kotryż mile dawo
 Dwacham wjerzajym piſchje ſwójne prawa,
 Se wón brédnik naſch, krał a jěrſchta měrny,
 Wécznie nam ſwérny —

U.

Wo kſchěrcluſdach na wyſychſhim chorje.

(Poſtaćowanje.)

Tola po tutej piſchepomienjenach chzemy ſo nětko wobroczyć k hromadzy tutej 15 psalmow, kiż ſu w psalmiſkich kniaich ličbu 120—134 doſtałe. Drugim napichjeſiwo ſu wone mjes ſobu jena jenoleć. Wot druhich ſo rozběžleja hiżom piſches ſwoju krotkość, w piſcherſiſu maja wone jenož 6 ſćwjećow, a jenićki dlejši, 132, psalm, je teź ledom tať doſchł, taż druge psalmy w piſcherſiſu ſu. Dale ma jich hebrejſta rěč wſchelať woſhebitoſeja, na kotrzej poſtaćowanje ſo tudy njechožł. Saćuwanja tych-ſamych ſo hebi runaja. Jich najmłodſhi wukładowať w fran-ſkej rěči, Boret, jara derje wo nich praji, ſo ſu ſpěwy, kotrymž ma ſo pomjenowanje „ibulow“ piſchipołožić. Němſki ſławny ſpěwač Rindert je teź wunamať, ſo maja jich ſćwaczi woſhebitu měrnu a twórbu. Dale ſo w žangym i nich ſłowo „Selah“ nje-ſnamať, taż w druhich huſto, žanemu mjes nimi njeje hłbſ piſchepiſkonu taż drugim, kotrzej mjeđu ſu na piſchłach ſpěwajć po hłbſu: „Wo rjanej młodoſći“, abo „Wo jelenizy, kotraž rano buźe joſniena“, abo „Wo němym hołbiu mjes župym“, abo „Wo ſtoje rōzi“. Słōncznie njeje žabny tudy psalmow 120—134 hewať ſo huſto namaťaze napichmo doſtať: „ſ ſoſpěwanju“, ale tōždy „Kſchěrcluſ na wyſychſhim chorje“, to je piſchelož ſo Lutheru hebrejſkich ſłowom „Schier hamaaloth“. Nětk ſo praji, jo lēpſhi jich piſchelož je: „Kſchěrcluſ ſtopjenjow“. Piſchetož „maaloť“ je mnohota wot maala, a tuto ſłowo ma na hebi tať wjele taż „ſtopien“. Tať ſo praji 1. krał. 10, 19 wo wulſtim poſćweczenym trōniſtim ſtołom wot hefeantſkich ſoćejow, na kotrymž Salomon piſchi ſwjeđeńſtiſch ſkładowoſćach žydaćje, ſo k njemu ſchěć „maaloť“, ſchěć ſtopjenjow, chorje wjeđbižy. Tať teźki Rehemiaž w ſwojich kniaich piſchi twarjenju murjow Jeruſalema (hl. 3, 15; 12; 37; „maaloť“, wo ſtopjenjach, kotrzej piſchi ſtubnajožych wrotať k Dawitowej ſchěi wjeđbižy, a 2 krał. 20, 9 ſl. = Zeł. 38, 8 ſo nam praji wo „maaloť“, wo ſtopjenjach krała Aſaſo-woho ſkōncznoje cjałniſta. Ze potaſim „Kſchěrcluſ ſtopjenjow“ abo teź „Kſchěrcluſ na ſtopjenjach“ psalo piſchelož nadpiſa ma psalmow 120—134 jara bliſko tejažy. So je taſti naſch piſchelož prawy, to nam wobrućajaja wuracy, kiż ſo trebjaja ja tute psalmy w gric-ſkej bibliji „Septuaginta“ mjenowanaj, taż teź we łacjanſkej mje-ſnowanej „Vulgata“. Lutherow „Kſchěrcluſ na wyſychſhim chorje“ je wſchł teź podobnie mjenjow. We ſwojim prēmim piſcheložu psalmow, kiż 1524 wuđže a wo kotrymž ſuđži, ſo wo hebrejſkemu bliži a němſkeho ſo ſdaluje, bē wón piſať „Kſchěrcluſ we wyſcho-łōſci“. Wo wuſhi tuteho napichma wón praji we wukładowanju 127. psalma, ſchěćzanam w Riga w Riwlāndje 1524 poſwjećenym: „Cžyebola tūbō psalm a někotre wjažy rēſaja kſchěrcluſ we wyſcho-łōſci, jo njewēm. Někōtſi mēnja, ſo ſu mēđnizy a lewitojo taſje psalmy ſpěwali, ſdžž ſu chorje do templa ſaſli po ſchōbach abo ſtopjenjach, teho dla je mjenuja kſchěrcluſ na ſtopjenjach abo ſchōbach. Ale to njeptaćzi, nima teź žabny ſaſtož a poſkwo i piſmje; woni teź njejuu na ſtopjenjach, ale w templu ſpěwali. Sdžž pať mēto nēkaſe mēnjenje ptaćjež, byh ja mēnł, ſo ſu tute psalmy

i wyſoſim hłōſom ſpěwale, runje jať džećzi a žōſſſſe ſpěwaju napichjeſiwo wuſſim atd. Tola doſeł ſaſnženjoſci piſchclucha, tať ſu lewici ſpěwali, bja je njewēſe, ſchōž wo tym prajim; njeleži teź wjele na tym, jeno ſo žamny psalm prawje roſymimy.“ Tuto Lutherowe wukładowanje ſo dōſta i tym židowſkeho wukładowarja Gona (+ 942), kiż napomniene napichmo we ſwojim arabijſkim piſcheložu jaſo ba piſches „Schwalba Boža i poſchēnje-ſnjom hłōſa.“

Ale piſchi taſkim mēnjenju njeje Luther woſtať. We ſwojim drugim piſcheložu psalmow, kotryž wón, po tym ſo bē někōtſch ſoſubželaczerjow mēł, 1531 wuda a wo kotrymž praji, ſo „němſkemu bliže ſteji a hebrejſkeho ſo bōle ſdaluje“, je wón wuſwolł piſchelož „Kſchěrcluſ na wyſoſim chorje“. Sčho je i tym mēnjenje, to žonimy je ſłowow, i kotrymž je Luther w lētač 1531—1533 ſwojim ſtudentam psalm 120—134 we łacjanſkej rēči wukładowať a kotrzej buďu wot jeneho tudy ſamych, i mjenom Wei Dietrich, 1540 w Straßburgu do cziſchēja date. Jow Luther w ſawōbje wo napichmo „Schier hamaaloth“ tať praji: Naprjōžy ſo jow prajſha, cžeho dla je psalmam taſje napichmo date. Wukładowarjow mēnjenja ſu wſchelať. Wyra powjeda, ſo ſu tať mjenowane, doſeł ſu je lewici abo mēđnizy ſpěwali na ſchōbje abo na ſtopjenjach templa. Piſchetož w ſlawiſnjie wo kraľach ſo piſa, ſo ſo k templu po ſtopjenjach chorje ſtupaćje. Tudy ſu 15 byle, a na tōždy ſo psalm ſpěwale. Sčž je temu tať abo niž, na tym mi wjele tejaſe njeje. ſo wērie podobnie ſo mi pať to njebda być. To wſchł ſo njeba pēčē, ſo hebrejſke ſłowo na ſtopjenja poſtaſje. Wōſtawam teho dla piſchi najjednorōžijſim mēnjenju a wurajam, ſo ſu tať mjenowane, doſeł ſu je lewici abo mēđnizy na ſtopje-ſnjach abo i wuſchłchōwo mēſta dele ſpěwajć ſmōczeni byli, runje jať pola naſh tōn, kiż jawnje w Božim domje piſchēpiſwaje abo pēđuje, ſo na wēſtym poſchēnjem mēſce namať, i kotrzej mōže lōſhko wot wuſchłſich wōđejy a ſchēyjanu być. Nam mjenujaja ja to, ſo ſo tute psalmu njeſpěwachu wot mnohōſce ludu, w templu piſchēbywaje, teź niž wot chōra, ale ſo ſo ſpěwachu wot wēſtich piſchēpiſwarjow dele i wuſchłchōwo blať atd.

Tutoſi drugi napich Lutherow bēſhe žyle prawy. Wōn ſo i nim wrōćzi k temu, kiż bē w žyrſwi ſwjeđnēho wēſa knjejažy byť a teź je žironami Vulgaty piſchēſene piſchibžje.

Ale nětk pať ſłowo „maalah“ njeje na wſchēł mēſtach hebrej-ſkeje biblije tať wjele taż „ſtopien“, wolnamjenja wjele bōle teź něſchto druge. Tať wo wopishe Eir. 7, 9 wrōćzenie židow ſ exila jať „maalah miſabel“, to rēſa „horjećehenjeje i ſabela“. Tcho dla ſu někōtſi wukładowarjow napichma psalmow 120—134 prajili, ſo ſu wone kſchěrcluſ, kiż ſu ſo na cžachach, w kotrychž ſo židzi i ſabela do Jeruſalema wrōćizy, ſpěwale. To cžinito bižom Chryſoſtomuſ (+ 407) a Theodoret. Wōſledniſhi piſchi tym mēni, ſo ſu wone wēđchjenja na tamny cžah, doſeł wſchł bēču i bžela hižom wot Dawita piſane. Tuto wułozenie piſchēbje na to teź do ſyrſkeje biblije. W napichje 122. psalma na piſchł. jow rēſa: „Wot Dawita. Jēbny tudy psalmow horjećehjenja. Na tōn cžah pēñjem, jať Cyruſ wrōćzenie egzulantow piſchłſa.“ Wbo 123. psalm na napichmo: „Wot Dawita. Jēbny tudy psalmow horjećehjenja. Projem i wopōbi Serubabla, wuſchłchōwo nad jaťmami.“ Tež nowiſhi wukładowarjow, kiż Hofenmüller, Enab, ſkauen, ſu temu piſchłloſowali, piſchi tym pať ſu tuczi piſchłſajili, ſo ſu te psalmy teź baťle w cžah wrōćzenia židow pēñnie. Tola tuto wułozenie je njemōžne, piſchetož žabny tudyſamych nje-ſchēi jahnje wo wrōćzenju i ſabela, a druge psalmy, kiż to wo-ſprawōje cžinja, tať psalm 85 a 137, nimaja napichmo „ſchier hamaaloth“.

(Wſchłchōdnie ſlōnczenie.)

kniczomni, hręśni cziłowjeſo wſchędnje potórjamy a radzi tu hrędi wodawożu, troiſtowożu a wobnowożu hnadu Božu w Jeſuſu Chryſtuſu ſarſchimieny. Woniżni teſ pichęd cziłowjetami, taſ ſo pichęzo druhich wyſche ważimy duży ſiebie ſamych, a hduż mamy nieprawo, to radu pichędamy a wuſnajemy. Poſtluſchni Wožu temu knieſej, hduż w jeho ſajnyach ſhodzimy a teſ wiſcho horjo a domachputanje ſebi lubićz damy, i Chryſtuſom praſizy: Wótęze, twoja wola ſo ſtań, niſz moja wola! Poſtluſchni teſ cziłowjetam, kotrymż poſtluchoćz mamy, ſarſchim, wuczerjam, duchownym, wyſchnoſeży, taſ ſo wſchęje njeſubotęze, lęnoſeje, njeprawoſeje, wopieſtwa, jebanſtwa, paduchſtwa a pichęcziwienia ſo wſtoſajmy a ſołujemy.

Praſi, mój luby czi tarto, niemęł zżył ſiwet hinaſchi napohlad, njeby zyle kſheſejjanſtwa zyle druge byto, hdu by tutemu japoſchtoliſtemu napominanju ſo wot wiſchittich poſtluchoło? Haj, niezo dużył mę a ſbožo by knieżyło we wiſchittich kſheſejjanſkich woſabach, domach a wutrobach, by njeby na ſemi byto, hdu bychu wiſchizy teje myſſe byli, jako Jeſuſ Chryſtuſ teſ bęſche. Chżemy-li tehd dla w czaſu, a ſchtoſ waſniſche je, teſ we węcziſnoſeży ſbōżni a ſbōżowni bycz, dha ſaprejmj ſiebie ſamych a ſtupajmy do Jeſuſowych ſtopow! Wohaboſeje je k wiſchittim wężam wuſžitna a ma ſlubjenje nęczęjſchego a pſchichodnego žiwjenja. Żadny drugi grunt paſ niſchtō nje mōže ſaloſieć, kſiba tōn, kiſ je ſaloſieny, kotreſ je Jeſuſ Chryſtuſ, tōn kſichōzwanu a horjeſtanjeny! Ćamjeń.

Palmarum.

(Mat. 21, 9.)

Ślōſ (W. miſ. har. cjo. 300): Kſiſſi ſlowaſchili ſmy ſo tudy —

Hoſanna! — ſpęwa jaboſcieny lud, hduż knieſ tam k Ćmjerceży dęze; Njebżeſu Palmarum wuſwoleny Wiſchichol jako jebno je. —
Temu jako kraſej ſlubjenemu, Do Żerufalema jęchōżemu, Szępa kſerluſch ſanieſe, Doſełſ czeſejeſ jęcho cęze.

Śęnu Wożemu czeſeſ kſiucha Woża, — Sačhuwoju ſbōżowni;
Śnoja jęcho jako żōrto ſboża, Duſz jich duch ſo wjeſeli;
Dawitowemu je domu hnada Doſtaſa ſo, — wmoſzenie jępada;
Wujednać a jęhno je Wōn, kiſ ſa naſ k Ćmjerceży dęze.

Khwaleny wot wōjſta njebieſkeho Knieſ je poniſiſ ſo k nam,
Witanu wot luda tyſcheneho Daſ ſo k wopori je Ćam. —
Budż, o Jeſu, naſche tradowanie! Wę a radoſeſ, — Woje ſpōdobanie
Ś tobi k nam ſo pſchibliſza; Ty naſ wjebżeſch do herſtwa.

Kiſ ſy do Żerufalema cęahnył A Ćmjerceży jęrej naſche dla,
Ś Ćmjerceſ ſy na ſečęzi dęeł ſianuł, Wotewiſ nam njebieſha. —
Wiſchidęze Ćmjerctny k nam dęeł Ćmjerctnym ludžom,

Wamy poſoj, troiſt a wuſchow wuſchudžom,
Doſełſ i Knieſjom Jeſuſ je, Kiſ je Ćmjerceſe wmoſe!

W mjenje jęcho nam je ſawęſčene Herſtwa junu njebieſſe,
Horjo i dobow cęahne pſchękſbōżčene, So cęeł ſbōżna naſcha je;
— **Żęcho Knieſa** wjeſełieſ ſo chżemy, Ś kotrymż do Żerufalema dężemy,
Hoſianna ſpęwajo; Ś nim kſbō pſchękſkni nam ſo! —

U.

Na cęhzi pjatk.

Śmjerceſ jęhnjerca Boſhego — naſche wukupjenje!

(1. Pętr. 1, 18—21.)

Ślōſ (303): Węł wotpoſuje hola —

Na Golgatha ſtuſ, duſcha,
Kaſ ſobnie cęi ſo kſiucha;
Tam hrędnik męre je twōj!
Na kſchizy Woży Ćwiaty
Wu do Ćmjerceſe dęeł daty;
Węł ſołomny tam ſtōnczi Ćwōj.

Na naſche męſto ſtupi,
Naſ je Ćmjerceſe Ćej ſtupi,
Hduż naſchu placzi kſbōeſ;
Knieſ jako jebno Wože
Nam pſchichotuje ſbože,
Kiſ węcziſn dawa wjeſełieſ!

Wiſcho kſbōro a ſtoto
Se knieſonne taſ kſbōto,
Nam pomhaćz niemōſe;
Krej droha Jeſuſowma
Paſ wujednacę je moſta
Naſ, kotrychſ dęeł bę poſtece.

Wiſcheſ, njeſo wmoſzeni,
Se Ćmjerceſe wujedzeni
Śmny mile hręſchizy;
Doth naſch bu ſaplaćzeny,
Nam poſoj ſaſtiſieny,
— Męł i Woſhom wujednani ſmy!

Krej jęcho Woża Ćwiatu,
Na wuſplaćzenie data
Sa cziłowſtwa, wucziſeſzi
Naſ i hręchom womaſaných,
— Męł i herſtwa pomohanych
We Wojei węcnej kſaſnoſeſi. —

Precz mōſ je hręcha wſta,
Nam prawdoſeſ jebōżnych data
Wiſcheſ Knieſa naſchego;
Śmny droho wukupieni
A k ſbožu poſtajeni;
— Wōh ſa Wōtka nam daſ je ſo!

Ś nim jędnocę naſ węra,
Nam ſiſci radoſeſ męra,
Wiſcheſ naſchōj hrędnika;
Hduż węcimny do Woſa,
Dęeł i njeſciu naſcha drōſha;
Kaj Woży Jeſuſ wotewrja! —

U.

Wiſchelakore Ćmjerčenje ſwjateho poſta.

(Potraczowanie a ſtōnczenie.)

Tu je potom wiſchędne domaje Ćmjerčenje! Naſchim domam je podata kraſna kniha: Świateły poſt, to je Chryſtuſowne cęetpjenje we wiſchęch dnach poſtneho cęaſa i kſerluſchemi, wopomnienieni a moſlitwami Ćmjerčenje. Kaſ poſžoſnowana je wječżorna kſwila, hduż nan, macę, dęełſi a teſ po mōſnoſeży cęeladni wō jſtwe iſtrowadęeni taſle poſt Ćmjerceſa — njebudęe kſchęčęſtan i tehd

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójby statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Przez spaf mórny
Čerstwość da.

Njoch ty spěwaš,
Swěrno dźěłaš
Wšadno dny;
Dźeń pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoć ty.

Z njebojs mana
Njoch či khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrěw će!

F.

Serbske njedźelske łopjena.

Wudawa šo łóžbu hobotu w Smolerjez knihičičičejni w Budyšinje a je tam ša ščitwěćelnu přehladu 40 np. dostać.

Jutry.

Wart. 16, 1—8.

Žačo jutrowne ranje hwiataše, dźěchu 3 pobojne žony t rowej Šbóžnika, šo bchu jeho žalbowate. Wone mjelčo djeja, pšketož wone šu frudne. Žena staročej jim pak rdt wotewri: „Šchtó nam tón kamjen wot rowowych burjow wotwali? Šdy by row samnjeny wořak, kať frudne bchu woteřše. Kamjen frudoby by ležal na jich wutrobje a žiwjenju.

Jutrowne ranje wotwali wšitke kamjenje staročej:

1. Kamjen wot Knjejoweho rowa;
2. kamjen wot našeho šwědomnja;
3. kamjen wot našich rowow.

1. Ze žónke šo dopomnja na tón wulki kamjen, bdyž t rowej djeja. Dyz to prašenje: Šchtó nam tón kamjen wot rowowych burjow wotwali? To je po šdachu mala staročej, ale w njej je wobšamnjena ta wulka staročej a to wulke prašenje, kať je i žyja t temu dóńez mohło, šo je šmjerež nad tym knjejom dobyla. Tón kamjen jeho něto ša nje pšchitrywa je wšitkimi nadžijemi, kotřez šu hajite. Haj, bdyž tón kamjen na rowje wořa, potom bchu pobarmo nadžiju wěte. Ale hlaj, šcho šta šo na jutrownym ranju? Šdyž wořakarjo tam wočujo, šemja šarža. To je šnamjo, šo šo něčto wulke štanje. Jandžel wotwali kamjen wot rowa. A jako te žony t rowu pšchidbu, je kamjen wotwaleny. W rowje wuřadaja jandžela w młodženzowej

wodobje, i dolhej bčej drařtu wozdžeteho. Wone šo štroža. Tón jandžel t nim rjeknje: „Njeřtrože šo; wy pytaće Žesuka Nazareniteho, teho řchizowaneho; wón je štanj a njeje tudy.“ Kamjen wot rowa Šbóžnika je wotwaleny, to je naše jutrowne wjeřele. Řchřtuř je štanj, wón je mjes šwojich wucjownikow řtupř; wón je dobył nad rowom a nad řmjerežu. Wón je štanj a jako řorje-řtanjeny je žiwu a řnjeji do wěćnořej.

2. Ale kať řteji nětko i nami? Řimamy tež wy řčejši kamjen řtaročej na našim řwědomnju? Řjeřimny my kať jeho wucjownikow, řiž domach ředžachu we wulkej řrudoby šwojich řhčow dla, pšketož woni ředju řwojeho mřchřta wopulčejřti? Řjeřimny my tež wot njeho řčelali w řiwjenju a won řehali do řwěta? Řieleža řhčři na našim řwědomnju kať kamjen? Haj: Šchtó wotwali nam kamjen wot našeho řwědomnja? Řohladařimy řženka na row Šbóžnika: Wón je wotewřenjny. Řžimy do rowa a řchřimny, řcho tón jandžel praji. Wón njewraji řenož: wy pytaće Žesuka Nazareniteho, ale pchřřaji: teho řchizowaneho; wón je štanj. Wón řže prajicj: Wopomněje, šo je wón řchizowany niz šwojich, ale wařchř řhčow dla. Řchřtuř je našich řhčow dla podaty a našejje prawdobčej dla řbudženy, šo bdyžmy w nim ta prawdobčej byli, řiž řřched řwóm plačji? Jutrowne ranje je kamjen wot našeho řwědomnja wotwaliti. Šbóžny, řiž to i wutrobu wěri.

3. Jutrowna powjeřej řhčejje te řónzej njeje. Jandžel praji: „Řorjeřtanjeny předy wař řóńdže do řalileřteje:

dale wjeżdżena. Tak Chrzt, kiż 1869 swoju knihu wo pślmacz wuda a praji, io w tych 120—134 ło myśle najchubšydeje bologesje hacz ło najwještelsche wješełoscje wupraja. Wón ho štaji na štronu tych „myšliscy“ wukładowarjow šcribžnego weła, kotřiž wudawacy, io su w naštich pślmacz štopjenja wopisane, po kotrychž ma bucha pšči jeinyj bželenja wot semje hacz ło jeineho šjednocenja i Bohom horještupacž. Přeni, wot kotrehož je tajse wukładowanje šinate, je wótž Athanasij, tón posjednij je Štaupij, Lutherowy muczej. Naž njemóža tajse wukładowanja špotojczž.

Pola Luthera namatšacyj nět hžjom to wuprajenje, io je Wikkawij i Zvara napišmo „škrěšćelne na štopjenjach“ ło šjednocenja pščinješt i 15 štopjenjem templa, wot trala Herodafcha natwarjeneho. Tutón nařlad mejadu hžjom škrěščizjanšy wukładowarjow w cžku Hieronymuša, kiž bčchu k njemu pščinjich pšches wobhojenje w židowškim talmudze. W nim ho pšči wopisowanju Herodafchowneho templa šledowaza powjeleč namata: „S pšchedbwora žónfisch wježdžcu 15 štopjenjom i pšchedbworej židow, kaž tajse 15 štopjenjom w pślmacz namatam. Na nich špewadu lewitajo. Wšone njebčdu rane, ale wušibnjene w pobohje položecneho wotřieba. Na šwježdžuju jelenyž bčtow, hbyž ho šwjatočnje woda cžepaše, štejadu lewitajo i harfami, i brometami a i družim muřlalinam gratom na tutych štopjenjach.“

Delišyž je nět prajit, io je tuta powjeleč wot židowškich talmudistow jenož wumyřlena i temu wotpořabje, io bychu i niej wukładowanje dobyli fa napišmo naštich pślmacow. Wšak ho tola tajse štopjenja w šwjatym pišmje štareho šluba nihbže na špomnjenje njenamataju. Zola Greifswalbski profesor Niebel ja to wustupuje, io su tajse štopjenja ta pšchego dyrbžake bčž. Tempelowa hora nina wšak na swojim wječich ta wulfa ruinu, io mošt hby na niej templ je wščemi swojimi pšchedbworami město mčž. Po jeho měnjenju je na runinie šamej jenož tempł šam i dwěmaj pšchedbworomaj, tym tch měřnitřow a tym židowškich mužow šmčšnjeny bčł. Zón tch žonow leželče niže. 15 štopjenjom wježdžcu dele k njemu. W templu šamym ho ženie njeje špewalo. Wšak wón njebč dom, w kotrymž bychu ho ležo k natwarjenju w Božej škužbje šhromadžowali, kaž šo to štawa w naštich škrěščizjanšich žyrtwach. Šbyž je ho wot lewitow špewalo — a to je ho štato na wšyřnych šwježdženjach pšcheg žylej židowškej gmejnu a tež, hbyž jednotliwi pščinšhabžachu, io bychu bžakne wopory, te fa bčž, ja winu a kaž bčchu družje w šatonju woružene, pščinjichli, bha pšči tajšim špewanju lewitajo kžyž fróž na špomnjenych štopjenjach štejadu. W jara šajinawym našawtu, wocžiščanjom w přemajaj dwěmaj ščejstwowomaj „noweho žyrtwenego cžahopřiba“ 1906 phta nět Niebel dopořalacž, kaž kžyž tch 15 pślmacow po swojim wopřihjecu je ho derje temu bžyžit, io by ho špewat wot Levitow, štejadu na špomnjenych 15 štopjenjach, pak na wšyřnych šwježdženjach pšcheg wulkei cžrjodu šhromadženych židow, pak pšcheg jednotliwym, kiž bčchu k pščinjenju wěřnych šatonšich woporow k tempel pščinjichli. Pšči wšchlebnjej škadownošči štaj ho wělece 127. a 128. pśalm špewalo. Po šatonju, kotrehož wulstani ho 3. Wój. 12 napřiane namataju, mečelče žona, kotraž bč porodžita, wo tch dnjach jeineho mucžiščjenja jehnio, lěto štare, pščinjicel k šapalnomu woporej a mlodohu bžyba abo tujanwu k woporej ja hčž pšcheg burje hčy šhromadženja temu mečnizel. Durjam hčy šhromadženja bychu w poždžichu natwarjenym templu wotpowjeđali te štopjenja, kiž i pšchedbwora žónfisch šorie k tym družim pšchedbworam wježdžcu. Šbyž ho nět židowškie macjerje i šajšim woporom blžachu tutym štopjenjam, tak šo šwjeřelichu nad wot Levitow špewanym špotořowanjom: „Šlaj, bžčži šu bar teho Knjeja, a pšb žiwota“ je ščenšowanje: „abo „twoje bžčži budža jako woliwne hařofy wokoło twojejo šlida“, wělece niz njenje hacz nařde škrěščizjanšte šerbit macjerje, hbyž wone po

bořonjanych njebželach je swojimi bžčžatami šwój štowny a wjeřelje kemschšb bžerza a pšči šwjatočnyj požohnowanija je rta swojejo duchowneho šłowa teju šameju 127. a 128. pśalmow šhycha.

M. w H.

Sazne wobroćenje.

Wěrne a wužtne powjeđacžko je štaršchego cžaka.

(Potracowanje.)

Chyly Wj tak dobri bčž a mi prajicž, kotru pomocu wčž Wj jako najmóžničdu k pořhńnjenju wčry bžčžicze? Šuto šebi myřli, io tola ničžo jařniřde njeje, hacz hbyž Šbžžnik praji: „wčř jeno, bha budželch šbžžna! — „Šby by ty wčřicž mořla! Temu, kiž wčř, su wščitře wčry mořne.“ — Šak huišo žadam, io bychmy wščitře horz pšchetařči mořli, kotrež nam šwětko jeho hnaby potaja a šacžemnuja, io bychmy pščinjup i Bohu pšches jeho šwjatocho Duča mčli a šo pšchčelnje i nim jako i najlubřim pšchčelom nařdeje duřke rořččelacž mořli. Kařtu šimlinoč wopotařuje Wbž nam hubjenym štworjenjam! A tola štořim a moršotamy tak radži. Ač, luby šnjes duchowny, ja prošdu Šbžžnika, io bych jeho wjažy njewřdžita, kaž šym dotal cžinila. Š temu njetrjebam Wbželče raby a wšchich pščinow a šebje. Kařte wšchšewjenje a wubudženje namatam, bčž nětoho widžim, kiž we wčřnej bogabojščizni šbžži a k jeho šnamjenju a pobobnořči ho pšchetršnicž phta. Tak krařne a wšchšewjaže pak tež to je, hbyž móžemy na šemi i prawowěřžajami wobřhabžecž, kotřiž swoju wutrobu na to, ščtož je horřach, štořuju: bha šo to tola pščinacž njehodži i tamnym šbžžnym cžahom, hbyž budžemy do wjele krařniřchego raja pšchčebženi, hbyž budžemy štajnje Boha lubořecž widžecž móž w lubolym woblicžu šelom šhryřta, jeho ššyna, kotryž je ta jařnořč jeho krařnořč a pobobnořč Wbžga; haj, bbyž budžemy, šmy-li w nim namatani, i njeličžomnym špłam janželow, wokoło jeho tróna štejadu, šhromadženi!

Ač, io bych ja tudy na šemi huišo ščyž njelč a pod ščitřom teho štořstojnje wotowacž mořla, kiž měto cželče, kotraž jemu škuželče, martu ščyž ja hanišu šwšchelče a nět. woblecženy i majestetu, k prawyž swojejo Wbžga bžyži!

Wmicež wote mnje bžak io Wbždu mi datu dobroččinu dovolnořči, io šmčm wam piřacž. Za cžuju, io moja štownořč wotebčera, a w cželch a šlabych hobjinach namatam to tym položenje, io Wam tute moje myřle piřam. Za mam k Wam to domčrenje, io Wj po swojim pučzu wjeřele dale poždžecze, doteř šče temu bžak winořči, wot kotrehož wšchitřon wobry a wšchitřon bořonjany duchowny a cželny dar wukřadža, kotryž je wón pšches swoje žohnowanje Wam a Wbžchemu přegowanju wubželi. Za derje wčřju, io macže huišo wšchle wobčelčenořče šnořby; ale pšches Bohu hnaby na napořlebu wřcho šwój wužit. Za šo nadžijam, io su te pšchčelčenořče, wo kotrychž mi njedawno powjeđalčše, pšchewinjene. Moje štaršel štaj, kaž pšchego, bžak budž Bohu! žyle štownaj. Wbželče rořčelče a pšchibjeracze Wj pšchego dale a bóle w pšnaczu a lubořči šhryřtšewje. Zón cžab, io Wbž wjažy widželi njekřmy, šba šo mi jara dořbi. Za šo štoro hanišu, Wbž prošby, io bychče tak šhubyž lubži, kaž my šmy, w jich šhčyž wopotali. Njemohli Wj k nam pščinčž, io nam jara lubo, bbyželčeli nař i nětotrymi ryncžami šwjeřelili. Njemčelče mi ja šo, io Wam tutón list pščinpořčewam, doteř je tak hubjenje piřany; io to njeřym lěpne nawutřnja, na tym bč wulfa njerobnořči w mojej mlodobolci wina. Za brye ho w cžitanju jara přegowanč, niz pak w prawopřisanju, a nět šym tak šłaba a hubjena, io to wjažy wutřnyž njemóžu.

Za šchychu huišo wšyřny menowacž, kiž su pšches Wbželče šłowa k dořladanju pščinčelče. Nad tym mam wulke wjeřele, a

jeli temu tak, bha hym wśta, so budźce ho wy też nad tym wjebeć. Za hebi žadam, so by štoro tón cjaš pśichcł, hěže budźe czište ewangelion wo škrjstusku we wśchdž žyrtowach křweta předomane, a hěže wśchdžy teho knjeja pójnaja. Pśichs Wožeho Duča hjewnoceni budža wśchdžy w škrjstusku jeno jena wutroba a jena duška. Za wem, so budźe wašce najwještce wješeke, wobstajnje na šbožu duškow t czełcy Wožej dźelać. Wdy knźižce dobremu knjejeje a mōžce ho dobroho myta i wśchdžy na dźeć.

Za prośbu Woža, so by Wašce mozy pošlynik; a prośbu Waš, mōi knjeje, so byhćeje mi moju štyroboć a moje wśmo so što njemaj. Wojeje lubaj staršej domatuj Wam i ponižnej a dźawatownej wutrobu wjele dobrocho projić, tak laž tež

Wašdu

Wam poddana křtjownica w škrjstusku,
Marja W.

Tutón list je wěrne a žywe jnamoj icjerne duške. Wjech będu jo wśchdžy, kř joń cziłaja, i křećećjanškej myšlu cziłati a w žohnowanym wopomnjenju šachowali.

(Pśichdžobnje dale.)

Wśchdelake f šlika a f daloka.

© A a. a. Mjēdzetu Palmarum mējeje ho tu pśichijimanie herbšćich dźećej naškeje wošady. Dźećej ho šebdžechu na nowej škuli w početškej stwie. Po nēmtefj temšćej, 1/10 hōbž, dźećej jich pśwjatocžny cjaš f Wožemu domej, wješeny wot Štycžanjteho a Łašowšeho drabeho knjeja wučejerja. Šwony jim na pucžu šronjachu a tak mnohe mōčžo f wutrobnej lubošću a mnoha wutroba f horžym šychnjenjom jim napřichčžnjo a so nimu šlabošce. Pśichy žyrtownych wrotach knjes duchowny cjaš wočafowaske a wot knješow wučejerow pčewiša. Přeni wot hōbžow, kř ja nim f pśwjatemu mottarjej dźeću, bē Jan Šondritež f Štychžon f Łašowšej škole a přerija hoža bē Leina Šušterez f Štjantškej škole. © žyła bēdu 17 hōbžow a 28 hōbžow, to je 45 dźećej, kř bēdu pčichotowane a šwōlniwe, šlawnje pčichd Wožom a křećećjanškej wošadu šwoje wěrtowuščacje wotpotožić a špřewać a křubić: „Koj, kř chęmy dźećeć křweta.“ Pśichy pruhowanju ho potaša, so by štoro wśchdite derje a rjenje nēščto wot teho, „šchtož je nufne“, nawušte. Wošada je šajmanjom poščuchaske na praščerija a wotmolowjenja, a šhano bē mjes tyni, kōtřž předomawanje a Wože štoro wjele dšje hacž tute dźećej křchdeli bēdu, tak nēšorny, kř je ho dźiwal, so je tak wjele šabyt a na wjele praščerjenjom njehy ani hebi ani druhemu wotmolowjenje dacž mōh. — Napōšleštu staršej je šwojim dźećim šromadže do najšwjećećjeho šastupichu a šwjate wotšalanje wužiwachu. A nēk njehy w dalškim žiwjenju dźećej dšerja, šchtož hu šlubite: šwēnošč křwajemo Šebōznika f jeho šwjatej žyrtwi, so będu Wože štoro raby dale křchdelate a wuštyle a po Wožich pucžach šhōbžite, — šwēnošč w je šwojim powołanju, we wuščje a křuščje doma abo we žubje, — šwēnošč křwajimaj štaršimaj, jo będu špwtate jim nēščto šarumacž a wotplačžić lubošć a šwēnošč, štorž hu hacž dotal wot nana a maczerje w štoej mōdobščej bjes štarošce wužiwate a tak pśichipowate šwojeju štaršicu a wotari šam šwoje šbože. Šbože jim pčejemy; ale dacž my je njemōžemy. Budža je namafacž? Wōdžemy šabyč, so je cšert šotorny, so je puščžym wot Woža přecž a do šwēta wjeječ a je šwōjeć, „do njewērt, šadwēlowanja a družje wuštje hanibý a křbječ.“ Wachujmy a mōblny ho, jo będu do špwtowanja njepadnyle a w špwtowanju njepřeštwipke; njewopřeštwajmy napomnicž, jo njehduš šwojejo Šebōznita a mōblnja šabyt, bha budž Woža hnaba jim štrjo a šchit pčichd wśchdžim štam a mōž a šylnošć f wśchdu dobremu;

bha budža šbožowne tu a šbōžne tam pčichs Želūša, naškeho Šebōznika. Š temu pomhaj mōblny a štarpm!

—r.

Šerbišći dšeni budž šašo křjebu po jutracž w Budyščinje a to w nowym Wacžičžnym domje. Wacžiza ma šwoju šetnu šromadžiju, na štorž hu wśchdžy Šerbiža wutrobnje pčepřeščeni.

Š wśtkim dšatom na to špominamy, so je knjes šarat em. Urboš najšim herbškim početškim dščžom pčich šonimaziji rjanu špomnjetu darit na wobnowjenje křećećiškeho škuba f tym napřimom: Pōjece nēk dom do Jeružalema. Njeh hebi našej mōbšej křećećijonj rjanu šterušku do wutroby wōmju a tak pucž šwojeho podobřništwa cšahnu domoj do Jeružalema.

Šbž, šmy f radošču křchdeli, so je šakši šejm železnizu wot Kalez f pruškim mjejan pšchitwōš pšchidžbe nēšto f šarlna wopješč, so budž ho tež w pruškim šemje wot nowej železnizy wot Wožerje f šakšim mjejan wurabžowacž. Wjes dwēla tež šejm do teho šwōli, so mōže ho bōrju f twarom šapocžecž.

Woheč-pluwaga hora Weliu, štorž je wot štarcho cšaja štrach bula ja wśchdžim w blškoščej bębajach, je ho šašo w šwojej špke štrachnoščej wopafatosa. Wśto Štojanow je žyle wupušćene a hora dale šachabža. Wjele štow ludž je we wohnju a horžym wopjele, štorž wōfotso horu šetnje, šranjenych a mōrženych. Železniza wōzajz f horje jēbžić njemōže. Šajimawe je, šhitoraju štrachneje wohečpluwageje horu wopomnēć. Šacž do 63 p. škrjstusku myšlachy hebi, so je woheč w horje šahnuł. A šlaj, šhōm w tym šamym šēže bušchej mējeje Šompeji a dźela f šerulanum šnizenej. Šeto po tym bēdže šamo Neapel, kř dale leži, w štrachje. 79 po škr. bēdže tōn wušt wuwal, kř Šompeji cšičke wupušć. Šo 100 a 200 šetach šapocža puchaza hora nowu štrachnoščej šwēčej 1139 poščedni štrōčž wobydlerjom do štracha šlaji. Nēšto ho šelba, šaž by f mērej pšichdž. Šetla 1631 šia ho takš wuwal, f pčichs 3000 ludž žiwjenje šubi. Š 19. šetstotlu bēdže najštrach njehy wuwal 1822. Wot teho cšaja bēdu mještke wuwal, Wōšledni 1903 a nēšto šašo tele wušt šanizjenje. To čłowjek čuje, tak wōn nēčo njeye je šwojej mozgu a rošjomom.

Dalšje dobrowōlne dary ja wbože armeniške šyrtow.

Š štercžanškej wošady pčichs knjeja šararja			
Warbaria: Š. R.	4	hr.	—
Š. R. f Demjan	1	"	50
Šan August špena we Wulfej Dubrawje	3	"	—
Š Wacžičanškej wošady			
Š. R. f Komorowa	2	"	60
Š. R. f Štrōže	2	"	—
Š. R. f Kalez	—	"	20
Šufajč f Kalez	1	"	—
Šana Kalez f Komorowa	1	"	—
Š. R. f Kalez	3	"	—
Šony je Štrōže	3	"	50
Š. R. f Šita	3	"	—
Wěščej f Kalez a jeho šotra Augusta Wěščerjež	2	"	—

Šromadže: 26 hr. 80 np.

W mjenje wōbščej šyrtow wutrobnj dšaf.

Wōleč, redaktor.

„Bomhaj Wōb“ njeye jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wśchdž pšchewawarňach „Šerbiš. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž. Na šchtwōrč šeta placž wōn 40 np., jenotliwje czišća šo ša 4 np. pšchewawaju.

Sy-li epĥwal,
Pilnje dĥŝtaŝ,
Strowa ĥe
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw eprócny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf méry
Čerťwosć da.

Njeĥ ty epĥwaŝ,
Swérnje dĥŝtaŝ
Wóŝne duy;
Dĥeĥ pak swjaty,
Duŝi daty,
Wotpoń ty.

Z njeboŝ mana
Njeĥ ĥi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřeŝ ĥel

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wubawa ĥo łóžny ĥobotu w Šmólerowej knižiciznjacelnicy w Budyŝčinje a je tam ŝa iŝtwórtelnu pŝedpłatu 40 np. dostać.

Quasimodogeniti.

1 Jan. 5, 4—10.

Najŝa wěra je to dobroće, kiž je ĥwět pŝchewinyŝa? To je najŝa ŝchecizjaniŝa wěra. Jim wjele ta wěra ničo njeplaczi. Šinal dŝrbi pola praweho ŝchecizjana być. A tola ĥu wŝelazny liwazy a ĥo ĥwojeje wěry ĥańbuja. Rať njeprawje to je, poťajuje nam najŝa epiŝtola. Wona dawo nam wotmołowjenje na to praŝenje:

Čhto mamy na najŝej ŝchecizjaniŝej wěreje?

1. Wot Boha wobŝwědčenu wěrnosć.
2. Šwět-pŝchewinjazny móž.

1. My mamy na najŝej ŝchecizjaniŝej wěreje wot Boha wobŝwědčenu wěrnosć. To je najŝa ŝchecizjaniŝa wěra, jo je Jeŝuŝ Boži a čłowbŝi ĥyn, naŝ Šbóžnit a Wumóžnik. Talc wěrnosć je wot Boha ĥameho wobŝwědčena (ŝt. 7). My mamy tajke ŝwědčenje Wóžza pŝeŝ ŝchecizjazy Ĥřyŝtuŝowu. My mamy tajke ŝwědčenje w dźiwad Šyna. My mamy tajke ŝwědčenje Šyna, kiž ĥo poŝaji ŝa Šbóžnita ĥreŝnitow; my mamy tajke ŝwědčenje Šwjateho Duĥa, kiž ĥo ĥwjaťi t ŝtutkej Šyna pólname. To ĥu čzi tŝjo ŝwědčjo, kiž wŝidzŝy ŝa to ŝaŝtuwa, ŝo je Jeŝuŝ Ĥřyŝtuŝ ĥyn Boži. A nim pŝidnu 3 femlŝy ŝwědčjo (ŝt. 8). Najprědu Duĥ; pŝetoz pŝeŝ njeĥo ĥu biblija kniži wŝidzŝi knižow; teĥo dla reŝa biblija Bože ĥlowo. Šlowo Bože

pať je na ĥwěće ĥlowny ĥwět Ĥřyŝtuŝowu. Me mono njeje jenicŝi ĥwět. A njemu pŝidndŝetaj woda ĥwjaťe ŝchecizy a trej Ĥřyŝtuŝowa w ĥwjaťej wjećeri. Teŝe tŝi ĥromadje ĥu ĥnadne pomozne wězy. Ĥřyŝtuŝ pŝidndŝe i wodu ĥwjaťe ŝchecizy a ŝe ĥwjaťej trwŝy w Božej wjećeri. To je nŝeĥto wuŝte, ŝo my wěmy, jo Jeŝuŝ, Boži ĥyn pŝidndŝe. Tajteĥo Boha a Šbóžnita dŝrbimy mēć, kiž t nam pŝidndŝe. Wěra do Boha, kiž je daloko, njedobaha. Ta wěra móže ĥama pomŝať: Za mam Šbóžnita a Wumóžnita, kiž t mni pŝidndŝe, ŝo by mi njeŝj pomŝať žiwjenja wobcežnosć, ŝo by mje dŝerĝať a ŝo by mi ŝtónzŝnje pŝchewinŝy pomŝať tež ŝrōžeje ĥwjeće.

2. Na teĥ wěreje mamy tež ĥwět-pŝchewinjazny móž. To njeplaczi wo wěreje, totrŝ ĥu ĥebi čłowjetajo wumyŝli. Ĥistorija najŝeje zŝrŝnje je dopoŝajmo: Najŝa wěra je to dobroće, kiž je ĥwět pŝchewinyŝa. ŝchecizjaniŝwo je dobroto. W teŝe nadžŝji čaŝnu tyĥazy wot wojozacŝ pŝedčizwo mozy čzmmosće wonaŝ w poĥanŝtwe, Ĥreĥŝa w ŝchecizjaniŝtwe, we ĥwojeji wutrobie. Žiĥ wjele ma čaŝ žiwjenja wojozacŝ. My pať dŝrbimy t temu pŝidndŝe ĥwět pŝchewinŝy: čzalne loĥty a wŝidŝtón ĥreĥ. Duž nawuŝti ĥwět pŝchewinŝy, ĥwŝy ĥo Jeŝuŝa we wěreje dŝerŝiŝ. Talc wěra ma ĥwět pŝchewinjazny móž, doťeĝ tebe ŝwjaŝa i tym, kiž je ĥwět pŝchewinŝy. Tajte traŝne tuloŝo je najŝa wěra. Wona ma ĥwět-pŝchewinjazny móž, doťeĝ je wot Boha wobŝwědčena. Ĥamjeŝ.

bórsy ho i pscheczelniwymaj cłowjekomaj sejna. Hdyž ho tšytniwje
ja namom prajščejše, šyrtajščaj jeho na luboščiwu waščnje
šmėrowač. Pšichi tym ho tež wutopa, jo bė Zulfowj nan hebi
woprawdže wopacžne mjeno pšichpožožiš.

Wón wšeho pa bė, jo Zulf na pšeho pola dobročijewju
wobydlerjow hamotneje tšęže wošta, hdyž bė tež wšcho pytanje
pšches poliziju pobarmo. Tola wščitzy, Zulf kaž tež wuj a čžeta,
njewpuščedžu nadžiju, jo ho nan šfončnje hšičęže sažo namata. —
(Pšichidobnje šfončenje.)

Troščiny khėrluš.

Wóh na mnje špomina
Se šwojei wóznęj šiwėr!
Taf praj, o wutroba,
S tym troščtom dónbžęšč f męru;
Čže ničę njetrašči,
Kščizj, nula, šrudoba,
Hdyž wėriščj we duščj:
Wóh na mnje špomina!

Wóh na mnje špomina,
Wón je mój Wóčęšč młh!
O kaf to poščęša,
So dučj je šradny, čžiti!
Mje džęčo šchitnje
Tu jeho prawiza,
Duž rjeknu džatownje:
Wóh na mnje špomina!

Wóh na mnje špomina,
Wón šwoje džęčo widži
A ja njo pomoz ma,
Hdyž šiwėt jo tšęči, hđiž;
Wón je a wostanje
Hrób twjerdy, škowanta,
Duž wėriščj njepodnje:
Wóh na mnje špomina!

Wóh na mnje špomina,
Wón krys moje paby
A i prawdu šhryštšja
Čže njebjo dačj mi f hnadj;
Wón džęčo šejnit je
Mje pšches třeš Šbóžnika,
Přecz hele traščenje:
Wóh na mnje špomina!

Wóh na mnje špomina
Se šwojim žohnowanjom;
Wščat młščj njebješta
Mi šhbažja f kžđym ranjom.
Ja jeho pšewod mam,
Hđęž noha postupa,
Duž wšchėdnye wuprajam:
Wóh na mnje špomina!

Wóh na mnje špomina,
Tęž hdyž jo njebjo mřčži
A starošč, tšęčnota
Mi na wutrobu tščži;

Haj, pšichidže f džęlęju
A jima šhynota
Mje w šmęrtnym bėdžęju:
Wóh na mnje špomina!

Wóh na mnje špomina!
O šlowo tјane, trašne,
Ty mžna šejera
A troščta šlowo jašne!
Mječ mi čje do duščje
Dučj Wóži šapšja,
Dža šbóžna wėriščj je:
Wóh na mnje špomina!

K. A. Fiedlef.

Sažne wobročęnje.

Wėrne a wužitne powjedačizko je starščeho čžaja.

(Wotrčowanje.)

Hdyž něcht pšches kraj pučzuje, dža ho f wjetšča prašča,
tomu to abo tamne twarjenje pšichlufča, kotřež tu a tam widži.
Pšichęštwos, mjeno, bohatawčęto, kiz jo wobędži, a šchtož wón
hewaf na hweče je, čęhņje jeho řędžšiwosčj na jo. Šnano
pokajaju wčęšpnuemu žuńińej tež to šuńskowne tajšeho twarjenja.
Wón špodžimo jo nad rјanyimi štwami, wobębnymi šlídami, šlólzami
a drušimi trašnyimi wčęzami, kaž tež wšoto wobęblęja nad rјanyimi
šahrobami, řępnymi hajfami, trašnyimi ščtomami a teho runja. Wón
naprašęuje ho tež, w šajščj šlužbach tón knjes wšęcho teho je,
kažte čęhņe mjeno ma, kažte bohatawčę, nad čjim ma šwoje
wješele a taf dale. — Škinje taf bę pučzwozaj nimo hubjenyčj tšęžow
niščj a šhudyčj burščj šuđi, na kotřež pak řędom pohłaba. A
tola je lošto mžno, jo ho w někotřej hubņej tšęžzy wjele
držščj pošlad namata, hačj w najtrčęniščj hrobach bohatyčj,
mjenujzy ta najřdžšča bješe wšęmi parlemi je pobožnosčj. Ze
tuta parla do wutroby niščjo a šhudeho šahđžena, dža je wona
njewuprajnje drošji famjeń, kotřež buđje ho mjes najrјęščjimi
juwelemi na křónę Šbóžnika jašne bšchęščj.

Hdyž teho dla řchęščjjan pučzuje, dža řędžbuje wón tež na
wšchito to, nad čjimž maja drušj šwoje špodbanje a wješele,
wobhlaba řebi te rјane, trašne a droše wčęzy, kotřež wyšozy a
bohaczi woprawdže wobęchđja; ale wón ho tola tež njehańbuje, do
hubjenyčj tšęžkow šhudyčj šajščj. Namata wón pod šlomjanej
tšęču Wóžu hnadu a wėrnu pobožnosčj, kotřež je šhsto pobarmo
w hrobach wyšofschj a bohatyčj pytał; dža dopomnja ho na šlowo
teho Knjesa a widži je špodžimanjom, jo najwylščjshi tež pola tšęj
pšchębnwa, kiz šu rošłamaneho a ponižneho duča (Šef. 57, 15.);
wón widži f wješelom, jo tón Knjes, hačj runje je njebjo jeho
šlot a jemja pobožščj jeho wobow, na praščenje, hačj čže mčęž
dom natwarjenty, wotmłwi: Ja pohładam na hubņeneho a kotřež
je rošłamaneho duča, a kotřež ho boji pšędę mojim šlowom.
(Šef. 66, 1. 2.)

Hdyž šu w tšęži tajzy wobędlerjo, dža čžita šo na nej na-
pišmo: Tuby je teho Knjesa dom! řchęščjjan jo tajkim tam
nimo hieč njemžje, jo njebjo šo na to došładal; wjele wozajy
woteworja wón šhwatajzy durje, šajščje nuta, šynje šo a rošřęčzuje
šo f tym šhudyń, kiz hnadž je hewaf šazpjenty wo wšę. Taf
wužitwa wčęjazy řchęščjjan, hdyž tam a řem male pučžowanja
čžini, wšchelat řęđbde dučšowne wšchęwjenja; a tute mčjad tež
ja na rune waščnje wjele řřčž pod niščj tšęču Marijneho stareho
nana.

Ja bórsy pytnyčj, jo Marijna šrowosčj jara wotebjera a jo
f nej mžnje ř řřęžj šhwata. Włada šywotata řudja njemž,

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbnj statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj wócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spak mórny
Čerstwość da.

Njeh ty spěwał,
Swěrny džěłal
Swědno dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njehjes mana
Njeh čĩ křmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kĩ Bóh poda,
Wokřoć će!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wubawa šo kóždu šobotu w Šmolecsez knižiczišćezěni w Budyšćinje a je tam ša šćwórtćetmu přěchěplatu 40 np. došćaz.

Aliserikordias Domini.

1 Pětr. 2, 20—25.

„Ša šym dobry pastyr“, tak šapozněje šo dženknišće šćenje, a naša epistola šćonči šo i tymi šłowami: „Wu šće wobročěni t pastyrjei a bišćopei waldich dušćow.“ Wobej pošalujetej naš šo pastyršće powołanje našćeho Šbóžnita. Těhobla špěwa tež hižom Dawit w duchu wo Měšiću: „Tón Knješ je mój pastyr, a nižim ja nusu njeměju.“ A tón Knješ přišćirna šwoje powołanje tež še šćutćowanjom dobrego šwěrneho pastyrja.

Křyřćuš našć dobry pastyr, tiž nam přjedy džě

1. wo šwojich šćutćach;
2. wo šwojich šłowach;
3. wo šwojich čětpjenjach.

1. Dobry pastyr džě přjedy šwojeho šćadla. Tak tež tón Knješ. Těhobla praji našć tekst: „Wón je nam wošićmo wostajić, šo šćamny šćěđići ša šeho šćopami.“ Ale mžěmy my šeho šćutćić činić? Džiwj činić, šćorćch wušćrowić? Šo šo tež njěžada wot naš, ale šo šćamny přđi šwojich tć wušćili, kaž Šbóžnit. W Křyřćušćowym duchu džěrimy šćutćowarć. Šeho lubošć džěbi naš čěćić. Potom budžemy tež šćutćowarć. Potom budžemy tež džowćić, džowćowje mormyćch woznić. Ša šeho šćopami džěmy šćěđić — to je nowe džowćowne žiwjenje w lubošći!

2. Wón jako dobry pastyr nam tež přjedy džě wo šwojich šłowach. „Šane šebanje šo njěje w šeho reče

namakato.“ Šajće šu něšto našće šćowa? Dobry pastyr je tym šwojim tež wo šwojim šćowu šćat. Šajće šeho šćajne šćowa šćěđěja wo šeho pastyršćej lubošći? „W šćěće mžěje wy čěćowić, džě budžće dobreje nadžije, ja šym šćet přćewinjt; Šbóžni šu čĩ, tiž džowćowne šćudži šu; Wón ma šćowa mžěćneho žiwjenja.“ A i wěnošću šćěje pola njeho lubošć šćěđěćena: „Wón njěšćarješće, džěž šćarješću bu“. Šćěćrune bu šćanjny na šćijzu, wón šo šo njěšćarješće, món přćatšće jeno na šćěšćejny lud. Džž šćinći nam napřćěćiw: „Nawušćće wote muje, přćetoz ja šym čěćěje myšće a i wutrobu pošćžny“, tiž šo wy tak lošto rošćowić. Wón njěšćarješće, džěž čěćješće. D pomyšćě šćěbi na te šćošće šćowjenja, kotřěž šu šćijćěž, džěž šćěbi šćitšć myšći, njěšćawo čěćěć — tajšć šćowenje, tajšć n. přć.: „Šo ja tebi njěwědam; to ja tebi wotćlaczu“, abo to žalosćne šćowenje: „Džěž budu junu mormy, potom budžěšć wšćěć, šćitšć šu na mni mšć“, abo „Bóh budžće tebe ša to šćotćac, šćitšć šu na mni čćinšć“. Njeh je nam čěći, ale šćitšć je tón mšć, tiž přćěš tajšć čćitšć dšć domu přćinšć. Křocžmy ša nim w mikšći a čćěje myšći a tež

3. w čěćpjenju. „Šć temu šće wy powołani, džetš tež Křyřćuš ša naš čěćpć je, tiž je našće šćěći na šwojim čćě šam wotćowal na džěwje.“ Šćitšć je to šo džě šćwalby, džěž šćitšć šćitšće dla wući čěćpć — ale džěž wam džěwotšć dla šć čćinja a wy to přćěćěćpć, to je šćnada pola Bóha. „Wšćetoz t temu šće je wy powołani.“ Wón je nam přćitšćad Bóhu džěđaneho čěćpjenja a jako

fichełcijenjo dyrbitny fchiż fa nim nješč. A tajše hodžiny fchičcijanej pchińdu, hđež njebudže trojnymjeno se hwojimi najšepčimi wotpoładami, hđež nam cłowjekoje se cizinja. My spewamy potom i pastyršeho škertuscha Dawitoweho: „Hac! ja runje thodžu w cšennym dole, njeboju ho žaneho njeboža, pchičtož ty hų pchił mni, tmož prut a tmož kij troščinjetaj mje.“ Wón je pola naš a dže i nami psche wiču nulu a cšetpjenje a tež psches pošklednju nulu jało dobry pastyr a wjebože naš do hwojeje njebiejske pastyrnje. Hamjen.

Misericordias Domini.

Psalm 33, 5b.

Glōb („Spim. wješ.“ J. Rū, czo. 5): Knieje, ty hų naša jańsoč! —
Semja radostna ho pchiłi W cšau i nowa jutrownyh,
 Dolež Kniejomy hōb hųchi, Kotrų Kniezi wjerzajum
 S rowa, hđež je w smjercezi pobyt Knieš a žiwjenje jim dobył.

Je nēt row ho pschemēit Sprobnyh do komorki mēra;
 Jesuś je jōn poħwiešit; Jesuś ho djerži wēra;
 S hēchom dušcha wuruđžena Psches Knieja je wumožena.

Polina trošča hlada i rowa, Hđyž ma Knieja žiwcho;
 Čeřto našiju ma nowu; Sumi woblecze dže ho
 Do krańnoće Kniejowoje, Pchiłi šbōžnyh njebiejske.

Dobrotu ho žōro lije Wojeze tak do hūeta,
 Nana cłowstwu smjertna kije, Kotrų Wumožnita ma;
 Jesuś, šeršcha Woži, knježi, A jeho nowomaj smjercež leži!

Zeho nēt ho wjeħelmy, Dolež droho wurupjeni
 Psches smjercež Jesuśowu hų — S nim tež hōbu pscheħadženi
 Do žiwjenja jutrowneho Jało stawy cžeta jeho!

Knieja Jesom Kništa hūer Woblecžny ho we wēre;
 Šbōžnu wurbowajmy wēru Kneže jej hac! do smjerce!
 Knieja žiwcho ma wēra! Duž hų polni Wožoh! mēra! —

Šalekija Kniezi wchudžom W njebieħach a na semi
 Šbōžownym nam nēto lubžom, Rowołanym i šbōžnočzi;
 Jesuś žiw, naša hrowa, Dom naš i herstwu smjertny wofa! —
 U.

Bōh cłowjeka njewopuschzi.

Bobawa R. W.

(Štōncenje.)

Tať wotroščje Zulf wjekele — wjed tež hįščje hųsto na nana špominajo — pod bęwernym doħladowanom wuja a cžety a wopytowaje tež wjeřnu sčulu. Wo tym pchińdže do mēsta na pchičupnju sčulu a bu i pchičupzom a mējske tež bōrly dobru šaħžu, dolež i wulkej hūer džeħačje. Wōħeje wuħiwaje do wēru hwojeho knješa, wulkeho pchičupza, kotrų jeho teħobla tež na wjeřke pučowanija a hwoju firmu ičjeħačje. Pchiłi tym wjeħem pať Zulf na hwojeju druheju starčejdu w malej wjeħy njeħab, ale bē jima wutrobnje džałowny ja wcho, šchož bē a mējske, dolež wjeħeħe, wo mējske to jenož psches jeju lubočje a hūerwočje. Hųsto jima i nēħajim darom abo tež na druge wāħnje wjeħele pchiħotowa. A wonaj tež stajnje hwojeho Zulf a wulkej wjeħeħe sčulu witačtaj, hđyž jeju wopyta. Wo pať Zulf cžinjeh, tať hųsto hac! bē jemu to mōžno. —

— Saħo počžina hųma psched nałētnymi hųnkami zojač, kaž teħdy psched wjažy hac! 20 lētam.

Wuj a cžeta pscheħwataj w hwojei pschečelnej štwicžy, kotraž

ma dženša hwojehēnši napohlad, kaž tež jeje wobyħlerje ħama. Wšido je i bēħym ručom pchiħyħe a na nim šteji w šaħčelje ričelš hęħowowom. Tež we wofach šteja kęħeħe tħeři. Wāħta, w njeħeħeħe dračje, wofolo ħaħli teħe, jeje manđeħli tež pchiħu draħu woblecenje, šħubje nowiny. — Wadobu ho ħurje wotewrja a nuta šaħu rjany nōby wuħi je we wōħeħe cžowej dračje. „Cžeta! Wuj!“ a: „Zurjo! Zurjo!“ wuħyħyħi a wōčityħ tħjo ho wutrobnje witača.

„Cžyħ waju pscheħwatač a teħobla cžah priedy wotjehčej,“ Zurj ho ħmējo praji.

„Ty šaħbato!“ cžeta pschečeltnije ħwarjo šnapščečžiw, „nimam nēt hįščje wōħej hōwoty!“

„Dħa wurpjeny priedy šaħu cžopleħ, njewētno Zurjo?“ pchiħa wuj.

„Wuħerab, wujo, njeħyħm fa doħto tajti dobru ħwoje piť, kaž jōn cžeta wari.“

Šħyħyħu ho fa hłido a daču hēbi ħwoje i zaħu i mjedom berje hłobčej. Nęčžachu hēbi wo hwojich nałēħnočžach, wōħnyħ fa Zurjo, kaž tež fa wuja a cžeta.

Zurj bē na dleħyħm pučowanju fa hwojeho knješa w Amerizy pobyt a ho tam w jentym pchiħiħyħm mējske i jentym knješom šeħat, kotrų bē i nim ručeho mjena. Wē to boħaty wudow, kotrų štrawočeje dla pchiłi morju pscheħwāħje. Zurj bē i nim wjažy šroč hromadu pchiħyħot, dolež bē tōn knjes tež wōħeħeħe wšelaħiħ twōznjom, a pchiłi tym bēħyħaj hēbi wo jeho domiħnje powjedalo. Hđyž bē jemu Zurj ras štaħisnu hwojeho žiwjenja wurpowedat, — mējske i temu wuħej wēřu do wēru — poštany wōn na doħ, hđyž bē hįžo priedy Zurja hųsto i praħenjeni pchičotħnyħ, a jawola: „Zurjo! Zurjo! ty dyrjau teħje namatač!“ — Zurjo, wōħaj, iħtož hųm na teħi cžinit!

W ħamjnym wotomilu špōna Zurj, toħo mējske psched hōbu a padže hwojemu nanej wofolo šħje.

Zať bēħyħ ho nan a hųn po wjažy hac! 20 lētah šaħo namatač. Nan bē teħdy ruču ħmuħu do Ameriki wotjēł, hđež bē pod hwojim prawym mjenom na wšelaħe wāħnje oħto a šaħiħowu pħat. Mējske hōrte bēħenje tam w Amerizy. Wē hēbi šħōčžnje ras nęħto nadromadžił, pchińdže njeħbože a wcho bē šaħo precž. Zať ho jemu nęħto ras šeħidje. Štōncenje šalu-bowa ho do njeħo boħata wudowa a tať ho wuħeni a bu wōħeħeħeħe naħladneho šamoženja. Hđyž mōħeħe nēt hjes wjeħeje šħontowneje nulu žiwu bęč, dħa pchińdže šħuštowny njemē wo šaħžennym žiwjenju a šħewōmnje, kotrų bē priedy psches džeħo a šħaranie poħuħyčje šħat, ho jeho nēto wōħiħo a wōħiħo praħeħe: „Hđe maħ Zulf!“ Zola ho ħaħuħjo psched hwojei žonu, kotrų bē prajił, jo je hjes pchiħuħnyħ, ho ħaħuħjo tež psched šħatny boħačžami, njeħe ho šħuħił, ho fa Zurjom wōħ-hojowāč. Wōłōjna šħoroč, kotrų bē na njeħo pchiħyħa a jeho njeħeħeħatwažy cžuħiłowāčje, bē jeho wutrobu šaħo šħewēħyħ. Zeho mħił ho tež njeħeħemēni, hđyž jemu smjercež manđeħliħi ruč, kotrų bē jemu jeho dny bōłoče polōžje šħyħa. Wē to šħrto do Zurjoweho wopyta w Amerizy hųto. Wōn bē po tym wuħo-jenje pchiłi morju a pola šħawnyħ šħarajow pħat, ale podarmo. Šħomač! bē ho jemu w tutym cžahu wutroba šħiħyčžita a wōn ho počža žebjič po jenei lubowāžy duħu. Duž ho šeħa i Zurjom. Cžuħeħe njeħnatu pchiħiħiħnočž i tutemu žuħemu a namata šħōčžnje w nim hwojeho — ħyna.

Wjeħele bē wulke, ale — šħrte.

Zurj bē ho nēłotre dny po tutym dnju wjeħela a šħoža do drugeho mēħa podat, jo by tam i nēłotrny pchičupžamzi tworow dla jebnat. Wōma bē tam džeħ abo dnaj pscheħwal, bu i hwojemu nanej wōčējo šawołany, kotreħož bē naħle cžeta šħoroč nadpōħnyħ. Zurj, ho ħyħom wōčējwōħi, namata nana na smjertnym ložu. Džeħ poħyħyħ bē njeħoħi a šawołajaj Zurje žyħ hwoje šamoženje.

Bo nanowim pohrebie poda ho Zuri, tworjenje a wscho družbe woschbeženstwo w dobrych rufach wostajiwšči, wórožo do Europy, wórožo f wojaj a f čječeje.

Mješčje w myšlach, ho f nimaj do Ameriki na swoje woschbeženstwo pšechepblich. To imaj tež tu pšči kšofejn rostladže, tola wuj a četa nočajiwšči ničjo wo tym wječbeč, čyžiwšči wostac f swojim tat lubym, rjanym wóznym fraju, w krašnej domišnje. Zuri, kotrehoz to pšče jara nješčekšiwata, šhrě ho pšči jeju kšowacy, f kotrymž swoju domišnu kšowaleščaj, wutroba. Wóu bže ju tež snajčje; bē bže w njej wotrošit a luboš f njej doby tež w nim. „Wuj! četa!“ jawola, „ja wostanu pšči wam.“ Pšchedam swoje woschbeženstwo w Amerigi a mi budže lóžo, swoje jamoženje tu w fraju pramje naložič. Haj, tat sejinu! Ale woč čejnjetaj te mni a tat wostanjem w hromadže laž prjedy! Tola niz w šafurjem mječje, ale wotnac na kraju w krašnej pšchitrože!”

Introwne žiwjenje.

(Psaln 89, 2.)

Slóh (M. miš. hact, čjo. 101): Galtelija! Woja kšowacy —

Wo (tež 344): Woja, knježe teho kšowacy! —

Ja hym sbožnje kšoweleny,
Dofel Wumoznita mam
Žiweho a jednowoča
S nim nēt čahnu f njebežam;
Kšju wščaj junu herbowacy,
Schtož ma Wóžez džecom dacš.

A mda kšowenych woschbožaja,
Duška, Jesuš ham či je;
Dwoju sbožnočj šawčičaja
Šawčera jeho wostanje! —
Pravdu Wožu pščinowacyš,
Domoj hiež hej požadaš.

Spěwacš kšerelaj woschba-
dženy
Móžu nowy wysłajo,
A herbšiwu kšowajcy wužiwelny
Šradowacy tu hšjom ho,
Wot towaščja wóžem,
Kšj je Jesuš pšchecšelnj.

Wapowjedacš dobročiwošč
Željowu njemóžič,
Če kšowim hōžj jeho mitošč
Kšowalč dostojnje rad čhješč
Črtom sbožnje wšfotazym
W duchu f Woža wječelchym.

Knješowce wěšty šwerty
Štupam troščinje do pšeda;
Knady polnočej džel je werty,
Škotrāž šawdaw herbšiwu ma;
Wječnje f knješom njebeščj
Kšowu mi ho poščičj.

Štajnje w jutrownej tat kšow-
bšičj
Radoščj pšches žiwjenje
A ho knješom šwertym wóžičš,
Kšj či poštyt doby je;
Wječnje čje wščaj šchitnje
A dom junu domječje.

Galtelija radočejime

Spěwam sbožny Šbōžnitič;
Šradowanje f njeho žiwje
Četpam w zlobije tu hej,
Doniž domoj dočahnu
A raj wječny dostanu! —

U.

Sazne wobročenje.

Werne a wužitne powjedaničžo je štarščeho čahja.
(Potražowanje.)

Ja bēh šo hrejbž maczerje a džowti šynyl. Macž hladashe žyly čah naju rostčejowanja f wulfej šradobu na swoje džēžo. Ra to džach f Marji:

Ja šo nabžjam, šo wy šachucze Wožje blisťošče wužiwacze a šo žyle temu domčerje, kotryž je hacš dotal f wami był a waš štajnje wobarnowat, haj, kš waš do raja najčšičšijšje radočje powječje, džēž nješamjetne bušče dožanjnych prawych bydla.

„Ja šo nabžjam, šo to možu, mój luby knjež! Moja duška je wot trótkeho čahja hem f macželemi počebjenja; ale na tym šu wino f džela moja wulka kšawošč a te bološče, kotrež na

žylym čšele čšepju, f džela te duchowne špytowanja, w kotrychž čšje šo mi šedacš, jako by kšychitš žaneje lubošče te mni njemēl a jako byh šo a šjedba.“

Dawačje bha šo w tajšim špytowanju pšchemynčš a pošlu-
čacze na tajš dwelowanja štabeje wutroby? Wóžecze wy, kš
šče taj wele woposłšiwno we šmilnočje došlawata a hšičšje
pščego došlawacze, na jeho lubošči dwelowacš?

„Mē, luby knjež, a šym tola f wječšja možna dočš, jeho
lubošč šjawnje šachowacy a tuto šachucze šachowacy. Ja njecham
rado f swojim šbytnym hřečham hšičšje tōn pšchicžinič, šo byh
šjawnje doštrotu Wožu, kotryž šym na swojej dušči šponila, nje-
špōnata; a šym wjele bóle winojta, Woža ša to šwalicš a jeho
šwajate mjeno čšecšič.“

Schtoha šo wam šda, hacš štejščj f waščej dušču, prjedy
hacš je waš hōm powotlato?

„Mōj knjež, ja bēh hōrba, lošťomšhlena hōlza, žyle šlupa
na draštu a na pšchu; a ja lubowacy šwēt a šchtož na kšwēče je.
Ja šym pščego pola šwētnje šmyšlennych lubž šlužila a nješčym
ženje to šbože mēla, šo byh pola lubž na šlužbje byla, kš byh
šwētu kemšči hōžbšil swoju čšedč. Šwētu f Wošej šlužbje džerčeli
a šo wo bušče swojich šužobnych štarali. Ja hštu nježelu
te mšči hōžbacy, ale wjele bóle w tym wotpošladanju, šo byh
na družich hladaca a družj na mije hladali, hacš šo byh šo
mōbika, špēnata a na Wože šlowo pošluchata. Ja mēnjach, šo
šym dobra dočš a možu tajša šbōžna byčš. Poboznych lubž
šwēčš njemōžacy, haj ja šo jim kšwēčja a jich hanjacy. Mē! ja
bēh we wulfej čšēmnočšj žywa, njemēžacyh ničjo wo pučzu šlowa,
njemōblach šo ženje a njejnajacy žalošny štrach, w kotrymž šo
moja buška namataščje. Ja čhyšč ja dobru džwōlu poščičš a
šo f tej šwalu, kotryž mi dowoach, jara wulka čšinacy. Ja
pštach pšchistojneho waščnja byčš a šabčerowacy ho pštnje dočš;
f temu nureščje mje čšelna a šwētna mubročš. Ja pał nje-
jnajacy ani Woža ani kšychitšja a nještawo šo ja swoju bušču;
budšich tajša wumrjela, by hela je wječēm prawom moja mšda
byla.“

Rak dotho to je, šo šče to přebowanje šhycheli, kotrež je
waš, šaj wy prajičje, pšches Wože žohnowanje f pošucze wubudžito?

„To je šloro pšecš.“

Rak bha šo to fia?

„Ja we . . . na knježim dworje šhychacy. Raž moje knje-
šiwu ša džiw hdy do Wožeho doma pšchidže, tat tež wone swojim
šhuchobnym šedom ja šeto něšotre racy wotpuščič, te mšči hiež a
to hšičšje jara njeraby. Ja bēh wot swojich knježich jara rjanu
nowu draštu došlata, w tej šamej čhych šo rada pošlacy
a proščacy teho bla swoju knjeni, šo by mi dowolita te mšči
hiež. Wšprawdže mje ničjo družje f temu nječšerješče hacš hōrbošč.
Temu knješej pał šo špōdobashe, to f mojemu wumožanju
naložič.“

„Ja džēž po tajšim te mšči. Zyrfej bēšje jara polna. Ja
šo hštu doponjam, hacš tešdom f mojej dušču žyle šinat štejšče,
buzji něšto. Tat dotho hacš špěwacy, špěwacy byje wječšch mššlow
šobu, hladacy wošloto šo pštach družich hšchj na šo čšahnyčš;
ja bēh šwōblatana šaj wjele družich šwētnje šmyšlennych hōžow,
wjele woschelnichš, hacš šo šhuchobnym džwōlam šalež, a jara wjele
šinat, hacš šo ja pošljum hřečhnyu hōžš, kotraž je wot žymych
šachowacy pštnošče a pšchistojnočje pšchidžena. Ra mojej štupej
pšhje mōčšje šo šjawnje dočš pšnacš, šaj f mojej dušču šteji.
Knje je tat šabčeracy šo pšči špōčatku přebowanja.“

(Pšchidžobnje dale.)

Wšchelake f bliska a f daloka.

„Lud budže pšchecšiwu ludu poštanycš a krašewo pšchecšiwu
krašewu, a budže mōr a šbōd a šemjerženje tam a hem“

Sy-li spěwai,
Pilnje džatai,
Strowja će
Swójby statok,
A twój swjatosk
Zrady je.

Za staw spróeny
Napój móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swórny
Přez spaf mórny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swérnyo džataš
Wšedno dny;
Džań pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njeboje mana
Njech či kłmana
Žiwnoś jo;
Žlwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřoń čo!

Sěrbske njedźelske łopjena.

Wudawa ło łóžu łošotu w Šmolerzje kłisjećisćejetni w Wudysćinje a je tam ja šćiwóćetětnu pšćeoplatu 40 up. došćać.

Žubilate.

1. Pětr. 2, 11—17.

Pětr nań na to dopomnja, ło hmy podroźnizy a zušonizy tudy na jemi! Duń ždalujeće ło čělnych łóšćotow! Mny nješćimy žimi ja tutón žwět, duń nješćimny hwoju wutrobu pójšćuńć na žwět. Ale jako podroźnizy mamy pšćihusćinońć, ło byćimny pońšćuńćni byli jańonjam a porjadom; pšćetoz ło nić widožimny pońšćajenje nańšćeho Bóha.

Kšćešćežijan je podroźnik w zušćoje,

1. hwoobodny wot žwěta;
2. pońšćuńćny w žwěće.

1. „Šdalujeće ło čělnych łóšćotow!“ i tym jańošćotow prajić njedža, ło durbimy ło žyle wot žwěta wotšćamnyć. Šo by ty kšćešćežijan być, teħobla njetrjebajšć pšćešćotaj čłowjeť być, ale prawu, Bóhu špodobny čłowjeť, to je kšćešćežijan. Žaťo podroźnik Bóži pućuńćny pšćešć žwět. Ty mójšć ło wješćeliz rójow, kiz pšći puću žějeja, ale žduń woběšćežinońće pućuńćanaja pšćihubny, njekšćešć wuńšć — ło dobrych a šćuń dnjach njekšćešć jabuńć. Ža hmy podroźnik Bóži. Žańošćotow žě prajić: Kšćešćežijan dže drje pšćešć žwět, ale wón je hwoobodny wot žwěta a čělnych łóšćotow, ło jidž wotročić njedža. Duń durbisć ło pšći łóždym žwětnym njekšću prajšćeć, hać napšćećimow durbisć wuńje. „Šadžeržće ło pšćenje mjes pohanami, ło byćdu čji, kiz wot wošć ize rěčja, jako šćošćimow, žduń wošć i dobrych šćuńťotow pójnaja, Bóha w tym kšćuńšću na

džen domopšćanaja.“ Kšćešćežijenjo, kotrymž je tónle list pšćamny, byćladu kšćedja mjes pohanami — ale teń dženska kšćešćežijan wjele hinať njestjei. Žduń je žwět teń kšćešćežijanšć, je tola w nim pohanow došć. Žduń džesć Bóhu hwojemu Kšćešćež kšćuńć, hani teń žwět. Ale džyl ty žwěteć dobyćće wotšćajć? Žě, ty prajisć: ja kšćuńšćam do drubšćeho luda, hać njewěrižny žwět. Mny hmy podroźnizy a zušonizy na žwěće, hwoobodni wot žwěta, ale

2. pońšćuńćni w žwěće: Těħobla pšće Bětr: „Wubžeje pobbani wšćemnu čłowšćemnu wuńšćajenju teħo Kšćešćež dla. Žduń Bětr to pšće kšćešćežijanjam, kiz wot pohanšćej wuńšćinońće šćeja, tať wjele bóle plaćti to nam, kiz my wot kšćešćežijanšćej wuńšćinońće šćejimy. Wšćeje hmy my hwoobodni, ale tola hmy my wotročizy Bóži a Bóže dla jenišćim porjadom pobbani. Rěždu pućuńćowat durbisć ło šćakonjam kraja pobbizimnyć, pšćešć totruž wón pućuńće — tať durbisć ło po Bóžej woli, kiz je tebi w 4. kańni šćewjena, pobbizimnyć krajać a twojej wuńšćinońće. „Bóžeje ło Bóha. Čěšćeje trala!“ Dobry kšćešćežijan durbisć teń dobru pobbizimnyć teħo Kšćešćež dla. Šobabojšoće durbisć wuńšćadžć čěšćejenje trala. Wollat a trón kšćuńšćotaj hromadže. A wošćeje w nańšćich njeměrnych čžach, džesć hmy jaťo šćaťte rěčje šćojademošćotow 1. meje kšćuńšćeli, je dwójizy nusne na napominanje do nańšćeho luda jańošćotaj: „Bóžeje ło Bóha. Čěšćeje trala!“ Bóh wotrabže nam prawu podroźnitowu myšć, ło byćimny pońšćuńćni byli šćakonjam a porjadom w tym pšćešćežijenju, ło i tym wuńšćuńć pšćihusćinońć dopšćejimaju a ło pšćešć

pršče blavojeho misljalca, dha bo vješčelac, jo meščac čerčpenja snješč,
totrež bečhu tročhu jeho čerčpenjam rune."

Wieśaczujeście wy teżdom जाने वोषेबने हुनुछा derjemēnjenja
a lubošcie pscheczimo hwojim?

„O haj, mój knieże! Za łebci pszezo na łwójci pszecełow
myślach, mowlach łw stajnie ja nić a męjach horze żadanje, jim
dobrotu cinić. Wołebje łeżeschej mi mojej łubaj łarachej na
wutrobje, dołeż jej u sęta jara pschibierać a wonaj męjechtaj mało
kuchecziłanłefo wójmaća.

Haj, džeske mac' placžo, moj mejachmoj malo pójnacža; hrě-
ščinikaj a hubjenaj bėchmoj tať dohjo, hač nascha Mlarja, tuto lube
a drohe džěčžo, knjea Khrystuža namaj wbohimalj starščimalj do
domu njepščinjewědže.

„Ně, najlubšija mačži, rječniče radšcho: Jesuž Khrystuž je namaj naju džowtu pschijwjeđt, so by namaj prajit, šcho je na jejnej dušchi, a kaž što nadšijamoi, tež na našchimoi čžiniť.“

W tym wotomifnieniu nan jafnupi. Wón bę fhwilfu piched
burjemi ftejo woftał a bę roścężowanie fwojeje żony a dżowfi
fchichat.

„Vôh pozohnuj ju a šmil ho nad njej, džefche wón. Wo-
prawdže wona je dobru šlužbu wopuščajta, jeničzy tchohla, jo
by pola naja wostala a namaj po bučhi faž po čžle f pomožy
buzj mohta. Nima wona pravje šubjenje napohlad? Za šebi
myšlu, mój drje ju dohlo wiažy ntečj njeubdužemaj.“

„Poruczkaj to temu Rnjesej, prajesej Marja. Naše žiwjenje
itej w jeho ruzh, a to je naše sbože. Za hebi žadam prječ
čahnyč. Mój nano, nježadaje hebi wy so nuu prječ čahnyč
a pidi Chrystu buč, kotryž je mje wam dač?“

„Moja džowfa, ja njewēm, šyto cži prajicž.“ džesdže na to płacžo non.

„Sa wěm, wotmołwi wona, wŕžadacžc hěbi moje jbožc.“

„Haj, haj, woprawdže, prajesche wón. Šbóžnik čžin i tobu
a i nami, kaž ho jemu jpodobá.“

Ma to prajdach ho ja Marju, czeho dha ho něf trojchuje a na cjo wošebje we woczałowanju hwojeje bliſſeje hmiertcze hwoju nadziyu jałoſa?

„Zyle na Skrytuſzka. Sdyż ja ſama na ſo poſładam, dſa
ſaczeni mi wjele hręchow, ſłaboſeżow a njeboſonjanoleżow Skry-
tuſzkowe ſnamjo, kotreż we bebi wiđzięć ſadam. Sładam pał na
Słobziſka, kał luboſny, kał ſwjały, bjeſ wim, njeowamajany, kał
ſłaboſonjan wón je!”

[illegible]

„Njehs Božu hnadu je to moje pónacze wo smilnošči mojego Sóbóznika. To je we mni to žadanje a sčrjenje wubudžito, jemu šlužić, jemu šo poddac a na tym dželać, šo bndž swoje pščišćušknošće wo tym powołanju, do kotrehož je wón mje postajit, dowlinit.“

(Přichodnje dale.)

Introwna radość, abo
Wyskaj sbóžnje, žyrkej Boža!

(Ref. 12, 6.)

Stoß (375): Niebudy sparna, moja duŝha! —

Wykaj, byta wumojżena,
Anjeja żywoh' pośbėhui;
Se kmierecje s' nim wumojżbena
Dallėluja janośhui! —
Jeśuś, fėrśchta żywjenja,
Wotewrja czi njejbjeśa;
Kaj a herbśwao je czi dobył,
Sdyż je w jėrej kmiereczi pobyt.

Wyſtaj i btoſhom ſahorjenym,
 Dobrywaſiſzy wuſtuwuj,
W duchu i Boha woſziwjenym
 Kaboſczynje poſknuj!
 Semja i njebjom kſtuſicha czi,
 S Zeſchom dzeſch k meczynoſci;
 Njemjeſta ſy wobnydżena,
 S Knieſom żywym ſtowariſchena.

Wysłaj brzeźba horja wszecho,
Stadło sbożne, na semi!
Wuwjeźzene junu i njeho
Bofoj smęjesz njebojski. —
Na nihdy ho njestrachuj,
Sa postyrjom postupuj!
Gzeŕpai mōz a hylnośc i njeho,
Wuwolene herbtwo jeho!

Wysłaj w jutrownym nęł sbożu,
Kotroč i nim czi jęshadza!
Krařnosć dořtanjeich dżę Bożu,
Jeřub ju czi pořćica;
Kniżę a pařtyř dobry je
Wón, kiż tebe řkřituje;
Na pařtwu řy domjężene,
Na njeř sbożnię wořćewiene.

Wysłaj, duszka moziwiena
 K niejczachobnej radości!
 Ze Swołozinom wobhożena
 Sa nim spěchuje k niejbu dži!
 Halleluja wyjase
 Rjecz tvoj k tšerluch nowy je;
 S Zesluchom hŭ motuczika
 K žiwienju, — tšobś j nim nětč žywa!
 U.

Wschelake s bliska a s daloka.

Schēlschffe provinzialne tovaštvo fa snutskonne mijsionstvo je vot 29. həc 60. šopr. me Wojercajga knojs [tšufš] knojsčej knjejsčej. Mjany našetny cšaj vo Wojejs twerčej ko jara rjenje hōdsčejše fa rjany wuštyn na roli Wožcho frašletwa pola naš. Ščewjeron bēšje wjele, došefz durbčejše wušta rola zyta wobšytja bučz. To rēla, wutrobty tal schufšje, faš wotrojšeneje wuštyn, tal tych, fšz ju bžom fa snutskonne mijsionstvo dobyte, faš tych, fšz byrbja ko bafle fa njo dobyčz. Ša schufštu mōkšžyn našejde mēščejšamješe fa privatneje ščule fa praeparandy bučny fšz pšchodnoščf bžerjane. Rjenes bučwony Schufz fa Wigniz, towaštwny wjrdat, je tōne nandawt fa wuštew wuštinojčny dofonaj, hōbz je me

hwojich pšchednoščach f wutrobam młodych a džęzi rěčaz twa snutstwowany mišionistwoje jako smilnym Samaritškim, jako dobrym pastyrju, jako Božim skutu sardženeho lěstotetka, a mo lőždym tutym bypstu w jenym pšchednošču jim pšched moži stajiz, išto je snutst. mišionistwo hač botal dozonjalo wo wšchalcich wustawach ja tchorch, bėdnych, študioněnych a t. d. a išto bėdu ja lőžnjošč hwojich kuberjenzu goobratrow a kotry wo hwojim žiwjenju dozonjeli mužojo faz žliedner, hrabja f Nefc: Wollwerstein, žonife faz Luiza Seppeler, Silja Frey a t. d. S wullich fežbliwostej su naide džęzi poščuštale na tele jim najbőle nowe powiječe f Wožeho kralestwa a f wšeleje wutrobu mi sines duchowny Schultz wobšiwedzi, jo ho wón najšija, jo može ho wón f tym trojchotowacz, jo tale fežbliwostej a nutrowšč džęzi jemu fa to rukujetej, jo su jeho šlowa na pšdnu ruč padnyle. Wőh daj!

Nježdelu Mišerforbias Domini mječamny tiz hwojdenište kemščenja. Kano we 8 hodž, přinej ušiste, na kotrymž je f. duchowny Peters f Vignizy, towaštrowny prebat, swoje duškejimaje pređowanje sotožiz na šlowo profety Hošeha swam 14., 8. štucica: „A budža jašo w jeho šłobdu hōdžer“. Tuton šłob f Jesuš, naide Šbōžiz. Wšele jich je, tiz w našim ludu wo njeho nje-robža a teho bla šowata w hojorče a pušejenje tuteho šlowa. Snutstrowne mišionistwo jich wola, pyta, jo bydu pšchisłi do tuteho šłobda, f Jesuše, a tiz kam njemōža, dha jich wono fa rufu wosnje a nješe f njemu. Na to pšchisłi, jo ty a ja kam w tutym šłobdu hōdžiz, jo je Jesuš mōj, tmož Jesuš; jeno wummoženy mōje drušim pomhač f wummoženju. Daj ho wumōž, jo by tež wumōžet byt! W tym wullicnja jeho pređowanje.

Dopowtija w 10 hōžinad jo šromadž njaiša herbsta wojerowstwa wošada f wulim wobždenjom na hwojdenišč f kemščenje. Nam tež w našich wojerowščich šronach derje inaty, džęščenju a lubowanju sines duchowny Šafub-Nješwaczišłi je nam pređowanje wo šlowach profety Zerekiha 30. itaw, 11. štucica: „A šym f tobi, praji tón Knjes, jo bydž či pomhač“. Ešto je wón nam f wutrobje wješt a fak je f našim wutrobam rěčaz, to ho lėdu da w tutej rosprowje f šrotim prajic. Ščib dha njemaje w žylich Šerbach, fak našich sines duchowny Šafub famože herbste wutrobu jimač, jo by jich wješt f temu, tiz keničžy a wopravdže pomha — f Jesuše! Teho bla ja njecham ničo daj f jeho hwojdeniščewo pređowanja waw, lubi Šerbio, šbželič, dofelž f tutym w bratrowsku proštnu wuprajaj, jo by wón tola swoje pređowanje džęščežet da, a fak niž jeno našči wojerowžy, ale wšchizy Šerbio jo na nim natwarili a tat šonili, jo kručje a hwoječe džerzi našč Knjes swoje šlubjenja, hōž praji: „A šym f tobi, jo bydž či pomhač“.

Powotnju w 5 hōž, bėdže tlece hwojdenište kemščenja, na kotrymž sines duchowny Wōdrich-Nježdichowst nemiš pređowajče wo šlowach japoštiz. Šawola na Romšich 1. itaw, 16. štucica: „A jo mječanibuju ewangelija wot šhryta, pšchetož mōž Woja je, kotraž šbžnžy čini wišitšč, kotiz na to wěrja“. Wōn je wosheje nandawit mē, wojerowštemu mušjemu a młodejštemu towaštrow hwojdeniščewo pređowanje džęreč a teho bla f tež najbőle na jeho goobustawu hładal a nam na wutrobu potožiz je šahorjenej dušcy, jo je ewangelij šhrytuhowny wopravdže a jeničžy Woža mōž, tat šbžnjoščje faz wěrjazejo žiwjenja.

Wječor we 8 hōž, bėdže hšchęje pošiwedžiz w towaštrowny domje. Wōždenije bėdže jara wulke faz f mēta tat tež je šubšobnyh herbščich wšow. Knjes konštorščik radbičej Streety f Wrotšlawja je šromadžijnu f rjanymi šlowami powital a roše stajaz, jo ma snutstrowne mišionistwo to powołanje, faz je Wišem prajiz, wišitim tym ewangelij ščiničja fa to wšeleše poškštwo: w Jesušu je pomoz wo wišitščich našach fa čželo a dušcy,

tiz tule pomoz potrebaja. Teho bla ho tōne hwojdeni pola naš hwojci, jo by našče wotkręne towaštwa fa snutstrowne mišionistwo poščlujene byto a wišitžy, tiz tole hšchę, jo dobyč dali fa tuto hwojate dželo. — Po tutym powitanim šlowje džerčelche sines hrabja f Zippe f Želora šajmarowy pšchednošč f žiwjenja jenojo šbžnjošeho. Wōn nam roše stajaz je hwojcho šamhnejo žiwjenja, išto je, kam wot teho Knjeja nušowan, fa šanjerōžene džęzi na jenym fable čžinič mōšt a šmēt, fak je na hwojim fable šłuboto padnjenych a šabudženyh šmēt f temu Knjejej wješč a fak tež nēto hšchęje wšobim wotročžam bręch wopšłstwa pomha. So je tole čžinič šmēt a čžini, to je, ištož jeho wutrobu wopravdže šbžnjošewo čžini. Sines duchowny Berger f Šchwartzau-Schlejšteje rěčelche „wo wullich“ šchodach hwojčneho žiwjenja a fak mōže jo jim wotpomhač!“ Wōn wšchite te šchodach jažnje wotry, kotrež w džęščelchich, mēščęščich a šemjanščich hwojbach ho namajaja. A jo mōže jow pomoz wšchudže jeno f teho pšchisł, hōžy ma lubošč, šiwēnošč, šprawnošč, džęšlawošč, hōhobojošč a wēta w našich hwojbach swoje wobyhlenje. K temu džje snutstrowne mišionistwo šwetu pomhač.

Knjes superintendent Muring wohamny tuton pošiwedžiz f wutrobom njawon wiščim, tiz ju f nam pšchisłi, jo bydu našče wutroby fa tole hwojate dželo šahorili — faz wščem, tiz šu ho na tutym hwojdenju wobždžili. Wōn kam wobywēdžiz, jo je tuton hwojdeni jeho wutrobu f temu šmud, do ho šicž w potutnej mušli a jo tuteho šłuka snutstrowneho mišionistwa mozo- wacz, jo by pšchę njō Wože kralajitwo pola naš šatčželo a pšoby pšchisłi, jo byduhō bōrčy jow mēli šhęžy, hōžž jo bėdnym wobyhlenje a hłabanje a wambrowšim ščelęščjanšta hojpodu pšchibotuje. Šhčelęje je pšchisłomnič, jo našče žyrtwinšte špēnastše towaštwa a šurenda je je hwojimi špēnami mjes pšchednoščkami pomhač tuton pošiwedžiz porjeiščijč.

Fak čžyž tón Knjes kam nēto f tutemu rjanemu wukhweje fa našče duške hwoje žohnowanje dacz, a wón to tež šudže wšelje čžinič, hōžž njehym jeno poščuchario, ale tež čžinim — haj čžinim, faz wón, tón luby Knjes, praji: dha dži a čžini teho runja!

— Nowa železnica f Madworja do Wōšborfa je ho šandženu pōbłžnu jiwatocije pošiwęčizta. Wšdes 300 ludž wšeljeche ho na pošiwęčeniškim čžahu. Wšči wšchčh šastanishčęch mječahu ho naręčje, w kotryžž jo džaf wšchitščoj wuprajaj fa twar železnicy. Tale železnica waf by tola pōblanika železnica wostala, hōžž njebu nēto wēšte byto, jo ho wona nēhđže fa 2 lęčje pšches šamienž do Wulstho Hajna wwar.

— Šandženu nježdelu mēčelche ho herbsta špowedž a kemščenje w Šmęčęžęzadž pšches šnješa šararja šhčžžana. Šerbio wohabim wutrobnju džaf praja, jo je ho jim jašo Wože šlowo w luby macęšnej rěči pređowalo.

Zališće dočrowōine darj fa wōboje armenistje šhrotu f pomozj w nuh:

Š Budečjanstje wōbady pšches šnješa duchowneho šhčžžana:	
Wšłina f Čžornych Wōhiz.	1 hr. 10 mp.
Wōbrak f Wšłichonja	— 60
Wšęžžy f Wšłichonja	— 50
Wšłina f Wšłichonja	— 50
Šchitčka f Wšłina	3 —
W. f W.	2 —
K. f W.	1 —

Š Matečjanstje wōbady:

W. f W.	2 —
W. f W.	1 —
W. f Komorowa	5 —

Šromadžje: 16 hr. 70 mp.

W mjenje wōblich šhrotow wutrobnju džaf.

Wščč, redaktor.

Sy-li spěwał,
Přijaje džělat,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócny
Lubość ma;
Bóh pak swěrný
Přoz spaf měrny
Čerstwość da.

Njech ty spěwał,
Swěrnja džělat
Wšedne dny;
Dšej pak swjaty,
Duńš daty,
Wotpoń ty.

Z njeboje mana
Njech či khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedźelske łopjena.

Wudawa šo kóždu gobotu w Šsmolerzkej knižnicy; čerjny w Wudyschjine a je tam ja šchwórkětnu pschěpłatu 40 np. dostać.

Cantate.

Jať. 1, 16—21.

Wot jutrow šo t křwjatkam wobrocžamy. Šswjatti džedža stuf Bóha křwjateho Duča křwalic, nowe narodjenje i Bóha. Šswjaty Duch pak nowy narod pschěs pomozne wěžy hnady dočonia, wošebje pschěs kłowo Bože. Škłowo Bože křwjatemu Dučej puč pschěhotuje a wutrobny wotewrja, jo móže pschěz a šo wulec. Tehodla je jara pschěhódne a rjane pschěhotowanje na křwjatowu křwjedžen, hódž šebí napominanje džeknjškej epistole wopominuju: „Wimicje to kłowo horje i čizkej myšlu.“

Čzehodla dječimy kłowo Bože i čizkej myšlu horje wšac? Lubi křchězjenje, to je kłowo wot Bóha. Čchtož pak je wot Bóha, to je kóždy čejš dobre. Bóh je Wótz křwěta. Wón je křwěto štworci, křwěto je jeho drašta, totruz je wobčezjenje. Wón jenož křwěty njeje, křwjaty a čizky, ale wšchodobroczimy. Wón na nad tym křwoje wješeke, wšchitkim štworjenjam derje čzinić. A jeho dobroczimwość je njepšchěmjenjena. Šměto měžajca pschěbiera a wotebjera. Jašnosć hwešow šo tu a tam i mrdželezi pschětryma; ale w Bóhu žane wotmēnenje ani wobroczenie křwěta a čzēmnošće njeje. Njepšchěmjenjny dobroczimy Bóh je nam wjele dobrych darow dať: čzeto a žiwjenje, žonu a džekci, draštu a čzrije, dom a diwěr, šaštwištrow a powołanje. Najwylchški dar pak, najdobrošchški, totruz je nam dať, je jeho kłowo. Š jeho wutrobny wu- křadža, wšchitke trošchowanja, žohnowanja a napominanja,

totrzej wopšchija, šu wot njeho. A tutón dočonjany a dobry dar i Božeje ruti njedčrbjeli pschějčej?

Wošebje dočelz je kłowo wernoleće. Čzłowjetojo wernoleć pschěd a jeje njenamafachu. Wěchu woni w nožy a wobno škěbjili, něhđže jedyn wješeły lamola: ja šum ju namafat. Ale bórny družu pschěndže a jeho wrdžci. Někotři šo wernoleće křwalachu. Woni měžachu křwoje nolećže; jim šo wěrselje. Zola potom našyma pschěndže. A taj našymiši widoher se šuchim lišcom hraje, taj ščehowozny narod i jich łopjenami šachadžeše, na totruz hěchu po křwojim pschěhwečzenju wernoleć napšikali. Napšleđ ludžo hjes trošchta a pomozu šaj w puščiznje wotolo bludžachu a njewjedžachu ani t lēmizy ani t prawizy, ani šapozajta ani tōžja, i wotat pschěndžeču, t čzemu šu žiwi a hđže pōidu. Čehđy je Bóh tōn křes šo na naš po křwojej hnadže šmilit. Wón je křwětu do čzēmnošće křwěćej dať; wón je nam štužer wěžejeje wernoleće wotewrit. Křž wumozajzy pučšpofalowat nam křwoje kłowo poščizuje. Njedčrbjeli jo tehodla pschějčej?

Wošebje hđžy je kłowo žiwjenja. Wšchetoz Bože kłowo morwa mēž njeje, taj šo šwontownje ša. Wono je wjele bóle šumjeatne šorno; hđžy to š šubje do šemje pschěndže, šubnic, křčž, šhadžec, šelenc i křčž šapocžina. Hđžy Bože kłowo i žurtwie a šiblie do wutrobny pschěndže, šo jeho štworicekšta a wobnowjaza mōž wopofaluje. Wono i wopšja štróšeb, i šurwatšeb pōžzimeho, i šjesbóžimeho pōžzimeho čzłowjeta ščzini, i šojajneho křwěneho křwěta, šesom šchryša. Žyžazy mōžeja to i nami wobšchěćej,

jo bechu prjedy twjerdži kaž kamjen a šu pšches Bože słowo rostkami, jo bechu jymni taž lód a šu pšches Bože słowo rostaki, jo bechu cžemni taž nóz a šu pšches Bože słowo rozjašnjeni. Džeń wote dnja tutu stworicełstu a wobnowjazu mób Božeho słowa tał derje mjes šububjennymi a sablubžennymi našeho luda taž wona mjes pohananami wobladamy a my dyrbieli njedžiwojo na to šo sarjež, Bože słowo pšchijež? To šo mještań.

Chžeš ty pak jo pšchijimacž, mój luby kšefčesijano, potom tež jo wimni prawje horje. Budy špěchny t pošluchanju. Nještoforaj to wot jeneje njedjele t drubje. Róžda njewola njedž tebe do Božeho domu cšebnje taž tamny lud t Genzaretskemu jěsorej t šódžiczy Kiryskušowej. Róždy džeń tebe t twojej žonu, džęčimi a cšebdu pšči modlitwy a rospominanju Božeho słowa namafaj. — Hdyž ty pak Bože słowo kšchijiš, a wono raš t twojimi myšlemi a žabanjemi pšches jene njeje, o tebdy šo hnydom do dwelowanja, šwarjenja, waženja a wušmęčenja njepobał, ale „budy njepšchny t rčęženju.“ A hdyž tebi raš bololęsjo nacziń, taž jašne šwěto bítumu wóčtu sčęziń, totręž je šo na cšęmnožić šuwčilo, hdyž t wótrym nožom džiwje mjašo na tebi wótręže, o potom pšchęčimo njemu njelathadžej: „budy njepšchny t hńewu.“ Čłowšti hńew ženje njęciń, ščtož je pšchę Bohom prawe, najmjenje pak potom, hdyž šo pšchęčimo Božemu słowu wobroczę. Pšchętož t tym šo ty šam pšchęčimo řebi, pšchęčimo šwiojemu šobu, šwiojej šóbnožić wobroczę. Hdyž ty pak na słowo Bože t cšęmej myšli pošluchajš, cziń šo nim! Wótpolę wšditi njęcińšćo t šćo t wono dołonia, t cšęmuž je Wóh czi jo dał: šóbnož tuwoju bušču cziń.

Bože słowo je naše najdróžšę kábło, naš ščitiń a šboje a žiwjenje, naš šubnit a šóbnyčęziniń. Pšchijimaj šo, mój luby kšefčesijano, t cšęmej myšli. Njęch je wono šwęza twojimaj nohomaj a šwěto na twojim pučju. Njęch je twoją šajna pařwa a žyřba ša cšę t wótręho pobróžniřwa na femi. Potom tež tebe junu do njejeřeje trašnojęe dowjęže.

Šbęřž, Rnježe, šam
To słowo nam;
Wšćak wot tebe jo mamy,
Šo na femi
Puč t šóbnožęci
My pšches njo namafaj. Šamjeń.

M. H.

B.

Zat. 1, 16—21.

Zapořčtoł Zabuń napomina naš wšćitčij:

„Njęch šóbny čłowiek je špěchny t pošluchanju, njepšchny pak t rčęženju a njepšchny t hńewu!“

1. Tři křtće słowa, tola džęlo a žyř žiwjenje;

2. t wótal dořawamy mób, kiz tola šćuřę;

1. Njęch šóbny čłowiek je špěchny t pošluchanju. Njęšmy my to? Njeje tole napominanje njemufe? We wšćitny nastupanju šawęče. Kał pšchny je čłowiek t pošluchanju, hdyž šo nam praji, ščtož šo nam lubi! Kał špěchny je t pošluchanju, ščtož šo nam wuřit pšchije! Kał pšchny t pošluchanju tež na šćób šawęčniti! Kał špěchny t pošluchanju, hdyž šo wo drubšij pomjeda a to něščto nowe a ščtóbne! Ale na to japořčtoł njemyšli. Wón myšli na słowo wěnoćę, na Bože słowo, t totręhoj pošluchanju dyrbiń špěchni bęč. Róž Maria t Jeřušowymaj

nohomaj, kaž Kornelius, jako čyřęje jemu Pětr přębowacž, tajž dyrbiń bęč. A tola kał daloto wot teho jidž tał wjele je! Wóni njęchadž šo šćtęřowacž dacž wot Božeho słowa. Kał je nuřne, šo šo nam pšchwoła: njęch šóbny čłowiek je špěchny t pošluchanju! Kał nuřne je, šo šo ja t prębjemj. Žyř žiwjenje dořę dořę njeje to nawuřęč.

Njęch šóbny čłowiek je njepšchny t rčęženju. To šmy my tež we wšćim nastupanju — njepšchni t słowu šćbnacę pšchę wušmęčimj a njewęřęimj, njepšchni t słowu šćbnacę, hdyž šmy šo šwadži, njepšchni t rčęženju t čłowiekamj a t Bohom. Ale tola na drubim boku šajta šćwęřimwořę jařta! Kał špěchny je jařt, hdyž šo wo šćwęřne jebna, hdyž řęta wobřęčę t šawęčę, hdyž řęta šćłščkemu řęto porokowacž, jęho šablubženja rořčęřęč. Bože pučę miřčtrowacž. Mały šawęč je jařt, ale řęto je nad nim t řęmloj? Kał nuřne je řętoba napominanje njepšchny bęč t rčęženju, kał cšęto je to nawuřęč! Žyř žiwjenje dořę dořę njeje.

Njęch šóbny čłowiek je njepšchny t hńewu. Właczi to tež šóbnu? Židž wjele šo tola tał lořto njerořšněwa. Wšćim pak ja słowo hńew njepšćojnoćę, woboznoćę a potom to napominanje šóbno nastupa. Zabořę hńę šo wo šóbny wutrobje; jęj wobarač dyrbi přębowanje šóbno dnja bęč, to džęlo dołonję, je najšćęřę žiwjenje pšęčćotę. Duř je wěřno: Tři křtće słowa, tola džęlo a žyř žiwjenje.

2. Š wótal řęjemj mób to dołonję. „Wšćitčtoł dořę t dołonjý dar pšćidžę t wšćotęčę,“ tał šapęčnje šo našę epistolę. Š wšćotęčę dořawamy mób, totręž to wuřćuřę — wot Wóřę šwěta. Wón je naš špěčł t šwiojej wořti, wón je dořý štut šapęčal a jón teboja. Wot njęho wuřćadž nowa mób do wutrobj, wot njęho šwěto na šęle wóčtoł, wot njęho mób řęřędenja do šćuřęho wuřćę, wot njęho mób jařt wuřćęřęč, tež nad hńewom a žabęřę dořęč. To dyrbiń wšćitny našćonj.

Zapořčtoł Zabuń je šo porokowalo, šo wón jęno wo šćuřćę a nřž wo moży wěřę řęči. Tał njeje. Wot řęřćę, to je jęho słowo. Hdyž wón wo šćuřćę wřęž řęči řęčž drubj, t wótal t nim mób pšćidžę, to wón derje wě. Wot řęřćę pšćidžę wšćitčtoł dořý dar, wot tam řęmni šo šwěto a šćóbni męř. Šo my řęš řęřęša ničę njędołonjamj, to wón derje wě a rořumi. Wšćę řęřęša t dořęmu dořębořęšnemj žiwjenju! řęřę, daj dořęč! řęřę.

Cantate.

(Psalm 98, 1.)

Šćób (W. miř. řęř, čę. 101.): Šćellęř! Wóřę šćwalicę —

Šćwalicę něř řęřęřę nowy, Kótřž wuřęnožę řęčę,

Šćawj njęřęřęčę słowu, Šćobowę wo řęřęřęčę!

řęřęř, řćal mořč, žiwj je, Šę řęřęřęčę woř wuřęčę. —

Zemu, kiz šo pębda jęmu Ša mřđu řęřęčę Božęje,

Dopomba wón t njęřęřękemu řęřęř, jo šóbny je.

Rnjeřę řęřęčę řęřęřęčę řęřęřęčę řęřęřęčę řęřęčę.

Nowy Duř je dał šo jęmu Do wutrobj t wuřćę,

A řęřćitwa řęřę njęřęřęšnemj Duřę jęho řęřęřę,

řęřęřęčę nowy řęřęřęčę řęřęčę řęřęčę řęřęčę řęřęčę.

Pšćętož wuřęč je Duř řęřęřę, Kótřž dawę řęřęčę,

řęřę řę řęřęřę řęřęřęřę řęřę, řęřęčę puč do wěřęčę;

Wón je řęřęřę řęřęřęčę řęřęčę řęřęčę řęřęčę řęřęčę!

Głini krasne wstędnje dżiwu, Wëru pšchjoporjejo nam;
Wodźet pšhego miłofjiznyu Na puču dom t njebieham,
Eslabych wón nań pochlina. E trojstcom sbožnym wołšhejwa.

Dżiwu hnady bohateje Pšheawobžeja wërjazych
E nudy na świece tu wšheje Do njebieś dom sbožownych;
Kniej jich žiwu pšhefahni Zim ho polnje w sbožnojczi. —

Gallelnja sajpewaju Junu sbožni wystaje,
Sbyž ho šhromadžił w roju Pšchi Knieja su krasnojcze,
— Tam hej, dušha, požadaj! Na czeł t njebieham ho staj! —

U.

Introwne spëwanje.

(Psalm 118, 15.)

Ślōb (Spëw. wjehele G. R., czo. 5): Knieje, ty by našcha jasniojczi! —

E wjehelejczi posłanijny
Wumoženi je kmjercze,
Kbërłusich nowy sanoidujmy,
Dobyli śmy žiwjenje!
Spëwa wšcha b dže stwōrba nowa,
So je Ebožnik stanył i rowa!

Eso je dobyče nam krasne
Došlo pšhes Zesuja,
Mo kubo duž žane czaśne
Njed ho dušha nještara!
Sbožu dajmy njeiwjadnemu
Catežecz nětko jutrownemu!

W hëtach Zionskich je sbože
Sešhadžalo njebieśke;
Zuž džeł, kotřiž džezi Wože
Szu, je wëczne žiwjenje;
Prawych herišto krasnojcž budze,
Sbyž swët šhroby šhinje w šudze!

Prawiza je možna Woža
Grëch, kmjercz, czersta pobila,
Žeršchtu žiwjenja a sboža
Se kmjercze pak wuwjedla,
— **Zcho** nêłt ho šradujemy,
E Kniejom sbožni t njebiu dżemy.

Knieja krasnojcze dže dżemy
Posbëchowacž sbožowni,
Doniž junu poczešnjemy
Domoi t wëcznej radości.
Dobrywa njed žywa wëra
Našcha hacž do hëtow mëra!

Gallelnja, sahorjene
Žiwje i dušha radoće,
Klincž pšhes cšlowišto wumožene
Horje t njebiu wot semje! —
Zesuj, Wumožnik nam mižy,
Žeršchtu dobyčja, je žiwu! —

U.

Žažne wobroczenje.

Wërne a wužitne powjedaucžko je staršeho czaša.
(Wotkazowanje.)

„Wazyj duži tyžas kōcz by moja mōz mie wopuščēja.”

njeby-li wón mje pophłnił. Za spōšnawam, jo bjes njeho ničo njejsjony. Wōn je wšchito we wšchem.”

„Čim bōle mōžu žiwu staroč do jeho klina wuřpacz, čim wjazy moży jacžiwam, jeho tajnje džežecz. Ač, bych jeno mošla pšhes jeho hnadu ho jemu hacž do posledneho wołomknjenja domëćić! Za ho kmjercze njeboju, pšchetō ja wëru, jo je wōn jej žagabto wiał. A kaštu sbožnojcž dawam wōn tamnu stonu! ... Prajće mi, mōj knjeje, myšli hebi prawje? Za njewëru, jo ho mylu; pšchetō ja jačōam kwoju žyłu nadžiju na Jejom Kšyřta. Praždam-li ho žiwu wutrobu, dža ho šhachuju, ho na to špuščecz, pšchetō wona je nješwërna a je mje husto šjebala. Wobrocžam pať ho t Kšyřtuhej, dža dawam wōn mi šlubienja, kotrež mje wołšhawaju a pochlinaju, tať jo njewëm, czechōla dyrbōla na jeho moży a jeho woli, mje sbožnu cinič, dwëlowacž. Za hym w jeho rulač a w tych džu sawořacž. Za wëru, jo w rōn mje njewopuščëji ani nišdu nješlombō, ale budze tōn škut, kotrež je we mni šapoczal, tež dołonjecž. Wōn je mje lubowal a ho ja mnje pobal a jeho baty njewu tajfe, so by jemu jich žel byto. W tej nadžiji hym žywa, w tej nadžiji žadam hebi wumjercž.”

Mjes tym jo wona ta rëčezje, wošlabowacž ho po jstwie a prajach ham pšhi hebi: Samëno, tu ničo njewe hacž Woži dom a tu su njebieśke wrota! Wšchito w žplej stwie bë cžište, lešne a luboŋne. Žyle popoždnie bë wjedro mutne byto, ale runje jato dżyhe ho šlōnzo šhowacž, šapoczja wono kmëćecz a rožajni stwu. Na polzy štejadu někotre tynki žynowych a bëdych talerjow a pōbla na ščjenje wišachu někotre wobrašy pō šhłënu, mjenujny narob, šhečeznja, šhčizowanje a horjełacze Jejom Kšyřta. Nnje na nje kmëćeczje šlōnzo. Na drubej ščjenje wišalshe Jerusalem a šnamjo stareho a noweho cšlowje. Kaž bëdu ščeny tak bële a cžište, tať bële a cžište bë tež wječe druhe wo jstwie. Wōrëtko kmëćji Wože šlōnzo do domu, bōdž by ta šjawnje widžecz byto, so je pšhi wšhej ništojci a šhudohe šwontōmna cžištojci a po- bōžnojcž dušhe šhowacžena, kaž to tudy bëdže.

Žažnojcž šahbōžazeho šlōnza bë šnamjo jašneje radoće, i kotrež tuta mōba šhečëžijanta na tym bëdže, kwojcho žiwjenja bëh wobšamnyč. Ešlōnczjne prubi, kotrež runje na wobrašy kmëćjadu, pabachu i nič na Marijne wobličō a rožajničdu tošamo. Na jecnym bëdym wobličju bë widžecz cžiđe pobacze, wjehele bowërenje, wërna poniznojcž a luboćšepōna staroćšiojcž, pšhes cžož jacžnja jecneje wutroby žyle t wurałej pšhčindžecu. Za rožrëčowacž ho šhčezje někotre wołomknjenja luboŋne i njej a wobšamnyč žiwje wopytanje i krotke molbitu.

Čižhi pokoj knječezje po žyłym kraju, jako pšhed mjecortom dom džeč. Eštko rujo, wozny bječō i pařny dom džeču, mufšhi a bruki hrajachu w powëłje; popëdne špëwanje ptočfow, luboŋne hrofy šolobifow a i dalosa žunje šchumjenje rëčfow bëche kšyčecz. Ešwōta cžižhina wječōra knječezje wšchynžom tolo wotoło, tať kaž w mojej dušhi. To wubudži wišelake wopomnjenja we mni, na kotrež bë mje moje wopytowanje hžom wjedlo. — Ešchōž to, šchōž w Wožej štwōrbje widži a pšhčhi, w šhpišelu Wožeho šlōwa wobšladuje, tōn doštawa najrëčšije wukłabowanje bōjšich wërnojcžow. To je wulla hnada, bdyž mōžemy je wužiwacž, a budžemy pšhes nje t Wōhu wječeni.

* *

To je jara šwëčelaze, bdyž widžimy, jo ma Wōh hrejčja w dušownej cžemnojczi, kotraž we wjele krajač knježi, tola lud, tiž w prawej wërje a wërnej pobōžnojczi ho t njemu džezi. Gusto namafamy wošobu, tiž jo hamo ja ho žive a maju malo šfabnojcze, hnadne pomozne wëžy wužiwacž, ale doštawaju dobre šbudze nje. Wšchindu pšhes to, jo Wōh jich cžihe wopomnjenja, cžitanje a molbenje žohnuje, t sbožnemu wotkypacž i nim a jo woprabwže jara dobri šhečëžijeno. Ešwōta pšhčihšuchnojcž wučerjow je, na

Sy-li spówał,
Plinje džéla,
Strowja óe
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napój mécnj
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf mérnj
Čerstwosć da.

Nječ ty spówał,
Swérnje džéla
Wódné dny;
Džén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočá ty.

Z njobjes mana
Nječ čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa šo łóždu šobotu w Šmolerzkej knjižnicy činićni w Buduščinje a je tať ša šćwtóřitřnu pšćedpłatu 40 np. dostać.

Rogate.

Žak. 1, 22—27.

Kaž epistola džénka tydženja, tak tež džénšnišča wo Božim šłowje rěči. Wože šlowo je naša najwóšćebnišča potkád abo šćaz. Wono nam Božu radu a Wože šćutki wošćewja a nam puč šbowo potašnje. Wono naš k wěrje šbudźuje, naš k lubosći pohnuwa a nam wrota k wěčnej šbóžnosći wotewrja. Ale bohužel šlowo Wože šbowje na šbóžnowanju bogať šćutkowanje pola naš wšćitřich wušćonjeć njemóže, bohužel wšćitřz, runěj Wože šlowo maju, tola šbóžni njebudža. Na čjim njed pobraćuje?

Najprjedy, luby šćěšćejano, dyrbiš šlowo Wože šćuščez. Zo žaneho jamyšća nima, šo Bóh š čłowšćimi džěćimi rěči, džyz te ani wšćela nad tym nimaju, na njeho pošćudacz, džyz šu š džěłami, přázami, šćarosćemi, šawšćelenjemi tak wobčezěne, šo do žyła ša Wože šlowo žaneho čšaba wuščje nimaju. Zo je šamo wot šo jašne, šo šo šlowo Wože dyrbi šćuščez, džyz ma njěšćjernu dušću k wěčnej šbóžnosći wješć, tak kaž dyrbi šo wšćednj Woži šćěb jěšć, džyz ma šo čžela žiwjenje šćezčez. Ale šame pošćudanje ničo njěćini. Wšć dyrbiš jo prawje šćuščez. Žapóšćot šlowo Wože je šćuščelom pšćiruna. Zo je rěčžaz šćuščel, totržž nam wjele napowjeda. Zo je wernosć lubowazj šćuščel, totržž šćuščj, njed šo nam špódoaba abo njepódoaba. Zo je jašny, fruty, njewobwóřćitřny šćuščel. Kať pať wjele luźi čžini, džyz pšćed tutřm šćuščelom šćeja? Š ćhwatřom a rošćóřćeni do njeho

póšladnu a potom šćwój puč dale du. Wóšćšćobjeni na tutón šćuščel, totržž njedža jich rěčšćich potašćaz hač šu, šo drušy wot njeho wotwobročža. A jašć drušy drje šćebi wernosć prajěšć dadža; woni drje šo šćazčćewjenja a hanibuja dla maľanosćez, totržž wóšćłabaju, a dla njeporjadu, totržž řnjeji, — ale džyz wot šćwóšćnacza k šćutkej třozča, džyz šćebi po wodu du a džědža njerjad wotřmjeć, a wšćitřn njeporjad wotřozčžj, duž naraš wóšćłabnu, pšćed wóšćnowjenjom šo naboja a tať šo noweho čłowjela njewóšćleku. Wóšćłuchario šlowo šu, ale niž čžinjerjo. Šta přědowanjow šu hšjo šćuščeli, wjele šćawow šćwžateho pšćima šu wóšćpjet čžitali, ale kať šćezina a wšćelata drušja trawa pšći brjohacz dale rošćez, tak tež jich hřěči pšći brjosi Wožeho šlowa dale pšćidřwaju. O lěni šćěšćejjenje, š tajřim šćěšćejjanřtwom šo šćami wóšćšćudžićez. Wšć šćebi wšćšćez, wóšćłudžanje na Wože šlowo došćaba; wo šćut wjele čžinjeć njez; wy šćez šćwój dom na pšćť a žump a tonidło natwarřli. Džyz šo wšćłor šćeba a žolřm šo nawala a džijnje šćabžezja, řědřy woni waš a wašć dom do šćwójez mozy šćašnu a do šćłubinow wěčného šćaženja powrědža.

„Šćitž pat nřiz pošćłaba do dořonjaneho šćaknja řřejoty a w nim wóšćłanje, a njez šćapomřiti pošćłudacz, ale šćłutta čžinjeć: tón budž šćwójny w šćwójim šćłuttu.“ Šćłabaz šćłuboko nřiz do Wožeho šćłowa; šćłiz; šo na nj, šo by jo wěšćez wšćłil. Řědřy ty niž jeno njepšćłanjeć, šo šćy š hřěčřom a š hřěčřnym wašćłnjom žyľe womašanj, ale řez, šo šćy na řćinjerč řćłory. Džyz potom hřez, šćprawne šćłřly šo hanibowanja a rošćčžža řěža, potom je

tebie słowo Boże było i przeniemu Bożu spodobnemu i stutkiej domowiedzi, i stutkiej pokuty. Słysz ty dale hiszczące ras hacz na dno pobladających, są jemięzłoteho cziśteho a żywateho, twojeho Słóznika a Wumojnika je słódtim ewangelijom, satorijom żywobodu abo frejoty, pónań, a ty i modlenijom na tolena pabnejich pśchod nim a tał pśchidźeńch i stutkiej wótry. A nětto Boże żywate słowo we żywowej wutrobje nożyńch. Ty jo njeśeńch do żywatego domu, do żywatego wśchódnego powołanja, na wśch żywog pucze, do tych dźetow, starośćow a napominanijow, spytowanijow a wojowanijow żywjenja. Boże słowo je tebie na tajke waszynie zyle do żywogje śluzby wśało, mono zyle twoje bęce wobnjeza a postaja. W tym ty wśtanjeńch, w tym ho ty dźeń a bóle satorjenijch, w tym pśchego bohatičke płody namakaśch. O ty są słóznij w tajkim stutku.

Napowśledł japośchól tež na nětore płody pokasuje, kotrež ho pola tych namalaju, kiž są czińjerjo słowa. Czińjer słowa swój jałst we wśch dźeżi. Semet wo hrěchach jasuła jara swadnje myśli, a tola je jene wuśmjeńchaze słowo bliźichemu huśto wěru a słóznocęj rubiło. Wóh? ho napśchecziwnje pralchecž: Słóže je jadyn hrěch, pśichi kotrymž njeby jałst i pśchicziwu był? — Czińjer słowa śmilnu luboćej wutłonja. Słóže ho je śwětnym waszynom a lóschtom a horboćcu wśało, iśchtož je żywate, hani a saszynowa, a śytowa Wóžego słowa ho i nohomaj tepze, ho wón śdalemy a njeimańcy dźeżi; ale śhudy a hubyeni, wudowy a śyrotki jeho i sębi czańnu. Wón jim ewangelijom na mětina starośće a śrudoby pśchiczeje; wón troścht saszynanym wutrobom pośkici; wón pomoz w hětach nudy wobradzi. Słóž wón ślydži, tał wśchiczejewi a trośchtowani sębi po nim żadaju, słóž ślydži wjeśela w jich wóczomaj wuśłaba, słóž ślěbčenia rufi pónawa, tał dźetowni su, potom nětcho wopyta wo słóznocęj w tajkim stutku.

Tęhobla, lubi ścheczińjenjo, pśichi Wóžim słowje wśtanje a jo ślydźe. Wśtanje w domje Wóžim. Pśchetož czi, kiž ścheczińjeni su w Rnjejowym domje, budza w pśchitwaćich naśchego Wóha ho satorienici. A hacž ho runje śestaria, dha wśchaf budza łčecž, pśódn i czerstwi. Ale njebudźe jeno pokůłcharjo, budźe tež czińjerjo słowa, jo bydźe ho ho hani wo żywaju słóznocęj njeśebali.

To słowo żohnuj wón
Nět pśchod mōž żywatoŃ Ducha,
So ducha Wóha ma
A na śwět njepośkucha,
So naścha wěra ho
Do śimjerce njeśhobkje,
So pśchego dźetawścha
Pśchod wěrnu luboćej je. Śamjeń.

M. H.

Rogate.

(Zan 16, 24b.)

Słóž (163): Luby Jeźu! my śmy tu —.

Prośe nětto dowěrnje, Kaž ho dźećom Wóžim śluchaj!
Wóćeż miłocziwny je, — Wopomni to dźe, luba duścha!
Jeźuśa dla Wóćeż dawa Njeśchóbnym nam dźeći prawta.

Dha je sbože najwjetře Śliczne nam śhudy i śnady,
Słóž wśchu potřeju nam dze Darcie Wóćeż dźećom radu;
Śchyn je lubowany jeho Żódo jo naś sboža wśchego.

Budźe li prośeć joŃ? Luby w Jeźuśowym mjenje,
Śapowjeđeć njecha ho Dobrocziwny Wóćeż ženje;
Luboćej jeho njeje mała; Wóćeż wón pśchego dawa!

Bracj my śhudy mōžeme S bohatstwa tu wśchitž jeho,
Czechož potřebi hoŃ śmy; Śerbiłwa kraśnoćej njebieśkeho
Nam poŃ jynu wobradzi, Słóž śmy domoj doziłi! —

Gallusja sbożowni Sžo tudy śaspewajmy,
S Jeźuśom ho i radoći Ma pucž i žyle duśchu śtajmy!
Luboćej Wóža njeŃ naś czeńje, W Jeźuśowym dźimy mjenje! —
U.

Na Boże spěče.

Jeźuś, Rnjeś njebieśom a semje, — „śa słowu na
wśchitka żywkwi pośtajeny“.

(Efez. 1, 20—23.)

Słóž (W. miś. har., czo. 194): Słóže je Jeźuś, moja radoć? —

Słóznik naśch je powyśchenu
Wśchje wśchitki njebieśch;
Se wśchob? horja wumojeny
Je dom i Wóćej Śerđim śchoł,
Na swěće ras śchicziwanym,
Słóž doŃ ja naŃ płaćeje,
S czećeju nětto krónowany,
Śeśeđ i Wóćom na śtole!

Schynocęj Wóćeż jeho Wóžu
Woposolał swoju je,
Słóž joŃ i naśchemu je sbožu
Wóžnje wumojeb se śimjerce;
S rowa jeho wubudźiŃschi,
Słóže Rnjeś morzy łeźeje,
Tcho czełto pśchekraŃiŃschi
Na trón swój joŃ śadził je.

Wśchje śchecziństwa a mazy,
Wśchitke śnjeŃstwa, kraśnoće
S czaŃnej! śtaji joŃ je proży,
KotruŃ ja naŃ mjeśche,
A na wśchitko, iśchto ma mjeno
Na Ńemi a na njeju,
Śczińit Wóć je jeho jeno
Śa Rnjeśa nam i śchicchemu!

Wśchitko pod nohi je jeho
Podał Wóćeż kraśnoće,
Rnjeśa wóŃŃa njebieśkeho
Śczińit ŚeŃna luboće;
Żyrlwi śa słowu na wśchitko,
Pobodomocęj wón Wóćowona,
Pośtajeny i czećeju nětto
Rnježi, kiž mōž wśchitku ma!

Żyrlwi czełto je wśchaf jeho,
Riž je Rnjeś wśchob? śwoczenja;
Dopielnocęj je wona teho,
Riž wścho we wśchch napielnja.
Słowa naścha kraśna Rnježi
W njebieśchach a na Ńemi;
A nohomaj śwět jemu teŃi,
Riž je w Wóćej kraśnoći.

Głowy t njebyu pobjeħujmy,
 Porje t wjeħnej krajoŋeŝi!
 Sa Jeŝuŝom pohladujmy,
 Sa nim cjeħujmy t radoŝeŝi;
 Wbiedzec budzemy my jeho
 Znuu i Wbótom na ŝtole,
 Czeħpacz pŝeħetajmen i njeħo
 Mier a wjeħne ĵiwjenje! —

Galletuja! — ŝawychajmy
 Pobołani t ŝbóħnoŝci,
 Czeħeŝ a ŝhwaltu knjeŝej prajmy
 Jeho droħo kupien!
 Ğerbstwo nam je ŝawjeŝene,
 Wotewrjeny wótzny dom,
 Džeħeŝ Woħe wumojene
 Czeħnujemy ŝa Jeŝuŝom! —

U.

Saħne wobroczenje.

Werne a wužitne powjeďańe ŝo je ŝtarŝeħo czaħa.
 (Wotracəowanie.)

Wot mojego pohledniewo wopyta hem myŝlach hebi, ŝo ŝ njej
 fe tónzej ŝhwata; tola wona be ħiŝeħe na pol leta ĵiwa. Nje-
 nabzjuŝi doŝtaħ raz ŝ ŝhwatkom napŝany liŝej. Seħym wojał
 jón pŝeħuje, kiħ ŝo na pohladanie jara pŝej, dobrocziweje wu-
 troby a poboħny byc ğwaŝe.

„Knjes duchowny“, wón prajeŝe, „W... Martynaj ŝtarŝej
 ŝeħetaj mje t Wam ŝ tej wutrobnej próŝtwu, ŝo byħeħe t nimaj
 pŝeħiŝci; wonaj mataj wuħe ĵadanje po Wami. S jeju dħowu
 jara fe tónzej ŝhwata.“

Snajeħe Wy jeju dħowu ħiħom dawno? ŝo na to prajeħaħ.
 „Wbħeħe nħotre njeħeħe, knjes duchowny. Sa rad ŝhorħy
 wopytytu. Wbħoħna woħoba mi wo njej powjeďaħe, duħ dħeħ
 t njej pohladaje, a ja ŝo Woħu dħaħuju, ŝo ħym ju ŝejnal. Mo-
 reħəowanja ŝ njej ħu ŝa mnje jara ĵohnowane byħe.“

Mi je lubo, ja prajeħaħ, ŝo ŝmeju na Wami, kaħ ŝo nadħijam,
 towaŝeħa. Ğaħe runje w jenaŝej draŝeħe njeħimoi, ja hebi tola
 myħlu, ŝo pod jenym duchownym wobħerjom ħuħijimoi. Sa ŝ Wami
 pónidu.

Sa beħ bħeħy hotowny. Mój towaŝeħy ŝweħeħi mje wutrobne
 pŝeħe ħwoje duchowne, poboħne reħe. Wón mi wŝeħelae powje-
 ďaħe, ŝħotħ ŝo knieħe ħwobdeħenia dawaeħe, kaħ ŝ Marju po
 duħi jara derje ŝteji.

„Wona je troħny deħmant, wón prajeħeħ, kiħ budħe ŝo ŝtoro
 ŝ wjeħeħej ĵaħnoŝcu ħwobdeħeħ, duħi ħħe ĵadny deħmant na ŝemi.“

Wojał wjeħiŝeħe mje po ŝħeħeħeħ draħy puħ, ħaħ beħ
 heħaħ ħobħiħ, pŝeħe ħħeħi a doħy, w toħnyħy tu a tam reħeħa
 ŝ ĵunim ŝħumjenjom beħeħeħ. Wħiħ naju reħeħaħ ŝo namaj doħiħ
 puħe runje miny. Zaħo beħimoi t domu Martyniej ŝtarŝeħy pŝeħi-
 ŝħotħ, beħimoi ħmeħom. Moja duħaħ be poħna myħlow na ħmjeħeħ,
 weħnoŝeħa t ŝbħnoŝeħ, jaħo tu tħeħy wibħdeħ, w toħreħy ħwobna,
 weħnoħa ħħeħeħiħaħa na ħmjeħenym loħu leħeħeħ; a najŝteħeħy
 dħeħeħe ŝo mojemu towaŝeħej teħ taħ.

Ğubħoħa cħiħina knjeħeħeħ w ĵyħej wotħnoŝeħi. Ğeno w tyħy
 wuħiħy ŝħotmach, toħreħy pħiħi tħeħi ŝteħaħu, ŝħumjeħeħ troħŝtuħ
 wħeħ, a mi be to, kaħ byħy cħiħe ĵaħoŝeħenie a ŝħeħəowanie ħeħaħaħ.
 Sa cħiħeħ tħeħne duħe wotewrħy. Rħiħo ħeħiħiħiħeħ;
 wŝħuħəom be wħeħy ħmeħom. Wojał dħeħeħe ĵa ħmu. Wbħiħ
 t ŝhwimnym durjam pħiħiħiħeħimoi. Wone ŝo wotewrħuħa a „won
 tu ħiħom ħu, woni tu ħiħom ħu!“ prajeħeħ nan. Sa jemu ruħu
 baħy, ale ħmjeħəoħi jemu ĵaneħo ħlowa prajeħeħ. Zaħo to ĵiħny
 ŝaħupħiħ, wibħdeħy wobħu ŝtaru maħy a jeje ħuna wuħy lubowanu

Marju dħeħeħeħ. Sħymowa ĵona beħeħeħeħ t jeje noħomaj pola
 wuħna, meħeħeħeħ dħeħeħ na ħlinie a pħaħaeħeħ jara.

Dħeħ abo tiħ woħobhy beħu wo ĵiħwe, ŝo byħu we wuħeħem
 t pomoħy byħe, ŝħotħ luboŝeħ abo nuħa hebi ĵadaħeħ. Sa ħuħeħy
 ŝo t loħu. Maħy ħmjeħəoħeħeħ pħaħaħ, ale dħs a dħs ŝħeħə-
 waŝeħe ħtuboko a ħladaeħeħ paħ na mnje, paħ na Marju. Sħyħy
 beħaħu po ĵiħomaj bratra, taħ ŝo be wibħeħeħ, taħ wuħy lubo ħwoju
 poħtu ma. Wbħoi ŝtarj nan ŝteħeħeħ teħ t noħomaj loħa a ħla-
 daħeħeħ ruħnaje na lubowane dħeħeħ, toħreħy byħeħeħeħ ŝtoro ħuħieħy.

Maria meħeħeħeħ ħwojeħ woħiħ ŝaħħeħeneħ a njeħe mje ħaħy
 doħaħ pħymħa. Ale na jeħnym bħeħym a wotewrħatym wobħiħu be
 mer Woħy, toħreħy wuħdeħy je duħiħ wuħiħiħom roħom, poħoi dobrocħa
 wuħeħeħeħeħeħ.

Wojał poba mi po malej ŝħwiħy bibliju a poħaħ ŝ porħom
 na jene meħtmo. Sa poħaħy reħeħeħ a cħiħaħ te ħlowa (1. Kor. 15,
 55—57): „Ğħeħ je, ħmjeħeħy, twoje ĵaħadħo? Ğħeħ je, heħa, twoje
 doħyħeħ? Sħmjeħeħeħ ĵaħadħo paħ je ħeħeħ, a ħeħeħa moħ je
 jaħon. Ale Woħu budħ dħeħ, kiħ nan doħyħeħ dawaj pħeħeħ
 naŝeħeħo knjeħa Jeħom ħħryħa.“

Mħes tym wotewrħy ŝħora ħwojeħ woħiħ. Na jeħnym wobħiħu
 ħwobdeħeħeħ po nħeħto kaħ pruħa bħiħeħo ħwobta, jaħo wona je ħlabym
 ħħoħom prajeħeħ: „Doħyħeħ! Doħyħeħ! pħeħeħ naŝeħeħo knjeħa
 Jeħom ħħryħa.“ Na to ŝħeħny ŝo jaħo ĵnal a njeħeħəowaeħeħ
 na niħoħy, ŝħotħ tam be.

Woħu budħ dħaħ ja doħyħeħeħ wħeħy, prajeħaħ ja.

„Ğaj, wotewrħeħeħ!“ dħeħeħ wojał.

Nan poħħeħeħ ħwojeħ woħiħ t njeħeħeħam a da pħeħeħ to po-
 ħnoħy, ŝo je jemu we wutrobje teħ taħ, ħaħy runje ĵaneħo ħlowa
 prajeħ njeħeħeħeħ.

Maria pħeħeħo cħeħiħo dħeħaeħeħ. Sa jej na to prajeħaħ:
 Moja luba pħeħeħeħniħa, njeħoli waħ to, ŝo maħ taħ dħeħeħa?

„Łón knjes cħini ŝo mnju jara po ħnadħeħ“, wona wotħolwi
 Njeħjuħ nan nħeħ jeħo Woħe ħlabu droħeħ.“

„Wone ħu wħiħiħeħ w ħħryħuħu Jeħuħu Ğaj a Ğamjeħ.“

Cħeħpħeħeħ wy mjeħeħ?

„Sa cħeħpħu taħ po ħnadħeħ, ŝo ŝtoro na to njeħpomniħam.“

Kaħ dobrocziħny je tola łón knjes!

„Aħ taħ malo ħym ja teħo doħtoħna!“

Wy budħeħeħ jeħo wibħdeħy, kaħiħ wón je.

„Sa hebi myħlu — ja ŝo nadħijam — ja to wħeħu.“

Na to wona ħmeħnym. Sa wobrocziħy ŝo t jejnej maħeħi a
 dħaħ t njej: Kaħje je to ŝħeħy, ŝħotħy ħwoju dħowu taħ bħiħo
 t njeħeħeħam wibħi, kaħ wy tu ħwoju wibħdeħeħ!

„M kaħja byħ to ĵnadħ byħa, dħeħeħ wona pħaħoħ, ħħy by
 jeħna ŝtara maħy jemo ŝ njej ħiħy moħħa! Ale, mój knjeħeħ, ŝo
 dħeħiħeħ to je taħ jara cħeħeħ!“

Sa ŝo nadħijam, ŝo budħeħeħ wy pħeħeħ Woħu ħnadu a pħeħeħ
 waħuħy wħeħ bħeħy jaħo ŝ njej ħeħnoħeħena tam, ħħeħeħ ŝo do
 weħnoŝeħeħeħ wħaħy dħeħiħeħ njeħbudħemny. To doħtoħ wħaħy tracħy
 njeħbudħeħ!

„Wbħiħ knjeħeħ“, prajeħeħ nan, „tale nadħija mje troħŝtuħje; a
 doħroħa teħo knjeħa cħini, ŝo ħym troħŝtmiħiħi a ħym jemu wħeħo
 bħbe do jeħo woħe poħaħ duħiħ prajeħaħ.“

„Mój nano — moja maħi — dħeħeħ dħowħa, jaħo jaħo
 wotucħi, wón je pħeħeħiħmo mi dobrocziħny — ħwupħeħeħeħaħ ŝo na
 njeħo — doħowu my njeħwupħiħeħi — ħwaltaj jeħo weħnoħeħ!“

„Knjes duchowny, rħeħny wona te mni je ħlabym ħħoħom, ja
 ŝo wam ja wħeħu doħroħu dħaħuju, kiħ ŝeħe mi wopohaiħi — ja
 mam ħiħeħeħeħ jemu pħiħuħu na waħ — wy ŝeħe moju poħtu po-
 ħħeħaiħ — cħeħeħeħ wy taħ doħri byħy a mi tu ħamu luboŝy wopohaiħeħ?“

„Wutrobno rad, ŝeħħeħi Wbħy, wħiħiħo dħyħeħ ŝo ŝtaħy, kaħ wy
 hebi ĵadaħeħ.“

„Ja ho wam dżakaju, mój knjeże, — ja ho wam dżakaju. — Dżichceje jenu prósławu mam na waś — hdyż ja wjaży njebudu — spomniće na moju staršęju — wonaj staj staraj, ale ja hyn teje dobreje nadżije, so je w jeju duchomaj tón dobru stut fapocżany — moja prósłwa je wuśtychjana — ja waś prośchu, pśichłińdże družby f minaj pobladacz — ja wjele wjaży rěczęć njemóžu, ale ja njeju dżu ja rěczęć — knjes duchowu, dopomniće so na njeju.“

Staršęj jara šyńchowanajstaj a rěczęćstaj něfotre šłowa, a pśchę to so mōžęćstaj swojim sacżucam wuras dac, dośta jeju wutroba połōžnōć.

Napōšlebu prajšach ſo Marje: Njenadpadnje waś žadyn dwěl abo žane špytowanie mōžeje šbōžnōćje bla?

„Žane niż, knjes duchowu — tón knjes jo mnu jara žahobnje wuśtychaj — wón dawa mojej bućki mēt!“

Šćito ſebi wo cżęmny dole ſmjeręće myślicę, pśchę kotrż dyrbiće nēt hić?

„Wón cżęmny njeje.“

Kaś to, jo niż?

„Wōj knjes mje pśchę njōn wjedže, a wón je moje šwětło a moje ſhože.“

Wōjće ſo, jo ſmjeręće hićęje něšto czerpjenjom ſnjeć?

Wē! mōj knjes cżini ſo mnu jara hnadnje; na njeho mōžu ſo ſwjećęć.“

Ra to pśchłińdžęu woiny na nju. Zaśo bęchu te nimo, wona f nowa dżęle: „Tón knjes cżini ſo mnu jara hnadnje — knjeje, ja hyn uwōja — wumōż mje — knjeje ſęluho — luby šbōžniko! — ſeho frej wucżiſci wot wśchłińch hęchōwo — ſchōt dżę naś wotbżęlic wot ſkryſińkowōje luboſće? — ſeho mjeno je ſtaſnje — Wōhu buź dżal — wón nam dobyće dawa — ja hyn wumōżena — o hnada, ſmłińcōć a dżiw! — knjeje, wōmi mojeho bućha horje! — Wōj luby knjeje — lubowanaj staršęj — mōj bratſje, mōj pśchęćeljo, ja ſo wot waś dżęlu — ale wśchłiko je derje — haj jara derje!“

Wona lehny ſo ſašo ſnał. — Wly padžęmny na ſwoje ſolena a mōblachomy ſo. — Tón knjes bē ſrjedža mjes nami a žohnowanaje naś.

Wona taś dośho hacź tam wuśtach, ſašo f ſebi njepřichłińdže a njeręćęje žancho ſłowciza wjaży, kotrę by rohmijęć bęło. Za tam na to hićęje něbže hōdżinu wuśtach, prjedy hacź ſo ſašo na dampucź podacz. Zaśo prjecz bżęć, dacz jī rufu a prajacz: ſkryſtufu je to ho rjeſtawanje a to žiwjenje! Wona ſkwiſtu moju rufu dżeręćęje, ale njemōžęće ani ſwojej wōczi wotewręć, ani mī ſłowciza wjaży prajęć.

Wona bē potom něbže dżęhacź hōdżinom dośho we wōmōrie leżala a napōšlebu w rukomaj staršęju cżińęje w tym knjeju, kiż bęćęje f njei tať jara hnadnje cżinił, šbōžnje wuśnyka.

(Pśichłobnje dale.)

Wśchelake f bliśka a f daloka.

Š Kacę. Hdyż bęćę powjęćę wo wuwalu wuśchłińkowajeje hory Węsu wutrobo ſaſtrōżila, pśichłińdže družba naitrōżaga powjęćę wo žołōhny ſemjerženje, kotrę wuſli bżęł mēſta San Frazjiſto wuprjaci. Zale powjęćę wōhebie w naſchę wśhy wuſle naitrōżenje ſbudzi, doſeł ſtaj dwaj mōblaj Kacęzanaj, hynaj knjeja žyćwitiſke pśchęćęćęćęja a poſkadnita Kliemanda w San Frazjiſto žiwaj. Cżim trubniſche a hrośbiſche powjęćęje nowiny pśichaju, cżim wjeſchę dżęćę dżęłbracę pśchę žytu wjeś. Wly wićizny cżujacymy f wōhōim nanom, kotrż bęćęje w njemōłtoći wo lubymaj hynomaj, hacź ſtaj hićęćę žiwaj abo hacź ſtaj teź pśaji wuſkim njębōžu knjeju ſmjeręć namafakot. A temu pśichłińdže ta

dośha njewēłtoćę, doſeł mējećę ſo pśchę 2 njebżeli minyćę, prjedy hacź mōžęćę tu powjęćę wot tam dōńić. Hdyż bęćę njewēłtoćę taż ſhyſnitwa tujnata na wutrobach leżata, bęćę wjeſele ſobuſtradowanje žyćęje wśhy cżim wjeſchę, hdyż 7. meje knjes Kliemand liſt jeneho hynata doſa f powjęćęju, jo je Wōj ſo cżęſkim ſtraſchę mikoſjiwoje wobarnowal. 12. meje dōńić liſt druſheho hynata. Wly f doſowłnoſćę knjeja Kliemanda wobaj liſtaj jeho lubęju hynow naſchym cżitarjam tudy pobamy, ſo bychu f jeju rta a naſhōnjenja hęchłeli wo cżęſkim ſemjerženju, kotrę je to mēſto potręćiko:

1. liſt je San Frazjiſto 20. haptęje.

Luby nana, bratſja f ſotry!

Rajęćęćęje ſemjerženje, kotrę je ſwēt hdy mēł, bęćę tudy pśchę 3 dnjami rano 15 mjęſcżinow po 5. Wō nim bęćę na wśchłęćki mēłtrach wōheł wubrył, ja 12 hōdżin wo wśchłęke wōhnie ſjednocżiſchu, jo bęćę njemōžno haćęćę. Potom wōheł twarjenje ſchōręće drosi pśichymy, hdyż ſo najwjeſchę twarjenja a najwōhełniſchę ſlamy wōbu ſpalichu. Ša 2 dnjej bęćęje dwē ſiećiny rjaneho mēſta rospadanki. Paſi ſo hićęćę dale, ale nadżińęja ſo, naś wōhełom dobyć. Wōbranbžiti dżiw je mjeno- wacź, ſo ſo wjaży twarjenjom njęje hromadu ſypko; ſchōkō je ſo ſhētro: pśchę 300 tyhaz lubzi je bjes wōbydlenja. Šłōdna nuſa pał tať wuſta njebęćę, hacź nowiny pśija. Za a Paul mējacmōj pśchę wjaży jęćę, hacź mōžōcmōj ſiećę. Ša to mōžemy ſo naſchę wuſchłińcōći dżawowacź, kotrę hynom je ſwojim ſaſtaranjom a datami pśichłiwata. Ša moju jębž njęjchym hacź botal trjebał pjenjęćia ſapćęćę. Wōje budjenje, mōj ſotr a teź mēſtno, hdyż dżęłach, ſu ſo ſpalic. Wśhi tym wśchēm hyn wśchizny dobreje nadżije.

Wutrobny poſtrow wam wśchłitiſm.“

Tať pśchę ſtarſhi hyn Jan Kliemand; mēłbžci hyn Paul Kliemand pśchę 25. haptęje tať w ſwojim liſćę:

„Luby nana!

Š tym dżu Wom f trōtta ſbżęćę wo naſchich hrośbińch wuſchłińcōćęju w San Frazjiſto. Bratr Jan je Wam hiżom ſbżęćę, jo hyn wuſle ſemjerženje a na to wōheł mēł. Šemjer- ženje hićęćę kōnza nima, kōdży dżęł ſo ſemja ſchōęę, poſledni trōć pśchę hōdżinu. Wōheł je něšto wōmōjelowany. ¼ mēſta je ſo wotpalilo f 2 dnjej. Teź wjele twarjenjom je hromadu padło pśchę ſemjerženje; pśchę 300,000 lubzi je bjes wōbydlenja. Šow je žołōſtny napōblad. Za hyn ſo pśchę wuſle ſwoje žiwu wuſchowal. Šemjerženje bęćę 18. haptęje rano 1, h. po 5. Za hiżom 3 hōdżiny w pjełatni dżęłach, hdyż ſo wona ſaſchōęę a hromadu padabę. Marje hupaczo ſo bele na brotn. Wly bęćmny 50 muži w pjełatni, ale žadyn njemōžęće wupręć namafacź, pśchęto na dobo bęćę cżma. Za won pśichłińdže, hdyż bęćę najbōrſchę nimo. Teź dżęnja je hićęćę mēſto hacź na dalſchę do cżęmnoty tyte, pśchęto elektriſe groty hyn roſtorhane a pſtanowe roiny roſtkomane. 2 dnjej hyn teź dyrbat na haſy pod holym njehom ſpacź, doſeł ſo wōhenja bojadymy w naſchym wōbydlenju. Wōjeho brata Šana hyn f ſebi wōł, doſeł je ſo jeho wō- bydlenje wotpalilo.

Dwaj dnjej bęćę mēſto wot ſwonkownoho ſwēta wotſamſnjene a bęćę ſtowo taż ſłōdna nuſa, doſeł bęćę ſo wjele žyrob ſpalilo.

Wly pſecarjo mamy jara wjele dżęłacz a ſłōdna nuſa je pśchę ſaſtaranje wuſchłińcōćęje wotwōbrocżena.

Proſchu, poſtrowbęje wśchłińch pśchęćęłow a ſnatych. Za dyrbju pśchęćacz pśiſacz, ſo cżini a ſwēga ſo ſaſwjećęć njęhōje.

Š najwutrobniſchym poſtrowjenjom.“

Witowanie darow ſo tydżę.

Sy-li spówał,
Pillaje dźełał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosć
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Préz spař mórny
Čerstwosć da.

Nječ ty spówał,
Swérnje dźełał
Wódnosć dny;
Džej pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćaj ty.

Z njebojs mana
Nječ čí khmana
Žiwnosć je;
Žywa woda,
Kiž Bóh pódaj,
Wokřew čel

F.

Serbske njedželske łopjena.

Wudawa šo łóžbu šobotu w Šmolerjez knižnicyšćejni w Budysčynie a je tam ja šćiwórtelšću pschodplatu 40 np. dostać.

Čraudi.

1. Pětr. 4, 8—11.

Čas mjes Božim špěčjom a šwjatkami čas wočatowanja reła. Wuczožnizy w tutych dnjach w Jerusaleimje na wulercje šwjateho Duča čakaču. Tež my na njeho čjatamy. My drje šmy hižo šwjateho Duča dostali, ale łóžby f naš wě a čuje, so je jemu wulercje Wožeho Duča jara nulne. K temu pak dyrbimy jo tež pšichotowac. K šćiwótnemu pšichotowanju na šwjatki šo w tutym tydženju wjele stawaj; njed je, ale na pšofanje a čšićenje, rjedjenje a bělenje, pječjenje a warjenje, pšichidjenje a woterdjenje šo na žane woišnje wo woprabđite wješele tuteho šwjedženja njewobšćudžće. Šćušćmy f epistole, fal šo prawje na šwjatowny šwjedžej pšichotowjemy.

„Težobla budžće šćošbi a wačujeće f modlitwam.“

Šwjaty japošćot naš najprjodžy f modlenju napomina. Nječ šo težobla w tutej wězy špytamy a wrubujemy. Šdžy w starčy modlešćich knižach čitamy n. pšć. w paradiš-fadrobzy wot Jana Křndta, w modlešćich knižach wot Štarki a podožnych, dža nam napšćećiwo šćinčej faž šynti pšalmow abo byrglow, faž jandželske šćeršće a naš do njebješ horje nježe. Na tajšćich modlešćich knižach je naš čas nadpadnje šćub. Šusto je wopšćijerće nowišćich modlešćich čim šćadnšće, do čšim rjenšćich dešćow šu šwjatane. Šim šćara nutrnošć a móž modlitwy pobrachuje. Šćošć pak wo našćich modlešćich knižach, to tež wo našćich modlitwach we wulšćim a žylym plačej. My šmy w modlenju

do šady šćli. Brafčej šo šam, luby šćešćejano, fal f tobu šćej? Kaš šćej f šćidowej, fal f ranšćej a wječšornej modlitwy? Špěwajš šwoje pacerje, šdžy šo f šćidu šćadšć, so by dary Wožeje mišćeje f šćebi braš? Našć šćowa džaka, šdžy je tón šćieš tebe našćej? Špomnišć na Boha, šdžy wotučijš? Woručijšć šo jeho wišćeho-možnemu šćitkej, šdžy šwoje woczi jandželijš? Šdžy njedželski džej šwonj šwonja, wone f šćromadnej modlitwy wotajaj, pšichidželijš ty? A šdžy ty woprabđje ruzy šćutnšćej a toleni šćibujšćej, špytaj šo pšćej Bogoš, kotryž do potajneho šćada: fal hušo pšichinšćejš Bogo šćowa wutrobaj a fal hušo jenož pšćidne prašćidaj, pobanšće šćobotanje — Šćito naš tal šćidaj a njelšćmanšć čšini? To šu čšćelne myšće. Požny brudž šo rady nje-modli. Težobla nam japošćot pšćiwola: Budžće šćošbi a wačujeće f modlitwam. Wón jenož tyč njeměni, kotřij šu we wopšćitwoje a wobžrašćitwoje žiwi, ale wišćitćij tyč, kotřij šo dadža wot šćečja a netašćej čšćelne šćošćej jimač. Čšćelna žadošć a čšćešćelatomnošć, nabračnošć a šćarošć šu žentrašća čšćej na šćidšćowaj dušćej, kotraž ju dele do šćubiny a čšćimnošćej šćemje čšćenje a f šćabžimo, šo polbšćešćej do šćewšćej wužošćošćow Wožej. Wušćobodž šo wot tajšćich jandžšćow modlitwy, mój luby šćešćejano! Polbšćej f čšćatowym japošćotšćami šwojej ruzy a modli šo nutraje a wernje: Ššwjaty Dušo, pój wišćaj f nam, a ty budželijš šćwobodny.

Čšći wuczožnizy jenož wo wulercje šwjateho Duča njepročšćaju, ale dale wo nič reła: woni šćeču w jenej

myšli hromadze. Krukje tak tež dyrbymy my wošpada f jenej myšli bycz, hdyž dyrbi Woži Duch f nam faczajnycz. Tchoďla dale w epistoli reła: „Pišede woščitimi wężami mjeŝe mjeŝ sobu bylnu luboŝcz.“ Tu luboŝcz japoŝczytoŝ jako wodawožu wojsnamjenja: „Wona piŝitryje hrechow hromadu.“ Wón njecha, jo bychmy f lenjoŝczu kŝale kŝóte, czorne bęle mjenowali; wón njecha, jo dyrbymy f myŝtam a hreďam byczuŝiwoŝta mjeŝczę, ale my tež njeŝmęmy nad tym ŝwoje ŝpodobanje męcz, je wupytacz a wuŝbehowacz, powjeŝczytacz a f woŝbeitej radoŝeju do lubi roŝnjeŝcz. Piŝczetoŝ naŝe hreďi je tón kŝeŝ Jezus je ŝwojej kŝwju w hnadze piŝchryk. Na to ŝo dopomnić dyrbymy.

Luboŝcz ŝo dale wojsnamjenja jako dawaza: „ŝopobuduje ŝo radŝi mjeŝ sobu bycz morŝtania.“ W tym wuŝchju tak w raŝiŝchm kraju a woŝbeje w czaŝach piŝczęchowanjom pręnič piŝczęŝjanow ŝo hoŝpobliwoŝcz dęŝaŝa wot naŝ porędo ŝada. Ale hlaďaj na ŝyrotu a pomhaj, jo bychmy dom doŝtale; hlaďaj na huŝjenych a pomhaj, jo bychmy woŝchewjeny byti; hlaďaj na daloŝich poŝanow a pomhaj, jo bychmy f ŝwętku ewangelija piŝchryk.

Luboŝcz ŝo dale wojsnamjenja jako ŝkuzaja: „ŝkuzaje ŝebi jedyŝu druhemu f tym darom, totryž toŝdy doŝtał je, jako czi doŝtri jaŝtojmizy woŝchleje hnadu Woŝeje.“ Piŝchlad je naŝch ŝobóŝnič, hdyž je wuobobniat nohi mył. Tak faž wón dyrbymy ŝkuzobniŝy a pomozniŝy, diaŝonoŝy f diaŝoniŝy bycz. ŝkladnoŝcz f ŝkuzeniŝy je doŝcz a nadobę f ŝchoroŝci, nuŝy, będnęciŝy, w towaŝitwač ŝa roŝchęrenje biblijom, prędowanjom, doŝtrych knihow a czaŝopisow. ŝobýž njech to cziŝu po tym darje, jaŝto wot Woŝa je doŝtał, ale niŝ, „jo by w tym ŝwoju czeŝcz pýtał, wele bóle: jo by we woŝchch wężach Woŝ ŝwaleny był piŝch Jezom ŝkryŝta, totręmuž budŝ czeŝcz a móž wot węcznoŝcz hač do węcznoŝcz.“

ŝdyž ŝo tak f modlitwu a luboŝczu, totraz móže wodacz, dawacz a ŝkuziŝcz, na ŝwiatci hoŝujemy, potom ŝwiatci Duch na ŝwojim wuŝtim ŝwędženju nimo naŝ nje- pónę. ŝwędzeń je wuŝotowany f mejemi. Nęti jecho hnadu na naŝ deŝe ŝchunja faž miŝy, wuŝobęŝy deŝcz a w naŝ nowu węru, nowu luboŝcz, nowu nadŝiju ŝubdza. Exaudi, wuŝchryk naŝ, luby kŝeŝe Woŝo!

Ja ŝobýž ŝym a poŝny męra
Piŝchi taŝtim Woŝim ŝwędženju;
ŝlaj, twoje dary woŝimje wera,
Niŝ ŝtupje, ale f wuŝte hromadu.
Ty móžeŝ bóle buŝdu napeliŝcz,
ŝacz móžu proŝcz abo ŝroŝmiez. **ŝamjeŝ.**

M. H.

Exaudi.

(Wiałm 27, 7.)

ŝlōŝ (21): ŝ wuŝitny ja wolam cze —.

Kŝeŝe, moje wroŝchęŝcz, Na tebe ja iŝuŝcham ŝo!
Njeďaj mi piŝchęŝ f ģanibje, ŝdyž ŝo ŝe mi duŝdy dę!

ŝkuziŝcz, hdyž wolam ŝuŝitwoje, Doŝcz niŝa jęra je;
Njeŝotaŝ ŝo piŝchde mnu, ŝęw ŝo bęŝny f pomozu!

Niŝ ŝy Woŝa a Woŝczę ŝy, W ŝkryŝtuŝu woŝač luboŝny,
Duŝ ŝo rady domęwju ŝ zęŝte fę wuŝit wuŝtro.

ŝobýž twoj daj mi dopóŝacz, ŝwęłtne ģy cze poŝchacz;
ŝchōŝ ŝeŝ ģadaŝ wote mnię, ŝęniŝcz njech mi radoŝcz je!

ŝdyž ŝy ŝlubił troŝchatarja, Wóŝczac fe mni do ģorja,
ŝęŝu ŝo ŝobnje ŝpoŝoŝcz, Dyrbyŝu ŝob czeŝci ģieč.

Ja na ŝęma twojeho ŝlabač mi ģyŝu lubeho,
Niŝ je czeł ŝchol naŝczęŝczu Piŝch ŝmierzę ģamu f ģwjenju.

Wotam ŝi ŝo domęwne K tebi, Wótcze ŝmiloŝczę,
Re mni wuŝo naŝchęŝcz, ŝprōŝneho mje woŝchewjeŝcz!

ŝallętuja radoŝine Tak mój ŝchęluŝ ŝobýž je,
— ŝhwalazeŝo je ŝwęta Domoj f tebi do njeŝa! —

U.

Muŝna ŝwjakowna prōŝta.

(Wiałm 54, 4.)

ŝlōŝ (162): Piŝchęŝ, kŝeŝe Jezom ŝkryŝchęł ģam —.

Exaudi! Wuŝchryk, Wótcze, naŝ
W ŝęmo! — ŝwjakowny je czaŝ,
Nam iŝoŝczaj Duŝa ŝwiatęho,
ŝo bychmy ŝadowaŝi ŝo!

Exaudi! Wóž woŝač, wuŝerjo,
Niŝ ŝobóŝnił nam miŝeho
ŝe ŝlowom ŝobýŝny piŝch-
kraŝnjeŝcz
W duŝa naŝchōŝ roŝchęŝcz!

Exaudi! Wóž niŝ, wuŝerjo,
Naŝ ŝlabač brón do kruteho
Tu będęŝny, doŝj powjeŝczęŝ
Do herŝtwa, niŝ dačj ŝwętmym
ģyŝcz!

Exaudi! Piŝchęŝ f nam, ręczniŝo,
ŝo f tebe piŝchęwędęŝny ŝo.
Naŝ lubi Wótcz je ŝęmo ģmy,
Niŝ „Alba!“ jemu rętamy!

Exaudi! Woŝchęw, troŝchatarjo,
Naŝ to ģubje f raju Woŝeho!
Njech ŝobóŝcz ewangelija
Nam męra a radoŝcz poŝczę!

Exaudi! Wótcze, wuŝerjo,
Nam ŝobóŝcz f tebe wuŝnadŝa!
Duŝ do wuŝtroby wuŝiŝaj
ŝo nam a — ŝwiatci ŝobýž daj!

U.

Wobroczenje ŝerbow ke kŝchęŝjjanŝkej węrie.

Wotpoŝlabaŝe, totręž nęmýž krajojo a prędy nič ģiŝom
ŝranŝojo piŝci ŝwojich woŝnac je ŝerbowi męjacu, bę f dęla
tež to, ŝerbowi, niŝ będu teħdom ģiŝczę poŝanjo, ke kŝchęŝjjanŝkej
węrie wobrocęŝi. Ale ŝerbowi męjacu mo kŝchęŝjjanŝkej węrie
ničjo mębęczę, doŝcz ģyŝcy jim Nęmý tuŝanu f męczom
piŝchunowacz a jim piŝci teŝ ŝkadoŝcz iŝch ŝtarc ŝwobodoŝcz
wŝacz a jim wuŝchale aŝtwiŝŝe dawki napoŝczęŝ, na totręž ŝerbowi
ŝwucęni njebędu. Tchoďla jaŝdędu tež ŝkŝtotoŝci, prędy hač
kŝchęŝjjanŝka wera mjeŝ ŝerbowi tak f moŝy piŝchęŝcz, jo ŝerbowi
ŝwojich ŝtarch piŝchobowu wopuŝchęŝczu.

Kŝchęŝjjanŝtu doŝtacz ŝerbowi we Łuŝczach f dweju ŝtronow,
mjenuŝyŝ je ŝtron Nęmý a je ŝtron ŝkadowanow. Niŝom teħ-
dom, jaŝto w dęwŝjajtm ŝtoteŝku woŝta ŝęŝowa ŝchorę Wuŝheho
piŝchę ŝerŝle kraje cęŝničny, piŝchęŝczu f nimi teŝ męŝionarojo
niŝ ģyŝcy ŝerbowi ke kŝchęŝjjanŝkej węrie piŝchuwobrocęŝcz. Ale
doŝcz teħdomniŝaj nęmýž męŝionarojo kŝerŝy njeŝadęŝa, dęa bę
tež woŝa iŝch prōŝa poŝarmo naŝęna, a ničjo njeŝoŝaje na to,
jo je w czaŝach ŝchorę Wuŝheho abo jecho ŝyna Łudwiĝa Wobozneho
kŝchęŝjjanŝtu nębęde mjeŝ ŝerbowi f moŝy piŝchęŝcz! Wjele

krašnje je tvoje mieno po vschjehi sem! (Vf. 8.) Wulke su stutki teho knjega; schtôz na nje težbuje, tón ma ipodobanje nad nimi. Schtôz wón čini, to je shwalobne a krašnje: a jeho prawdoščj traje večnjnje. Wón je wopomnjenje schjini hrowjich dšitwom, tón hmadny a smilny knjes. (Vf. 111, 2—4.)

Za hym pšhečel niščy a šhubych a bych rad chyzl, so bychu wošebje ludžo na fraju prawje wošebeli, tat maju wošladanje Wošeje dobroti w štorjenju a šotarjanu wšchitščy wšow s wopomnjenjom t njewopščijeczu wulkeho bošastwa jeho hnadu t šbôžnosči hrowčjanow šjednoščj. A tat mogli woni to krašnišcho nawuščnje, hač hbyž pola a luš wošhladija, na kotrež jich dšelo wjedže, a we wšchjch wšach, kotrež jich wošo wšhji, šbely Wošeje wšchepomozy, mudroščje a dobroti wošladáč phtaju. Tajte wopomnjenja su fa mnje hušo jara wuštine a wošchewože byle. Tešo bla bych rad chyzl, so bychu tež moju čšitarjo na tym džel mël.

(Pšchjodnje dale.)

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Knjes kandidat Ršbač s Budyščinka, hym nšhbuschcho facarja Ršbača tam, je druhe theologiske pruhovanje pšheb krotim shwalobnje pšheb konšistorijom w Drazžbanach wobštal. Wón ho drugi džel hwarjatosw fa pomozneho duchowneho w Dubnje pola Drazžban japošaje. Se schodu je, so ho do nšmšje wošady poda, ale nadšjomnje ho jako polbšjšcho jako heršbi duchowny do heršbeje wošady wrôčji.

— Duchownemu šasturjerj pšhi wotkrešnym hejtmanshowe w Budyščinje jako konšistorijalnejš wšchnosči fa Kužizu, knješej Meierej, je ho pšhi štralownych narodninach rjad „tajneho jurcwinskeho radščjela“ špoščjil.

— W Pruskej šnjeje ho na 20. junija ličjenje šchulščy džêčš atd. f pšchjanknjenju t lubličjenju šôz šašbženeho šta.

— Kšêžorški hejm je žlowne nanjetje wšchnosče pšchjal, so ho trebane pšenjeh fa šbôžstwo nadšjomnje nawoščaje. Nowe žlo je ho položilo na pivno, zigarety, billety, herštwia atd. Šbôž wšchal je njepošojnosč we wšchelafch wotšchach bla nowych dawow wulka, durbši hebi tola lud tež prajšč, so je to wopor a nagladnosč a woboru našcho wštaneho fraja. Šbôž wšchimy, tat žendšjesta jenož na to džiwu, naš našad čšjchjêč, durbšim tola tež hotowi byč, tutemu ludej, kiž naš wšchubžom podobčjuje, napšchjizivo štuječ. Derje wobronjeny lud je najšpšhi šakštal mela.

Praščenščto s namjetowanjom. Wo wuštjanju epistole w šjawnej Wošej knjžby ma ho po nowym žyrcwšim porjebde leščehomaze wšrwuščnje s tym pohuwowonjom šawjêšč:

„Štušmy pšheb Woša f shwalbnym woporom a f wušnacšom našchje šchjêžjanišje wery!“

A w „porjebde Wošeje knjžby“ na to rča:

„Wošaba špewa pšchjprawy wušnawarški šhêrščy.“

Sa tajši ho w jeni heršbi wošadže njedawno 1. šchjêčža 14. šhêršču špewoče:

O hwarja Woža Trojiza

A wêžna krašna jednota,

Wôš Wôž, Šsyn, hwarja Duch ty hy,

Štej dženska pšhi ani t pomozy! —

To njeje pak žane direktna a došpolne wušnacše našchje najšhwjêščjêšje šchjêžjanišje wery, ale je jenož krotle šuchjêščjêščto f hwarjatej Trojizi.

Lutherowu krašnu šhêrščy: „My wšerim wšchitzy do Woša atd.“, f temu hač najpšchjôdnjši, w šhych šchjêščach pošupuje.

Samowšty redaktor: J. Gôlê. Šoburedaktor: K. A. Fiedlê. Čšjêščjêšč a našadnš: M. Smolef.

To šda čšasto došč wošadže našchjo čšaba, tež runje w pošupje Wošeje šhby f shwalom špewowaze, ho nšchto pšhebôšhi špew byč, wošebje hbyž by mël po polnej pšchjiojnosči ho wot wošady štejo wušpewáč, taž wšchal duchowny jako šiturg pšhi nim na hrowjim mštnje tež štejo woštanje!

Duž njeh je t wšpomnječzu s tutym to praščjenje tudy štanjene, hač by ho šbano leščehomaze abo hewašhi ipodobny namjet pšchjôščj:

Do Woša wšchitzy wšerim,

Kiž Wôž, Šsyn a Duch je hwarja;

Šlej! džêčš jeho lube hmy,

S nim je džel nam šbôžny daty;

Štorweni a wumoženi,

A jeho raju pomôlani,

A herštwu hwarjatych wušhwjêčeni

Ššmy fa krašnosč wêžnu kšmani! —

Duž shwalim hwarja Trojizu

A hwarjêšmy jej ho t woporu! Šamjeni.

* Wôš te: A hwarim šbôžnej (1. Tim. 1, 11; 6, 15) f radošču!

Wôš (po Vf. 110, 3): A wšchmy ho se hwarjatosč!

Nšchje drugi namjet:

Šlêš: Shwalim Woša wšhele atd.

Woša Wôž, hwarim, Wšerim do njeho;

Šaštarani mile hmy Jako džêčš jeho.

Woša Šsyna hwarim, Wšerim do njeho;

Wumoženi f pada hmy, Wwôzy poštwy jeho.

Woša Duch hwarim Ššwateho, do njeho

Wšerim, kiž hwarjêšmy hmy Wšchêš škut Woži jeho. —

— n.

Dalšje dobrowolne darj fa wošbe armeniške šyroti f pomozj w nušj:

Š šbôžjšje wošady pšhes knjeja šararja šchjžana:	
M. N. f Š. Š.	2 hr. — np.
M. N. f Š. Š.	2 " — "
M. N. f Š. Š.	2 " — "
M. N. f Š. Š.	2 " — "
Š. a. džowla se Š. Š.	3 " — "
Mjenjowana	2 " — "
Šch. f Š. Š.	— " 60 "
W. f Š. Š.	1 " 50 "
M. N. f Š. Š.	3 " — "
Wot jeneho, kiž je teč šyroti byt	2 " — "
Š šawčjanšje wošady:	
M. N. f šamjenje	3 " — "
M. N. f šawčje	— " 50 "
Š šawčjanšje wošady pšhes knjeja šararja Wšelu:	
M. N. f šawčjêž	1 " — "
M. N. f šhujnišč	5 " — "

Šromadže: 27 hr. 60 np.

W mjenje wobohi šyrotow wutrobny džal.

Gôlê, redaktor.

„Bombaj Wôš“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchjch pšhebawarščach „Ššerb. Rowin“ na wšach a w Budyščinje doščaj. Na šchtworč lëta pšacšj wón 40 np., jenotliwe čšjžla šo fa 4 np. pšchdawaju.

Bomhaj Bóh!

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójby statok,
A twój swjatosk
Zrađny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Luboś ma;
Bóh pak awěrný
Přez spař měrný
Čerstownoś da.

Nječ ty spěwaš,
Swěrne dźěłaš
Wědne dny;
Dźeń pak swjaty,
Duśl daty,
Wotpośń ty.

Z njebojes mana
Njeoh dñ khmana
Žiwnoś ja;
Žiwa woda,
Kž Bóh poda,
Wokřew 66!
F.

Sěrbske njedźelske łopjeno.

Wudawa ho kóždu sobotu w Šsmolerjez knižnicyšćejeni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. došlacy

Swjatk.

Žap. štuff. 2, 1—13.

Přenje swjatti pšched 1900 lětami nješbu podawo
w šandženym časju, ale jenož łapoczał njepšchedawaznyh
a hač do wěznosće trajaznyh swjattow, wulamanje rěfi
hnady, totraz pšched časju a ludu a do wutrobow wšched
wěrjaznyh šo wulawa. Šdžž buchu swjatti pola tamnyh
tli tšžaz bušchow, swjattowne šwětko tež pola Pawola a
Korneliuša, pola Šybi a jašnitwa, w Židowškej a Samaritšej,
w Šilippi a Ałhenje, w Korinže a Rómje šhadžeske.
Šswjatti šu tež do čjemnyh lěšow naščdy wóžow
pšchšćle, do łobotyňch krajnow poindžnyh a do pušćinow,
hđžž polodniške šlónžo šmali. Wšy, moji luby čitarjo
„Bomhaj Bóh!“, je tež waš hjož tón swjattowny Duch
a džen napjelni? Šdžž wy dženka na šwjedženju swjateho
Ducha wokoło šo hłabadže, nimadže ničo žadač, ničo
šebi wuprožžž?

Zamne pobožne duške w Jerusalemj bėdu wšchitfe
w jenej myšli hromadže, mž jeno čji dwanačo japošchitoli,
ale tež čji šybombžžbač wužobnižy, totrazž bėške šebi
tón knjes potom wušwolik, č temu te lube žónfte, totraz
ša nim hač do rowa dšćhu. Wėdu drje mjes tutym
čłowjekami wšchelate rošžžle; pščetž bėdu mužjaz a
žónfte, młodži a štari, bohačji a šhđžži, mudri a njenučženi,
wušwoleni japošchitoli a šłabi wěrjazy, ale pšchi wšchēm bėdu
woni w jenej myšli hromadže. Woni mējaču wšchitzy
jenu lubošž, ta bėške knjes Ješus, totraz je ša wšchđž

wumrjet, šłanył a k njeju štwėk. Woni mējaču wšchitzy
jene pšchēze a žadanje: šchžychu džen swjattow dočłatčž.
Woni mējaču wšchitzy jenu modlitwu: O swjaty Ducho,
pój wšchaj k nam! — Lubi šchēžčjenjo, hđžž čžemny
woprandžž swjatti šwēžčžž, nječ šmy wšchitzy w jenej
myšli hromadže. Šłak pał je ta žyrtej w šebi roštorhana
a polna pšchēžimnošćow, šhđžži a bohačji w njej wjazy
jało brašja w jenej myšli hromadže njebydla. Šwady a
roštoržki naš džela. Tež mjes tpmi, totraz hewat na kažnym
šłožku wěry šteja, hšto došž pšchēženošćž lubošžje a
modlitwu pobrachuje. Škžžž hłada šam na šwój pučž.
O jo byčmy šchłobu Jošefowu prawje wopomniš, jo bychu
wšchitzy čji, totraz hšchēze čžedžža, šo by žyrtej teho knjesa
na šemi wošłala, jašo hromadu šwipili a nawuškli, šhromadžje
tolena hšibowacz, ružy šyłowacz a šo modličž, jo bychu
šo šamtnjene nješžka nad nami wotewrile a Bóža hłada
by na naš dele šchumiša.

Šdžž bėdu wěrjazje duške w modlitwje a proštwje
w jenej myšli hromadže, tešžy pod šchymjenjom wšchora a
we wšojenowazch płomjenach swjaty Duch na nič dele
pšchindžje a jich je šwójimi darami a možami napjelni.
Woni wušwēžčžene wutrobny došłachu, totraz džen a bóle šo
hřēžej wotřelnychu, totraz jim hšchēžje pšchimškomadže.
Woni štrošćine wutrobny došłachu, tožžy čžaj wšēžke
w nabžžji, ščēžne w čžšćnošćji, wošłajne w modlitwje,
še wšchēm: nowe wutrobny došłachu. Še šłabeho Šchimana,
Žonašoweho šmy, bu Přer, ta šłala. Š Žena, dšžčžja
šrimanja, šu wužobnik lubošžje. Š čželčžłatowneho

Jakuba, kotrzej chętnie nębdy t prawizy teho Knjela bedżecz, bu nadobny krwawny świed, kotrzej swoju głowu sa mjez poskiczi. Stare ho miny, hlaj, wschitko ho wobnowi. — Tak też dze swiaty Duch naś napielnic. Stare dyrbi sańczi a wschitko ma ho wobnowic. Goru wutrobu dze won poniżnu czinieć tak wutrobu dżesca; naślu myśl dze cziśu sczinieć tak myśl jehnjecz. Nadwischnemu a wobschudnemu zachodkei dze ruzj wuczićkicj wot njerjaba njeprawneje saśkubj a jej wotewricz t bohatemu dawaniu sa kładg. Njeposzeżimej Mariji Wadlenje dze bydom czerow wuśnac a ju do Jesuśoweje słuźby domjeszcz, hōdż by potom sa tym Knjelowi tchōdżila a swoje cziśo je wschēmi lōschitani a żabodżemi schizowala. Ale tak mōżēja ho naśke wutroby je swiatym Duchom napielnic, hōdż my je njejmj prjedy wot swētneho ducha wyprōśnili? Do napjelnjeneho gubōbja ho niczo spacz njechōdži. Dżerżmy woprawdżite swiatki. Njech wschitko naturste, cziśne, swētne woprjemy a wōstajomy, jo by Duch Bożi też na naś pischischoł a naś t nowemu žiwjenju sūdżil, t nowemu należu w Bożej lubośći.

Wohenjowe jałty ho nad głowami wērjazych siewidcu. Sčto to na řebi mejejeche, mōżachu hnydom pytnyc. „Pocjachu rēczęci s druhimi jałytami, tak jim Duch da murēczęci.“ Hacz dotal řu njedorosčene dżęci a nēmi řiwēdōto byli. Hōdż řu raś řpytali, řa teho Knjela řiwēdżiczi, dha je to klinčajo tak řtucanie małych dżęci. Nēto pał bēje swajet jałty rośwjaśany, nēto ert wo tym powjedaiśe, cziśho bēchu wutroby polne. Se řahorjenym řłowami řim wot řubow bēżelche a w rēczach, kotrzej njebēchu řenje nawuřli. — Sswiaty Duch řiwēdżę dženřa ert wotewrja. Hōdż je cziłowjet wot njeho napjelnjenu, tam jałyt řo mōbieć nawuřli, kotrzej je prjedy hanił a řwarzel; nawuřnje Bōha řhwalić, řiz je prjedy mōrtōtal, řtōřil a řazpiwoł; nawuřnje řelom řchryta słuźba, kotrzej je prjedy mjelczaj; nawuřnje lubośćimje a pischęcziłniewe ře řwōjim bliźichim powjedacz, kotrzej je prjedy ho wōdżil a řaru a ropot pytał. Njech woprawdżite, wērne řwiatki řwjećimj; njech řwiaty Duch nam jałyt rośwjeje t řimemu řiwēdženju wo tym, kotrehoj naścha duřcha lubje.

Al nēto, lubi řchęczijenjo, ř dala a bliřta, chżemy řiwēdżę raś řpominacz na naśchu wutrobu, řa ře řa morwa, řymna, řenja řa Bōha a Bōże řłowo; chżemy řpominacz na naśche domu, řa řpřes nje dże duch řtarosčę, řwabn, njelubosčę, njeczłosčę; řpominacz na naśchu gmejnu, řa dyrřala wōhnićcho być, na kotrymž ho wōheń teho Knjela řori, mēřto Bōże na řorje; řpominacz na naśchu brohu ewangelřu řyrře, řa řu jeine murje řawřčene, jeine wuřnacy řapomijnene, pomōżne wēży řnadu řapwite, Bōże řlūźby řanjedane, řa ře jeina řtōřchōwaza, wōřwjećazę a řōhnowaza řamōdżnosć řaźēwana, řaj do řyła řtażena; a potom řbřhāmy řwiatęci ruzj t Bōhu, kotrzej dze dženřa řwōjeho Ducha wuleć na wschitko cziśo, kotrzej dze rośforjene řjednoczić, wōřwymjene řčoplicę, mōrtwe wōżnić, a ř řlūbiny řwōjeje wutroby tak řo mōdlmy:

O řwiaty Ducho, wōj wschaj t nam,
Wybł we naś ř twojej řnadu řam,
Wōj řhōżo řjane, řařne.

Al řiwēcz nam řiwēza njebjeřka,
O řwōja mōż naś wōřřerwa,
Řam t wjeřelu řy řařne.
Řařnosć, řařnosć,

S njebja řbōże
Na naś řkōzi,
My řpřidźemy.
Sa to lubje řpřęczę chżemy. řamjeń.

M. H.

Twar Bożego domu, abo: řhromadřina řwiatyć!

(řfci. 2, 19—22.)

řłōř (455): řwjeř řo, o mōja duřca! —
Sswiatkowny Duch ř njebja wēje,
Wuřwadřaję ř Bōha je.
Časpu do wutrobow řmęje.
Kotrzymž řwōbanj je:
řtōřchaj wōn je lubōny,
řtęczę darow mōřimj.
Sčtōż mēcz řiwjenje řej řaba,
řemu poskicza řo řnad!

řeho je twar řyrřej Bōha,
řhromadřina řwjećęnych;
řđeto njebjeřeho řbōża
Do wutrobow wērjazych
řbłwa řo bōhacę;
řđęż wōn cęhņje do duřce,
Sswiatkowne je řradowanje,
— řērjazy ma řpōbōbanje!

řořco ani řpōdřizny
řjejmj nēto řbōżowi;
S Bōha wōřgnadżim wōřimj
řřchęczenjo řmy řkřelowi;
řato Bōżi domjaję,
řwujęczeni ř żuřob,
řmy dżę řwōbja wōřbōżena,
Ř herřřiw řwiatyć wuřōżena. —

Řa řařōřku natwarjeni
řubjęnym řmy řromadżę,
Sswēdřkojo to wuřmōleni,
Řamjeń rōřny řkřes řam je;
Řa mōn řyłe twarjenje
řromadu je řwjalane,
řłosčę ř řwiatom' wōbřlenju
Ř Knjela t nařdom' wuřwjećęnu. —

řesny řchryřuř, Bōżi řwiaty,
S řtalam wēczęje wōřtanie;
Ř řawdarkei nam řerřřwa daty
Duch nēř Bōżi řwiaty je.
Wōbřłenje řkřelowe,
S Bōha řemu řwjećęne,
Duřche wērjazyć řu řeho,
Řařņje wuřpřčene ř njeho.

řwērđę na njōř řařōżeni
Ř wōbřłeniu Bōżemu
řmy wřchaj Bōżi wuřmōleni,
řmōřeni t pōtoju;
S Ducha řeho řwjećęnych,
Ř cęczę řeho řwjećęnych,
řřwa ř njeho nařcha wēřa
řraduje řo pōřna mēca. —

Ma tutym pohrjebje njebechu žane tajse wulle jebže a picže, kaž bech herwat pichji pohrjebach wibžal a tež wjele wo tym bishchal. Zo tež njeberjadjo pichji tajstich žudnych skabnoščach njebže bjež, kaž tež ho ja nitošo njebodži, tehdom wjele jebže a picže hladac. — A kajti wulki roščel bē mjes roščerčowanjem, kotrež pische-wodžerjo na tutym pohrjebje mjes hožu mječahu, a mjes tamnymi njelepyimi, njebščitajonimi a njeužitnymi rječimi, kotrež drubdy ludžo na pšerewoščeniach činja. Skožby wulki wihal tola tež pichji tajstich skabnoščach ho pčtije a pichistojnje sadžeržes a tajse rčež wjeleč, kaž ho tehdom saleži.

Najše rčež ho idachu teju lubeju stareju člowjekow jara woschčewič a pohylnič. Bone spodobachu ho jeju wutrobje tat jara, jo bē jimaž, kaž by jeju džežo bishče žive bylo. Čižče wjelele bē woščerž bishow bisto na jeju wobliczu widčež, bōdž, wonaj bishčejstaj, tat čzi pischečjo jeju džowtu khaladaju, abo wjele bole teho čzejčadaju, kiž bē ju t hudoju frowoje fmitnosče čejnit a t tat žohnowanemu gratej mjes jejnimi pischečelemi wuhošit.

(Pšichčt nje skōčenje.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Strjedu po hwiatach fimej herbstu glowna konferenca žwoju naletnju šromadžijnu dopoldnu w 10 hodžin. wo winowej kiczi w Budžichinje. Popoldnju imje Towarštwu t pomogy studowach Šerbow žwoju šromadžijnu, kotrež ho šmērū ja to stara, khubny herbstim wodobarjenim mōbōženzam pomōčaz, jo bychu studowacz mošli a poščizcho w Šerbach isatojstnowo jato duchowni, rječizny, isčarjo a uwčerjo isatjaz mošli. Kat wažne je tole towarštwu ja pichidob najšejo herbsteho luba! Skožby Šerb, kiž to nēlat jamōže, dychiat temu towarštwu pichislupež. Lēmy pichinoschf pčaci jenož 1 hrinwu. Duž namotwajmy lubych Šerbow, jo bychu na glownu šromadžijnu pichisli. Čhtōž pat pichinōž njemōže, njedj ho pola swojeho knjeja duchowneho jato hōbujatow sapščaz da a tam hōwōj pichinoschf sapščaz.

— Strjedu po hwiatach budže w Špitu glowna šromadžijna Lužiskeho mišioniskeho towarštwu, pichji kotrež budže knjes jarač rječet Šafub t džiwatjom na 200 lētnu wopomunječje Siegen-balga pichednošč džeržes.

— 12 junija budže mišioniski hwičžesf a hownowne mišionistwo w Barče. Šerbski budže pčedowacz knjes jarač Baltat t Wōšlinta a nēmfi knjes duchowny Berg t Budžichina.

Dospołnjenje. Šižče dalški (3.—5.) namjet (t prēmioj piched tydženjom podobnamaj), — „pichisprawnu wčrawuwanawacfi kherluch“ wustupazy, — njedj luby t rošpomunječju steji:

3.

Šlōb: Šso Bohu wšitizny džatujmy atd.

Wo tež: Wōšni khalče Boha, kšičejnol atd.

Do Boha wšitizny wčrimy,

Do Šsyna jeho wčrimy,

Wōn Wōčžes mity je;

Wōn Wumōžnik našj je,

Wōt njejo sežimwini bmy,

Nam wupomhač je t nje-

Kiž šam je žiwjenje.

prawdu,

Dač herbstwo wčžne dže.

Do Duchu hwiatoš wčrimy,

Wōn trojčtat žudnyj je;

Pšičes njejo wuščwječeni bmy,

Čžēt dže do radōčje! —

4.

Šlōb: Wō kšeršja khalče dychimy adt.

Wo tež: Šso, Wōže džiči wjelečel atd.

Do Boha Wōtza wčrimy
A jeho šbōžnje khalwim;
Wōn štworē mōšojnje naš je
A hōwēny sežimwē naš dže!

Do Boha Šsyna wčrimy
A jeho šbōžnje khalwim;
Ze ja naš wumrjeł na kšičju,
Čžēt wotewerit nam t žiwje-
niju!

Do Boha Duchu wčrimy
Wō hwiatocho a khalwim
Wō šbōžnje, doleč wuščwječēf
A t herbstwu naš je wupychēf! —

5.

Šlōb: Wotwčje! tōn hōš wōš wola atd.

Bohu čzejč a khalwu dajmy
A wčru šlawne wuřnawajmy;
Ze šjewit ho Trojenicēžki:
Wōh Wōtž, Šsyn a Duch je hwiatož,
Se klowa žiwjenja nam jnatu,
Kiž wuščwječēf naš t šbōžnosēf! —
Duž Bohu šbōžnemu
Šso hōwēczmy t woporu! —
Halleluja!
Šsam žiwjenje
Wōn našče je
A krahnošč nam dač wčžnu dže! Šamjei.

—n.

Wotmōtwjenje na praščeničō s namjetom. Ta jena herbstu wōgaba, w kotrež ho po wučitanju epistolkeho texta w šlawnej Wōže kšibje 1. isčučka kherluchā čjo. 14: o hwiato Boha Trojiza atd. špēwa, je Wōchōšfa wōgaba w Budžichinje. Wo nowym zychwōštim porječje je dopuščene, mēsto kherluchā: my wčrimy wšitizny do Boha atd. drubh pichidobny kherluch wustupacz. Doleč je pat tōle rjany Lutherowu wčrawuwanawacfi kherluch (čjo. 11 w špawōšfid) pichedochi, wōgēje bōdž jōn wōgaba slejo wupēwa, kaž to tež knjes praščeničōstajej pichida, šym hēbi hōwēit, tamnu 1. isčučku kherluchā 14: o hwiato Boha Trojiza — postajē. Wo mojim fačuwaju tež t njej dospōtne wuřnacze najšeje kšičejkanšje wčru wuprajaju. Pšičetōž bōdž ho t hwiatoj Trojizy mošljam, a bōdž tež jenož t kōštim špuchnjēčōm, dha t tym wuřnawaju, jo do njeje wčrimy. A bōdž šmy prjedy t Halleluja Boha khalwiti, čejšēfi a ho jenu džafowati, čžōboda nješmōf nēkt khalobōnemu woporu a wuřnawaju najšeje kšičejkijanjēje wčru do trojenickeho Boha, kotraž je w klowach tuteje isčučki wuřnaje wuprajana, prōstwu wo hnadnu pomoz t požohnowanemu šwecjenju njejele pichisatēž! Wēše je, jo tež tajta prōstwa ho njebeštemu Wōtžej lubi a wot njejo wuščwječana budže. Tež, tamna druba w našej zychwō wupēwana 4. isčučka t kherluchā 162: Wōdž khalwa Bohu Wōtžowi, Šsynaj a hwiatoj! Duhčewi, ta zyfa hwiato Trojiza budž ho wčžnosče khalwena — ho drje pichidōž, dač runje je to jenož halleluja hwiatoje Trojizy wuprajana, isčōž je ho runje prjedy t Halleluja tež hōžom šlato.

Te wot knjeja praščeničōstajera wudžēane isčučki, kotrež dže wōn mēsto piche dolecho Lutherowu kherluchā čjo. 11 wupēwane mēž, ho wupramōže jara rjane. Wle tat mōžemy je wōgōdnym do ruki dač? Šižče drubi nowy porjad Wōžeje kšibje t tutnmi isčučkami wōščijēžes dāč? To njedže! Lēdna hō wōgōdmi tōn wot konfistoriwa wudaty porjad hēbi lupli a do špawōšfid pichēpili — a nēšto šajo nowu papjēstu?

Čhtoda, jo je šawjēženje noweho wudawca agendy naš trochu pšičkhwatō a jo nješimy jo, kaž wo wōčelafid drubh wēžach, tat tež tuteje isčučki dla wuprajēž a jēčēžes mošli. Zo budžičke wupramōže wōžny bypf t wudabowanju w duchownicch konferencach byt! — Sine ira et studio.

Rūda.

Štwitowanje darow ja tydžē.

Sy-li spéwal,
Pilnje dšláš
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napój móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf mórny
Čerstwosé da.

Njeh ty spéwaš,
Swérnje dšláš
Wšédué dny;
Džes pak swjaty,
Duši daty,
Wopóu ty.

Z njeboš mana
Njeh éi kšmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokróš éel.

F.

Serbske njedzelske kopjena.

Widawa šo kóžu hobotu w Šmolexerz knižničkejcejni w Budyščinje a je tam ša ščtwórtlétu přičepłatu 40 rp. dostać.

Na swjatu Božu Trojizu.

Rom. 11, 33—36.

Šawjedźe swjateje Trojizy šdobnje křesćijansta žyrtej křiwjeći — t wobsamrjenju wyšokich ródnych čašow žyrtwineho léta a š dobom wužladuju na jeho druhu tal mjenowanu njekřiwjedźenštu položaju, kotraž je čaš njedžel wo swjatej Trojizy. Trojeničti Bóh je nam šwoje wulke Bože štutti šjewiř, tajšće hody, jutry a šwjatki přiščipowjedachu, duž šo dženkša šradujemy, šo jeneho Bóha mamy, kotrehož šnajemy, kotryž je š nami rečal a nam šo podawał, kotrehož jato Trojeničtšeho š modlenjom šhwalimy a čješćimy. Wón je žórko, študžén a réka naščeho šboža. Móžjaš, muž Boži, na prošy šlubjeneho šlanoaštšeho šroja štejo, je špóžiwamjom póšnawa: „Božohnowamy šy, Šžraelo! Ščtó je tebi runy? o ludo, kotryž ty přšes teho šnjela šbožny budžes, kotryž twojeje pomozy šštit a twojeho dobryča mjeř je (š. Móji. 33, 29)!" Duž „wšajčež te mu šnjesej, wšchitón šwét! Póšnajes, šo tón šnjes šam Bóh je! Wón je naš šejini, a niž my šami, šo byčmy jeho lud byli, a wšowzy jeho paštyw.“ My jato štawy nowého šluba š špotornym modlenjom rečamy: O šohnowane šy, křesćješćijanštw! Ščtó je tebi runy? ty ludo, kotryž přšes šžesom šžrysta šbožny budžes, kotryž šy je šwjatym Dušom a přšes njeho twojeje pomozy šštit a twojeho dobryča mjeř dostal! —

Našja šwjedźeništa epistola je šhwalbny šžerluch japoštšola šwjateho Pawoła, we šwjatym špóžiwamjom nad

wodženjom a šubženjom Božim šanofšowamy; wšče šedženja a potajništwa Božeho šraštšwa, wšče njekšadne a réne šynti čšabnošče, wšče tyščne a štyšne proššerjenja čžłowštw a štwórby wuškšnja do teho jeneho, wulkeho, dobryčažny wuškšeho wštomlownja: „Wót njeho a přšes njeho a we nim šy wšchitne wězy! Žemu — trojeničšemu Bóhu — budž čješč do wščeje wěčnošče! Šamjei.“ Halleluja! —

Tal š špotornym modlenjom ššupmy přšed:

Šbožne potajništwa šwjateje Božej Trojizy, kotrež je žórko, študžén a réka — naščeho šboža!

1. Šžorlo je ša naš šbožneho šboža potajništwa šwjateje Božej Trojizy. Wšes šjewjenja Božeho niče njewěmy; „tal t njedopytanju šy jeho šubženja a t njewuškšedženju jeho puče!“ — šnjelowy japoštšol š modlenjom wššnawa přšed šobštštwom Božeho póšnacž w šžryštšku štejo, na Bože puče š čžłowštwom a š Šžraelom, Božim ludom, šladajo, tal Bóh, runjež je čžłowštw do šžedža šapadnylo, a runjež je Šžraelšti lud šo do šžajenja wot Bóha šabudžti, tola je šabudženja a je šmjeřče šžejšnikow wuwjedže a wumže t towarštwu a t šbožnošče je šobu. Šo nije žana čžłowšta mudroč, ale je wěčna Boža mudroč teho, tiž praji: „Moje myšle nejššu wšče myšle, a wšče puče nejššu moje puče. Ale tal wjele wšchitšes nejššes šy, dužti šemja, tal šy tež moje myšle wšchitšes, dužti wšče myšle, a moje puče, dužti wšče puče.“ — Duž: „O šajša šžubofčš teho šobštštwu, wšboje teje mudročke a wšdomnošče Božej!“ Žžwiny je Bóh! Wón, kotryž byli we šwětle, do kotrehož ničtš ššupčž

njejamóže, wón chze pšćinječ a wobwyhlenja činič we wutrobach Zesluchowch uwobjonitow, kaž pšćes profetu praji: „Kšiz ja we wysołojci a we swjatinjy byhli a pola tych, kotřiz su roztamaneho a ponizneho ducha, njecho je mój stot a jemja podobno mojim nohom, takži dom bha chzeče w my natwaric? Za posładani na hujeneho a kotřiz je roztamaneho ducha a kotřiz ho boji pšćed mójstwowom.“ Ale wysokeho snaje wón s dalosa, a fa naješ cšlěny, pšćes hrěch začyniti rojom sčety wón ho do cšlěnoječe, kaž praji je, ho chze w cšlěnoječi byhli. „Woprawdže, ty hy potajny Wóh, ty Zbawciłi Wožo, ty Sóbžniko!“ — hižo Zesajasz praji, a Skřysťušk hřwal teho Wóhja, kotřiz je to pšćed mudrymi a rojomnymi potajit a jo njerofomnym siewit, pšćetož ničto njejanje Wóhja, hřba Sěyna, a komuž jo Sěyn chze siewit? —

— Wny potajnišće Wožich pučow njerofomnymi, dož hje siewjenja Wožeho w Wožim słowie Wožu mysl a radu njejanajemy, — teho dla rěta: „Sčto je teho knjeja mysl pšćat? abo sčto je jeho radžicel byt?“ Duž njerješt, o cšlěnoječ, i Maenanom: „Za hěbi myslach, profeta Woži dyrbiat tat a tat činič“, abo i Wětrom, kotřiz i bžitnym widženjom wšelatele jemu f žědji posłicenje swětny wo Wožej hnadnje radže s pohananim pomocenju wučah: „Nihby niz, knježe!“ — Tež njeprajčeje ho pšći Wožim wóženju hwojejo žiwjenja a wustupowanju jeho Wožeho trefelstwa njeuňije a njeuňije dočej: Čěho bla? Čěho bla? Wóh čje fa radžicelna njetreba; wón hwoje puče bjes tebie wobstara! Dele f hordofneho stejičeho, dele na toleni f moblenju a horje f Wóžtej do lina a f jeho wutrobje, kaž ho džěčej Wožemu hřwalu, — to jeničžy je prawe a požohowane sadžerženje pšćed potajništwom Wožich pučow! — A kaž Wóh bjes najšeje rady kam mudry je a wšeho sčlěnje wóžji, tat čžini to tež bjele wščeje najšeje wubatele sa- hřužby. Pšćetož swjaty Pawol potračuje: „Abu sčto je jemu sčto přeby dat, jo by ho jemu saho šopacitšo?“ Jenje bje njech njerěta, kaž pola robočowanju: „Sčto nam fa to buče?“ Wě, dele do poniznoječe, so pšći pšćanowanju a sačowanju hwojeje nje- hřbnoječe nadohnyjem je hřonomi lachčisima wustupowaje: „A to wšćitšo čžini wón f luteje wóžowšće, bójšće dobroty a hřilnoječe, bje wščeje mojeje sařužby a dohnojnoječe! Sa to wšćitšo ja ho jemu džačowac, jeho hřwalic, jemu hřužic a jeho posłuchac, winojty hřm. To je sawěšće wěro!“ — Wóh kam je žrěto najšeje šoba.

2. To dale pať wotřywa a wotewreja nam ho w Sěynu Wožim! „Sawěreje, wulke je to potajnišće Wozeje hřužby: Wóh je siewjeny w cšle! We nim běčeje žiwjenje a to žiwjenje bje cšlěnoječow hřetko“, we nim je luboče ho siewita a Woža luboče je sčlěnoječ cšlěnoječow! We nim je ho to hřowo, kotřez pola Woha a Wóh běčeje, čžeto sčžinito a bydłeleče mjes nami a hřwěčejše: „Sčtož mje widži, tón widži teho, kšiz mje pšćat je.“ Wože narobženje do cšlěnoječow we Skřysťušk, podabče Wožeho Sěyna do hřmječeje f wmoženju ja hřědžny hřet, je jadro a jeničžta wščejo siewjenja a wustupowanja Wožeho, — to woslanje ta studžeň, f kotřezje nam šobe a sčlěnoječ ho posłicenje. Pšćetož „na tym je ho siewita ta luboče Woža f nam, jo Wóh hwojejo jeničžeho narobženeho Sěyna je do hřetwa pšćat, so hřěny pšćes njecho žiwi byli.“ Džbžž „njeje kam hwojejo Sěyna pšćepuščizil, ale je jeho fa nař wšćitščy pšćat, šaba by wón tež nječat f nim wšćitšo nam hnabnje dač“, — hoi, hwoju žyfu wutrobju, hwoje žyfe žiwjenje, hwoju mysl a radu nam poknje pšćat dač? Wšćat Skřysťušk kam praji: „Za hřm tón puč, ta wěročeje a to žiwjenje!“ — mjenjužy teho dla puč, dočel je žiwjenje fa nař pšćes wmoženje, a teho dla puč, dočel je wěročeje fa nař pšćes siewjenje. Duž ničto njeprajčidže f Wóžtej, hřba pšćes Sěyna! — Wa tónle słowny puč, kotřiz Skřysťušk je, wšče puče Wože do Skřysťuška a po Skřysťušku wuběža. Duž f wmoženja a sje-

njenja we Skřysťušku hřetko na wšče puče Wože paba, kšiz bjes njecho potajne a sawěreje wostanu, kaž žrěto njejanje a samnjene je bjes wustupowanja, a hřomabženja do wotřytje studnje. Studžeň šoba a sčlěnoječe ja cšlěnoječ je tat w Sěynu Wožim wotřyta a wotewrejena! —

3. Rěta žiwjenja pať, se žrěta a studnje wustupowaza, je Woži swjaty Duch, kotřiz wot Wóhja a Sěyna wustahabža. Pšćetož tat wěrne hacz tón knjes praji: „Ničtož f Wóžtej njeprajčidže, hřba pšćes mje!“ — runje tat wěste je, sčtož jeho japoščitoť wotřwědži: „Ničtož njeměže Zesluch sčlěne rětač, hřba pšćes hřwateho Duča!“ Wón nař pšćes ewangelijon powola, je hřwajimi darami rošhweči a w prawej wěreje wuřwěčji a šbjerzi, so poniznoječ a hřwajnoječ pšći Wožim potajnym a bžitnym wóženju a sadžerženju naroutnjošči poslutnje wustupowaje: Niz hřdny! niz hřdny! „Niz nam, knježe, ale twojemu mjenu baj hřwalu, twojeje hřaby a prawdy bla!“ — Nječěčžijon mžja wěsto je hřwajim Pawolom prajic: „Sčtož žane wost njeje widži to a žane wucho njeje hřyčako a do žaneho cšlěnoječow wutrobju pšćitšo njeje, sčtož Wóh je pšćitšotonat tym, kotřiz jeho lubuja, nam je to pať Wóh siewit pšćes hřwateho Duča; pšćetož tón Duch wšćepyta wšćitše wězy, tež tu hřbnoječ teho bójstwa.“ Teho dla wustupowaje: Za wěru, jo mje Wóh sčwotit je; ja wěru, so Zesluch Skřysťušk mój knjes je, kotřiz je mje wumojče; ja wěru, so je swjaty Duch mje wuřwěčizil a chze mje f dohnojnenju pšći hřwajetaczu cšlěta a we wěčnym žiwjenju dowječe. — O faife hřetko a njebiejeja hřlěčžna jařwotič paba wot tam na wšče hřčelčžanowe puče, hřbž prajic mže: „Wot njecho a pšćes njecho a we nim (abo: f njemu) su wšćitše wězy!“ — Wšćho dyrbi jemu f ščpědemu hřužic, a swjaty Duch jeho f Woha a Wóžtej, pšćes hřědnita a wuěbnarja, Sčbžnita Zeslom Skřysťu, milemu a lubemu, posłuje, wšći a cšlěnje, doniž jeho njeje na tón wěty dowječ, kotřiz je dučow hřbnoječ. Wón je ta rěta, kotřiz žiwjenje, wšćelčženje a sčlěnoječ f Woha pšćes Zeslom Skřysťu do wšćelčho, pšćes hřěd f hřaneho, trabažeho a sačneho a bjes Sčbžnita hřubnoječ a jatamaneho cšlěnoječow njeje a wulita. Pšćes hřwateho Duča ho hřčelčžan do Skřysťuškoweho hřanjenja pšćetacžnja a f hřwobdže Wožich džěci a f hřebje trahnojče Wozeje ponowja a w dohnojnenju dyrbi ho we wumojčnym wob- nowjenja podobnoječ Woža a hřejistho nat sčwotorenjom junu jařnje bħhřčizic. To je wotposładanje, samě a tón Wožich pučow f cšlěnoječow! —

Duž hřwalny hřěluč je hřwajim Pawolom janošćujim: „D faifa hřbnoječ teho hřwalu, wobtoje teje mudročeje a wědomnoječe Wozeje!“ a wobamitim f jeho wustupowanjom: „Semu buđ čželč do wěčnoječe!“ — Niz mēnłowac chzemy, ale posornje ho modlic, niz dwělowac, ale wěric, niz hřmni a roščitni nařala sčleječ, ale f pošnje mozu lubočeje wotřwěčje teho, kotřiz je nař lubowat a nař lubuje a nař lubowac chze do wščeje wěčnoječe! — Žrěto, studžeň a rěta najšejo šoba je fa nař šobowonny a po- žobowonny hřamltiti Wóh trojeniczi, kotřiz je nař sčwotit, wumohł a wuřwěčizil a junu na wěčnje nař pšćetacžni! — Semu, Wóžtej, Sěynej a hřwajemu Duče, hřwajet wyřbž hřwalenej a šbžnjej Trojizy, buđ čželč do wěčnoječe! Hřmječ. Hřallēja!

Sať, Wšćelčje, lubo, ho w jeho mjenje:

Wón wulke džimy čžini kam!

Wšćitšo, sčtož wobdny ma, sčwajet rjenje,

Buđ Wóh hřwalba tu a tam;

Wny džěci Wože, wšćelčje,

Džat Wóh knjeje dawojče! Hřallēja!”

Gamječ.

Křesćijany pšwed hlubokosću bójstwa.

(Rómst. 11, 33—36.)

Ślōś (Ś. Lohmeyer, czo. 205): Pōłbōhny i Źwalecjom Kņeja mi, Źbożowna buřka! — abo (361): ŚyŹ dņa, o Źeju, mi žyć to wōbćicjo Źyowa? —

Boļa Źywal i mōblenjom, buřka, mi TrowienicęŹeŹo;
 Bōrto a Źubdżen a rēta je Źboļa wōn wōŹeŹo!
 Stworit wōn cže, Wumohł a wuřwjećit je;
 Bžafownje pōłbōhny jecho! —

Kařta Źo hlubina wotewrja bōjstwa pšwed nami;
 Wudrowoć a wōdmōnnoć Bōža je bždnina nab nami!
 S pōmōznosću Njech jecho pšwedkafņnjeju
 Stworjenja Bōže wōŹe i nami!

Ssudżenja dopōłnacj nōbny Źo njeŹobdža jecho,
 Wuřlōbžicę njeŹobdža pućje Źo pōtajnje jecho;
 S pōłornōsću Wšed jecho pōbždnownosću
 Do prowa padaj pšwed njeŹo!

Śchō to je hōny Kņejowu dopōłnal myřł a radu?
 Śchō to je był radjicęł jecho, řchō Źořlūžit hnadu?
 Śchō jemu dał Bředby řchō? řchō namafal,
 Kał mohł wuōić řchōŹnemu padu?

So je nař řtworit a wumohł a wuřwjećit i paba,
 — Wřchō to je bždnina a bōhata Kņejowna hnapa!
 Wōb je wōn nař, Prowolał i řbōžnōsć nař,
 — To jecho Bōža je raba!

Wot njeŹo, pšwed njeŹo, we nim je žiwjenje
 wřchō! —

Żemu do wēcznōsćje i mōblenjom dajmy cžęł nēto;
 Galleluja! Njech jecho pšchōpownjeda
 Radostnje řtworjenje wřchō!

Śraduj Źo, — pōŹafuj, řemja! Źo pōkłonje, řhā
 Njebjeřta řbōžnych a jandžōlow řbōżowna řyła!
 Trowienicę Bōb wřchōł Źo pšwedkafņnja cži,
 So by cžęł jecho ty řyła! —

U.

Sazne wobroczenie.

Wērne a wuřitne powjedacņko je řarřchewo cžafja.

(Śbōnczenie.)

Cžaf, Źo na puć pōdac, Źo pšchibljōwafche. Za džęł
 pōřlōdny řrōcz na njeŹobćicę pōřlōdac. Zeje wōbliczo bē, řaf
 by Źo řradowala, Źo je řwēt wopuřćicęta. To řwēdčęŹeŹe wo
 pōtoju buřke pšči jeje wōřlōcžęnjenju. Wōna bē, řaf je to
 wōřlōnje, i wēřgami a rōžami wuřlōcžęna. Tute rōže dyrōjachu
 dreje řwajdnyč; ale ja pōmyřlōć řebi na paradīz, hōdžę njeřwajōbē
 rōže řęjēja a hōdžę bē jejna njeřmjerlna buřka i temu řabattennu
 wōtpōczōntęj pšchibljō, řotryj je wōřlōjany Bōżemu ludu. (Řeb. 4,
 9.) Za dopōmnić Źo na jejne pōřlōdne řłowa: „Ssmjercę i
 pōžřjeta do bōbęcja!“ a te mje džimnje wōřlōcžęwicu. Zařo
 pōmatu wot řafčęja džęł, prajaj řam pšči řebi: Wōja luba a
 cžęłcžęna řōta, mēr buđ i tobu a i mojej duřny, řacę budžemoj;
 Źo w řaknōjacy tannewo řwēta řařo wōdžęł!

Nunje řařwōduj ji domach řjany řhērłuš. Za buř jara
 řjenje je řwōjich myřlowo unjendabujny wubudžęny, jařo řhērłušach,
 Źo řmjerennu řhērłušęj řjane na pōřanuj duřa, řchōž bēdu
 nēłōřti wot Włarijnych pšwedčelow řřafali. Wř, řmjeretny řhērłuš,
 i řubōjany hřōřom pōřanowno pšwedwōdžany, řaf řjenje tōn řlincj!

Kał džimnje řwōwa wōn wutrobu! Kał řimje dopōmnya nař na
 tōn cžaf, hōdžę budžę řlincjčę řjenje w cžęłej wēcznōsći!

Řnydom na to pōbacny Źo na puć. Tuto pšwedwōdžęne
 bē řęž wōŹebje řęho dla řaf řjane, dōfęł bēdu pšwedwōdžęro
 i wēřchęja wōpranōdžę pōbōžni a bōhōbōjōni ludž. Nafč puć
 bē nēřchō pšwed puć řhōžny dōřti a my bžęłny řhērō wōmatu.
 Řnydom na cžęłom džęřčętaj řarřchę*. Taj wōhōj řtaraj pōtulenaj
 cžłowętaj ptařlōřtaj jara i řhōboto řhūetj wutrobu. Řęju na
 pōřlōb řbōžni we wřchōřicę řařwōcža lubōjčę, cžęłcžęnja a řęlniwōjčę.
 Sa nimaj džędu břuřy pšwedčęłjo, na to dobri řnacj a břuřy
 řafřchj pšwedwōdžęro. Džy Źo puću řpēwachu řařo nēłōtre
 řhērłušę po řchōcžęřaf a buřachu na pōřanuj. Za njemōžu je
 řjany řłowom wōpřacę, řaf mi na buřch bē, hōdžę to nūtrne
 řpēwanje řmjeretny řhērłušow a lubōjny řłōp pōřanowno řhērłušach.
 Řenje, ani přęby ani po řym njeje mi řaf bęł. Za dopōmnić
 Źo na řare cžafy a na řaru pōbōžnōsć, a buřchj řhērł, řo by
 prawje wjele řafčę pšwedwōdžęrow bęł. Rařę řpēwanje řjany
 řhērłušow je žyłe řymane, nūtrnōsć wubudžęł a řbžęřčęł a
 lubōjč i Bōżemu řłowu do wutrobny pōdžęł. Rařę hūdžja je
 lubōjna a řřafna wēž, hōdžę Źo pšči Bōżej řhērłūbje pōřwajōje.

Wř pšchibljōcžęmy i cžęłom pšwed jenu wjeř. Na wōřchę
 řtronach řtejech wjele ludž, řiz bēdu je řwōjich domow wuřłchj
 na cžęło hlabacę. Wřchity řtejachu jara cžęłę a imērom a na
 wřchęch wōblicžach bē wōdžęł, w řafčę cžęłęj njeŹobćicęta młōba
 řhērčęłjajana řchōdžōm řtejech, a řafłi wutrobny džęł wřchity
 na jejnym řahim wōtēbōžęnju řędichu.

Żařo Źo i W pšchibljōwacžęmy, pōcžacu řmjeretne řwōny
 řwōnōcę, a to nařchę wutrobny i nōwa řnu. Wřelafoto wot řęřwē
 wōřlōcžęmy i cžęłom řtejo a jow pšchibljō nam nōwy řujes džōwōny,
 buřapōřny a prawy ewangeliř řrēdat, je řchłu napřęčęřiwō. Wō
 řrōřkim řhērłušę, řotryj řchłu řudy wuřlōwō, džęřęłęje wōn
 wōpranōdžę řakņne wōtpřōcžęnje na řařōřtu řłowow řędmeje
 řchōcžęłi 500. řhērłušę:

Śchōł pōbōžny je,

Tōn ł řiwōjenju dže,

Hōdžę hūbjenōsć wřcha

Pšwed řbōžny řmjerčę řhiję a řłōnczenie ma.

Żana wutroba njebē, Źo njeby pšči jecho řłowach řhōboto
 řnuta bęł, řane wōto, řo njeby řuřły řonito. Żařo ł rowu
 pšchibljōcžęmy a nēřto cžęło nařchęje lubowaneje pšwedčęłajny do
 rowa pšwedčęžachu, řpēwachu řchōcžę:

„Kał cžęłę da řo tu do rowa řęhņęł,

Hōdžę buřka řęji pařřęj we řlincj,

Čže řmjerčę a čhē tu řo na nję řbēhņęł,

Tōn pařłi dōbudžę řam na řmjerčę.

Hōdžę cžęł řhūbi řibānje,

Dņa buřka tola řimje je do wēcznōsćje.“

Tu bē řebi Właria řama wuřłōřta. Wřchity bēdu pōłni cžęłęje
 nūtrnōsćje, wřchity řłowachny a njei i wēřęj nadžiję wjeřelchō
 řakņneho řoręłęławānia. — Řęž w řęřłwi, do řotřeje na to řa-
 řłupicžęmy, řmjerčęje řiwaję cžęłcžęna a řhōbota nūtrnōsć. Wřōj
 řęřł bē: „Řene je nūřne. Właria puć je řebi dōbny džęł wu-
 řłōřta, řotryj wot njeje wōtj njebudžę.“

Tař bu na řhōřłu řawęřčęł džęłęnja řapōwēčęny. Właria je
 tutōn řwēt wōpūřćęłęja a my ju wjaję wōdžęł njebudžęny. Włe

* Włazj wutrobie nēdžę a puć řęta po řmjerčę džōwaj, a ja řhiję wēřł,
 řo je ji Bōb hnady był a ju ł řebi do njeřch wōł. O to będu wřchōłe
 wōbrocžęne džęłi řaf řmjeru na wōbrocžęnju a řbōžnōsći řwōjeja řarřchęju
 džęłę a ja njęju řo mōłile řaf Właria! — Włan bē po řmjerčę maeřęje
 řhērčęje nēłōtre řęta řimje a pōřlōcžę řwōje řare řęta i řařłim řabžęłęnjom,
 řafčę ewangeliję Włarijłubōwennu pšhōřęti. Włē puć je wōn řęž i maeřęju a
 i džōwłu w řaju nūtrnōsćęje radōřę řařo řębōrcžęmy, hōdžę cži řmjerčę
 Bōži wēcznje pšwedwōwaję.

Cižbilo 24.
17. junija.

Bomhaj Bóh!

Lětnik 16.
1906.

Sy-li spěwał,
Pilnje džełal,
Strowja će
Swójbnj statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napój móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje džełáš
Wšedne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočij ty.

Z njebies mana
Njech či kmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokreŭ će!

F.

Szerbske njedželiske łopjena.

Wudawa ło kóžu kóbotu w Šmolerjez knihičičežni w Wudyschinje a je tam sa šćwórtlětnu pšedpłatu 40 np. došćaj

Prěnja njedžela po swjatej Trojiznj.

1. Jan. 4, 16—21.

„Lubosć je swjať dokonjenja!“

Štós (608): Ač, wofani pjeři našej hnadu! —

Swjať ljeđnočuje swjaty
Dže njebo se lemu,
Wot Boga čłowitwu daty,
Kiž wjeje i lubosću.

Bóh ham je lubosć miła,
Kiž nam ło podawa;
Se hoba ljeđnočija
Je naš pješes šćrjstija!

Šćtóz w lubosći ło křowa,
We Wozy wofanje,
Je duška i Boga křowa;
Bóh we nej žiwy je. —

Duž mamy dowierjenje
My na džeň ljeđnja;
Nam poće wmoženje
Wšćak junu šćpabja! —

Olej! lubosć dokonjana
Wšću bojosć wumjeta;
Tak pječa i Boga rjana
Je lubosć dospotna.

Njech jeho lubujemy,
Kiž naš je lubował,
A hjanje połažemy,
So nam je lubosć dat!

Šćtóz bratra hwojoh' hidi,
Tón nima lubosće;
Bóh, kotrež sprawnosć wiđi,
— Wón hudić hćarja dže.

Tu pichitajnu my mamy,
Čso pješćej i lubosću;
Dždž lubosć njedawamy,
Šćmy wěću je poćlezu! —

Ač, hřež naš lubosć Boga;
So w Wozy žiwi šćmy,
Budž naša šćdžek šćoza!
— Tak šćbini budžemy.

U.

Natwarjaje rozpominanje teksta

Romf. 11, 33—36.*

„O tajta hłubosć, bogatřwa, moboje teje mudrosće a wědomnosće Božeje!“ Tak swjaty japošćot se spodžiwajom wuwola, hłabajo na to, jćtóz je wón w přjedawšćich křawach rozpominal, na te pječe, kotrež je Bóh tón Anjes i Israelfstim ludom a i pohanjstim hwoťom t jich šćbžnosći šćot. Dždž wón na wykřosćej hwojeho lišta to žyle hšćeje ras pšćeplada, jemu křowa a hćni pobraćuja, a wón móže jenož do pječa padnyć a ło modlicć a i křwalobnym křerluskom šćonćić: Žemu budž čješć do wěćnosće!

Lubi křćećizjenje, my dženka tehorunja na wykřosći šćejmy. Wiz jenož na wykřosći naturkřěho lěta, hđež je křóngo na njebyu hacć nanajwšćich šćupito, ale tež na wykřosći žyrćwinohe lěta. Wly do šćby hłabamy na tšći wulke křćećizjanšće swjeđenje. Nas hšćeje na Wožu spodžiwnu radu t našej šćbžnosći pohladnjemy: na žlob w Wetlehemje, křćiz na Golgathu, wotwřejny row jutrow, horu Božeho šćeća a swěćenje swjatkowneho wohenja. Šćmy na wykřosć postupili a nětko pšćed majestěšču Trojenicejšćo kameho šćejmy. Potajne mješčenje, mroki a čjemnota pšćed nim du. A tola: „w twojim swětle my hwoťo widžimy“, a w tym jo jo widžimy, my do pječa t jemi padnjemy a janołamy: O tajta hłubosć

* Pšćes nćajtu šćyřtu njemožaj tohomo šćužet tpeđnja wocćićeščć Šćoburbařtor.

bohactwa, woboje teje mudrości e a wedomośće Wojeje. Zemu budź czeleż do wężności!

Njemurčżane, hłubote je Woże byrče; śchtōż dže jo se swojim hamknym rofotom woščijerč, temu ho dže taż czołowjeke, kotrų dže dno morja wumierć. Zoimų ho nad jeho głowu hromadu wola. Wopomni wulke tworjenje swieta! i niczego do byczu swolane, tu stej, kajta hłubotość! Woščlej njemurčżanemu bytu stworzenjow, jich doby, śchtalty a walcunja, kajta hłubotość! Wščebynaj jenoż pśchi jentym łopiejchku, kotrų by wot holoży storhnył, abo pśchi žiwjenju w jonej jeničkej łapćiczyz woty a pśchi śchpibelu twojeho wčyža abo pśchi potajnoščad twojeho wucha, kajte hłubiny! Wotem wulke knihi hystorie swieta. Wobhladał pucze kotrų je Wōh je wščemi czołowjami, kotrų je wōn wubebje i Yraclitim ludom śchoł, kotrų wōn hščyće dženja s naschim ludom dže: „tať k njedopytanju ku jeho hūdženja a k njewuščebjenju jeho pucze!“ Stōncznje spominaj sam na swoje žiwjenje, na džeł, kotrų Wōh s tobu ma, na pucze, kotrų je cje wjedł, tať je s dobrotu a je hūdum, i wščetom je a s trudotu, kotrų je tebi pośtał, wotmēnal; wcho też twoje hamkne žiwjenje wopotaže? „o kajta hłubotość bohactwa, woboje teje mudrości e a wedomośće Wojeje!“

Alc hłubiny boištwa nam śchćeščijnanam potajne wostac njedyrbja; wone ho nam w śchrystu ho wotewrja. W nim je Wōh ławćeć přez śejniti, kotrų je wōn nasčyje brěščnje wutrobju dla pśche najswjećićke swojeho byczu śečahnył. W nim je njebeža rostorhnył a hłubiny swojeje lubośće hjewił; w nim je ho ławć Wōtž śejniti a je nam k wjedženju dał, śchtōż też dzydnu jandželjo wohladac. W nim je swjateho Duča pośtał, kotrų naś šašo k Wōhu pśchwiēbje w swjatej zyrty wščes czołowjenju, spowjēž, głowo a Woże wotkajanje, k temu Wōhu, wot kotrehož je wščitko wutħabžało a kotrehož śchwalim a k totremuž ho modlimy je swjatym Żanotom: „Wot njeho, wščes njeho a we nim su wščitke wēży. Zemu budź czeleż do wężności!“

Wješel ho, luby śchćeščijnano, so je twōj Wōh tebi bliže pśichćoł. Wješel ho, so wōn njeje tebi uśelnate, mōrtwe byrče, kotrų njemōže pśhyćeć, ani widjeć, wycacž ani łubowac, wotščewić ani wobśozić. Wješel ho, so masz žiweho Wōha, śjewjenego Wōha, Wōha Wōtža, Sęyna a swjateho Duča. Wješel ho dženja ku hjewjēženju swjateje Trojizy, jeho trojateje hnadby, kotrų tebe pśhes žiwjenje pśchewōžja. Pśchi śchćejnizy tebe přeni ras šetta. S tśicřoznym wotrępjenjom i wodu se głowami: „Ja hćeću tebie w mjenje Wōha Wōtža, Sęyna a swjateho Duča“ bu ty pśchjaty do raju a hnadby trojeniczeho Wōha. Swōny, kotrų njebełstwi djei ti ras žiwonja, tebie k modlenju k tśicřahjowatemu napominaju. Tśi wulke hjewjēženje zyrkwje, hody, jutry a swjatk, śtutki a pucze Trojeniczeho pśchpōwjeduju. W śchćeščijnajst wjērie, k kotrų ho pōjnował, ty Wōtža, Sęyna a swjateho Duča wuśnawasch. Hdyž swōn k modlitwje tśi ras pśchewiwa, hdyž ho k pśchjaty tśi poroty śbeđnu, hdyž w pśchjłowje rēta: wščedž dobrych wēżow su tśi, dba ho to hame dopomnjeńki na trojeniczeho Wōha. Stōncznje, hdyž te tśi pokłēdnie horščyće semje na łasćdž padnu, hščyće k nam je swojej hłuchej rēczu wo hnadze Trojeniczeho rēczu, kotrų je semrjeteho pśchjowala a je swojim ślotym śchitom jeho w poklēbnim hūdženju śchitujie. Tať tebie hnadu a miłość trojeniczeho Wōha pśhes žyle žiwjenje pśchewōžja. Djerž hebi wēru do njeho frutu a hōdnu.

Sęu-li też to njedowumjērene hłubiny, do kotrų dže ty pśchi tym hładaš, wjērie budže na poklēbu wščitko hjewito. Wajše pōjnowacze po fruchach junu pśchēstanie. Potom ty we wēćnej krańcości Wōtža, Sęyna a swjateho Duča, trojeniczeho Wōha pōjnowaj a je wščitimi śbōżnymi a swjatymi śhwalobny śterluch śaspewac, kotrų pśhes njebeža klinezi: Sęwjaty, swjaty, swjaty je Wōh, tōn Knejs Żeaboth, wščitka semja je jeho czeleż pōlna. Zemu budź czeleż do wężności!

Wōh Wōtče, Sęyno, Ducho, dai,
So łōžy lud a łōžy traj
By tebi sōbnu śhwalbu śpewal
A tebi k czeleży dobre djełal!
O śbōżnje, tśi trōcž śbōżnje ma
Sęo lud, kiz tebi paśč ho da.
Budž, Wōžo, twoje mjeno rjane
Na wēćnje i śhwalbu ofšetrhajnane.
Halleluja, Halleluja! Ćamjeń.

M. II.

Krótkie wēruwnaśnje.

Stōk: Ja i njebeł de pśchitħabam —.

Do Wōha Wōtža wērimy,
Wščes Křysta jeho džeći hmy;
Wōn stworzi, pōdźi, wōdži naś
A łajsta wščedž łōžy czoł.

Do Żejom Křysta wērimy,
Wōn, Wōh a czołowel robjem,
Ze ja naś wumrjel na śchjiz,
Nam wotantnył pucž k žiwjenju.

Do Sęwjatoh' Duča wērimy
A jeho Wōji tempel hmy;
Wōn i Wōtža, Sęyna wutħabža,
Naśch trochiat je, naś wuśwjećza.

F.

Młtko hakle tak prawje.

Jało wēche hebi hrabia Zinzendorf wotmyśłił, do swjateho mandželstwa śastuwić, wōn swojej njewjēćke pśkafče: „Gwałt pola mnohich rēta: „Ja hym su woženit, a teho dla pśchjiz njemōžu“. Ale nētko dzy hake tať prawje pśchjiz“. A woprabdže, jeho mandželstwo wēche boħacž joħnowane sa Woże kraleŭtwa. Ze wchak też śchćeščijnajst mandželstwi jwajś domiła lubośće, śchula pobožnośće; pśchetōž wōn je wobras a śnamjo lubośće Křystuŭtroweje a jeho zyrkwje. Wščelatore pśchjiznośće k hebie śapřewajny, kotrų wōn pśchjizje, tať mnohe wopory, kotrų wōn napołoża, naraŭba k modlenju, kiz wōn je swojimi wščelakimi na-ħonjenjem i hūdžnje, njedyrbja a njemōža tola podobno bycz ja Woże kraleŭtwa. Rať łasniwne je teħbōla ģamowjenje pśchjedneho w ewangeliju: „Ja hym ho woženit, a teho dla pśchjiz njemōžu.“ A tola, tať mnohich naślēdnitow je wōn mēł!

Žene ruske pśchjłowu praži: „Dječ-li i domu, dha modł ho juntrōcž; dječ-li na morjo, modł ho dwajtrōcž; dječ-li pať i wēromansemu wotacju, modł ho tśicřōcž!“

F.

Wobroczenie Sęerbow ke śchćeščijnajkej wjērie.

(Pōtracjonanje a ģōncjenje i cęžła 21.)

So pa śchćeščijnajntow teħdy w Sęerbach žyle łōży wśalo njeje, hōdži ho i teħo dopoławac, so ģu ho te zyrħitno-śchćeščijnajst głowa, kotrų bēchu Sęerbjo pśchi swojim wobroczeniu pśhes

morawskich misjonarow doitali, hač do naščeho časa mjes Šer-
bami wurhowate. Škheščijanstwo itaj mjenizy taj dwaj słowjan-
skaj japoščotaj, Cyril i Metod, i Wolharsteje w nětčičkej
europiskej Turkowkej do Morawy a do Čechy pščinještoj. Wonaj
itaj tebdy tež biblija a lóhčito zyrwinčički kniži do słowjansteje
rěče pščełojitoj. Zato Šerbio po rosmučenju morawskich
misionarow te škheščijanstwo pščełtupiču, dołacu woni tež
nowe słowa, fotrež bčhu i škheščijanstwom i rěče bołhaščich
Słowjanow do Morawy pščiščie. Tajte słowa su: zyrkej,
škheščiz, škheščenza, škheščnizča, škhečenje, škheščijan, pop a teho
runja. Šerbio maja jenož jene jeničke zyrwinčički škheščijanste
słowo i nēmške rěče, mjenizy słowo „dupa“, fotrež ho wot
nēmšeho „dupen, taufen“ wotwobduje. To je pola nich poščičho
w tym čahu město doitalo, hčjež nēmžy misionarajo škheščijan-
stwo mjes Šerbami wučachu; pščełož w čahu morawskich
misionarow žana dupa trjeba njebě, dofelž tučji po waščnju naj-
staršeho škheščijanstwa pohanow to w rěčach škheščijacy, taj bē
škheščenił Jan Rhyntuha w rězy Zordanje škhečit.

Šalte jako te nēmsti Ital Hendrich I. i Wuheščkimi mēr
kežnił a potom hłomacanjšč Šerbow šil a miščijnanste mar-
grabinstwo šoložil, našta ja rospškeščeranje škheščijan-
stwa mjes Šerbami se štrony romsko-katholisch Němžow lěpši čač. Š nowa
pščiščedžeho nēmžy misionarajo do kraja a pščowachu škheščij-
janstu wěru. Zola džěšhe wobročenje Šerbow jeno womału do
pščta, dofelž jich misionarajo herbsti njemožachu. Wěpje činješe
to, jako bē nēmsti Ital Ota, Hendrichow syn, w lěže 965
w Miščnje wošebite biskopstwo šoložil, kiž durbješe hebi ro-
spškeščeranje škheščijanstwa mjes Šerbami dač naležane byč.
Miščno bu wot nēt město, i fotrehož ho žohnowanje škheščijan-
ste wěru na wšohon herbsti lub wulnowaše. Někoti i miščnj-
nšč biskopow možachu tež herbsty a starachu ho ja to, ho Šerbia
herbstiči duchownyč dołacu, kiž ho ja hwoje tajtožajstwo tehdom
najšeršeho w Miščnje pščišotowachu. Wošebje dašhe hebi
džebaty miščnjnšč biskop Weno škheščijanstwo mjes Šerbami
hač najbōle naležane byč. Weno, kiž bē wot lěta 1066—1106
biskop w Miščnje, pščebywaše ham husto w Šerbach, mjenizy
w Šobžiju, hčjež mēšche hwoj hrob a džěž tež ja Šerbow
w lěže 1076 zyrkej i čžeščji hwojateho Wětra a Pamoła natwarč
ba. Šobžijsta zyrkej je po tajtim jena najpšeršičij w našchim
herbstim kraju.

Krótko předy bčhu Šerbio wot lěta 1002 na 30 lēt i wul-
temu kralejstwu pōšleho krala Woleškawa Rhyobčeho pščišupšcheli,
a dofelž bē tuton hjoim škheščijan a mēšche w hwojiz wōjštač
tež škheščijanšč mēščinow hōbu, kiž bčhu Polazy. dha je
jara i wěre pobobne, so je tež tuto pōšle knježstwo we Łužicach
i rospšerjenju škheščijanste wěry mjes Šerbami hłazito, dofelž
Šerbio pōšlich pšeborjow šterje rospšachu, hač nēmšč. Wō-
womunju pak nētto to, so we Łužicach wot lěta 1002 hūsto škhe-
ščjanste pōšle wōjšto šterje, a jo hebi wot lěta 1066 miščnj-
nšč biskop Weno wšohu možnu prždu i wobročenjom Šerbow
dawaše, dha pšojnaje, tak wopazna tamna stara powijež je,
po fotrež itaj w lěže 1116 nēmsti wōjwōda Lohar a magdeburski
arzbisfop Wbelgot štereho pšibōba Wliza pola Wōwnojowa ro-
šlamaj a do Šprewje čžijnjo. Mjes Šerbami bē tehdom wjele
bōle hjoim škheščijansta wěra wšchubžom dohča. Ša wobtwor-
dženje teje žameje we wutrobach Šerbow starache ho wošebje
tež wot lěta 1213 nowe šoložene tačantstwo w Wubojčinje, fotrež
bē w špomnjenju lěže 21. miščnjnšč biskop Bruno, rožbeny
knjes i Warta, ja hwoje pjenjež šoložil. Dofelž bē biskop Bruno
wot hwojeje mladoběže hem je Šerbami beče šnaty a najšerše tež
ham herbstjeje rěče možny, dha wjebdžěhe wōn tež, kał nujnje
Šerbio, jeli durbjachu ho žyle hwojeho štereho pščišōšstwa wo-
štajč, duchownyč trjebachu, kiž možachu jim škheščijanstu wučbu

i pomogu mačšerjeje rěče wudželeč. Š wōščehnjenu tajšč
herbstiči duchownyč šolož wōn Wubpše tačantstwo. Š tym ženi
pak tež poščebnju mož, fotrež žnawo hčječe pobanstwo mjes
Šerbami mēšche. Što lēt poščičho bē wjetřiči džēl naščich nēt-
čičkich herbstiči zyrwinčow natwarjen, w fotrežž ho našči wōžajo
i temu žiwemu Wōhu mōlaču, kiž je njebježa a šemju štworil.

Črtaće lubošče.

Štož nēhdy lubo mēšche
W wōščehw bēče wutrobje,
To do pomjatta šajiči hej
W ženje i njeho njelhubje.

Daj měštno tutej drohōče
W najšubščij hwojej wutrobje;
Kaž lubu row ju hebi hač
W i hčwtami ju wōbawaj.

W lōždy poštrow pōšlamy
W lōždy šojč, kiž doštal by,
Šaj, hamo hōrče dželenje —
O šan! hej wšičko do dušhe:

Tač ho tu junu po lēčah
Šo moželč škhečiwč w štrach dnjač
Š tym rjanym šōžom šajžnjenym
W šōžnym čašom wūšitym.

W kaž wot wina šōdšeho
Wōt hlowa pšōšne hūdobjo,
Tač dopomnječe wōmłōžji
Čži wutrobu a mēščičji.

Šle, rōža wjadnje po nozy,
Wšohon šenjši bēščēž je šachodny;
To jeno tebi wōstawa,
Štož lubowaše wutroba!

K. A. Fiedler.

Wšelake i bliska a i daloka.

— Wětny hwojžden ewangelfo-lutheršeho misionistwa mēšche
lěšha hwoju wošebitu wōžnožč, dofelž i nim hwojžden 200 lētneho
lutheršeho misionistwo jubileja hromadu padže. Wopravdžity
jubeljski dženi je dženi 9. julija, džěž budže ho tež w šastich Wōžich
domach hwojčej. Dofelž pak ewangelfo-lutheršte misionistwo lōždy
fotč trjebu po hwojtačah hwoj hwojžden hwojčej, je ho tōn
jubeljski hwojžden hwoj hwojčej. Njano wōmōwaleče ho misionist
Wōža hłazba i pščowanjom, lētne rospšrawu a šapōšanjom njeho
misionar. Jubeljski hwojžden bēše na popōbne postajeny.
W šromnjenju njeh ho pščišpomni: 9. julija 1706 pščiščedžetaj
Ziegenbalg a Wlischau, pšernej misionaraj pšernej ewangelfo
misionistwa, i bhojeh w Trantekar w naraščij Šwistfe. Wšch
200 lētami je ewangelfo-lutheršaj zyrkej i misionistwom šapōšala,
je hwojra džēlata a rjenje težeje našče misionistwo. Šeho wuč-
pščišotowar je był Wactrom Ziegenbalg i Wotčizny, džěž ho 1883
200 lētny wōpmnjenjski dženi jeho naroba hwojčelje. (Wabrobničje
wo jeho žiwjenju a škutowanju pobamy i jubeljskennu dnjej.)

Jubeljski hwojžden w Wlisku hwojčelje ho špomnjeny dženi
6. junija popōbnu w 4 hōdž w Wōnjež zyrwi. Wšchēbnōšč
bēče pšchēpšitwo ewangelfo-lutheršeho misionistwa i džwanjom
na to, ho je Ziegenbalg Łužičan był, do rukow knjeja šararja
Zafuba i Wšchēwadžila položil. Wōž dom bēčelje i nutranji pōšč-
čarjeni napjelanj. Wšči wōltarij mēšche najpředy knjes
generalny superintendenta Šoppa i Wlbešheima rēč. Na to
mēšche knjes šaraz Zafub i Wlki hwojždeljski pšchēbnōšč.

Sy-li spéwal,
Pilnje džélat,
Strowja éo
Swójbnj statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spródeny
Napój mócný
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Préz spač mórný
Čerstwoś da.

Nječ ty spéwaš,
Swérnje džélaš
Wědné dny;
Džéa pak swjata,
Duśi daty,
Wotpośa ty.

Z njebeš manu
Nječ éi kámanu
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokreś éo!

F.

Serbske njeđzelske łopjena.

Budawa ho lóžbu hošotu w Šmolerterez knižnicyšćežetni w Budysčinje a je tam fa šichtwórtetnu pschedplatu 40 np. dostać

2. njeđzela po šwjatej Trojizny.

„Bóh je luboć a šćitóz w luboći wostanje, tón wostanje w Bóhu a Bóh we nim. A tu pšćitajnju mamu my wot njeho, so tón, kiz Bóha lubuje, tež šwjateho bratra lubowatej dyrbi! — je nam šandžony njeđzelu šwjaty jawoštót Jan wobšwědčije. Dženka něto wón potračuje: „Njeđzjawajeje šo, moji bratija, hdyž šwět waš hdyži!“ a šćonči s tym šćutnym napominanjom: „Moje džéatka, njelubujmy je słowami, ani s jazykom, ale je šćutkom a woprabdzje!“ Luboć je jatónja dopjeljenje a šwjatšć dokónjenje, kaž j dobom šnamjo Božoje podobnošće. Duž je hida brěh a njepšćeželstwo pšćežiwno Bóhu! Šmjerz pal je hrěchow mída. A „w šmjerzi wostanje, šćitóz bratra njelubuje!“ — Tak wěđimy, šćito šćełčžana wu-šnamjenja. To je hdyženje šwěta a bratrowska luboć. — „Njeđzjawajeje šo, moji bratija, hdyž šwět waš hdyži!“ — šwjaty Jan šćełčžanow jako Žejuhowyh wučobnikow powučuje a trošćuje. Šinak nijeje ženje bylo ani nje- budže! Duž njeđzjawajeje šo, ale budžeje trojčiny, hdyž šwět waš hdyži! Šćełčžan ma šćyrstuhowu hanibu nječ, kaž našč Šbójnik šam praji: „Wučobnik nijeje pšćes šwjateho mišćtra. Hdyž šu mje hdyžili, budža waš tež hdyžić. Hdyž šu hošpodarja Welzebud mjenowali, budža jeho domizacyh tež tak mjenowaež. Wěda wam, hdyž wšćitazy wot waš derje rěča! Wy budžeje hdyženi wot šćidheho šwjateho mjena bla!“ Tónle dónt je Wětr, něhdy pšćed čerčojenjom dočez bojašny, tak derje šapšćinaj, so j Janom napomina: „Nječ šo wam nješba žuša wěž byč

to horjo, totrěz šo nad wami wopotašuje, jako by waš něšćto žuje nabełšćto, ale wěšće, so runje težame čerčepjenja na walchich bratrach, totrěz na šwěće šu, šo došonjeja!“ Tajšćeho powučženja a napominanja jara potrebamy. Hdyž šćełčžan ša šwěrenu luboć njeđat, ša našćełčje wot- myšćenje šašubđenje, ša šwoje šwědčenje wo šćyrstuhu hida a hanjenje šhoni, šda to šo dočez špódžiwny a šćitki dónt byč. Tola džiwaež šo nad tym njebyrbi, dočez hinal byč njemóže: šwět dyrbi čže hdyžić, šy-li wěrný šćełčžan! Šćełčžimo temu žana mudrošć a wobšladnošć ani žana luboć a ľahodnošć ničo njepomha; pšćetoz čžemnošć hdyži šwěto! Šwětež šu šćełčženjo niž jenož žałošćnje wotudbli, šćupi a přezni, ale tež njelnejšćitwe wušdaci a horžbi ludžo. Wón to šćyšćež njemóže, hdyž šćełčžjenje wotbrěšje, šo my w Bóžim šćitwe polne šćewjenje a čšćitu měrnosć Bóžu mamy, šo pšćes Bóžu hnadu wodače hrěchow, žimjenje a šbójnosć mamy, šo pšćes wěru do šćyrstuka džěči a herbjo Bóži šmy. A hišće njelnejšćitwe je jemu, hdyž šćełčženjo j dobom wobšwědčje, šo čšćitwa mudrošć pšćełčžimo Bóžej mudrošći je jako łatarnine šwětlešćto pšćełčžimo šćončnej jasnosći, a wšćha wumyšćlena a wuštata pšćnosć a šćwalba jako šame figore lišćjo, totrěz dyrbi wošćinu našotu pšćitryč. Kaž bórny šo šamšna mudrošć a šamšna prawobosć šwari a wopotašuje, šo čšćitny čšćitwjeł šćuroni. To je pšćežto tak bylo a pšćežto tak wostanje; pšćetoz šwět wostanje šwět, a čšćemnošć šaćuwa, šćito šćonžo na šěbi ma. Těho bla šwjaty Jan praji: Njeđzjawajeje šo, hdyž šwět waš

Šty ty, luby čitarjo, hižom to meštno, hdyčej tvoj wóztyn dom šteji a tvojí lubi dybela, í tej meštolici wopuščajčej meš, ko budžejč na dolgi čyag, hnanu na pšhego wot nič dželenu, dha tebi tamne njewuprajni bolotčiznje facžucje njeimate njeye, fotež štylšanje po domje njenienuje. Tež Šurij bu wot njeho fajaty, jako wže hwojeho wóztneho mešla w dalinje ho minyč a bórty jeno hýčhe njebejštu módrinu nad řobu a módro-feleninu řotmow pod řobu widžejče. Tola Šurij bešče fruteje natury, štyfne nadpady řo řhubichu a í čeršnowej myřlu wón nowemu řiwjenju tamnu řtronu morja napřehčijo hlabajče. Wón be řlyřhat, řo tam domowiny pšheřhbu njeřtejši, jako by neřtejšeli miřle bželo čłowječa wonečelčejřto; tež najřpatniřčij řlyřbow načyžyče řo wón wobaracz, jeli-řo bychu jemu čřeltnje pšheř řwět dopomřale.

Řato bešče wupřobjenje řobže dořonjane a Šurij řo řat řylicy řameřo w hoberřim New-Yorku widžejče, čyžyče řo jemu í wopředa řařo řajřylacz. Řorno tudomnemu řotlu tór w jeho wóztynm meřče ničjo njebe a jehu nimale pohřlyřdi. Tola wón wřchu řtracholčej wottřřake, fotež jehu nabběrowařče, a řapozja řebi řlyřbu řytač. To řat njebeřče ničjo lořfe.

W mnořdy domacz módomu řmęzej na njeforřynlinu prajřej bjes řařčehy řtyřbij pščinowobročejdu, wotřajdu jehy řtejo abo řotaladu jemu durje. W řajřim meřče, hdyčej wřčednje řta, tyžejřny řtyřazy řulřitow pščityřhobřeu, bywaju řlyřbu bjes-řžatniwi napřčejřno přotřwam řajřdy pščityřhobřitow. Řobžy řo řebicřinuje řa řwoje řamřane derjemčje řlara; pščičřřahowarjo njehy řladaju, řal řo pščebřija. To je hýčhe řbože, njewořmje-li řim hanibna řatormnoč í jebatym řubjenjem řnadne řiwóřřtmo, fotež řu řebi řnau řobuřřinjeřli. Řak derje beřče, řo Šuriej řožba jehu řotrow pšči dželenu malicřojčej wot wulřowaneje mřdy do řuffi řřčej, wón budžejče řewat neřtore woprawořže řlód čerřwječ dyřbjat.

Řato wón řteci džen we řwojim řlědženju prawoe řtruche potřaczowařče, čřtalče wón we wulřdy čorny řyřmitacz, řyř předřowny řlč řolřehy řwarjenja řrywazyř, mjeno „Řan Waktat“. „To je nēmře mjeno, nēmři dom; řnau řo tebi tudy poradží“, Šurij pšči řebi dželče. Wón řařtu do wrotow, fotež beřtu řat řčřeroře, řo mžejřčat řo w nič dwaj nařladjenaj řlřowaj wofaj řyle derje řetacz, a pščiřubže do řunneho dwora, hdyčej be wulřa řlčřba pčelow, řudow, řařčejřow atd. řmęčřena.

To beřče tudy řidanje! Drowy řudu řodowane a wot-řodowane, řupřny wobřřhoba řčřachy ře řapřkami řam a řem. Wobřčejž dwora řtejčej čřřřbřa muž í řimej řořmłowje. Řo řwonřnym napořřabže beřtu to řobžniřy, řotřř maleřo wobřřarneho řnjeřa wobřteřadu, řřž řim po řbacju poručenja dawořče. To be najřřteje wobřčejž domu. Šurij í řlapazej wutrobu řlčje řtupi. Wótre woto tuteřo maleřo řiveřo muž jehu wopřjet řtečřj; ale řakle potom, hdyž beřče řořmłowa í nařpomnjenym řmžem řřčřena, řo řnjeř Waktat wobročja a í řřčřa ale niř njepřčejčel-niwje po řenžejřřu řteřny: „Ščřto tudy čyčej, mój řřopřo?“

Šurij řrje řele řřowa njefřřymj, řidy myřl řa řřuba a řnapřčejřw: „Řa řlčřo řřam, řnjeř!“

„Řak? Ščřřtořa čyčej řlčřacz?“ wotmořwi řnjeř Waktat neřřo nēmři, pšči čřmřž přořčazehy wótre do wočřow řwa.

„Mj je řožbe řlčřo prawe, řa fotež moje mozgy řořřahaju, řnjeř!“

„Řak řčřaj ři mjenom?“

„Řurij řobn.“

Řnjeř Waktat řo pšči řym mjenje řařřapřeny řwčř řařče. „Ř wotřat?“ řo wón řade prajčejče.

„Ř řamburga.“

„Řak wój řam řčřajče?“

„Řař ja. Me wón je řiřom řawno moruř.“

Řnjeř Waktat řo na wotomik wobročřj, řař by čyřř neřčaji řačřijčej potajče. „To wřřo řtečřj“, wón řčřepny, potom pořřčřj, řař wot řutřřřownehy řořřorjenja řajaty, řuřemu młobemu čřłowječej řuffa a dželče: „Derje, řa čyř čje wobřřowacz. Mžřu řunje řiřčhe jeneřo řehorřita řteřobacz.“

Ščřřo beřče řřowomřičři řyřři Šurij! „Řžat řnjeř!“ wón řajaločřj.

„Wřřřo derje“, řosta řa wotmotřjenje. „Čřřř řwoju pšči-řlyřčnjolč a my budžemy widžej.“

Džřta, fotež řudu Šuriej řiřčhe řonřamy džen pščiřotajane, beřtu wřčřelatej řuřřu a jemu mato čřaga ř wotpocřřenje wot-řajčřu. Me wón be řpčhego ř řlyřřam řotowu a pščejřeliniřy; nimo řeřo řo jemu řařče, řo jehu řnjeř wřčřčři řyřři wřčedny řobžej na nim řjerječje. Wón widžejče řo řulčřřřhwo wot njehy wobřččřřowaneřo, řořřawořče, řdyž řo po řwojim wotřřinju řpčřny a wuřřřitny řotajowařče, řyř a řyř řořřanřoje „řulřčnje!“ pšči-řwotane a bu wopřjet wot wobřčejnjolčej řwojč řiwóřňny řu-řwopřařčřowany.

(Wřřčřodnje dale.)

Řla řwjedžej Řana řřčřřenika. — 24. VI. —

(Řej. 40, 1—5.)

Řlčř (232): Čřčřodla řo dyřřat řuřčej? —

Řořřčřojny, řčřř Wřř praji:

Řrořčřtčje, řrořčřtčje,

Mój řud, řotřř řlaji

Řawoje na mnje řowřenje

Řadajo, řřtajo

Řnadne řwmoženje!

Řad řerusalemej prajče

Přčejčelne, wutrobne

Řemu řlyřčej řajče,

Řo řo jehy řřčřej wójna,

Hdyž řa řlčřej wřčelolčej,

Řnadno řom' řu řiwójna! —

Ščřřčejčej řlčř je řřčřřowu

W řulčřřne řadowřne:

Řřčřřotčje nowy

Řnjeřej řuřč a řčřčř řřmanu,

Řo by řam řyř ř nam

Čřčř meř řořadanu!

Řowyřčejčej řo dyřřa řoty

Řřčřřte wřřat; řoty řat

Řniřčej řa řuřč nowy;

Řřčřřřny je řčřřowinu

Wobčččnej, wobřčnej

Řneř řat wřčřřte řřinu!

Řčřadčejčej řařřnořčej budže Řořa,

Řo by wřřřo řřřnoř

Čřčřo řřčřřod řřoř;

Ř nam řo řlčř řwmoženje

Řřtane; — njeřřte

Řřčřřbže wřřčřewjenje!

U.

Wřčelake ř řlřřka a ř řaloka.

— Me Wulřim Řarřowje řwječejčej řo řwjedžej řwřaje řrořřy řwjedžej řwonřřownehy řřřřřřřwa. Wřčřehy wobđželjena meřčejče řo řwjedžej ř wřřřady a í wotřřny řwječejčej. Šwje-

Bomhaj Bóh!

Sy-li spéwal,
Piluje dšéla,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoł móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spał méyny
Čerstwosé da.

Njeh ty spéwal,
Swérnje óžásat
Wšéde dny;
Dšéi pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočá ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh pada,
Wokřéw éel

F.

Serbske njedželske łopjena.

Wubawa šo łóžbu šobotu w Šmolerčej knjižničnejni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětu přichedpátu 40 up. dostać.

3. njedžela po šwjatej Trojizny.

1. Pětr. 5, 5—11.

Ščo lubosé je a kať šo wšunamjenja, je nam šwjaty japošćotó Jan přénju a druhu njedželu po šwjatej Trojizny wobšwědčij; něšto 3. njedželu pak jeho japošćotó šwjaty Pětr naš wučij, kať a bžje šriedž wšécho šwětného a čjagšného njepotoja a horja witanu a polnu wotpocžinť. Šbžny měr Bóži namatamy. — Šbžy čžeže domacy-
pytanja naš wotředžja, haj, šama šmjereč nam lubowanyč wofmje, bžžy šhryšćowu hamibu njelč durbimy, doleč jeho mjeno je šlowom a žiwjenjom wšéde šwětom pošnawom, bžžy naš wšitizny wopušćedža, a se wšédeč kónzow a futow dawa to prašenje šo šlyšćedž: Šbže je něšto twój Bóh? a my šami wšči šebi šbžujemy: Wš, ty šknježe, kať doľho?! — tšbžy šo šłobi, špróžni a wobčejeni šaczuwamy a š šonašom pod turkowskej křušćenju abo š šeliasom pod jediběrnu w pušćenje šo wšbžynišći rady štoržimy: „Doleč je, dha wšmi něť, šknježe, moju dušču! Ša njekšym šepšči dužli moji wóžjo. Ša šym šamitli šbřitny wofat, a njepřechéžšo šleja mi ša žiwjenjom“. Š kať derje nam potom čžini, a kať šłódti je tón třošć, bžžy š šknješoweho rta nam to šłowo šo pšičiwoša: Póježe šem te mni; a čžu waš wofšćewieč! Wšicize na šo mój špšćah a wutřiče wote mnje, dha budžče wotpocžinť namatač ša šwoje dušče (Math. 11, 28—30)! —

Čžemy-li wotpocžinť namatač ša šwoje dušče,

— naš šknješow japošćotó šwjaty Pětr š bženšnišćej epistolu wabi a napomina, —

1. Ponizujmy šo pod Bóžu ruku,
2. Čžičimy wofču štarosć do Bóžeho křina,
3. škryimy š Bóžim ščitum šo pšéde njepřechéžšom,
4. Čžičimy šo š Bóžej wutrobje je šwoje šłabosću!

Pšéde wšéde šo ponizujmy! Wšbžuchajmy a šrošimy, kať šwjaty Pětr rěči: „Wšitizny budžče jedny druhemu podobni a wobłekajče šo poniznosć; wšćetóž Bóh napřichéžimo šleji šordym, ale poniznym dawa wón hnadu. Tšbžla ponizuje šo pod Bóžu móžnu ruku!“ Wš, šo by to šo ženje a nižde podarmo njepředowalo! Šordženje a naduwanje je š čžerta, a přeni šhřěž šriedž Bóžeho parabiša. Wšone wjedže do njepotoja a šłajenja wofatč a nutšćah, mjes šłudami, narobami a šwójšami, mjes wšbřitimi a nišćimi, šbžatimi a šłudymy a w tšbžej njepšłotajnej a njepšłotownej dušči, haj, š wójnje šłóncžnje wšćitšć wšćedžimo wšćitšćim, kať je tež runje w něčijšćim čžabž na wšédeč kónzach šwěta a we wšédeč wofšćah čžłóšćow šławnje doleč wšćedž. Bóh pak napřichéžimo šleji šordym, ale poniznym dawa wón hnadu! Šordosć dže přjede pada a š padom pšichidže njepšłotaj a šłajenje; wšćetóž „šmjereč je šhřěšow wšćel!“ Duž ponizujmy šo pod Bóžu móžnu ruku! „Pšćetóž tón šknješ je wšbřiti a šłada na ponizného a šwoje wšbřiteho š šłatoa.“ Wón praji: „šiz ša we wšbřitočiji šbřdu a pola tšć, tořiš šu

rozkamaneho a poníženeho ducha, njebo je mój stol a jemja podobnož mojih nohov! Za pohladam na hučeneho a kotryž je rozkamaneho ducha a kotryž jo boji pšched mojim kłowom".
 Sawěrnie, "wočij teho knjejca hladatej na prawych a jeho wuči na jich proštu; to woblicžo pak teho knjejca hlada na tych, kotřiž ške cjinja!" Zehobla ho pšchedo a wšchubžom pob Wožu ruku ponížujmy! Wona je možna a wšcho jamož; pšchedož pola Woža nije žana wež njemožna", a wón ponížnych, pobitščeznych a šibich, kotřiž na jeho ruku a šibohu wodženje hladajo jo jemu poknje domerja, we swojim čašju pomogje! Šodž a tak došlo jeho "čkunda nije hiščje pšchisčja, počakaj na teho knjejca, budž dobreje nadžije a pokazni swoju wutrobu a počakaj na teho knjejca!" Tak f dobowom

Čižinim wšchu staročej do Wožeho kłina! "Wšchitru wšchu staročej čiščnje na njeho, pšchedož wón ho f waš stara!" — napomina a trochituje naš swjaty Pšter. Wón we, tak pšchogni a wobščeznym, Wožim podobništam a zupništam na jich černjoštej čerit pšches horjo a četpenja tu na šwecze wošto wutroby je, a tak česki, kšatly a f dobowom štrachym jich kšob wostanje, wošebje hdyž staročej jim wutrobu wobščje. Zehobla: "Čižin swoju wodščejnošć na teho knjejca! Tón budže čje wobštaracz a nje-budže praweho pšchedo w njeměrje wostajecz", — ho hižom Dawit trochituje. A "nještaraczje ho a njeprajecz: Šcho budžemy jěšč? Šcho budžemy picž? Šcho budžemy ho wobštaracz? Pšchedož a wšchitrim tym pytaju ho poňano: pšchedož woš njebješči Wščez, we, so wy teho wšchego potrebačež", — napomina naš a wobštruczja nam našč Šobžniš ham. Wy wšchaj žaneho f doleneho a zušeho Woža nimamy, tak ho čžłnemu, f hředom šacžmitemu toľomej radu džije, jako by wón pšchjara wyhoj a došč wošebnje a horby byt a njemohł ho wy šwadne naležnošće nalešcho čžłowišcho žiwjenja štaracz, ale wěmy, so ham najšwadniščji wrobl pob njebješkami w Wožim mišłotnym šastaranju šteji, a wěmy, so pšched Wožom, swojim njebšłim Wščom, my ščpři, šobniščji a jemu lubišči šmy, bygli wjele wroblow (Mat. 10. 31)! Nješkny džje na došč župaje a šenje wutroby f wčzenju, hdyž a so šměmy "we wšchěch wěščach swoje proštu w moblenju a žabanju f džatowanjom pšched Wožom" wosjewecz?! O tak hdyčmy hjeje wšchego njepšojo a njeměra jako hač najšobžowniščje džěčji žiw byč mošli, hdyčmy-li wopracědže wšchu swoju staročej wšchědnje pšchedo f nowa do Wožeho kłina čžili! Sawěrnie tola wěno je a wostanje:

"Šchtož Wožu Wščezžnemu ho poba A štoji f njemu nadžiju, Šodž pšchindže nula, šchij a šchoda, Dža je Wšč pšči nim f pomožu; Šchtož na Woža ho šatož, Tón na žadny pšit njetoaci!"

Duž pob Wožu ruku f nalešje njepšojojej dušchu a do Wožeho kłina je wšchej staročju! — Dale pak tež

Křwym f Wožim šchitom ho pšched njepšcheczelom! "Wuščje štróbi a wadnuje; pšchedož woš pšchecžniš, tón čert, kšobž wošto jako ružazy law a pyta, kšobž by pščezel. Zemu štejče napšchecžmo we wěrie!" Šaj,

"Šy šary njepšchecel Wy naš rad pščezecž čhyt;

Wón jara možny je A ma došč lešnowče,

Tu pšches njoh' ničto njeje!"

Wrošmy ho džje f Wožej mozu, tak naš swjaty japoščtol Pawol napomina. Wožšłim ho w tym knjejcu a w mozy jeho šgnosče, štejm a wopražajmy šwoje ležby f wěnošću, a wobščezmy ho šabat prawobosče a wobujmy ho šchłoniče, so hdyčmy gotowi byli na ewangelij mēra! Wabje wšchito japoščšim šchit wčry, f kotryž japoščšwčž možem wšch žchłiw šchpy šcho nje-pšchecžela! A wšimny kłobul šboža a mjecz ducha, kotryž je Wože kłow! Tež možimy ho štajnje f Wožu we wšchej nušy f proštu a f modlitwu w duču a wadnujmy na to je wšchej wostajnošću a proštu f wšchitščji swjatyšč! Tak wuštowanaj a křečji f Wožim

šchitom šměmy radošnje wysłajo pšnaracz a špěwacz: "Šalleluja! Wšč je naša nadžija a šgnosč. Tón knjes Zebaoť je f nami, tón Wšč Zafubowy je naš čhyt!"

"Šodž šwet ho njemohł f čertami

A naš wšchěch pščezecž čhyt,

Dža to naš ničjo njetožji,

Wščak hdyčmy f mērom byt.

Tón ščrštja na šwecze Wšč hlada šurowoje,

Wón njelšobžji pak nam; Wšč kšobž jeho šam;

Šoh škowčžo pobieč može!"

Šeluch Šmmamel, naš mēny ščrštja, dobowa a je po swojim wčrym a wšchym šubjenju pola naš wšchitly bny hač do ščončjenja šweta! — "Wščje, so runje tešane četpenja na wšchich bratrach, kotřiž na šwecze su, ho doľonje!" Wy njekšmy wopušćeni a šami; nē nē pšched Wožim woblicžom we duču a je šady Wožeho šchita we wěrie ho wšchědnje wšchitny šchecženjo hromadž šchabžuja a w pobylražom a wošchewajšym towaštwje a ščewnoččenju mjes šobu a je swojim žwym a wšchegomožnym knjejcom wješja, šacžuwaja a wysłaja wješeli a šobžni:

"Wšč dže naš f dučom wobbaricz,

W tej šitwje pšči naš wostacz;

Šodž woni wošmu nam Wščě čašne šubla tam,

Dža f teho nimaju, Wščak ničjo f ščpchemu;

Nam dycbi njebjo wostacz!" —

Zehobla f wostanjenju:

Čižičezmy ho f Wožej wutrobje je swojej šlabošču! Šaj, horje wutroby! "Tón Wšč pak wšcheje hnady, šiz naš powolat je f swojej wěčnjej štrahnošći we šchryštku Zefuju, tón budže woš, šiz wy mašu šmilu četpěče, doľotowacz, wobšjewčšč, pokylnič a šatožšč." Woža ruka je možna, Woži šlin je šchroki, Woži šchit je twerdy, duž horje čižičezmy ho f Wožej wutrobje je wšchej swojej šlabošču! — tak f mērej pšchindžemy a wotpočžni ša swoje dušje namašamy. Wšč wostanje našče wšchowanje, našča mōž, naš mēr šamłutli, so wšcha wješčelšč w powołanju a wšcha mōž w šbženju a wšcho doščeje a pšchewinjenje w špřotowanju naš dale bole wo tym pšchewčšč: wón je našč Wšč, a my šmy džěčji Wože; Wšč naš lubuje, nam wobaawa; ničjo, ani šmjerčž ani žiwjenje, ani janžel ani šnejštwo ani mōž, ani nēčžilšje ani pšchjodnje, ani wyšole ani hšubole, ani žane družje štworjenje, njemōže naš wot njeho a jeho lubošče džěšč, kotraž je we šchryštku Zefuju, našchim knjejcu (Rom. 8. 38. 39)! "Zemu hancemu budž čěšč a mōž wot wěčnošće hač do wěčnošće! Šamjei." Tak šhwatimy tuby we wěrie, tak špřowamy jumu f nowym jajšłami a f wšchššim šłohom, hdyž pšches nowe njebježa a nowu jemju šbōžnje a wěčnje škinečje budže: Zemu budž čěšč do wšcheje wěčnošće! Šalleluja! Šbožo a šhwatba a čěšč a mōž budž Wožu, wšchemu knjejcu (Šjem. Jan. 19. 1)!

Šaj, Wožu čěšč a šhwatba dajmy

A šwěru jemu wobšchowajmy;

Šam šwěry nam wšchak wostanje!

Wotpočžni nam špōžji mōž,

Šodž štworčšemy f nami žwym

Naš pšchewoščja do štrahnošče. —

Duž Wožu šbōžnemu

Šso šwecžmy f woporu! —

Šalleluja!

Tak wysłajmy

A šhwatajmy,

Džij pšči nim wěčnje šbōžni šmy!

Šamjei, Šalleluja! Šamjei.

Ciſło 27.
8. julija.

Bomhaj Bóh!

Lětnik 16.
1906.

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosk,
Dušć daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njech ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pódá,
Wokřeń će!

F.

Sěrbske njedželske łopjeno.

Wudawa ńo kóždy kóbotu w Smolerjez knihičisłiscej w Budyšinje a je tam ńa šćhtwórtlětnu přichedplatu 40 np. dostać.

Jubilejske łopjeno k 200-lětnemu wobstaćńu ew.-lutherskeho mišionstwa džeń 9. julija 1906.

✻ 1706 ✻

✻ 1906 ✻

* 24. junija 1683 w Potěmizach.

Bartróm Ziegenbalt,
1. ewangeliski mišionar.

† 23. febr. 1719 w Trankebaru w Indijstěj.

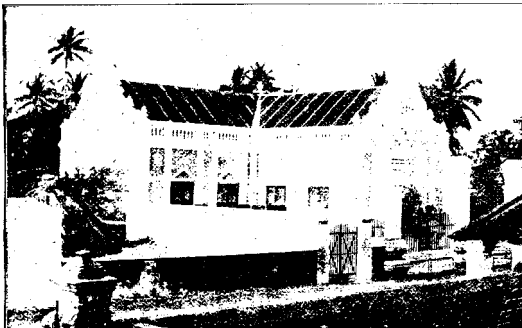
Czehodla šwjecizmy mišjionski jubilej?

„Spewajete temu knjezej nowy šherluch, pšchetoz wón čini džiwu!“

Haj, džiw pšched našchimaj wočkomaj je štut mišjionstwa. Džiw pšched našchimaj wočkomaj je rošwotowanje mišjionstwa mjes pošanami. Š malešo šwjecizmy, do škalotjeje role pošanstwa wu-
hnteho, je wurcził krašny jeleny šatrom, fe totremuž šlabuimem
pólni hnteho džata na jubilejštim dnju. 200 lět horzežo džeta!
A tat wole njepšchedželstwa škeho njepšchedžela!

A ta je Wóh hnadu a móž da! To je tón knjes čžinil,
tat našcha wutroba šhwali.

Mižjioniski jubilej nam wopradowže wopofas džiwneho štutfo-
wanja Wóžeho w mišjionstwie poščke. Š matgš spočatkow
mišjionstwa, kotrež je Ziegenbalt pod šchitom Wóžim w Trante-
baru w Indijeli šapoczał, šu rjane žně wurcził, kotrež něto šo
rošpšchedžetrjuja pšches žyłu Indiju. A našche mišjionstwo w Trante-
baru je nam ewangelškim šchecžšjanam wošebje drohe a lubje;
pšchetoz tam je šo přenje mišjionstwo našcheje ewangelško-lutherškeje
žyrkwe šapocžalo. Přenjeje ewangelštaj mišjionaraj štaj wučahnytoj
do pošanšefeho kraja, pošanam přebowacz a pšchijneje drohi ewan-
gelšjon wo šhwylušku Želufu. A dolež štaj to mišjionaraj bhojoi
š našchejo wóžneho kraja —

Wot Ziegenbaltu natwarjena nowa Jeruzalemla žyrtej w Transebaru w Indijeli.
Božmyčžena 11. oktobra 1718.

móžemy šo teho wšebeljež, šo je tehdom našcha wóž-
čžinšta žyrtej našupitka šwjate
džeto mišjionstwa, kotrež je
tón knjes tym šwojnim po-
ruečil. A hntu je našch
džat, hbdž widžimto do bo-
hate žohnowanje Wóže, ko-
trež je položene na přenje
mišjionstwo našcheje ewan-
gelškeje žyrkwe. — Wšeto
je našche mišjionstwo tež
čžetše čžahy pščetraž džy-
bjato, ale tež w čžemtočžej
šwjeciz šo Wóža hnada ja-
nje a widomnje, dolež je
pšches Wóžu hnadu čžem-
nojčž šo šhubičž džybjata
pšched šwětłom ewangelšja, kotrež je móž Wóža. Šato po 100 lě-
tach štut Trantebarskeho mišjionstwa hntek šapocža, je tón knjes
nowych pomoznikow šbudžil, kiz šwjatyi štut šhjinjenj wukłowachu.
Šwjecizanke mišjionstwo je do herššwa mišjionškim wóžom w Trante-
baru šajupicž mohšo! Tutle wukł Wóžu hnadu my dženska
šhwatimy:

Wužž šhwaltba Wóžu kamemu

A džat ša jeho hnadu.

Šat je pšchijšo i šapocžatku našchejo ewangelško-lutherškeho mišjionstwa?

Dwoj muzej mataj najwjetšy šaklužbu wo šatoženju na-
šchejo mišjionstwa. Wonaj štaj banšik štal Wjedričž IV. a wóž
žyrtotownje w Halli A. Š. Šranka.

Džjom šato šronymyž bčše štal na tu myši pšchijšo, šo je
pšchijšluchnošč, tam hbdž šebi Danšy kolonije šaložichy, tež po-
hanam šchecžšžjanitwo šobu pšchijneje. Šato wón na trón štupi,
šon jeho wot Wóža jemu do wutroby data myši štut. A šo šo
š Wóžej hnadu dobre pšchedewjače do štuta štaji, wo to ma ša-
šlužbu škalow dwóřšik přebadž D. Lüttenš. Tón bčše šo 1704
š Warlina do šopenšhagena pomowadž a wón štejelche tym pobjžnym
mužam našchejo wóžneho kraja, kiz mějachu mišjionštu wutrobu,
bliško. A to móžejše wón i šbožu šwjateho štuta wužičž. Wón

ponjew: „Šato ja widžičž, šo je šo tónle wošen na škalowej wu-
trobie šapališ, šym š radošču džewo pšchijnošchowat.“ A škalowe
šahorjenje šo bale šorzejše, hbdž wón tež w Danšej žane šew-
mjenje njenamata a šamo danšle bučhomnitwo jeho wotpošlabej
napšchecžim štupi. W Danšej njebčše tež žantych mužow, kiz
bčdu dara a šmitšowneho wošenja měli, do džetja mišjionštna
štupicž. A šajše bčše to něto džiwne woženje Wóže, šo móže-
šche dwóřšik přebadž D. Lüttenš mužow š našchejo wóžneho kraja
pšchijneje, kiz bčdu šotowi, wučahnyčž šato mišjionarajo.

Tat šo šta pšchijne woženje, šo šu našch wóžny kraj
š temu powołano, šaj bčše šotešta byla reformazmje, přenjej mišjio-
narow wupšcháčž do pošanšefeho kraja.

A šajšu šaklužbu ma něto Aug. Šerm. Šranka? Wón njeje
přenjej mišjionarow wuřiwoli. Šo šu čžinili jeho a dwóřšefeho
přebadž D. Lüttenšej pšchecžšo w Warlinje. Ale wón je polo-
we wutrobach tych mladženzow pšchijšotowat, kiz šu wučahnyti
jako pšhli ewangelšja. Wón we šwojeje wučžetrú pšchego na to
pofatowalše, šo je ta wěra šama prawda, kiz je w luboščej štutfo-

woza. A tat je wón wutroby šahoril, šo bčdu tu
mužoj w prawym čžahju. A šaj přenjej mišjionaraj,
Ziegenbalt a Šlütthagen, štaj š Šrankoweje šhule w Halli
wukłtoj a tón duch luboščej
š Želufej, kotrež bu šitaj
tam do wutroby džycham, je
jeju wobjšil. A š Šallškeje
Šrankoweje mišjionškeje šhule
je wukłto tehdom 36 mišjio-
narow a woni bčdu wukłtožy
prawi pšhli, kiz šu rošby-
wali dobre šymjo ewangelšja
na puštu pošanšku šemju.

Najwjetšich šaklužbu
pač je šebi Šranka dobjž
š dobrej radu, kotrež je
mišjionarom dawal w čžetšich čžahach. Šaj nam wón šim w čžet-
šich čžahach š troščtom bliřto štejelše a wón je šich štut š Wóžu
nježł w šwojicž modlitwach. Šam w Halli bčše šjedžžina
wšchitšich pšchecželow mišjionštna. A wón je mišjionštno je šwojim
šoržym bučhom luboščej šat pobjeradž, šo šo wono njenamowalše:
„Danško-Hallške mišjionstwo“ a A. Š. Šranka šo š dobrym pra-
wom menjuje, „bučhomny wóž ewangelškeho mišjionštna mjes poša-
nami.“ Wón je tež přenje mišjionške šojeno: „Mišjionške po-
wjetške indijškeho mišjionškeho wukława mišjionštna w Halli“ wudadž.
A žyte mišjionstwo, dolež mišjionarajo wukładžachu š jeho mišjio-
škeje šhule w Halli, je mjeno dořlato: „Danško-Hallške mišjio-
ništno.“

Ščtő bčdu přeni ewangelšy mišjionarajo?

Dwoj štaj wučahnytoj šato přenjej pšhłaj mišjionštna mjes
pošanami.

Přeni mišjionar a wobjž mišjionštna w Transebaru bč War-
tron Ziegenbalt. Wón je šym našcheje šužizy a š dobrym pra-
wom šo wón šičž do najšpšchich šymow šužizy a šakškeje. Wón
š narodžil 24. junija 1683 w Potčžmjach. Šajše bčše wón wo-
šyrocčjem. Šewšlich šukłow wón njemjelše, ale ša njebčše bu-
čhomne šukł bčščaj šo jeho šarčšej štalaloj, šo buřčhtaj jemu
trajaje njeladžodne herššwto šawotajtoj.

Czytło 28.
15. lutego.

Bomhaj Bóh!

Létnik 16.
1906.

Sy-li apówał,
Pilinje dźéłai,
Strowja ée
Swójby statok,
A twój swiatok
Zradny je.

Za staw spróczy
Napój móczy
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Préz spař méry
Cerstwość da.

Njech ty apówał,
Swérnje dźéłai
Wśédno dny;
Dźéń pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoďi ty.

Z njeboj mana
Njech éi khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokre* ćai

F.

Serbiske njedželiske łopjena.

Wubawa 60 kóždu kóbotu w Šmolerzkej knihičisćisćejni w Budysćinje a je tam 1a šćiwórlicětu pšćebplatu 40 np. dostać.

5. njedzela po swjatej Trojizy. 1. Pétr. 3, 8—15.

„Šćtóz dže žiwjenje lubowacž a dobre dny widjeć.“
To dže kóždu. Ale 1o byćimny dobre dny widželi, dyrbinny na šćiwójim dźele činić, šćtóz je t temu trěbne. Čłłowjet drje tón a tamny ładźewt wotfironiž pyta, kotrny dobrym dnjam na pučzu šćeji; ale pšči tym wón tola pšćego na ładźewt myšli, kotrny mohće wot wona pšćinje. Wjele woznišće 1u ładźewt, kotrny w nař hamyć leža. „Budźimny łepšći a 1nybom budže lěpše.“ Čpiřtola nami t temu prawny puć požaje.

Čžemy-li my dobre dny widjeć, dyrbinny 1o w lubosći 1nucžowacž. My 1šćešćisćenjo 1my lud bratrow a 1otrow. My wšćitny mamny jeneho Wótza w njebežach, jene 1łowo žiwjenja, jenu krej wujednanja, jenu kupjel noweho narodźenja, jere blido 1nyady, jenu nadźiju pšćichob-neje trahćenje. Šćmy tehdla jena 1wójba w šćyřhću. Šćleho napominanje japořćtola šćoizminy: „Budźe wšćitny jenašće myšli.“ Wóh njecha, 1o by wšćitno jenašće bylo, 1o byću wšćitne rosdžele, kotrny 1law a šććelanošć, wutroba a žiwjenje tworja, šććhujene byle. Wón morwe njelubuje. Kaž je wón wonač wotmėnenje šćworik we wyřćotolacž a dolinač, horacž a nizinacž, kaž je semju je wšćelakimi barbami a dobami wuřćotowacž, kaž je njebeža se 1wězomi pyřćik, kotrny 1u tať wšćelate na bęřćuřću a wuľćořći, tať tež 1o w jeřu žyřćwi wšćelatořći darow a mozwu podořćiřćežć njeřćmė. Ale lubořć dyrbi wšćitno 1wjařćežć

a 1jednacž. W tutej lubořći dyrbinny, na jenašće 1myřćeni, 1hromadže twarić, 1o by pola nař njebyťo kaž pšći twarićenju babylonišćeho tórma; my dyrbinny 1hromadže wojowacž, 1o njebyću nařće rynti pšćes 1awieřć wšććabnyľe; my dyrbinny 1hromadže čćepieć, žiwy 1obunjeřć nufu nařćeho bratra a 1milnje jeřo ranu 1wobaleć a pšćećelunije jeřo řuřćy řetěć. Potom by nařće žyle žiwjenje pšćes lubořć pšćetrahćene bylo. Wodlitny tyć, kotrny 1 lubořć wopotařćujemy, byću nař nořće, jich 1ohnowanja byću nař pšćewodžate a řććitowate; my byćimny woprawdže dobre dny widželi.

Šću řuhu maja dobre dny pšćes njeřćećelšćtwo řćyć čłłowjetow wodřćacž. Přecž je dobry dźeń, hdyž 1o dařć t řćarićenju a 1wadže pohuľć. Potom 1o woeń a w řćyćeh twojich myřćach wali; jedy čći řćodži kaž polon; řćanje twoje woeńćo čćela. Wěr je kaž bojalna řćorna wuřćořći a čćetnyľ. Hdyž čćeřć dobre dny meć, njeřćapiacž řće je řćym. Twój Šćoiznik tež řćo řćarić njeje, hdyž bė řćarićenju, njeje řćořć, hdyž čćeřćeřće, ale je to temu pšćewořćajit, kotrny prawje řćudži. Řćładaj t njemu w čćerńojewi řćonje, w čćeřćenjenju na řćidžu, wodlitwa řća jeřo mordarjow řćo řće erta wuľćwa — řć tym tež ty rořćhorjenje řćořću w řćowje wutrobie wobńjeřćiřć a řćmėřćakimi. Woeńeje njeh twój řćařć njelczi. Dařć ty jemu woľć, mėřć budže pšćego řćadniřći a dale a dale čćela, řćnawo na řćenjeřćakowidjenje. Hdyž ty pak řćon we wuľće řćeřćiřć, řćo řćo woeńći a pšći tebi byćli a ty potom řćo dobre dny widžić.

Šdruž pač netko njepščeželjo pšči šlowach jo nje-
mošaja, ale žyle druhe šredni nakožuja hacž šlowa?
Prēm ščeščenjenjo mēdaju mjete čežšče pščežerčicž hacž
šwarjenje a hanjenje. Jich jimaču a do jastrow mjetachu,
kubla jim rubjaču, wot žonow a džęci nanow precž
torhachu, jich šrudowachu a cšwilowachu na cžertowpše
mošajne. Tu wiču mērnofę njezo njepomhaje, dobry
džen šašo kem pšchwijewę. Žow pak mēra pomha; žime
domerjenje na teho knjeja. Wočji teho knjeja na naš
hladatej; wnišji teho knjeja na našu prošnu pšchwatej;
mērimy-li to, dha tež hladajo na tajše cžerpjenja prajęč
možemy: Ščtō je, kiz wam moht šte cžiničę, hduž wy ja
dobrym stacž budžęčę? A hacž my runje prawdošęe dla
cžerpimy, šmy wšah tola šbōžni. Wy šo pod jich
hrošenjom njebožimy a šo njestračnjemy. To je wšchito
hrošenje taž pola tamneho šhwalešiteho Goliatha. To je
kroške wušłanje dobyčę, taž pola tyč njepščeželow pod
šchwizjom šhwystušowym. Wješ bojofęe a hrošy do jich
šahaktošęe hladamy; Woša šo bojimy, ale cšlowšęe bojofęe
nimamy. W Wožim kšnje njepočnjemy, hduž tež mošolo
naš šłomjenja šapaju taž mošolo tyč šhwiz muži we
woženju. Njebješa wotewriene wohladamy taž Šchwęžwan,
hduž tež je twjerda semja našęe šmjertne šožo. Woša
š palamini šhwalamy, hduž tež štej našęe wošy w jastwie,
taž Pawoł a Šilaš w Filipippi. A tat mamy šriedž
štych dnjom dobre dny, pšchetož šlōnzo, kotrež dobre dny
cžini, šo w naščich wutrobach šwēčji. Njęd džęci šiwēta
šwoje dny w šlawach, šōčhtach, žadoščach a šwječelenjach
žiwjenja pytaju, woni našonja, šo šu šo wobšchwēžile a
šony ja wernofęe brate. Wy otač džemy šo, w luboščji
šwnežowacž a twjerde we mērie šlaw, dha hduž toby dobre
dny wohladamy, tam pak kšōnu šwērnofęe docžatamy a
palnu pšchwinišnja a rjanu džę, kotrež žaneho šōnza nima.

M. H.

B.

Dobre dny! ščtō njebj je widžęč džyl (ščt. 10)? „Ščtōž
dže žiwjenje lubowacž a dobre dny widžęč“ t. r. wopradowže
šbožnomy byčę a šwēte rjane dny widžęč — teho rad radoščjine
powitamy, kiz naš tole potajništwu wuči. Duž je nam witane
to přewoňanje:

Dobre dny!

1. Kač je družim pšchwihotujemy,
2. Kač je šebi šamym pšchwihotujemy,
3. Kač je maja bohate žohnowanje.

1. Kač je družim pšchwihotujemy. Ščt. 8. a 9. „Wubžęe
wšchitzy jenateje myšle.“ Haj šawęčę, ščtōž tat cžuje, šōn može
š tym družim dobre dny pšchwihotowacž. „Wubžęe wšchitzy.“
Wjele roščjelow je na šwēčęe we wšchlatišch wēžach — ale jene
wšchitkim pščaji: „Wubžęe wšchitzy jenateje myšle.“ Ženakeje
myšle! To je jednota a mēr. Škōšij šu t jenemu wotštytnje-
nemu šōnžę powołani, wumōženi t jenej wērie, šchwęjeni t jenej
wodu — woni durbja tež jenakeje myšle byčę. Jenakeje myšle!
to nastupa mēru a jednotu — tym, kiz šu powołani t jenemu
wotštytnjenemu šōnžę, wumōženi t jenej wērie, šchwęjeni t jenej wodu,
woni durbja tež jenakeje myšle byčę. Ale ščtō je widžęč: Ši-
bžjenje, šwaba, njepščeželšimo! Wubžimy jenakeje myšle!

Ščęęęplino! Šsobučęęęę! Kač derje cžini ščęęępliwofę, hduž
šōžny to šobučęęęęjenje šačuwat! Duž přęčę se wšchę šawęčju
a šibžjenjom!

Žato bratřja luboini! Čęehodla ma Luther ja wšchędny
kšlęb — dobrych pščeželow, šwērnach šuškodow! Ššchwęčęęęęęę

wēčęe t prawemu bratrowštwu — t bratrowštwu wutrobj a
žiwjenja.

Š wutrobu šmilni — šmilnofęe je šlōnčžto žiwjenja, kotraž
našęe žiwjenje pšchwękašnja.

Nješaplacžęe šlōčę je šlōčju. Wščeželow a dobročęelow
lubowacž njęe cžęšto, to šamōža tež šwēšbōžni. Ale tat je ja-
płacženjom? Šwēt praji: „Ščłapčęenje njęe šręč. Š tym šu
šlōčęi durje wotewriene. Duž njebaj šo wabičę t šlōčęi! Šohla-
daj na Žesřba!

„Ale šo to požobnujęe!“ Kač je šōbne cžinjenje napšče-
cžimw njepščečęe! Niz to našbōrčęe njęe, ščtōž nam druhy
cžinja, ale hduž my na nič šwarimy. To je najwšęčęe dobyčęe,
hduž šo ty šam pšchwinišch, šwōj šnēm šlawžich, jęho nišwęch
t žohnowanju. Načj najšbōžnišči wotštytnjenty šōn: „žohnowanje
herbowacž.“

To šu dobre dny. Tat je družim pšchwihotujęch —

2. ale ty možęch je šam šebi pšchwihotowacž. Ščt. 10. a 11.
Šwoje je to ščtō: Nōt, ruša a wutroba. To šu dobre wuša-
šanja ja dom.

Nōt. Pojimaj šwōj jayš. Šōn šo wōdž ja wotęchju.
Ale jayš — je wōšę, kiz šo tat šōto šapali. Pojimaj šwōj
jayš, šo by šęho njęręčę, a šwoju hušu, šo by njelubala.

Ruku. Ščt. 11. Šręch nam nami wšę. Kač je cžęšto, šo
wote wšchitšich hęčęęęch pšchwihotowacžow wušwobobščę. Njerad
pšęęę roščęe jašęe! „Ale wōbročę šo wot šęho a cžini dobre!“
Niz jenōž wot šęho wōbročęčę, ale „dobre cžiničę!“ To šōšę
nję, šo šchwęčęęęęę šwō. Wjele jich šo šchwęčęęęęę mjenjaja,
ale tola šchwęčęęęę njęšju.

Wutrobu! „Njęch wōn mēra hlada a ša nim hōni.“
Šmyšłenje je najwōžnišęe. Šy-li cšlowšę mēra, potom hōni tež
ja mērom. Potom našč wēčęe dobre dny. Škrafne to šonjenje!

3. Kač je bohate žohnowanje! Wutrow mamy w Wočę ruzj.
„Wočji teho knjeja hladatej na prawoh. Wōn hlada do potaj-
neho. Šęho wnišji šhwēšęitej našču prošnu. Duž wōšłai w knje-
šowę ruzj, potom šy derje ššohnowaj.“

„Wšchę ščtōbu wōbarnowanaj“ Ščt. 13. W cžahnyh dře
mōža njepščeželjo ščtōbu cžiničę. Ale wopradowžitju ščtōbu nam
cžiničę njemōžna, ščtōbu na buščji. „Ščtō je, kiz šy wam moht
šte cžiničę, hduž wy ja dobrym stacž budžęčę?“

„Šbōžni t cžerpjenju!“ „Haj, hacž wy runje byčęčęe
prawdošęe dla cžęęęplili, dha wšah teže šbōžni.“ Wy šhwalamy
šo tyčšchwęčęęę.

„Njebjočę šo pak pšchę hrošenjom a njestračnjęęe šō!“
Hladaj na Lutřba, ewangeliš lubo!

Duž dha „dobre dny!“ Čęehodla šforžij na „hubjene cšajny!“
Ty možęch je dobre cžiničę!

„Šwnečęęęe Woša, teho knjeja, we šwōjich wutrobach!“
(Ščt. 15).

Šamječ.

Japofštolske pšchwihotowacž dobrech dnjom.

(1. Pētr. 3, 8—15.)

Šlōč (šlōč): Šy dha, o Žejn, to wōšlōžę žyle mi ššohnaj?

Žiwjenje šchwęčęęę cžernojta cšaję je drōha,
šo čęři bolofnej šupa tu tyčšęneho noba;
Wšchłate je šwōrio a pocžikčęęęę,
kiz jęho cžęžto doščę šrudži.

Težodla japofštōt podawa knješowu jemu
šwnečęęę, šo by tročšimym wuščęęęę štemu;
Njęčęęę je Njęčšto, ščtōž polščęęęę
Ša tročšat a t wōborje nišne:

Ženajtu mjes hodu mječje myšl, kječelivni budžje,
 E wutrobu kšmilni a pščečelni bratja ho hucučje
 W lubnojci Wpčj hebi stowakšeni!
 — Spodobne Bohu to budže.

Šaplačičj se šlōšču šlōščj ani šwarjenje ženje
 Se šwarom nještajda ho, doležj nještajcjenje,
 Špūž wadja ho, Kotičj šu kščečjjenjo,
 — Hrotnoščj to pščeč Bohom rēta!

Chječje-li žiwjenje lubowacj, dobre dny widžjč,
 — Zafyl šwōj pozimacj wutūčje a ludactwom hōdžjč;
 Wot kšeho ho Wobrocčje, kščečjjenjo,
 W dobrotce ja mērom hōučje!

Na prawdy puče a žadanje kēžbuje šwēru
 Knjes, lotyžj šchibajm j dopolnoje wuplačje mēru,
 E katež šu cji Mētili j kšroblošču šti;
 — Dobrym wam nještajdōžj ničo!

Pačj runjež prawdy bla hōdženi czerpili byhčje,
 So wam ho j kšwilemi bojašajm na šwēčje kšyčje,
 — Šbōžni wy kšje, Nihby ho nještajdujčje!
 — Šwječječe pak we hebi Knjesa! —

U.

Reformazija mjes Sserbami.

Kščečjjanstwo, lotrež my mjes Sserbami po jich wobroczenju j pohanstwa namakamy, bē we wjele kručach jeno šwonowne kščečjjanstwo. Zich wobroczerjo bēchu ho, kōž bē to tēdom wašnje, hūto doležj hōjom j tym potojili, hōžj ho Sserbo jeno kščečjč bādū a je rtom wuštachū, šo chēdja wēricz do trojeničkšeho Woha a wupulchčjč hōwoje stare pšchibōjstwo. Ša kšubchje rowučenje w kščečjjanstewj wērie starachje ho najmjeničij bžēl tchj, kiz na wobroczenju starych pohanskich Sserbow bžēlachu a to tēho bla niž, doležj ho je Sserbami derje doležj irēčjčej njemōžachū. Čōžj wobroczenja Sserbow je stromy Wlēmow bē pak tež hōjom ja žyłu kščečjjanstwu žyrtje we wšchelatim nastupanju hūbjeny čāš. Wšchelatje člowjstew wužby a člowjstew wustawiti bēchu ho do kščečjjanstewje žyrtwe kščjchčjale a wudawachu ho ša bōžjstew wustajenja. Tež knječelje tēhdom mjes kščečjjanstami hāmyni wušta njewēdomnoščj w bōžjich wēžach. Tēho bla ho žōdowacj njemōžjeny jo pola Sserbow žane čjstje kščečjjanstwu njēbē, a hōžj namakamy, šo tēhby, hēczenje ho kščečjjenjo mjenowachu, tola w duchownoščj wušta njewēdomnoščj mjes nini knječelje. Zich kščečjjanstwu wuštēlchje w tym, šo ho woni kščečjč bādū, hōwoje Bože domy wopytowachu, hōžjč ho jim mšcha jenož we lačkanstew rēčj bžerelchje a ho ja bžiw bdy žane heršte pēdowanie mēčelje, šo wēšte modlitwu po paczerjad špēwachu, ho we wēštach čāšach poščach a j čžjōdami k nēkotrym hōwatym mēštam cžachach, hōžjč bēdū dōžmōžijnaze šnamjenja hōwateje Marje wustajene. Tajkiz mēštnow bē w Sserbach wjazj, na pšchillab w Tuchorcu pola Sornjeho Wujēda, w Hōdžiju, w Šilozach pola Wubētež abt.

Zyle hīnal hu to, jalo bē Dr. Marcin Luther we Wittenbergu wustupil a tam šlawenje pšchēčiwō bludam tēhdomniščj kšchōlštewje žyrtwe pšchāčj a pēdowacj špawčal. To bē ho štalo wot 1517 hēm, j tajkim šlawym wustupjenjom Lutherowym šapōčja pak ho tež reformazija w kščečjjanstewj žyrtwi a Sserbio, kiz bēdū wot starcho čāšja hēm pōbōžny lub, njēbēchu pōšēdni, kiz jo tež hōwej pšchjjanstwachū. Wōheje pak dobu to Lutheraj a jēho wēčjēh wutroby Sserbow, jo Luther tak jara ja to bžēlchje, šo

ho lačkanstew rēčj wjazj pšchj Wōžich kšubach trēbacj njedyrhēlchje, ale rēčj, kiz bē lubej trojpmilwa. Tež w herškich žyrtwach knječelje tēhdom hīščje lačkanstew rēčj, a tēho bla bē tež najmjenje herškich duchownych heršte rēče doležj wēdomnych, pšchetož čji Sserbio, kiz ho w tamniščim čāšju na budyšim tačkanstewj abo w kšchtrje Frantziskanarjow w Budžjchjine na duchownstwo pšchjhotowachu, njēbōhachū ja wšchitje heršte žyrtwe. Wušta radoščj našta tēho bla mjes Sserbami, jalo jēdn jich duchownych, kiz bē rožjny Sserb, po pšchillabje Lutherowym hōjom w kēče 1520 pōčja Sserbam w herštel rēčj kšchjstowom čjstwu wučbju pēdowacj a tež hōwate wostajenje pod wōbōmaj šchaltatōmaj wudžēlčj, šchtož bē w čāšju prjedy reformazije šafasane. Tutōn pēni ewangeliki heršti duchowny bē Pawol Wošak w Wubētežach a Wubētežj hū tēhōbla tež prjinja heršta wōšaba, w lotrežj je ho reformazija pšchēčjchčjāla.

(Pšchjchōdne štōnczenje.)

Dwē njerunje kōstje.

(Štōnczenje.)

Nēto bžēlchje Zurij k druhaj kōstje, k Emmje. Mjes tym ho hōjom kšmēlchje, jalo wōn jējny domil dozpi. Emma runje pšchēd burjemj kōstje, a Zurij, wot njēne runje tak malo špōbnaty taž wot starčelje kotry, hōwoj pōjnu pšchēdnjēje.

Kak žyle hīnal Emma pōščchāžeho pšchjja! „Wōwle, mōj pšchēčelō“, wōna pšchēčelōnjewje rjētnj, jemu wuproščjny pjenjes šlēcjwšchj. „Tola“ — wōna potraželchje — „hōšpōba je daloto wot jow a je hōjom pōščje. Chječje-li ja lubo wjacj, byhčny my šami ja jemu nōž čjstje lēhwo ja waš mēli. Doležj je mojeho mužowj towarichj j hōwojmaj šarhjmaj šapucjwal a wy ho špawiti cžlowjč bōžj šbāčje, čhju wam lubjerada jēho kōžjo pšchēwostajēčj.“

Kak rady budžjchje ho Zurij hōjom nēto kōstje Emmje na wutrobu čjšjny, ale wōn ho wostajēčj. Emma wōbžjchje jēho do jstwy, kōtāž bē jara čjstja a pšchjstojenje naprawjena. Nēto tež jējny muž pšchjchje, kōstj bēlchje wo wyh j towarjom. Zurij bu k wječjeri pšchēpōščjny a wosthāb j nim bēlchje tak wutrobny, kōž by wōn šlaw hōwōjby bgl. Na to wōbželchje jēho kōwar bē wuštēle, ale čjstjete kōmōrti. Zurij bžatowajchje ho lubemu Bohu we hōwoj wječjerjnoj modlitwje niž jeno ja kštit na dženhūčjdm dnju, ale tež ja to, šo je jemu jēho druhj kotru jalo kšmilu žōnštū namakacj daf.

Zafō bēlchje wōn najajtra rano šnēdānje, jemu pšchōstajene, wuštj a ho na dalechje hōtowajchje, jemu Emma hīščchje pōamšti hōbu na pučj bā, a jalo Zurij pšchj bžēljenju hōwōj bžak a j dobom tež hōwōjwanje nad jēju dobročjžjwōščj wuprajowajchje, došta ho jemu wostmōwjenje, šo je to jemu šlāby wuras bžala, kōtāž štaj Bohu wōmōjaj, a Emma pōwēčāchje, šo ma w Wlēmžj dobroho bratra, kiz jīmaj tajšu mafu dobrotu bžchāčjtrōžnje šaruna.

Zurij wōtēdēčj. A nēkotre hōdžjny rēdowalchje wōšēbnj, j wōjagōrnyni šoframi naktāžemj dnjwōščjniščj wēščj wēščj. Wōš šasta pšchēd towarjowymy burjemj a wōšēbnje šbrāčjny žubnīč, kiz w nim hēdželchje, j njeho wustlōčj. Kōwar a jēho māršēlsta bžchjaj šhwatnje pšchēd burje šwōjaj; wōnoj njewēžjchjaj, šchto matoj hebi myšlčj, pšchetož wōnoj špōlnāčhaj w kšmēwajm mōdym mužū hōwojchje hantwjeršchjo šajy. Kšwīlčj ho tōnhamj na jēju hēsēčjnym hōwōjwanju pōšēlchje, potom wōn wuštalo: „Emma, njepōšnāčjchj ty wōprowōžje hōwojchjo bratra šažo?“

„Zurjo!“ šawjšta Emma, jemu do rutow padnywōjchj. „Wēlchje mi tola pšchj twōjim napōhlabžje pšchēžjo tak njēhō wostolo wutroby.“

Wōbaj hōwataj hebi wutrobniēje rucy šchāhēlchjaj; potom čjēhniščje Emma pod hōšlami wōšēla hōwojchjo bratra do domu.

„Dobriž tola rucje i hotije, mužo!“ wona wumola. „Kak budže
ho ta tež wjekeleč, hdyž tebe wuhlada, Surjo!“

„Moj hmoj ho hjom widzajol“, ton htuje rjetny. „„Scho? Wój staj ho widzajol?““ Emma je pobjiwanjom wošpjetowasche. „Tote hubanczo ho czi wujasni, hbyj wona pšchindže“, Jurij wotmowi. „Sarwaj ju jena, hwafo, ale njewošew tej moje mjeno!“

Sa nekotne mještichiny jo durje wotewridhu a kowar f Hertu
 jastupi. Se spodzjowanjom tež wona na woblicžo, jej wot wčerawa
 snate, hladasche. Surij mernje pšched nju stupi a džeje:
 „Broičerfski njedocžink wot wčerawšeho — twój bratr.“

Herta woblědny a so taf stróži, so dnyrbjesche so na stólz
 řndnyčž.

„Turjo“, wona wohańbjena fabletota, „buhajch tole wje-
dźala!“ Wona pak frutemu poroček njewurđže. „Njeběch čji je
tež dobroćiwonej čji je pchjěsluchnoječ šejzin?“ Turij wurwola
„Erma je nje pchjěsluchnoječ pchjijała a pola njeje budu ja i bydle-
njom.“ A tak ho sta.

Sunij povijedaške potom mo hvoim herbstuvje a dšeleidše jo fe hvoimaj kotvoraj; Herceje pak nōm sumnu motozahaj, taf vjele nehšje, ištah bē jej nōn fa prijedavohje lēta mot hvoimaj nufutovanohjo klat, a davi ju hvojeje norvej domitnje f iahozenju dšezgazeje mothladanije. Herta iština hvoj smilt a ho polepšidi; brate a hvoije pak bēdju na to iahjo hromadžje živi taz jena vutroba a jen dšija.

F.

Michelake f bliska a f daloka.

§ Wjezwacjidła. Wutora, 10. bżeń lutilja, pichinjeje f lubo-
 jnym kłócnicyj wjedrom nam jako po 19 letach lubja f lubo-
 jnym Gwistaw-Wdolfiffi wjwjeżeni. Lubojny f młody — je wchaf stłt
 lubojeje f asztaranie ewangellicki wtrybratrow f rosprowiejenju
 jedny tych młodych, ale też najżywojich stłtkow zyrwinijeje
 lubojeje — ho hnydom jżeni wjwjeżeniim hojczam, jako po hołdac
 wot bręrowych jelenych mejow szcinjenych, do Wojecho doma pichio-
 bżachy, f wiedzachy taż wrota taż Wożi dom te jelenymi f kwięto-
 nyimi pletwami f wężnymi hacz nanaizynichy f najbohachy piches
 pilnojez f lubojez wożabżinjeje młodym wuwychem. W 2 hobż,
 ho f kserbiei Wojeje kłuzioje jwonjejeje f cżah f 24 duchownymi
 f zyrwinicym pichiojeżeniowom, wjeżenju wot wyhołobotojnego
 f. wożabnego fararja Żakuba f tollatrow zyrwinje, f. barona
 f Wietinghoffi-Wiechja, ho do Wojecho doma wjwotaczenie hiołacie pod
 tynkami hioja powjanowome: Żelu, prędyh dżi. Duch Żeluchow,
 duch nutnojez f wjwjeżenju tejechej nec bohatej wjwjeżenijszej
 wożabdu, kotruz Wożi dom ledy wuwyżijejecz jamoż. Węchu wchaf
 wożabdu f wulla hyla wjwjeżenijsch hojcz f kuśobnych wożabom,
 hamo też f Wrułtje, wchitaj f wulliej lubojez ho jechli — też
 durbj ho rycezerfuklam bżakowacz, ho będu hwojim bżakoczernjam
 f lubożom f wjwjeżenijsch wiołobom dali. Duch bratrowiejeje lubojeje
 bżajeje pichiojeżenijsch Wożu kłuzio wot prędyh kłowom
 jamowoneho bżekłuchia: „Zwać, o luby Żeluso, twoju zyrje, twoje
 cżęło” hacz do wiołebnych: „Zion, f mozu ty f wernojez hłabaj
 ty, hłabaj ty” — njeh ho też jiołbnie na to pofalowajeje, ho
 mamy ho wofoto natchego Wożu ewangellicki zyrwi f wjwotae
 bężenje pschego f nowa wobronieć. § kłetti namotwjejeje f temu to
 wobmożowanoe hłowo: „Żedn wjwjeży bród je najch Wōh ham!”
 Wo jamownej wiołatnej Wożi kłuzioje, wot f. fararja Żakuba wo-
 ftaranej, prędawajeje f. faraf Domaichja f Wudestez na podbożku
 Łuf. 16, 20—22 a bżajeje: Majdji wtrybratrow f rosprowiejenju
 eż jebny Łazarus: 1. hudyżi taż Łazarus piches hwoje duchomne

nulj, 2. bobračji taž Lazarus pides tu juhtestonnu mäs a krafnost
najejeje evangelsjeje weter, 3. šmitnoscj žabado taž Lazarus. Na
juate imajo Lazarowe w pščitunjanju so šolajo šwedejšest
predat i nowa štut Gustav-Adolfleshe towaštwa do jasnhego
šweda staji. S mitny, wutrobnost a šahorjazny wšchjonn nuly
wonach w rozšpordženju to našupanju Wožij domow a hamo
mštnow ja šhowanje lubyh jemcjetyh polajowawše, taž na dar
Wožeho šwiateho pišma a poklad čijšjeje evangelsjeje weter. S boba-
čeho poklada šwiohego našhonenja šobu podawaio w pidesjo jenaf
mšnjanj žiwim duhu rečo, wožadu to njepšdetorhjeneci štubofej
nutnoscj bžerždeje. Bhočaje i duchownim šukom i nowo žohno-
wa so šščnčeneje šwiohoci f. fararja Ršdy-Wuđyhego wožada
Woji dom wopušdeji, jaf bžafa wopor 486 hr. ššabujio.

Němſka Wojsa ſtůjba ſo w 4 hođjznach ſawceja a bu wuſbeňgowa ſaž piſchce pſchitomnolcz j. tajneho zyrkowniſhego rabčjeſela Mierica j Wudyſchina, piſchdeňgich najdeſhego wobocneho Guſtawo-Abolſſſſſſhego Wudyſhego towaſtwa, kiž tež ſlůncznu ſiturgiju dzeržejeſhe, hođyž bečſhe jawodnu Wojsu ſtůjbu woňabny j. ſara: mē, tat piſches to, ſo bečſhe jiwieđeňſſſſe přewodnaw j. wuſyſchſi konſtitutoralni rabčjeſel, ſurjerendow D. Dibelius j Dražďhan na ſo wſaſ, kiž je j dobow j piſchdeňgowa Dražďhanſhego ſtůnowe towaſtwa. Piſchde jara boňatym piſchpōſkuchawſtww D. Dibelius j wulſej wozu rē-čjeſhe, žiwe wobroſy j bialpory (roſpřibjeňjenja) piſchde woczi a duſchdu ſtajejo wutroby je ſkujatym pmenjenjom ſahorjowajeſhe, to diwoje wuſbeňgijo, ſo je Guſtawo-Abolſſſſſſi ſtaſt Wozi ſtaſt a nam ſamymu j žohnowanju daty. Wo ſtůwacz texta Rom. 13, 12 woňadže piſchi- wota: Nōž ſo minje, dſeſi ſaſwita; o ſaſje dſjuty Wože w roſ- přibjeňju! 1. nēſt přerjz je wſchje ſtůkroſowajo — buđžmy ſtůfomne dſeſci Wože! 2. nēſt čſim horliwſchjo do ſtůjby ja werybeatow — buđžmy ſkēmni ſobubžječakjerjo nacheſho Woſa. Přerēdowje ſkweđeňenje ja nadſjiju a ſtůkrowanje je ſežepřſtrowiſču a modlenjom teſho runja wutroby moňaje ſapſjitiwju a ſemſheſerjo ſaſbo wo- poſaſachu, iſtožy přerēat na tōwzu dſeſci: Nacheſhe wopory ſu dſel nacheſhe Wožeye ſtůjby. Piſchi wuſchodže 352 čſinowow ſa ſpēchō- wanje ſkujateje wēzu do ſchſchſtſchjo ſladowachu.

Špdyž běchu wjećeŝorne ŝeŝa ho ŝewite a ŝiwjebeŝi woblamkujemy, wutrobne wjeŝele ŝa doŝonienje ŝiwjebeŝenja pŝesne wjele wutrobno cŝeŝnjenje: dŝaŝ ŝa ŝpŝozimne pŝichŝotowanje aŝtwiŝniewem pŝybeŝtejeŝtŝu, woeŝbeje ŝeho woeŝbeŝerje ŝ. ŝararjeŝ ŝaŝubej, ŝa pŝobeŝe woeze porjeŝeŝenje mŝobŝenje woeŝbeje teŝ ŝjeŝmacŝyŝiŝtŝem muŝŝtemu ŝpewatŝtŝem towatŝtŝu, ŝotŝeŝ wot wjaŝy ŝniewom wueŝerjow podpŝerane na woeŝemaj Bŝoŝimaj ŝŝuŝbomaj rŝamj ŝpew: „ŝŝn ŝniew, paŝtyŝ mŝj“ rjenje ŝ natmawjenju wŝkŝuŝarjow pŝeŝednjoŝadowaŝeŝe pod woeŝenjom ŝ. ŝantora ŝaŝida. Dŝaŝ pŝeŝebe wjeŝem temu, ŝiŝ wueŝerjow woeŝbŝaŝa a wotewerja, ho ruŝy ŝlabe: wachŝy ŝ wueŝej woeponowoeŝy — beŝchu wŝeŝaŝ wŝŝo ho hromŝbeŝe 1338 hriwnom, 838 ŝ ŝolŝetŝy a 500 hriwnom jaŝto woeŝebitŝy dar nadobnje ŝiwŝenŝeŝe ŝniewa — woeponowane, dŝaŝ jemu ŝa nowe poŝpŝlenje ŝ ŝiwatemu ŝtueŝt! ŝaŝ ŝadowane, ŝo naŝeŝe lube dobre ŝerbiŝte woeŝady, te lubowatŝi ŝiwŝeŝeŝe ŝiwatŝeŝe miŝionŝteŝo ŝtueŝa, ŝu teŝ ŝutemu nuŝnemu nowiŝenju ŝiwŝeŝe ŝerŝenjenje a ŝiwŝu wueŝŝŝeŝe pŝichŝowoeŝeŝe. ŝŝn ŝniew dŝyŝy ŝu dale pŝiŝpŝorjeŝeŝe we wŝeŝeŝy woeŝadach. ŝŝn ŝniew dŝyŝy we roŝpŝrŝeŝenju jaŝto ŝŝn dobŝy paŝtyŝ ŝam te ŝiwŝenje pŝyŝeŝeŝe a to ŝlabe poŝŝiŝneŝe.

Porzedzenia: W cz. 27 pisched tydżenjom je i sħerluſcha na str. 108 w pischedpoħlednjej iħtuczyzy i poħlednjenje rjadſi we wjetſhej polozy naskada jenicħte e wupadħo; rħcacħ mjenujzy tam dħrbi: (miħ w tebi, ale) **we tebi atħ.**

staremu człowiekiej! Na kładz i nim, nads do rowa a do
 smierce! Ty pak dyrbich pśchi tutym wojowanju zgle
 dżeto czinić. Pśchetoż stary człowiek w tebi truce bezdi
 kōz śchtom i wjele forjenje a toruśchami. Zo niczo
 njepomha, hdyż ty tutemu śchtomej hafojy wotrubaśch;
 nowe naroſtu. Zo niczo njepomha, hdyż tōn śchtom wotr-
 rēżeśch; i forjenjow nowe żywjenje wurōſze. Chześch ty
 stareho człowieka morić, dyrbich pśchi forjenjadz ſapoczeż
 a wiſcho won ſmutorhac a ſanicież, hacz by jemu smiercz
 pśchihotował.

Zola naſcha kſchczeniſza nam hiſchcże bruchi nadawł
 poſtaji. Hdyż bēſche tōn knieſ iſi dny w rowje poleżał,
 ſpōdzimje nowe żywjenje iſchadza. Zutrowne kłōnzo nad
 wotwurjenym rowom ſo hwećeſche, a tōn knieſ i nowemu
 żywjenju i njeſo dżēſche. Ssmiercz wjazny nad nim knieje
 njemōzeſche. Khygſtuſ, wot mornych ſbudżeny, wjazny nje-
 wumrje. Wōn na prawicy njebieſkeho Wōtza trōnuje.
 Wōn je żywy a kniezi wot wēcznoſcie hacz do wēcznoſcie. —
 Też na naſch cziđi pjałt dyrb i jutrowne ranie iſchadzeć.
 Zutrowne kłōnzo dze iſchadzeć a nutehwećeż do naſcheho
 mornego ſwēta. Zo ſo pśche wodowu kupel ſwiateje
 kſchczeniſz ſawa. Hizo naturſta woda ma mōz, toteż
 wobnuwja a wōzjwja. Szwadnjena roſtlina ſo pśche
 wodu woczerſtwa a padnjene łopjena ſo ſaſo ſbēhaju.
 Sawutlenny puczować ſo i wodu wōkſchewja a ſtroſchtny
 dale troczi. Wjele wjazny woda kſchczeniſz ſtutuje. My
 pśche njy nowe mozy dobywamy. My ſtawamy i procha
 ſmiercz a putow hrēcha. My pſchindżemy i żywjenju we
 wērze, tał ſo ſo i wutrowo, duſchu a myſlemi i temu
 kniejej dżerjimy a i jecho polnoſcie hnadu ſa hnadu czerpamy.
 My pſchindżemy i żywjenju w Boju, w kotrymż je hēbieżiwōjeż
 ſtawana. My pſchindżemy i żywjenju w ſwētle; nōz je ſaſchta,
 džen pak je ſo pſchibizji. My pſchindżemy i żywjenju w duchu,
 Wōzi Duch naſ wōdži. S jennym ſłowom: my pſchindżemy
 i nowemu żywjenju, ſtare je ſaſchto, hlei, wiſchito je ſo nowe
 ſczimio. Krahne je, hdyż w nalecžu Wōza ſtwōrba wotucja,
 hdyż wchudje, hdyż je ſmiercz kniejeła, ſo nowe żywjenje hēba,
 hdyż hōla a kuli ſo ſelenja a tēżjo, a ptaćci ſo i njebieſkam
 poſbēhuja a ſpewaju. Ale krahniſcho hiſchcże je, hdyż
 duchowne nalecže pſchindze, hdyż ſmiercz cżēlneje ſechernōſze
 a żadoſcje cżēta, hdyż ſwiate myſle w naſ ſo ſelenja
 a pobożne ſchodjenje tēżje a bōżjne ſwatołōbne ſhērluſche ſa
 hnadu wumōwienia i njebieſkam kłincza. Taſte żywjenje nam
 wiſchitkim tōn hnadny Wōh wobradzi! Samjei.

M. H.

Szwjata kſchczeniſza — „kupel nowego narodzenia a wonowjenja ſwiatego Ducha.“

(Romk. 6, 3—11.)

Hōſe (3): Za dny hynaciz ſtali Wōje.
 Kſchczeniſza kupel narodzenia
 W Khygſtuſu je nowe;
 Eſtał je ſpōczal wonowjenja
 Sō pśche Ducha ſwiatego
 W kōzdm kſchczeniſm do Sōbōznika;
 S nim bu kſchczeniſz ſwajajny,
 S ſmiercz dżē wunwatu,
 So ma dale Wumōznika,
 Kiz je jecho wuſupit
 Eſej a krahnje wobhnadził. —

Se ſmiercz je do żywjenja
 Pśche ſmiercz ſwoju pśchēhadził
 Jeſus naſ a wumōwienia
 Dżēl nam kſchczeniſm poſkizil.
 Doleſ, na jecho ſmiercz kſchczeni,
 S nim my poſchēbani ſmy
 Do ſmiercz we kſchczeniſz,
 Dyrbimy, i nim ſjebnoczeni,
 Kchodziec w nowym żywjenju,
 Kiz nam daci pśche kſchczeniſz.

Hdyż, do njeſo ſaſchczeniſmi,
 Runi jemu w ſmiercz ſmy,
 W horjeſtaczu wobnowjeni
 Som! też runi budżemy;
 So je kſchczeniſm, wōtem,
 Cżlowieł i nim naſch ſtożemy
 Pśche brēch, nēt pak ſpōdzimje
 A żywjenju, ſo nowi dżemy
 Pśche ſwēt i herbtwu krahnemu,
 Kiz nam ſtęzi i miłōſcju.

Wot hrēcha ſmy wuſprawojeni,
 Ssmym-li i kniejom wumrjei;
 Do żywjenja pſchēhadzeni
 S nim ſmy ſmiercz ſczinjeni;
 ſaſo Wōje doſtanjemy
 Dżēci prawo i njebieſkam,
 A njelaſchodnym wjeſelam,
 Kōtrec junu herbjemy,
 Hdyż po cżahnym wumrjeću
 Bōdżemy w dom i żywjenju.

Kaž je Khygſtuſ, wubudżeny
 S mornych, żywy we njechu,
 So je ſmiercz wumjedżeny
 Kchodzi w krahnym żywjenju,
 — Tał, je ſmiercz wumōzieni,
 We nim Wōzu żywi ſmy
 Tcho wobhnadzeni my;
 — A herbtwu ſwajacz wuſwołeni
 Dżimy żywi i Jeſuſom
 A wēcznemu my herbtwu w dom! —

U.

Spewajcże temu knieje.

„Kſchczeniſzianſki choral kuſtanſtu mōz w hēbi taji, mōz, toteż
 wutrowy dobywa a do njeſio ſbēha“, je nēchto pjałt. Kjaſta
 radoſeć nad ſpēwanjom w ſtarej zyrthwi kſchczeniſche, i tcho wiđimy,
 hdyż Hieronymus piſche: „Hdyż žane pjalmy njeſu, tam kniezi
 mjelczeni. Hdyż pak ſu wone ſnate, tam wotroć ſo, hdyżkuli
 chzech — ty hlyſchich bura, ja pchōm krocžego, halleluja
 ſpewacz, žynjejał, totekremż ſo wōt i cżota lije, poſchynuje ſo
 w pjalmach a winiżat ſpēna nēchto wot Davida“.

„Echto je rjenſche dżyſi pjaln!“ wumōla zyrthwiſki wōt
 Ambroſius, kiz bēſje i chryſtim wjeđitōm najwjozoricich ſtarych
 zyrthwiſkich kłōſow. Tcho ſwatołōpēw, ſławne tedeum „Cze, Wōzo,
 ſwatołimny“ ma ſwoje ſtawiny. Wōno bēſje Khorle Wulſcho
 kłōnowaſki ſpēw; ſhurwjećej Zanej Wjēdricej; Eſaſtemu bu to-
 hmo pjałt jecho wōzjenju i jaſtwa, ewangelija dla poćetpjeneho,
 wōt dżatownego ludu ſanjebene; Wjēdrich Wulſki da jo po wob-
 janhjenju Kūbertsburgiſkeho mēra w Charlottenburgiſkej zyrthwi

spiewać a podaje pśchi pośluchanju na njo, hłuboko śajaty, i horzami dźałownymi hłusłami pśchdź Wschodhomónstwu na swojej kolonii. Kćenje dwaj lutherfaj martarcej w Brünjelu na i dźećprowozu janješešćoty, a nańch Luthar ho byto i tymle dobywacškim pśewoim trochłomacše, kotrny jemu „czerta, starość a trudne myśle“ ja- cęjrowašće.

Š tuteho stareho tebeuma je nowe wurostće, nańche zyle do luda jaćijchczane „Mjesh Wožu dźatuje ho wutroba mjeshć ludzi“, kotrnej je wot tego czaša, jo bu na Leuthenskim bitwischću wot jeneho wojata janjenje, nańch hwojeczeński pśew pśchi kóždej ina- mjenjei hwojatochńośći.

F.

Reformazija mjes Sserbami.

(Štónćenje.)

Sako bęchu ewangelšy wječchojo a krajne slawo w lěće 1530 ja hwoje ewangelšy wěrowuśnacše śawnje w Augsburgu pśchdź hęžorom a zghym hwoim muźšy wustupiti, dha reformoźšču ho tež herbste wošady, ho czim dale, czim bóle ja reformoźšču wupra- jecę. Wulki sódńotń cjinjadu pať jim pśchi tym jich dotalni fa- rarijo, kiž, doleć herbšy njemóžšču abo tola předomacę njechacu, tež ničo zo reformaziji wjedęć nocyghu. Ale doleć ho tutej teħom czim dale, czim wozaj wutrobom pśichęłicę šapocza, a doleć bę ja nju tež wjetichđi dęł kniejšnowo, kiž męjachu herbste jary wošadźowacę, dha dotalnym katolškim fararjam jich wje- cjenje pśchęćšio reformaziji ničo njepomóšće, woni buchu nwo- wani, pať ho reformaziji pśchęamnyć, pať hwoje jary wopuśchęć. Nič wjele cjinješe to pobjeńšće, a doleć na to na herbšich du- chownych pobrachowacše, dha bu na jich město tón a tamny Šerbo ša duchowneho poštajeny, hdyž tež njebę na žanej wyhófej šculi pobyt, ale męjchęje jenož dobre hęłchęjanšle pójnacę a móžchęje herbste Wože pśchęć nękal wošłaracę. Š teho pśichęńdę, jo mjes herbšiki duchownymi, kiž buchu w czašu reformazije na herbste jary powołani, tať wjele toľch namaľamy, kiž bęchu prędu šculšy wuśerjo, hęžetario, pširajo abo tež rjemęńčimjy byli. Męřetor pśichładny do dale dopoľajaja. Přjedawošči šculski wučęć bęchę był: Pęřter Bjerch, wot 1555 hęm přeni ewangelški duchowny w Warće. Domašć Čžerniř, wot 1546 přeni ewangelški du- chowny w Dubzu, Ambrosius Čžorny i Wožerę, wot 1570 kapłan w Kęłizach, Bartram Pawolić i Kulowa, wot 1554 duchowny w Křejebi, Pęřter Krewz (Křičij) i Čžodžija, wot 1569 duchowny we Wjelećejnje a druhy. Męžetario abo tež hwońzy a hi- najšči niźšči hęłšomnižy pśchi Wožich hęłbach bęchu předy, hač buchu ja duchownymi powołani, byli: Pęřter Sutorius (Schęw) i Mužakowa, wot 1540 duchowny w Křejebi, Winzenz Müller (Włyn) i Wšpörtar, wot 1545 duchowny w Křichędowje, Bar- troum Ćorišć i Wožerę, wot 1546 duchowny w Kholmje, a jędyn, kotrehož mjeno dale snate njeje a kiž bę wot lęta 1552 duchowny w Męřowalbę. Dale bu we Wulšim Wotowje 1540 přeni ewangelški duchowny jędyn męžčjan i Kušłanda, Marćin Rič, teho runja w Kholmje 1539 jędyn rodný snjes a tožuchat i Ćřobót, Wšpörtar Rižę, a w Ćřibęľu 1550 jędyn męžčjanšči pšikat i Wšpörtar, i mjenom Šalub Čžęšļa. W Ščpřejačch bę přeni ewangelški duchowny, hač ho powjeba, fowat je wšh, kiž wšchędny dęł hwoju fowatnju lařara a njęžęlu a hwojate bny w Wožim domje ludžom Wože hwojate fłowo po móžnošči wuśłado- wacše. Tęho runja bę tež w Ćřodžichędu přeni ewangelški předat fowat i Warta, kiž ho pśchi kóždej njedęłšej Wožej pśchęć, hwoju hęamjnu hłobolšć jaćuwacšči, wot to męłchęje, ho by Wóh luby Kęjes tola bórny na jęho měřio dořtojnićchę předbara do hwojeje winizy pobjat.

Š teho wšchęje je męžčęć, tať hęubjenje hę hębi nańchi fari-

herbšy wótozjo pomhacę dyrbjeći, hdyž čhęchju w czašu reformazije cęřity ewangelšim Křęřtšłowu w macęřnej rěči předomany męč. Šakle wot lęta 1570 pšchęwobrocžicu ho tajfe njelubnje wobję- jęnja mjes Šserbami i lępčęmju, jať wozaj Šserbowo na męřo- řich šchulach w Ćipřu a we Wittenbergu šchładowacę šapocza. Naj- pobjeńšćija wošada, w kotrnej je jo reformazija ślała, bę Ćuřčkanša, hdyž męjachu hęchęje w lęće 1675 katolškeho iarara. Šato bę ho napořęľbu tež tuta wošada ja reformaziju wuprajła, wotacu hęno cęi Šserbojo katolšy, kiž woľoko śłohčija Martineje Ćmęřdy hębł a wot tuteho wotwihujaja. Tam namaľaja ho hęchęje dęňę- nišči dęł nęłotre katolške zřetwje, w kotrnyč pať ho tež nęłto šloro jęnož herbšy předyje. Męřena tutyh herbšich katolšich wo- šadow hę: Kulow, Raľbiz, Křčřęćiz, Męřčęľčiz, Wotrow. K nim na ho pśchędacę hęchęje Radwot a herbša katolška wošada w Wubjichęje. Wšchęte druhe wošady w horych a bęlnych Ku- žizach hę ewangelše.

Š dobreho stareho czaša.

Hódny fariř we Wuppertalu, Šan Abraham Strauß, raš jęneho wowčęřja wěrowacše. Wón šapocza wo krańońčiji pafuř- řtwa rěčęć a wopřowacše patriarchow, potom Ćala Dawita a šłonćenje hębe hamcho, doleć bęchę dęł wón tež pafęř, kollega namoženje, a wuřwalowacše hwoje pafęřtšio wuľghędęje. „Męřto maľch, luby kollega, wozaj wozaj wš hwojim ślaľe, ko- trnyč dyrbšich berje wobaratowacę a tež dęčęľ. Twoje druhe wozaj hęľchęje čłowjekam; šhaby ho žana i nič pśchę twoju winu, dyrbšich ju šapacšicę, Wšchęľ-li twojeje žony dęřchja pśchę twoju winu šhubyena, budę ju tón Kęjes i twojeju rukow žadacę. Ša ho kiž wjęřęlu, jo hę ho ty pafęřtšio pśchęwobrocžić a naľch po taktim czaša doľę, śęľaby hwojejo ślaľa na polu čitacę i i bęľšiju doľny wošlad męč. Ty dře ho hęchęć berje dopomnić węľch, kať křake bęchę cęi wutńjenje na pačęřšę wuľchęje, nęłto móžęľ to derje naćhwatacę.

Hdyž Dawit śęľaby hwojejo ślaľa śęľęchę, jemu czaš wosľndty njebę, a ja hębi myřľu, jo je wón teħdy hęto, hwoju tafčęć i wacęľšćija wuľghęwšchę, tajfe pľalny pęřnik, kať n. pšch. 23. Šnajoľch jón? dha mi jón prať!“ Šęřęřnjęny nawoženja jón njemóžchęje a dořta teħobla po wěrowanju nadawt, jo ma jón pśchi bęľšichjem řemčichthębo duchownemu wuśpęwacę. Šo pať wón potom wuľńjenje dořanja.

F.

Kubolšć dobywa.

Še šbęřki Š. Paulřena: „Pobawo i Wožeho kraleřtwa“.

(Šęřęřšęć — n.)

„Naj, snjes duchowny, hęm, dęľ budž Wožu! i hęjerczi ho- towu. Moje zyle žiwjenje je, tať węľčęje, wotemčęwanje wšlo, a t Wožu ho nabęřjam, jo nęłto žiwjenje jo šapocžina. Ale, śchto i mojim hęnom budę? Wš węľčęje, jo dobre dary ma, ale hdyž nęłto wozčij šandęľu, a ničto ho wo njęho njęłara, męřena tele dobre dary hęho runje tať derje na njęľšomju wuľč jańwęľę, kať ho nabęřjam, jo dyrbjale jęho t dęľu na winizy Wožej wu- řhmanjęć. Wš, moje wobohę dęčęć jo po mojej hęjerczi wšchāt zyle wopuľchęćene, ľęzi tola tež moja hęřerna mańbęľša hęjo doľgo w rowje. Šawęť je wšchāt tať hęmny, hdyž hę wutrobty, kiž hębu- řęľneje i wopuľchęćęntym jaćuwajajo —, tať na hęjercz Ćřory wu- čęľ Ćęinęm řęřchomčajo hwoju wutrobu pśchd hwojim duchownym wuľřpowaćše, kotrny pśchd jęho tožom hęčęľchę. Wón bęchę woprawnoć řęřęntę, ja hwojich wuľomozow ho woprowozaj wuľčęć był. Męřto bęchę jęho wuľřęćę jo njępranobę rěčę, — pśchęťož hač najľęřchę ľęta ho hęľe wo hęjerczi šapocžinaju, — jaľubjaja

Zř

fytorość nadpadyła, fotraż runię mjes wuczerjemi taf mnoſhe wopory ſada. Szwjōz jecho wōdſeje, dyrbjeſje hebi prajje, io ſonj nihdy ſadenu bycz njemōdſje. Tōn Knjes bōſje jemu hōlczega wotrabjō, fotraż nēt ſofoło 10 lēt ſtary bōſje, a ſtarość wo pchjchob teholo hōlza jemu doſj czeſta na buſhji leſjeſje.

„Wſchjdu wajuſu ſtarość cziſnje na njeho: pchetoż wōn ſo ja waſ ſtara“, duchowny jemu wotmołwi. „Tōn Wōb, fotraż ję wudowom a ſyrotam je ſkōtjom, je hjiſje żyw a ſwojich lubych njemowpuchjō!“

„To wēm a i tym troſchjtuju ſo teſ, njes duchowny, ale tola bohuſz! njemōż hjes ſtarolej bycz, ſaſ huſto hebi teſ praju, io njeprawa je. Szym to ſwojemu Knjejſi hōj czaſto utorſi, a tola nochje wōbha wotraba wōczjchujō.“ „Aſ, haj“, duchowny bōſje, „mōj luby ſeinjeno, to runje wſchaj je nēchto czeſje na najſhm hſchjcljſjōnſhm ſwujenju, io dżemy wōchj pchego tał pohromadnje mēricz, ale bojimj ſo abo i najmjnēſha ſo pchj ſiſcienje ſkōtowo-ſczi ſombjzju ſwoju wēm wopofaſaj a woprawdžjcz. Luby bratſje, dyrbimj ſchjſhujej ſo runje na ſōdju pad dōwēricz, a wy mōżecje to woprawdžj teſ w tymle podje cziſnēcz, pchetoż wajſchoje hynja ja ſobu wōimiu a dżu, ſaſ wjele io mojej mozy ſteji, wpatcz, ſo bych jecho ja duſhchno a waſhnoe hſchjcljſha wocjajōm!“

„Wē, njes duchowny“, wuczeſ i najwjeſchdm napinanjom hwojeho ſkabejo hōbha ſawoła, „to wy njedyrbje a njemōdžecje, pchetoż wy ſam macje 5 bžjczj, a wajſje mēſto teſ wuſte njeje. Wē, wy teſe mi ſōdju czaſ ſwerny bjaſchjapawj a pchjczel bycz; ale to tola pjdje daſto bōſha! To pchjczel njemōż!“

„Wy dreje budžecje to dyrbječ, luby ſeinjeno, pchetoż wajſchoje ſita hjiſchje dženſha hōbu wōimiu.“

„Ale, njes duchowny, wajſha mandželſta . . .“

„Budžje pchjchjōdne jecho macj. Wēz je wucjzjiena, a mamoj nētō hjiſchje wo drugim porēczjcz. Wo tym ſo dale wōazy njerečj“. Wotom ſtaj wōnaz dwaj hjiſchje wjele mjes ſobu wo wuſhm drōhowanju rēczajō, fotrež dyrbjeſje wuczeſ naſtupicj, a wo wuſhm wōczach, ſiſz bōrny wōdžecj budžje. Słōnczjnie bžlenje pchjchjō. ſkito bu ſawoſtam. Nan jemu wōbej ruzj napjdchjōwo wupchjſtrewjōwſj bžleſje: „Wōj hynja, twōj nan dže nētō wotrōczowāč j swojemu Knjejſi a Sōbōznjcz!“

„Namo, wōſtān pola mje, wōſtān pola mje! hžje dyrbju ja?“

„Wōj hynja, ja to je ſo Sōbōznj poſtarał.“ Za njemōžu pola tebie wōſtačj, bychjō to runje dżyſ, a ty njemōdžjch teſ ſo mnu hjič, runjcz ſo nadžijam, ſo ja mnu pchjchjōwſj; ale hlaj, Knjes Zejuſ je ſo hžjo ſa tebie ſtarał! Knjes duchowny dżje tebie ſobu do hwojeho doma wiačj a tebi mēſto nana bycz. Sa tajſu luboſj njemōdžjcz ſo jemu wopravdžje ženje doſj dżawoſacz. A nētō ſandaj mi ruſu na to, ſo nochjczel, ſaſ doſho żyw ſy, to nihdy ſapomnicz, ſjchtoſ njes duchowny a jecho njenj mandželſta na tebi cziſtaja, a ſo dżyſel, ſaſ doſho żyw budžjcz, ſo prōgawočj, jmaj je ſtattom wopofaſajcz, ſo njejſy tajſje luboſje žyſe njchōdm, ale ſo ſy i wotrōbi dżawoſacz!“

Hōlczjcz bliſalaje: „Haj, nana, haj, wēſje!“ „ſkito!“ wuczeſ je ſkabyu hōſkom pocracōwōſaje, „ſym czi poſledni czaſ wōſheje na wotrōbi ſkabl, ſchto cziſnēcz dyrbjchj, ſo ję ſbojownje żyw był a ſbōznje wunwjeł. Wlman nētō teſ ani cžaſa ani mozy wōazy cze dže napominacz. Wōſtān ſwojemu Sōbōznjcz ſwerny, a hžyč je ſi tomatčjōjo wabja, jich njepōchudaj! Wſchje wſchjcm poſ hebi ſpomjatuj: „S mērom ſtejecj rēla wōrōcō ſtupacz! Njēmēt wſchaj ženje, io nētō hſchjcljſjōnſti doſcz ſy. Szwjōm, fotraż wōazy njerečje, je ja ſeferu ſrowy. Wūz pchego do prēbta a nētō, mōj hynja, poſlednje wōſchjjenje!“ Nan ſo poſchjzjōwſj a i napinanjom wſchjcz mōzow hynje ruzj na hōrowu napōtōwſjōwſj

bžleſje: „Tōn Knjes poſchjzjōwſj twōj nutſchōd a wōnſchōd wot nētā hacj do wēczjnoſje! Tcho hynjaty jandžel cze pchjowōbje, ſo cje ſoſho namafam na ſbōznje wēczjnoſje. ſamjeſ, io Zejuſowny mjenje! ſamjeſ.“

Nam wōſtānjeny ſo do ſaſtōfow hynje; hōlczjcz i hōſkom ſaſoſchjcljcz: „Namo, mōj dobery nano!“ Tu duchowny wucze- rjowu ruſu ſapchjzjōwſj bžleſje: Wōjemie! Wotom hōlczjcz ſa ruſu pchjſhm. Hžyč io durjad ſtejeſje, hōlczjcz hjiſchje hſchjcljcz, ſaſ nan wōſtaſje: „Wōjemie, mōj ſkōdſi lubuſchjō!“ ſkito ſo wotrōczowſjch poſlabny hjiſchje juntōcz ſo wōbiedza mē- jageho, potom ſo durje je ſady hynja ſačjnimu. Wōſledni roſ bēſje do wōbiedza žimewo nana poſlabat. Nēſtore dny poſbžjchjo ſo wot rowa lubowanego nana na ruzj duchownego na ſaru wrōczjōwſj — nētō ſamutſki na hwičje ſtejeſje. Wēſche nētō žyſe wōhycowczjē. *

(Wſchjchōdnje dale.)

Wſchelake i bliſka a ſ daloka.

W Łupoj i wo bliſchdm cžaſu i twarom ſary ſapoczujē. ſačj dotal je tam duchowny w ſtarej macj ſchbi budjicj dyrbjch. Duž je wuſta potrieſnōſjcz, ſo ſo tam nētō teſ jara natuari. To je ſo pchjcz to mōžne ſchjzito, ſo je Guſtaw Adolſſe towaſtowo hērdōi pchjzjōwſiſko a toſſitōrſtowo i twarē; pobjery dāto. S twarom ſo wo auguſche ſapoczujē.

Nowy ſchjſtſi ſaſon, fotraż ſchulſte wōſtejnōſje wo žyſej Wruſſej ſarjadowje, je nētō dōwruſdjeny a wot ſejna pchjzjōwſt. Satoſ je pchj wſchjclaforych wōſtejnōſjczach we wſchjclach pro- wjzach Wruſſje wjele wōbječjōwſje cziſit. Duž je pchjchjōwſcz, ſo je doſhe bžlō nētō teſ pōbda pchjzjōwſjcz.

Wot 1. auguſta ſo na jēdne ſcharty na ſeſejniz dāwł poſoži. Wot tyčj, ſiſz ſo wo 4. ſlajſy wjeſu, ſo dāwł njēczda. W drubich ſlaſſad ma ſo dāwł pčacjcz, ſiſz porno doſofoſczj wjeſjy roſje.

S ſkacz. Daliſje powjeſje i liſta je San Franziſko. Wō žwjenje je pchj ſemjerjenu nēbžje 1000 ludj pchjchjō. W nowinacz je ſo wjele wōazy pſiſto. Wſjazy paſ jich byſto njeje. Wopaczjna powjeſje je i tym naſtalo, ſo je jich po ſemjerjenu wjele i mēſta czeſto a ſo ju ſo czi ſumjije do mownych ličjli.

Hžyč je ſo wōſen roſſchjczjcz, ſu wōbydlerjo ſwoju nadobu i tym wuſchowacz ſyſtali, ſu wuſſje ſoſry na prōbnyom blaſu do pēſta do jemje ſoſjebali. Toſa wuſſje bžl njebēſje ſo hluſto doſcz ſarjz a teho dla ſu ſo nēſtore žyſe, nēſtore poſ pchjcz wuſtu horjotu ſpalite. Wō natutowatnjacz ſo najprjedy prajjeſje, doſelž ſu wſchjſte jara czeſjebali, ſo budja pchj ſpoczajku jenož 25 procentow wupkacjcz. Ale wone ſu hjiſom 3 upōbjele ſoſo wōczjjenje a wſchjſto wupkacjczja. Wē wſchjcz ſōnzach ſo hjiſom hōbu ſhēto twari. Szwjōz je wuczeny czeſha, mōže tam nētō nēchjō hōbne ſaſkuzjcz, pchetoż czeſha ſaſkuzj wōb wōczjē 36 doſarow. To wucjzjē 600 hriſnowo ſa mēſaz. W ty ſhwiſu 6000 czeſhewo wo mēſje dōbja a wōazy bačj 20000 drubich twaſſiſchj dżawoſcjewo. Spaliſto je ſo 5½, ſuabratſkometrom. Sa nēſtore lēta budžje wſchjſto ſaſho, ſaſjcz je byſto. Nam, hžjcz je ſo droha ſaſhpyta, dāwno ſaſho elektriſche ſeſejnizj jēbžja.

* Toſa ſumj poſtup wōwjedaničſka hžjo wſchjcljczjti. Duž poſtawjōwſj ſo wōczjōm!“

„Pombaj Wōb“ njeje jenož pola njefow duchownych, ale teſ we wſchjczach pchj- dawatnjach „Sērb. Nowin“ na wſchach a wo Wubjchjnie doſtač. Na ſchtwōrčj lēta pčacj wōn 40 np., jenotliwje cziſjla ſo ſa 4 np. pchjclawaju.

Sy-li spěwał,
Pilnje dźelał,
Strowja će
Swójby statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróny
Napój móyny
Lubość ma;
Bóh pak swérny
Przez spaš móyny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje dźelaš
Wědné dny;
Džeń pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoću ty.

Z njebies mana
Njech či khmana
Žiwnoś je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Šerbske njedźelske łopjena.

Wudawa šo łóžbu hobotu w Šmolerjez knihciznjcžetni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu přichedplatu 40 up. došćak.

7. njedźela po šwjatej Trojizny.

1. Pětr. 2, 5—10.

Do lažkeho wulkeho a wažneho powołanja je tón Knjes hwojich škěpcizjanow powolał! Wy dopominamy šo na jeho krańsoč, hdyž Pětrowe słowo hebi rospominamy: Wy šće tón wuwołeny narod, to kralowite měšćništwó, hwojaty narod, lud dobyćja, šo byšćeje přichipowjedali počizki teho, kotruž waš je powolał i teje činy na hwoje džiwné šwětko, kiž wy něhdy lud njebědžeje, nětk paš šće Boži lud, a kiž wy přiched čašom w hnadže njebědžeje, nětk paš šće w hnadže. Krańne powołanje ša naš, kiž my Knjelowy templ šmy.

Škěpcizjanista gmejna je templ k Božej čsteži.

1. Ješuš Křysťuš je tempłowy różnny kamjeń.
2. Wěrjacy škěpcizjenjo šu žime twarište kamjenje.

1. Ješuš Křysťuš je tempłowy różnny kamjeń. Pětr, Knjelowy japošćot, je nam najdže dženšnišće Bože słowo napisał. Šhto njeby šo přich tym dopomnił na tamne rošćežowanje, kotrež tón Knjes i Pětrom mějšće: Šhto praja ludžo wote mnje, teho čłowěšeho hyna, šo ja hym? Woni džachu: nětoši praja, šo šy Jan tón škěpcizjan, nětoši, šo šy Šelias, nětoši, šo šy Jeremiaš abo tyh profetow jedyn. Duž woprašča šo won jich: šhtoža pať wy prajšće, šo ja hym? A Pětr wotmolwi a džešće: „Ty šy Křysťuš, teho žiměho Boga hyn.“ A Ješuš wotmolwi: šbóžny šy ty, Šchimanie, Žonašowy hyno,

přchetož čžělo a krej nještej tebi to šjewitkoj, ale mój wótz w njeběškach. A ja tebi tež praju: „Ty šy Pětr, a na tu skału džu ja twaričž hwoju žyrteľ a je helšte wrota njebyrbja ju přchemož.“ Na tuteho Pětra dže tón Knjes hwoju žyrteľ twaričž. Pětr je ta skała, ale niž tón różnny kamjeń. Bóh je wot wěčnosće šem šaložk t najdžež šbóžnosćež šaložik. Žato je wón w hwojej wěčnej lubošći najdže wumoženje přiches hwojeho lubeho šyna wobšamkněť, šaloži wón šaložk w hwojej wutrobje. A jako šo Boži luby hyn na šemju narobžji, šaloži Bóh šaložk mješ čłowěšćami w hwojej žyrťwi na šemi. Hóžnny kamjeń je Křysťuš, dolež šbože a šbóžnosć žyžeho čłowěšćwa nad nim wot-poczjuje. — Wuwołeny różnny kamjeń wón reła, dolež w njeběškach a na šemi šo žadyn šepšchi namatačž nješbóžji. Wón je drohi kamjeń, přchetož my šmy wumoženi niž še šlotom abo še šleborom, ale i šeho šwjateľ a droheľ trowja a i šeho nješawinowatym hóršim čžerjenjom a wumrjećom. Ješuš Křysťuš je tón różnny kamjeń, kiž twjerdže šteji. Knjelowi nješchěželjo pytaču jón powaličž, i šraeššte džežji šichžowachu jeho a džužu tutón różnny kamjeń šaměčž, ale wšcho bē podarmo. — Tón Knjes, tón wulki dobywat, je hšdžež žiwy, wón tež dženka do naš přich-šchědžki kóždeho wot naš šo wopraščuje, džeždy ty i Ješušom hiečž, abo šy ty Křysťušowy nješpědžeľ? Čžejš na tutym różnym kamjenju šo natwaričž? abo džež ty jón powaličž? Škam šo prahujo wopraščeľ šo, hačž do Ješom Křysťuš, teho praweho różneho kamjenja, wěriš, abo hačž do něho njewěriš? Břuhuj šo! Ty šy šo

fehtariš a njejšy ho ham hiščeže rošbudžiš. Wulki čzaš je, rošbudž ho! —

Sawjaty Pětr praji: tym njewěrnym je wón kamjen, kotryž čęphojy hu šačijši a ho rōžnym kamjen je šejniš, tōn kamjen nastorka a šala pohōršenja tym, kotliž ho wo hlowo forca, dolež temu njewěrja, na kotręž sałoženi hu. Namakamy tež mješ hiščešcijanami njepšdęčelow teho Knjesa, kiz šjawnje wupraja, ho do Želom Křysta njewěrja. Woni hu tež židi, kiz wo tym Knjesu niczo wjēdzęž nochęžba a kōz dla wot njego ho wotwobroczę. —

Alle nabeidžemy tež tajlich, kiz swonkownje wěrja do Knjesowej ewangelija. Wdž paš Křystuš t nim pichšupimšich jich napomina: Wdž hiščešcijano, sa mnu dži, dži jo mnu. Křystuš rjetnje, ho šapreš ham, šidiz na ho wšni, njeh dušda šwētej čęstje, potom wōni wo tym Knjesu niczo wjēdzęž nochęžba. Tajlich nabeidžęš dolež mješ hiščešcijanami w Knjesowej žyrtwi! Šy ty šuano tež jedyu i tuch, kiz hu ho wot teho Knjesa wotwobroczili, šlai, potom buđe ho tōn Knjes tež wot tebie wotwobroczę. Derje paš tebi, hōdž ho i wutrobu rad t temu Knjesej dęžeržj jako t temu pravemu rōžnemu kamjenjej; derje tebi, hōdž hy šačuš w šwojej wutrobje: žabny drugi grunt ništo njemōže šačizęž, šliba tōn, kiz je šačęžny, kotryž je Žesuš Křystuš. Žesuš Křystuš je rōžny kamjen žiweho templa a my šmy twarše kamjenje.

2. Wěrjazy hiščešcijeno hu žive twarše kamjenje. A tež my, jako žive kamjenje, natwōrčęž ho, jo byščeže duchowne třeže byli. Šotra dže je ta duchowna třeža? Žyrtkej Želom Křysta? Žyrtkej je šhromadžina wšitkich tuch, kiz hu w mjenje trojeničteho Wōha hiščęni. Prawa žyrtkej je tam, hōdž Wōže hlowo prawe a čijše ho prędube a šakramentaj po Křystuškowym wuštojenju ho wudžęšujetaj. Žyrtkej paš je widomna a njewidomna. A widomnej žyrtwi pichšupimšda tōžby hiščęny hiščešcijan — tež njewěrjazy. Alle wōn je mōrwy kamjen, mōrwy šlaw na čęle Křystuškowym. A njewidomnej žyrtwi paš pichšupimšda hiščešcijeno, kiz pišes mēru i Křystuškow a w lubolęzi mješ hōbu šjednocęni jako žive šlawy Wōhu w duchu a wopravdže šluza. Wōži dudy je jich žiwych šejniš. W njewidomnej žyrtwi prędube ho Wōže šwiate hlowo, w njej wudžęšujetaj po Křystuškowaj šakramentaj. Widomna žyrtkej domwędje naš t njewidomnej. Tęho dla napomina naš šwiaty Pětr: natwōrčęž ho! Raš šusto njebęžny orajęčę: ja šym ho dęžna natwaril. Auto hlowo paš ma jenož potom poknu wernolęž, hōdž šmy pišes Wōže hlowo a pišes šwiaty šakrament twierdęžo na rōžnym kamjenju našeho Knjesa Želom Křysta ho šačozili. Želi je ho twōja wēra w tebi pišes Wōže hlowo pošulnita, potom hy ho natwaril. Alle njebabudžmy pichi tym na šlowčęto „žive“, jako žive kamjenje dęrbimy ho natwaricęž, jo byčimy duchowna třeža byli. Rōdžy dęrbi šwoje a šhožonęzi šwojeje duške pučęž. Ščitōž w njecizni, tōn je kōz mōrwy kamjen, a tōn Knjes jōn junu na šudnym dnju wot ho čęšnje. — Pošladajęe na Wōži dom! Tam macę murje, wontač wēžu a w njej šwonu, a w Wōžim domje šwiaty wōtat, šfektu, byrgle, šawti a drušy šwiatu nadobu. Wōne maja wšitke hōbu šlužicęž t šhwalbe a čęleci našeho Wōha. Tak dęrbi tež žyła wōšaba se wšitkim šwojimi šlawami živy templ Wōži hōje. Rōdžy ma pomibęž t temu, jo by šlišęžeho w Wōjej šlužbe hōbu natwaril a my byčimy potom wopravdže žive twarše kamjenje byli. — Alle telko mōrwy kamjenjow nabeidžemy

w Knjesowej žyrtwi! Ščitōž we wērie njeje se šwojim Šbōžnikom šjednocęny a šlawatšęny, tōn je tajši mōrwy kamjen. Tajši paš tež njemōže se šwojimi bratrami w prawej pišesjenolęzi žimy byčę. Tęho dla natwōrčę ho we wērie jako žive kamjenje, jo byščeže duchowna třeža byli. Wšitkej naške mozy a našdu žyłu wutrobu mamy do Křystušowej šlužby štaicęž, jo byčimy žive kamjenje byli. O pošladajęe na wulke štutki našeho Wōha a tolcje we wērie! Njeh Wōže hlowo bohęčę njeh mami tneji a bydi! Pichšupčę šusto w modbenju pišes Wōže wōblibęž, dolež bjes njego živi byčę njemōžemy. Wotpočęžę dale bole žabolęčę čęla a tšobęžę w dušu! Potom ho wōšaba wēra pošulni, potom ho dale bole wopofašęe jako žive kamjenje duchowneje třeže! Tudy na šemi wōšat Knjesowa žyrtkej hiščeže došpokna njeje, ale čzaš pišidibęž, jo ho tudy w Wōžim domje wōazy šghadžowawęž njebubžemy, ale jo my našeho Wōha w njebjeshach w došwōtškej žyrtwi wjēdzęž bubžemy wot wōblibęža t wōblibęžu. Tam budžemy prawe žive kamjenje duchowneje třeže našeho Wōha. Pomibaj nam t temu pišes šwojeho šwiateho Duša! Šamjen.

Pak wotrocęž hręcha pak Boži wotrocęž!

(Kōmf. 6, 19—23.)

Štōš (202): Wā, wōž Knjes! šaš čęstje je —

Wā, wopomimy,	Ščitōž šwobodny
šom! šlužimy!	Paš do šlužby
Wšat wotrocęž šmy tudy	Šso šwad t je Wōhu.
Paš njeprawdęž	Tōn wjēbęžy
Paš šwobodny. —	A šhožowny
Njeh njempla naš študy!	Wā šlęšim t njebju drōhu.
Ščitōž njehšwarnolęž,	A doštanje
A njeprawdolęž	Ša šluženje
Je wušwolil šej tšroby,	Džel tšatny pišę wšdu mēru;
Tōn we šlužbe	Dar Wōži je
Tu hręcha je,	Dže žiwjenje,
Džel jeha njeje dobry.	Štę, to je šida ja šwēru! —
Šręch šnjes je štu,	Duž wopomni to,
A šačim	O šręčimto.
Džel wōčakuję šeho;	Šo je šmjerčę by šlamy
Wjes prawdolęčę	A šhožowny
Šuč šlęšimy dje,	Wj bōđenju
Šsmjerčę budže myto jeho!	Wj drōhu junu čęahny!

Do tšanošęe
Knjes pomibęž,
Kiz šlužili hu šemu! —
Wā, šhwatimy,
Šo čęšnimy
Tu i čęšom mytu štemu!

U.

Ništo wo Šserbach.

Wot wšitkich šlowjanščich ludow, kiz w štarym čzaš kraje nęčizščeho šewjero-nęmščeho ščęžoršwa wōbyladu, hu jeno šornjo- a belnjo-kušizy Šserbio šlytki wōšali. Njeh paš tež wōazy tak wiele njeje kōz w prędawich čęsach. Šo lubščimy lęta 1887 je hiščeže nęštō pišes 165,000 Šserbow, wot kotrych nębže 95,000 w šornji a 70,000 w belnjej kužizy bydi. Wot

kaž hebi to jeho stavo žadaješe. Še wopredla wěcho berje džěšce, tola po něčim buchu džěši pjděšćiwu njenu hroine. Wone njenu kóžbu bórtk křěba wotšćiwowachu a njelastarachu jeho ani wjazg a pjděšćiwnej drasle. Wobžarowanj nani husto rjechny: „Ja hym jmylil, šo hwoje zaje pjenješ a lubo džěšćom bad. Wěpje budžěšće byto, šo mře wone mje prošěć, hač šo dyrbju ja něšto jich hnydi hlabac.“

Še dobow šo naney 20 000 tolet wuplaccěchu, kotrěž běšće wón jaso dawno špudjene wobhladowal. Wón hebi na to železny laccěšć k mnohim lantami šhotowić da a šhowašće w nim špome njene pjenješ. Džěšći šo něšto jaso k naney žichćachda a jeho hač nanajšwědomnišćo wotšladowachu w tej nadžiji, šo tež tele pjenješ dostanu. Tola nan njeba jim žaneho pjenješća wjazg a wone šo k herbštwom tročchowachu.

Šo jeho hmyrěćiji wone laccěšć žadošćiwje wotewrachu, šo bychu šo do pjenješ džěšće. Tola nan běšće potajnje pjenješ jenej šprowotwini daril a měšto nich žybelom do laccěšća šklad. Na žybelach pač ležešće papjerka, na kotrěž napizane stejěšće:

Džěšćom, kotrěž nana rubža š njeběšat.

Placc šo něšto měšto pjenješ š žybelom. F.

Ruboscž dobywa.

Se šběrti Š. Paulsena: „Gobawki š Wožeho traleštwu.“

(Šeběrtičěšćil — n.)

(Bořtawowanje.)

Duchowny š hólčězom na ruzg šo k farje blěšće. Čžim blěže k nej pjděšćib, čžim pomacěšo krocěšće. Wjeběšće, šo mječěšće fratu godžimni wotšćat. Žeho marděšćta běšće žybn hwoetna, šichěšćijansa bušča, ale wěrbšćinocž jěneho muža njebě jej data. Duž šo šćinje wotšće, šo mošt jěny muž wšći hwojej dobowčěšćiwocž pjděbaloto potwocžiwicž hwojej hwojibž pšapom- nicž. Žako tón něšto je šynom mječazeho wučerja, jej berje šćinym, do jšću šćinpi, wšćijščiz ja hynbom powjeběšće, wo čžim šo jebna. Křej jej mječ wocž šćinpi, a hwoj jěny muž jej rufu na- pšćěšćo wupšćelirje, wona napšćijščizne džěšće: „Luby muž, šćito bha tónle dyrbi?“ „Naju džěšćo być, naja wotroba!“ — duchowny š mčom wotmošćo. „Naju džěšćo? a naju 5 džěšći dyrbja brje potom po prošćenju šćobžić?“ — „D ně, wone dyrbja šo hobo wot teho žiwic, šćitož Křes Šćelš nam š tutym džěšćom pjděšćije, pšćetoz wón praji: „Šćitoz jene tajš džěšćo horej wosnje w mojim mjenje, tón mje horej wosnje“ (Mat. 18, 5)! a šćinje Šćelša njelčěšćyšć nadžijšćije š proba wotšćafacž!“ „Ale, luby muž, . . .“ „Žane ale, moje džěšćo; wějš, ja Wožemu šćowu polnje a žyle wěry, a ty tež hěšće šćonišć, kaš wěrne tole šćowu je! Najprěbje paš bowjebžimaj naju malešo hłowanza na jšću naju Šćendriča. Wón dyrbi jemu pjdě- čobnije je šćulšćim towaščom być.“ Křinji fararjowa hwojejo muža na došć brje jnašće, šo wjeběšće, kaš tu wšćo šćěšćo- wanje podawno budže. Wjeběšćoža bōža ja rufu pjděšćiwicž bjele wšćeho pšćěšćelneho šćowa pšćaze džěšćo k hwojowu najšćafćem, wot njeye tak jara wobšćelćem, hynjej domjebže. Ale jeho pjděšćiwicž džěšće: „Šo něšto pa mojemu Šćendriču nicžo k lubu njecžinšć, ty šć žđitwi hólčez!“ Tu pšćazaj bōžš k tym bšćim šćawowanjom šćejšće: „Luby twjerdy šću došćaněšć!“

— A mječěšće twjerdy šćan: Šćararjowa dawacž jemu pšći kōždej šćadnošćić šćawč, šo je k njewšćinšćim hobožěšćom. Wón jej k woli čžiněšće, šćitož mječěšće jej jeno něšć hōže na wocžomaj wotšćadacž; ale wona to na šćacze njepytli. Wšćebje pa mječěšće wón po njepocžinšćim fararjowam šću Šćendriča čžepić. Žčon bōrtč ja tym pjděšćib, kaš wšćibny šćito jeho macerji běšće, a

něšto wšće hwojory wšćajšće, šo by šćitej kaš hwoje šćapowšć- nošće šćawčuwaj. Wšće-li něšćto šće šćušč, pšćajšće wšću na šćito hwošč. Žeho nan jeho křezje wobšćěšćowawšći teho bla wjazgšćibž šćetno pšćošćia. Macž pa pšćěžo hwojowu „dobremu hynje“ wějšće, kotrěž šo tal namieracž mječěšće, a džěje a bōle šćitu ja šćmala powjeběšće, kotrěž mošt jěneho šćaala k břešćej šćawječž a teho bla š doma šo wotšćofacž mč.

Duchowny hwojny žonu warowawšće. Wšćon jej prajěšće, šo na hwojim hynu, kotremž wšće lōšćima pšćelchada, hěšćešće něšćto dožiwj: pšćetoz džěšće wón, šćitoz wšćo džěšćo lubo ma, tón šo pšćošćia. Křinji fararjowa pač mječěšće, šo jěny muž pšćewušč pjděšćihjenje ke šćitej ma a by teho bla jeho šćinšćow nje- wjebžat. Šćito běšće nčšć we wšćim šćitacž pšćěšćiwu hwojej šćawaršćej macerji wjebžić, duž duchowny jěho k hēbi do jšću wšćawšći jemu prajěšće: „Šćito, njelapomni pšćelndnešo napom- nania hwojejo nana; ty wějšć, moja marděšćta wšćile wospyr ja tebe pjděšćije a hōž wona, macž 5 džěšći, pšćěžo prambu nje- trjēšći jej to njemōžšć ša šćo mčšć! Njēšćy wšćaf wjazg tak mčobny, šo by njewjebžć, šo žōnšćej jaso šćabchšćim šćworjenje bōženje pšćěšćiwu šćitē, čžetš a břešćej wšće čžēšćo poba, dužli mužej. . .“ Džēšćez džēšće: „Nano, čžinju jej wšćo k lubošćić!“ „Wšć šću, lubošć dobywa a dobywawšć wšćta! Duž kaš je čži twōj nan praji: „Wšćěžo do pšćēta!““ (Pšćichobnije dale.)

Wšćelake š bljika š a šaloka.

Š Grodžijščiza! Na měšto nalcěšo žćetwšćitšćo wučerja k. fantora Šćarjēšća, kotrěž na Wšćata hwoje jastožšćiwu kōž, šo by šo k wotšćōšćintej pobač, by k žćetwšćitšć wučerj Petrif š Wudžichinka ja žćetwšćitšćo wučerja jnawšćelny.

Do Wjeběšćawčibla. Džē 11, 12, a 13. augusta wotmēje šo w šćinšćim hōžćenju w Wjeběšćawčibē XXXII. šćowna šćabžō- wana heršćije šćubowazje mčōžšćin. Na njū šo wšćōžšć Šćebšo a pšćelčeljo šćubowazje mčōžšćin, wšćebje pač wšće heršćie towaščima wutrobnje pšćewošćinja.

Wuhotowanje šćabžōwanč šo na te šći dny tak roščžila: Šćoboto 11. augusta popoščinju w 4 hōžšć, pōžćenjenje wujberta. Wjebžel 12. augusta popoščinju 1/2 hōžšć hłowna šćowmabžōšćia: powitanje, wšćōšć, šćowpřany atd.; wšćōžor 1/7 hōžšć šćōžert, džiwaboto — rjeje. — Šćōždelu 13. augusta wulēt.

— W šćupelach w Šćmiedeburgu je šćerjēž mčōžšćišći rēšćar we Wšćoborcu, August Šćhorla Žaurich, 65 lēt šćary. Wšćon bēšće roščženy Šćerš a je šo w šćōrim Wjebželšće narōžšćil. Wot 1874 hač do lēta 1898 šćutšćowalšće jaso rēšćar a prēm wučer me Wšćoborcu. Wšćon bēšće po Šćeršach berje šćat a je tež šo ja wšćōžšćitšć šćupšćenje mējšć namšćim ludom pšćes pjděšćiwocžić šćaral.

— Wšćta šćudoba bēšće ja nalcž šćutšćōwne mčōžšćōšćia, šo bu krajny duchowny šćutšćōwneho mčōžšćōšćia, šćies Weidauer w Drožžžanach, ičš jōšē je šćrjēž hwojejo žōhnowanaho šćutšćō- wana wotšćōwan. Žako jōšē nōšćibžēšć je šo pomōtal šćies duchowny šćend a wōn bu šćōžšćenju njebželšćo do hwojejo noweho wāžneho powoštana w šćižćnej žćetwi w Drožžžanach šćapōšćan. Wšćon je šćin šćinšća šćararja a šćonšćitšćōwneho rāžćelšća šćend, kšć bēšće hač do šćōžšćenšćo lēta šćararjom w Wšćōžōžny a je šo něšto na wotšćōžšćil pobač. Wšćō žōhny mčōžšćōšćije šćutšćōwneho noweho duchownošćitšćia nalcšćeho šćutšćōwneho mčōžšćōšćia.

— W šćupelach ja šćō šćudne wotšćōšćitšćie. Šćēžor je nujšćowany byč, nowy šćim (duma) roščžiwšćić, došćēž šćupšćerjo žōneho šćōžćinšćija ja woprawšćiwšći nadawšć šćimoweho džēla njemēšćaju, ale jenož na wšćōžšćōšć šćwarjachu a šćawōwachu. Šćapšćōžšćanž šću šo něšto šćōšćē rēčžu na lud wotšćōšćil, w kotrēžli lud napomninja, šo njebž šo pōžćibžēšć daš a hwojibž prawom wšćel a šćō šćōžšćiwaj, šo njebž žōhny dawšćow wjazg pšćōžšć a žōhny wšćōšćam wjazg do wšćōšć šćinpi dač. Čžēšće je to prašćenje, šćito pšćibžōž pjděšćije. Wšćot teho wšćōšćio wotwšćije, hač budže wšćōšćio wšćōžšćōšći šćwēne wšćōšć. Šćewat pšćibžēšć žōhōžna revolucija, šćōžšć bšćēšće byla njeye.

Sy-li spéwał,
Pilnje dżéłal,
Strowja óe
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Pfez spaf mérný
Čerstwosć da.

Njech ty spéwał,
Swérnje dżéłal
Wódné dny;
Džéł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpośń ty.

Z njebosz mana
Njech ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pódá,
Wokřew óe!

F.

Ščerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóžbu šóbotu w Šemolerjez knižnicyščerbskei w Wudyshtnje a je tam ja šchwórtistmu pschdplatu 40 np. dostać.

8. njedžela po šwjatej Trojizy.

Romist. 8, 12—17.

„Bože džěczi“ šu kšćěscenjo jako s Ducha Božeho rodženi a wot njeho wodženi a k tomoristwu a herbistwu s Bohom powołani! To nam je šwojej epistoli džěnsnišča njedžela wodšwědžći. — Duž rozpominny:

Wožić džěczi — pšichšćusćnosć, šhonjenje a prawo!

1. Pšichšćusćnosć Wožić džěczi je niz „po čěle živi być, ale pšěs Ducha čěłne štutki morić!“ Kšćěscenjo šu Boži dožnizny! Dokelž šu s noweho narodženi s woby a s Ducha (Jan. 3, 5), šu čěł s jeho lóšćitami a žabodžćemi wotemrěli, šo dale živi šu Bohu we Křysťušu Jesušu, šwojim Wumožniku a Šbóžniku. Tak je wólna mjes čěłom a Duchom — jich žiwjenje, a pšewinjenje čěł pšěs Ducha — jich powołanje, nadawt a pšichšćusćnosć. „Čěłno požada pšěcziwaj Duchu a Duch pšěcziwaj čěł; taj štaj bebi pšěcziwaj taj, šo to nje-činiće, šćotž džěczi“ (Gal. 5, 17). Čěłno je našč „šćary čłowjet, kiž pšěs jebate lóšćy šo šćaly“. A šćawne šu štutki čěł. D tak hrošje a wóhidne šu! Šwjatý Pawoł je w lišće na Galatistich (5, 19—21) mjenjuje. Tak je šćłžba čěł — hřěš, a hřěšom mřda — šwjerc! „Šćeli šo pat pšěs Ducha čěłne štutki moriće, budžěce wy živi!“ Pšćetoz „płód Ducha je lubošć, wšćebošć, měr, šćěřćilnosć, lubošć, dobroććinosć, měra, čěłošć, pšćěćinosć“ (Gal. 5, 22, 23). Čěłno a Duch, čěłnosć a šćwěto, šwjerc a žiwjenje — šo nješće.

Duž byrbi čěłno, čěłnosć a šwjerc šo morić, šćnaciž a šćubić — pšěs Ducha, šćwěto a žiwjenje, šo by Duch, šćwěto a žiwjenje wodžer a džel Wožić džěczi byl! — Jich pšichšćusćnosć džě je a jenał wóšćanje: Dožnizny być niz čěłno, šo bydu po čěłno živi byli, ale šo wot Božeho Ducha wodžić daki! „Pšćetoz kotřćyž tón Duch Woži wodži, čěł šu Bože džěczi!“

2. Šhonjenje Wožić džěczi je: Woži Duch naš wodži! — Duch džěczišćwa Božeho, kotřćy „s našćim duchom šćwědži, šo Bože džěczi šćmu.“ Kač je to dwoje něščto hač najwóšćebnišće a najšćobóžnosć! „Wotročćotny Duch“ bojoje pšćed hñěwom a tšćotanjom žiweho, wšćebomážneho a šćwjateho Bóha je pšćewinjenje a s dušće wumjetany pšćes „džěczišćego ducha“, kotřćy je duch lubošće a dowěr, dočelž dočćonjana lubošć bojoje wumjeta. — W jačćuwaju a pšćawaju Božego lubošće w Křysťušu Jesušu Bože džěczi woptawaju, kač dobroććinny a mily jich Bóh a Wóćje je, „kotřćy tež šćam šćwoje Šćny njeje pšćepuščćit, ale je jeho ša naš wšćitćitšć daki!“ Duž tež w Jesušćom mjenje pšćed wóšćežewo jako a šćwojeho Wóćza s wšćelhom pšćitšćabžejo jeho dowěrje prošća: „Wšćba, luby Wóćje!“ To je jich žćyly dožći džćatny pšćalm a móžna prošća a wutrobné dobroććošćenje. Kač tajta móšćitwa šćotćaz Wožu wutrobu pšćuwawa a jich wutrobu je šćóžnym měróm wóšćewawa! Njeje wšćat něščto ničćo, šo by šćatamola tćy, kotřćy w Křysťušu Jesušu šću, a po čěłno nješćobžá, šo to Duchu; pšćetoz šćatón šćewo Ducha, kotřćy žiwny čćini we Křysťušu Jesušu, je wšććazny

wumohł wot šafonja hřečow a šmjerce (Romsf. 8, 1. 2).
 Nješu wjaz džeći hřeča, šiweta, šmjerce, ale Bože džeći! Halleluj! — Zola jich šmrtšowne žiwjenje može pšchi bėdženju i hřečom, šiwetom a nułu druhdy a cjašto dofej ko našakamej šejnje a želiwemu šužolej runacz. Duž t wětošči hnady fa šebje hřečženja potrjebaju, kotrež jich pšed štuchtošću a štrotošću šafowa. — Zehobla dale rěla: „Zón hamy Duch šiwědži i našchim duchom, so Bože džeći hmy.“ — Šwajaty Jan praji: „Bože hřečženje je to, šhtož wón šiwědžił je wot šwojeho Šsyna“ (1. 5, 9), a „to šlowo šejni ko cjeło; Wóh je šwjenoj w cjele!“
 Kaž Škrytuš dže Wótowu šiwěd je, a jeho žyle žiwjenje, četpjenje, wumrjerce, horještace a t njeju štwěje to wulke hřečženje, so je Wótž naš lubowal a šwojeho Šsyna fa naš dat, tat je šwjaty Duch Šsynowy šiwěd, taj Škrytuš ham praji: „Wón budže je wot mojeho wšacz a wam wam pšchipowjedacz.“ Kaž Wóh ham w Šsynu šo šwiji; tat šaj Wótž a Šsyn hamaj, kotrež pšdjes šwjateho Ducha hřečženjaj, so Škrytuš wěrnolež a žiwjenje je. — Škrytušja pał a Bože Ducha hewal nišbje nimamy, hač w šlowe Božim! Duž hmy tež se hřečženjom Ducha na Bože šlowo pošlani. Pšchetož njebo a šemja šahenje, ale moje šlowa nješahinu! — praji tón Knjež, a w tutej doměrje šfšečzan rjetnje: „Knježe, hdyž ja jeno tebe mam, dha ja ničo njerodož wo njebejša a wo šemju!“ A póbła šlowa šteji šfšečženja, hřečimowadnanje a Boža wječer. — Šslowo, šfšečženja a wotšafanje šu tat Bože hřečženja wo našchim Božim džečafštwje. Šwajaty Duch naš pšdes ewangelij pomola, se šwojimi darami roššiwědži a w prawej wěrje wušiwjeczj a šdžerzi, — i trótkim: Wón nam pošaje, so Škrytuš ja ma, čehož my potrjebamy, a so fa naš wodorče hřečow, žiwjenje a šbóžnolež ma a nam wščo f hnady a darmo pošicija a dari! Tat Boži Duch f našchim duchom šiwědži, a šbóžni we wěrje se šhonjenja wěmju, so Bože džeći hmy! — A t pšchislušćnoležj a šhonjenju pšchisamnje šo:

3. Prawo, — herbstwa prawo! — taj t wobšamknjenju pšchisim: „Šsyn-li džeći, dha hmy tež herbojo a to herbojo Boži a šobuherbojo Škrytuškowj, je-li so i nim šobu četpimju, so bgyčmy tež i nim šobu pšchetražnjeni byli!“ Kaže herbstwo! Šdyž šo dotal nad štučtošću „Bože džeći!“ špožiwacymu, něto „herbojo Boži“ rjetkimu i Dawitom wšafajo: „Wóh je mi padny na lubošne město; mi je šo rjane herbstwo došalo!“ Pšchetož Wóh t Abrahamej praji: „Za šym twój šfšit a twója jara wulka mida!“ Dyrbimju „Boži herbojo a šobuherbojo Škrytuškowj“ bgyč! „Wščo, šhtož Wótž ma, je moje!“ — praji Šsyn. Wščo, šhtož Šsyn ma, je našde! — praji Knješow japošćot. Šamjeń, halleluja! — praji wěra. — Šdyn wěrimju, ale hišče njeiwidimju; šo nadšimju, ale hišče njeimamy! „Šewiło šo hišče njeje, šhto my budžemy.“ Mjes tym hiščeje rěla: „Je-li šo i nim šobu četpimju“ — i nim, kotrež šlowa šwojeho cjeła, žyrtwe Božeje a wšdch jeje šlawow, je. Na nadrošim pošafowarju šlědženja fa Škrytušom šteji napšane: Pšdes četpjenje do krašnojče! — To je wulki puč Škrytušowj a wšdch jeho šwjatych. Duž žanemu četpjenju i pučja nješbóžim! Šle! šajti je wulki měrny šfšizny cšaj Božich džeći do šlubišeneho traja! — Šdyž wšafacz a wošlabimyč dženju, na krašne herbstwo wušlabuju t šwojeje dušči rjetkim: „Po malej štwili!“ Pšchetož četpicz a herbowacz je Wóh w hromadu šwajal, to njebyrbi cšlowje, niž šfšečzan džeći! Runje w četpjenju

tuteho cšaha wutnje šfšečzan na krašnolež wocšafowacz! kotraž nad nami šo šwjecz byrbi. Se šiwěčženjom džečafštwja ma šfšečzan we šebi i šobom prošetu herbstwa, kotrež runje pod četpjenjom njenšlawo wo šlonežnym dobyčju wěšdžicje. Pšchetož wěše je a wěro wotšanje: „Za ja wěšje wem a wěrju, Njeam šej jo murčecz, Wóh šfšiz tón ma šwoju měru, Wóh šo derje došonječ! Šdyž je šněh dofej bele pabał, Pšchidže letna cšpłota: Tat b'dže dušča wječeta, Šdyž je cšlowješprjebj trabał; Na šiwěče wščo šahenje, Boža lubolež wotšanje!“ — Šamjeń, šamjeń! Halleluj! Šamjeń. —

— n.

„Bože džeći.“

(Romsf. 8, 12 — 17.)

Šlós (493): Š tat šbóžni šej wy prawje wěm! —
 Najšamnišo mjeno „Bože džeći“
 Na šeni a w njebešach šo šiwědži;
 Ze pšča krašna,
 Šiz šo pšdes šiwěd t njeju bgyčdži šajna!

Pšchislušćnolež je džeći Božich šwjata,
 Šalo f šwoha wošbanščenym bala,
 Šo šlufi cšle
 Morja w mozy Božoh Ducha špłne.

Šchtož čyžł po cšle bgyč žimj tudy,
 Budže po duchu dže žyle šbny;
 Wón wobohi mřeje,
 A žiwjenju tu nišbje nješafčjeje.

Kotryčž Boži Duch ham jenak wobži,
 Šnamjo Bože do dušče jim pšdži,
 Šji džeći Bože
 Šsu a š Bože lubo maja šbože.

Šmyščenje jich džečaze je šprawne,
 Šabžerjenje šiwěnych šiwětej šlawe!
 Šich požadanj:
 „Wšča, luby Wótče!“ nječ šo štanje! —

Prawo džečafštwja je jim šo dalo;
 Ducha hřečženje přecz šojolež wšalo,
 — To šafajuwaj!
 Nadšiju dže šbóžnu herbstwa maju.

Boži herbojo wšah — f Ducha nowi —
 Šsobuherbojo šu Škrytuškowj,
 Šdyž wudžerželi
 Šsu a f Knješom trónu šapšijeli. —

U.

Šlowy narod — „dar Boži.“

(Romsf. 6, 23).

Štary wojał, kotrež bė Božu šlěžu wopštal, bšch na to šwojeho duchowneho šetawšči (našawnje i cšejšej wutrobu) džečje: „Za nješamžj šiwě papjeru wupielicz; možač jeno napšahč, bgyč roždenj šym, šowu šo, nješimju hiščeje f noweho naroždenju!“ Zeho šarofšćnolež, tat by mošt pšchidobnemu šiwědu četpicz, dale bóle pšchidowšče. „Za šlowo,“ kotrež bė tamny šbšch pšchi wšdchnych Božich šlěžach šlěšah, bšče pšdes

živjateho Duha jemu ho do dušje sacjšijščajšo, a wón widjete, so wocšakowacš njetreba, doniž ho potěpšič budišijše abo pšče-
mēnjenje we šebi sacšuwš, ale so ma jeno „wěčšne žiwjenje“
jato „dar Boži“ pidišjecš (Rom. 6,23).

Škôj tule wjehele powojejz wêrzejše, wôn sšoni, jo beshu
brêdy jeho žiwjenja jemu wodabte, došel je Jezus k je, njeho, šu-
bjenejo brêšnja, totnj je to šakšij, šôrku šmjerz na škijzu
pškejšetpiz — Jo nekotrcj dnjaj i nowa šiwowejz duchowneho
letajo, jemu i wurajon, wjehele a miera we wêrje — napidežjo
powotawotajz dšejze: „Šezim moje papjert wupielnicj mošt,
pšketozj nêto wêm, jo šym i noweho narodženyj. — Zaš bu
tônle šary wofaj i biwifedžja pola Waterloo i noweho narodženy,
jako šo šestari bi, a šiwkejšež dwójaj narodny džet wob lëto
a šiwotj wêru we šiwotim žiwjenju wopofafonajše.

Zuby čítarjo, je bo tole psdhe vsdho wažne psdhemē-
njenje hižo i tobn stato? „Šy ty džežo Bože?“ Kaf mjele
króč hy bo narodžit, — juntróč abo dwóžij? — Pšchetóž
Křhřtyus vsdřitim, kotřij čhěžda do njebejž psdřicž, praji: „Wg
dwóbyčje bo i noleho narodžicž“ (Zan 3, 7).

—11.

Kemschikhód w léčzu.

Słuchaj! słony kłincza njeżdżelste
Do runiny a doła;
Dzi wużicz dary wężynoścje,
Dom Boży tebie woła.

Wsłmi kòbu kwoju staroscę wśchu,
 Niz duszcu cężę, tyszci;
 Tam Bohu cęśche wuśtorż ju,
 Wón twoje próstwy kęśchi.

Ššo hřečow wujnaj i rošćacžom
 A pytaj Božu hnadu,
 Dha i trošćtom, měrom póněžejš dom,
 Bóh wupomha cži i padu.

Kaž čželo žaba na horach
 We lěčnym bžonzu kžodžić —
 Tak dušha w Božich pšhitwarkach
 Chže i njebež manna bžodžić.

Ach, duž njech słowo Šbóžnika
 Kad křtyšću, wobarnuju!
 Ma tónle posklad wutroba,
 Měr Boži w dušcei čajuju.

K. A. Fiedler.

Isusowe mjeno.

[illegible]

Weso i szczerym woskom njeje tuto snutkowane napiszmo Jezusowego mjena we wierzacej wutrobje widzacej. Ale kaj jo tón knjes, tšj wutrobny pichcepuje, widzi, tak dyrbinny tež my jemu wupratihowacj dawacj we šwjatym žiwjenju po jeho špodobanju, we šleđenju ja jeho stopami, w pichetrafšenju do jeho podobnošće, so by řeklo:

Ze mojih blowach, skutkach jeno
Budź czytacz Deseurowe mjeno!

F.

Sbožowne swójbne žiwjenje.

Zencij młodej njemcejsce D. Luthere wo swojcej wěrowaniskej rěči
 něhdy řěkowawsze rospowanjca-hodnje řkowno papiřowca: „Gadźež jemu
 wo swojim mangesłstwim pidažo tak naphćežiwu řikowanjku
 mujež, řo jo jemu řědzy ředź wutroba w čele řmej, wuřadnola-
 řiwile řikoweho domu.“ To je řkowno, tořez mjež řo tež dženka
 řiřćež řědzy njemcejsze jako napominawce a prawidlo do jejnjo
 mangesłtwa řebu dacz, a ři řetymž mořbo řo, by-li řo wotředź-
 bowato, wějsze wjele ři rownjawanju řozalneho prařenja pći-
 nořowac; pćiwotě řiřtož je nareřum łubej pćibede wřichem nřine,
 to je řkowno a pořobnowane řiwobnje řkowne. Wřoprowac
 řeřeřićiřćež řědzy řiwobnje je a wostanje pa řnjeni. Wjeř tym
 řo je muž ři wona domu dźeřawu, ako wona řikwatu pćiwibřłuchnořeč,
 pćiwjomo rownjatwica řladacz a řež naimjeřćež bybłecžto łubu a
 pćiwjomo domřnu řeřnizi, ři tem wuřle řeřdź njefřładaju,
 tola pař domjoza myřł, pilna a wuřtojna nřta, řiwěrne dopjelno-
 wane pćiwibřłuchnořowcu a wutrořna łubořeč, tořez moře řež,
 hōžje ře řěbne, řaz njefřa a mjeřceřna.
 F.

F.

Boža hnada.

Stup cziŝce do komortu,
 Sant' durje ſa ſobu;
 Bóh ſnaje horja ſtorki,
 Kż czeża wutrobu.
 Tam wuſtorż nuſu, płaſaj
 W ſhibuj toleni;
 Se ſeżerpliwoczeżu czaſaj,
 Bóh nóz ſaſ wuſaſni.

Tež to je Boža hnada,
 Riž schwita, khosta cje;
 Šdyž do hromady pada
 Twar sboža wutrobje.
 So Bóh cje kita, wodži
 We swojim kralestwje,
 Měr do duske czi plobži:
 Wjcho jeho hnada je!

F.

W słabości możliwy.

[illegible]

poślucharzo sączuwadzu: to niebędzie niczo czynienie, ale bę niechto f nałbonienja. Przewodzenie mógny sąciłchcz sąowstaje a dawafche sąmył f wołebitemu fubdżenju.

F.

Rubofcz dobyma.

Se fberci J. Pauliena: „Podawki f Wożeho fratełstwa“.

(Echerichczil — a.)

(Pofkraczenie)

Każ dołho bę duchownym żynu, Rito żaneje nuhy nieczczepiejche Wón gymnałij woptyowajche a pichy: fwojich wołebnych darach pichczienj wot rjadownije f rjadowni potroczowafche; ale hdyż bę w horniej drugej rjadowni, jeho to twierdze porażenie potriedzi, fo bu jemu jeho fivčny fawaraciłi nan nahlę piches fmjercz precz torczynij. Sijchczę krótko do fwojeho fkonczienja tón jeho f fwojemu fmjertnemu tożu sąowafczij f nim dołho a nalczejn rēcchczę. Fararjowa fe fłobami wiđczęche, fo jeiny mřejazg muž fe fwojim fłowafłim fymno fo dleje hačz fe fwojim fymno rozmotwiejche, kotrehoż wón f frolta, ale jimagz napominafche, fo by tola na wifłim puczju sąowofat a fwoje żaboleče wobfłnježłł.

Żełi po pofrjebie duchownego Rito dołho pichy rowije fwojeho fawaraciłeho nana potłeczijwłji a fkoncznje ho połebhnywłji pomatu kroczęjo na faru dżichę fdychujuz: „Majłłepłdji czoł fwojeho żiwienja gym dije nęł męł! Ale“, f temu pichijafji, „hačz fhem je tón knjes pomohł, wón budže dale pomahacz! Haj, knjeżę, twojej ruzy ho dowierju, faż ty mje powjebedęczł, taż dżu fłhodżiczł!“ Na fwoju jftnu dofchczidji ho do itola wołhbyche. Sijchczę juntřczu w duchu te lęta pichczębz, fłż nęłto fe fady njcho leżadju, na to f pominałche fał bę na ruzy fwojeho fawaraciłeho nana nęłby wot fmjertnego tożu fwojeho nana fhem pichijdł, na wofchę te trofłitne fłowa, f fottymij węchę tón jeho fa fawdżene lęta pohnuwatł; ale fchto nęłto? Żadacz njemóžęche, fo by fararjowa jeho dale ho fłobowadł, dżychczę wifczł fama fwoj wudownij fłylę jejczł. Klat dga dżychczę nęł wón fowozamj puczł dołowczę? Chęchczę tał raf prawijniłtwo dozpiczł, ale famyż wifczł tych fředkow njemęjche gymnałij dołowczę. Sdyż do fajczł myłłow hichczę ponarjenz na fwojej jftwie řęchczęche, ho durje wotewrlichu, a nute fe fchto dopichczęnym wufłimczanijom wofłoto hubow duchownego řęndrich ftupi. „Męłto, mój luby wuprawny bratle“, wón dżęche, „namaj drje dżęłłłłfa hódżińfa nafawta. Wufłży ho wobżaruje, fo dalfczę pchitłomofczę twojeje wufłofęje wołhoby męcz njelamóža, tola fę dżę węczęje jako pichczędobny „rođiczęł pomolanifłeho fudniłwa“ ho bżimn a hódniłchym byđłom rofłładowač, ale męnjju, fo też pichy fwojich wufłichczłch pomęczach fudneho řęndricha njefapominij, kotreż wot tebe fał hufłto ho mubronječę.“ — Rito bę f wořpředka piches tele hanjełce fłowa ho worłorłł, ale řęj pichemyłłi, pichetoz wón na fłowa fwojeho fawaraciłeho nana fpmotł: Rubofcz dobyma! Wyłchę wón f rēcchczęmu poftupiwłji a jeho fa rufku pichijamwłji dżęche: „Dżafaju ho cři, fo řęj mje na to fłobopmiał, fchtoż ho fa mje pichiboji. Słżo jutře rano ho na puczł podam; pomohaj mi, proftchu, dżęńfa wjeřoz pichy fawalenju“. řęndrich bę na wofłomfłnjenje žyłe pichęłkapieny, potom pał ho wobrocziłwłji fawota: Čřit to ham; njemóžęč řęj żanecho řkużobniła dżęczęčł! Dóđżim połbżichdo Rito wó jftwie knjenje fararjowje řęčęche. Za jemu f męčnym frutym fłowom prajęche: „Wobżaraju, to cze po żodanju mojego muža njemóžę pola řębie fłowaczł, pichetoz dżychju wifczł fama řęj na myłłiczł, fo řębie a fwoje 5 dżęczł faradżu“. „Męł, węczę nız, knjeni farafa, na to f žyła řęj njemyłłi, f Wożęj pomoguz hży piches fivčł pichidžu a dżychczł-li wam, knjeni farafa, hdy wopofafacz móg, fał lubo wař

nam a fał dżafowu wam řęm, budže to węchely dżęł mojejcho żiwienja“. „Męł“, fararjowa dżęche, „myłłi řęj, fo řęj wot teho hichczę řęčto dafłto řłalenj, nam pomhacz dżęczł, řładaj jeno najpředę, fo ham piches fivčł pichidżędž a njetrjebajcz wjazg drubim lubżen f wołeczęnočji dżęczł. Wimbate żiwienje nęłto drje fa tebe pichęftanije, żada řę, fo nęłto rař na woprawođżite dżęłto dónidżęčł“. „Wobadaję, knjeni farafa, hdyż řęm wař fřchidżęczł; chęch wam jenoż fwoju dżafłowofczę a pichifłowije wuprajęčł, ale faczuwam to, mój sąyl f pichęjenjępy, a buż fał lořto fřchidżęczł, hdyż chęł je dołho fwoje ho wobfłręczł. — Męł derje,“ fararjowa dżęche, „čři Wożę żohnowanie f twojemu węłej pichęju, lubo řę mi wifczł było, mořł-li po mógnořęj bórny řę do drugeho wobędlenja pichęřędżicł, ale na nęłotnych dnjach wifczł nęłto leżane njęje“. — „Na nęłotnych dnjach wifczł nęłto leżane njęje“, Rito řęje dżęche, hdyż řę řamłutłi we fwojej lęłłłni namafa. Tu jeho woczł na Wožu maru nad jeho tożom padżęchczę, wón řę na tołeni fwięje a f wupřęchczęnjmaji kulomaj w dżęzej mołbitwje wđaju fwoju fławofczę pichęł fłowom řiwęcho Woža wufłřępa. Tu bu jemu tał lořto wofłoto wutrobę a řę jako połbęhnywłji wón dżęche: „Męłto bwa w Wożim mjerje; fchtoż dżę wón je mje řęčiničł, to budže bży činičł, njęch dę, faż dżę!“ Po ftaręch řęchczęřłanow wafłchju ho potom fe fwojatym řęchczęm żohnujo a fwoju wjeřozorun mołbitwu wufłęwamčłj toż pryz řępaje, jako by męł nade węchęmi bołafłłwomaj Čępirowfęje rofłłowaczł. Žęho fławofczę będu řę fłubicł, jeho wutroba bęchę wofłóžena; pichetoz řęjo bęchę řęczł, fo wifczł bołatego Wóža ma.

(Pichczędobnje dale.)

Wřelake f blifka a f daloka.

— Knjeje fararje ręchczęj řłubęej fe ho řęłřżęny ręchczęłi rjad 1. rjadownije řępóřczł a je jemu konfłitrowo pichę te řładownię wołbitu dżak wuprajęčł dafł fa jeho řępřęnjwne dżęłto, kotreż je męł f wobfłararjanom nowęho wudamta řęřłęfęje agendę.

— Dofęł je ho knjes řęřławitłi wučeł Petřil fa řęřławitłęho wučeřja w řęřłobżichczę wufłłotł, ho řęřławitłę wučeřłe męłłno w Budyřłchinku 30. řęptembra wupřędłłł. To męłłno ma 1200 řę. dořłowod wot řłule, 587,61 řę. dořłowod wot řęřławitłęje řłuzby, 165 řę. fa wučeřju w turnowaniju a w potkaczłowanfłej řłuli, wofłę teho 55 řę. w řęczu na wołebite hódżiny a móže žona wučeřja 72 řę. fa rořwuczenije w fchczę dořłaczł. Čři, řłż maja myłłę ho wo to męłłno fawofłowczę, dżychja řęřłęfęje rēcę mógni dżęč a maja fwoje fawofłowienja fe żadaczni pichmami knjeje wofłřęknemu řłulftłemu infłortorej hačł do 21. augufta pichępřęczł.

— Sęyn knjeja hrabje Armina w Mużafowę, hrabja Gerhard Armin, bęchę pichęł wjazę męžęamj puchęwanie wofłoto řłwta nafłupłł. Wón je řę wot fwojeho dalofłeho a fajmanewęho puczłowanja řęřło do nafčęcho wofłżnego traja wroczłł a wón w blřichczł dnjach domoj do Mużafowa pichędżę.

— řęřżoz je wot fwojeho puczłowanja w potłóžnym morzu řę fłownę a čřłż domoj wroczłł a bu wot řęřżorci f jeje dżowotu na pichęftanije Swinemünde powitany.

„Pomhaj Wóh“ njęje jenoż pola knjeřow duchownych, ale też we wřchęch pichędawarńjach „Čęřerb. Rowin“ na wřch a w Budyřłchinę dořłaczł. Na řłtwóřczł lęta placęł wón 40 np., jenotłłwe čřłřł fa 4 np. pichędawaju.

Sy-li spówał,
Płynę dółka,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradni je.

Za staw spróczy
Napój móczy
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Przez spać méry
Čerstwość da.

Njoch ty spówał,
Swérny dółkaš
Wódné dny;
Dóla pak swjaty,
Duś daty,
Wotpoćá ty.

Z njebojs mana
Njech ci kłmana
Žiwnoś jo;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pódá,
Wokrešć ćel

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa ło kóžu kóbotu w Smolerjez knjižnicyčejni w Budyšinje a je tam ja schwórćićnu přehledatu 40 np. dostać.

9. njedzela po swjatej Trojicy.

1. Kor. 10, 12. 13.

Zapowěsć Pawoł dawa nam w tutej epistoli
„Dobru radu ja hođinu sypowanja“.

1. Hładaј ńo, ńo by dowěrjenje ńam t ńebi měl!
2. Wuhotuj ńo s dowěrjenjom t Wóhu.

1. „Komuž ńo sda, ńo ńeji, tóu ńo hładaј, ńo njepadnje“, t. r. s druhimi ńlowami, ńo njeměł přehwulke dowěrjenje ńam t ńebi — hładaј ńo, ńo ńebi myšlil njeby, ty njemóžeš do hřeńa padnyć. A ńebi dowěrjenje je wšak druhdy tež počujt. Gubjenje to wojał, kiž nad swojim dobyćom sadwěluje; hujjenje to šuleť, kiž mozy w ńebi njeczuje, ńwoje pruhowanie wobšacj. Pawoł rěči pak wo duchownych wězač. Žow je dowěrjenje t ńebi měć strachne. Zo je hordosć, hdyž ńebi něšto myšlil, ńo ńeji. W taktej hordosći leži dwójati blnd: ńo je móž hřeńa ńlaba a člowěka móž wulka.

Alle móž hřeńa je wulka. Antner spěwa: „Wón jara móžny je a ma doćej leńnosće“. A mozy přichidže leńnosć. Sypowanat ńo w kńšćězajej wobzajej podobje njewi a hřeńa ja mały wudawa. W paradiju wńygywa ńe dwělowanje do wutrobow a hižom s přenjonarobženeho Žewy čini mordarja bratra. Wkišćlowo praji: Hdyž čzertej mańińčt bańč, wosmjne žyłu rukn, šćončnje žyłeho člowjela. Najprjedy hrańaja myšle s hřeńom, s myšle bywaju žabosće a s nič hřeńdne štutli a potom je duńcha popadnjena.

Woprašćeј ńo ńłótnikom sady jańtwowych duri, tak ńu tat hłuboto padnyli. Woni wšchitzy s małymi hřeńami šopoczachu.

Wutroba je ńlaba. Dawit běše muž wo wutrobje Wójeј, spěwat krańnych pialmow. Alle hođina přóśno-ńhodjenja čjuńeje jeńo mordarja a mańželstwołamarja. Pětr šwaleše ńo: „A hdy byč s tobu wumrječ dyrbiat a — šapře teńo kńeja. Šchtož ńo takim mužam Wóžim ńa, njedyrbjało ńo nam tež šeńč? Dńš přichymy radu Pawoła. A hdyž ty dženka hińšeke štejič a ńy wot šlych přšestupjenjow swobodny woštal, njekłwal ńo teńo, ale džatuj ńo Wóhu na tolenach, ńo je teńe šwarnowat, a hładaј ńo, ńo njehy wopacnje dowěrjenje ńam t ńebi měl.

2. Wuhotuj ńo s dowěrjenjom t Wóhu! „Alle Wóh je šwěrný.“ Šaj, hřeńdna móž je wulka! Šaj, naška móž je ńlaba, a my dyrbieli do škazenja přichidž. „Alle Wóh je šwěrný. A dofelj je šwěrný, teńobla šwěmý a dyrbiłmy jemu ńo dowěrěč s njekłabážym dowěrjenjom. „Potom to sypowanje tak šonza dońdže, ńo my jo šwěsć móžemy.“

„Žane šhiba člowěte sypowanje njewi waš nadešć“, tak móžeće Pawoł swojom Korinćińšim prajič, kiž hińče njewi wo čšěńnosćach njewjedžachu, kiž mějachu pońžiško na zyrkej přichidž. Tak móže wón tež nam prajič, kiž je nam tak lońto w swojej wěrje žwym byč a kiž my njewěmy wo přšesćěńanjach, kotrej ńu našči wóžgojo wěry dla přšesćěpili. — Alle njewi tola wopravdže sypowanjow, kotrej wědes člowěte móže džewi? Waczeri ja šobu ščěsć džězi wumrje, pošledne kóńto do šonfirmazije. Žańo jejna

potra, kiz będsze macz hydrom stromych dżęci, ju trośćtowacz
dżypche, praji wona: „Dzi przeż i twojim trośćtom!
Żadyn Bóg njeje, hewat by wón jene wot twojich dżęci
wsa, hacz mi te poślebne rubi. Sęcho dżemy t temu
prajic? Naprjedy: Njęsbudże! My njęsmęny na žaneho
człowjeta fwaric, fortechd wutroba je pjęches cjęte domach-
pytanje rostorhana. Wotom pak dżemy ho pichi wšchęd
cjęstotach teje wernojęze dżerjęcz: Sęchoż cżini Bóg, wšcho
dobre je. Sęwit rēzi w tajlich padach wo sadwelowaniu.
Sęcho je sadwelowanje? To je to będze, pichi kotrmyż je
dwelowanie we wutrobje dobyte a wono je dobyte, dofelż
wutroba wořłabny a na řlubjenje řapomni: Wołaj ho
te mni w cżahu nufy, dha dżu ja cze wumōz a ty dyrbich
mje řwalic! Duż wšchat wubotuj ho i dowěrjenjom
t Bōhu. Wjęs njeho řmy my wšchitaj, też czi nařkyluiřhi,
njemōzne, řłabe řtworjenja. Wjęches dowěrjenje t Bōhu
pak budżemy rycerjo, kiz i Lutherom řpewamy:

Wy řiwet ho mjetwiř i cżertami

A nař wšchęd pōrjęcz dżyli,

Dha to nař ničo njęstroži,

Wšchat bydym řmęrom byli.

Bóg dawa kōżdemu wozkōżnyoć, řchōż, ja kotrmyż ma
mōż. Wōn cżje nař wozahnyoć. Hydż ho teho dżeržich
i dowěrjenjom, řpytowanie tal kōnga dobudze, řo je řnjęs
mōżelch. Ty budżęch řidewinęcz a dobyče wozkōwahyoć.
Ř temu pomōaj nam Bóg wšchitkim i řnadu. řamjen.

Řladaj ho, řo njępadnięs!

(1. Řor. 10, 12. 13.)

Řłōř (237): Wōnuj rowoję, řhōż ja řnadu —.

Řa wōnuj řy rowořłanu,

Řřchęćřcijano, wozłłajnu! —

Duż ho wozpōřłaj řłmany,

Řewat řmęřelch řanibu!

Řnjes je řwęrnę tebie řłajit

Řa cżę řhōżnu t njęchjam;

Cżi to řłowo řłtune prajit:

Řa mnu pōj! ho řapřej řam! —

Twjerdže řtej, řaž rycęej Wōži,

Řa kōng řrucęe wubładui!

Włōdo njęch na řtronu ho řłōži,

Sęchoż cze řimo, — řpōřłupui!

Řtrach czi řrořy na wšchęd řtronach;

Řpytowanie wřłelle je,

Řiż na řitwiřłich ty řonach

Řnōpęcz dyrbich wutrajnie!

Tola řpytowanie njeje

Řane, řłiba cżłowięte, cze

Řadeřłeto, a i cjęze wřłęje

Řwumjęć Bōh cze řwęrnę cżje.

Řpytowacz pjęches řamōżjenje

Řjebudże dacz řładeřo;

Sębdy wřłęje wumōżjenje

Dofłacz czi dżę dyrb i ho.

Dobyče pichi řōngu řima,

Wubdżerž řwęrnę do řmjeręej!

Dobyč dyrb i węra řłima. —

Řunu Řnjes cze řrōnuje! —

U.

Dżwne pućje.

Řas powjebajęe jędyn miřłonar: „My bęchmy řolęřtu řłubili,
wo tym řo řu wona řeta-dotho na nařdej miřłonřej řłajiji w Řubiji
rowozkōżowana a na to wuřłęćřena. Wōna bę řo t řłowim pich-
wobam a pōřanřim wuřłęćřim wroćęta, wōżeni řo njęłobaj i pōhanom;
cjęłnięde i nim do řaleneje pōřanřteje wřpy a bę tal řa nař
řłubjena. Dotho my řłięćęde i cżęha wo tu řolęřtu řarowachny,
fortećę wutroba będsze řo řłchęćřijanięej wućębie tal rućę a tal
cępole wotewřila.

Řłatnacze řet pōdžęch jędyn i nařdej miřłonarow na řęnym
řłowidz pućżowanom pjęches řłalenu wřęř pichłōdę. Řo tym řo
bę wōn tam po řłowęćřnym wuřłęćřu w jęnej řłromadřłińje pod
řłotym njęłom rēczat, pichłōdę nęłotre njęłęte pōdžęch muř
t njemu, řotrųż jęcho prowęćęch, řo dżaj řłięćęde řas do řłomnje-
neje wřpy pichłōdę. „Ty dyrbich nam nařdu řurekej pōřwęćęćę,
wōn prowęćęde, „řotrųż řmy řłebi natwarłili.“ Ř jato wōni dřiřhi
dżęř pjęch řetu, ř palnōwch łopjenow natwarłenej, řłęjadu, řotrųż
nařłomnięny muř řorđę řłowu řurekej njęłowawęche, miřłonar řłoni,
řo będsze řo řłōm řeta-dotho wo wřłęej cżyłojęzi wo teile řłubej
wřęřy wřęte miřłonřtwa řłajito a řłchęćřijaniřa wućębo rowłęćęřęta.

Řamna řolęřta, řotrųż męjadu na miřłonřej řłajiji řa
řłchęćřijaniřtwa řłubjenu, będsze i wozpřęřta je řłowim pōřanřim
manđęřłim řłowojenje řłima, dywaćęde pak potom pjęchego řłubniřa
a cżyłojęřa. Wōna njęłę Sębōżniřa wřęjy řabyć mōřta, řotręmuř
będsze tola řas řwęrnę řłubłica. Naprjedy wona řłowim dżęćřom
njęłędo wo nim powjebajęe, potom řu jęjny muř na to řędłōłny
a i napřatōłęzi pchłōpōřłuchowawęche. Wřłched řętami řęž řłubōřa
a pchłęćřło wo tym řłowidcu. Řato bę nęřto miřłonar pjęch
řłōłim řłub přęrowat, řędu jęcho řłowa na řłowōjenje pchłōto-
wanu řolu padnyłę, a řędma będsze wōn přęcz, pōczędu řłamni
wřęřjenjo maty Wōři dom twaric a pōřłędu t miřłonarej, řo řu
jōn pōřwęćęćę i jidy wřłęch řłchęćřijaniřom řęłit.

Řal będsze řōn Řnjes to, řłchōż my na miřłonřej řłajiji řa
njęłbože dżeržęchmy, řa mnoęe řłubę dūřęe t řłęřęemu wozwōćřit,
a řłchęćřena pōřanřam řolęřta njęłę řłubjena, ale będsze muřa
dżęćę i wřęle dřiřłch t Sębōżniřej dowjedłę.“ F.

Řswędęjenje.

Čżim bōle řu řo řłubjo w mnoęich řłubach řłowęćřili, wo nje-
wumrowajōmnej napřłęćęćřłojęzi njęs řłchęćřijaniřej węru a pich-
rowowędōmōřęej rēczęcz a řłajtu napřłęćęćřłoję wřęćę, cżim njęłchuj
płacžłwōjęz maju řłwędęjenja řłajich wućęćęny řłowōw, řłōřž řłōntę
nabład řłajto dořłōńńe bęs řłajōřa a řłyle wozpęczny pōřanřjenjuija.
Řłofęjor Wōłaniř, Wřęgand, řotrųż je 1890 w Řarburgu
wumřęł, do řłowjeho pućżowawęřłego řłęłeni řłajęa: „Řo je wřłłitko
jęna rēcz, řłchōż Řłany a Řowoy Řęłłament, řłimanie a řłęćęł,
řorty a wozpōřady, řłwęřby a řłwęřłi rēczę; wene řłęwaję a praji
wřłęde řłomadęę: „Řōn Řnjes je řłiřto, řłallęłuija“. Řa řłowjim
řłmjeręćřym řłōju wōn pchłęćęłę: „Řławięcz řłęćęmu řłwęćę, řo je
wřęřęjy pchłōřłōřłłitniř wumřęł.“ Řa jęcho rownyřm řłamjenju řłęji
napřłane: „Řa tebie, Řnjęę, řłym ja nadžłju řłajit, ja njębudu
řłaniřłjęny do węćęłwōjęcz.“

Čōřta řas řłęłny: „Čżim wřłłchōż řłęřłłłi w pōczędu na
řłęłłanōřęz pōřłupia, cżim bōle řłubę řo řłiřłija i dżęł jato pōdłōž,
i dżęł jato řłęłł cjęłniřłby, węřo nię wot mudracłłow, ale wot
wozprowōđę rowmōřny cżłowjęny wuřłowacz. Řłęch řo cżłowřłi
duch rowłęćęřę řaž cżje, pjęches wřłłōřłęz a eřłłłku řłłłłuru
řłchęćřijaniřtwa, řłōřž řo wona w ewangelijach řłchłęćę i řłwęćę,
won njępōdęę.“ F.

Sy-li spéwał,
Pilno džéłal,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatoł
Zradny je.

Za staw spróeny
Napój móeny
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přez spał mény
Čerstwoś dá.

Njech ty spéwał,
Swérny džéłal
Wšédne dny;
Džéł pak swjaty,
Duś daty,
Wospóń ty.

Z njebyes máná
Njech ći khmáná
Žiwnoś jo;
Žywa woda,
Kšć Bóh poda,
Wokřew ći!
F.

Serbske njedželske łopjena.

Wubawa šo łóžbu kóbotu w Šmolerjez knihjezježetni w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu přichěplatu 40 np. dostać.

10. njedžela po kwjatej Trojizy.

Romsk. 2, 1—11.

Dženja šo dopominamy na žaložny šub Boži, kiž je přichył na město Jerusaleń. Šbóžnik běše šo přózowal, tónle šub wot wušwolneho luda wotwobročić. Ale woni njepońachu tón čas, hdyž tón Knjes jich domachpřytaje. Woni wostachu štwjerdžny. To pak je nam k šachowanju šo štało. Boži šub džénja hišćeje přichěł šub dže. Jeho prawdošć traje wěčnje.

Bóh budže naš šubdžić.

1. Težobla wobhladašy šebí šwoje štkuti! Wšě š gladamy radšo na šwojich šobužłowjetoł — niz šo bchmy to dobre na nich wupytali a šebi ša přichył woli. Ně, my džemy nješmilišni šubdžizy bjež nad našimi bližšimi. Ale nječujesh ty, w čimž ty druheho šubdžić, šatamaš ty šo šameho. Šrěch, kiž na druhim šatamaš, tež tež w tebi. Přichěł my šmy wchitzy hřešnišy a nimamy teje šwalby, kotruž na Boży mječ durbjełi. Mějški šebi, šo budže Bóh tebe přichyłšć, hdyž šebi šam nješubdžić. Ně, přichěł Bohom njeje žane pohladanje na wošobu. Wón kóždemu da po jeho štkuach. Čim štkuńišo šy ty šubdžić, čim štkuńišo budže Bóh tebe šubdžić.

2. Šrosymy Božu ščezpliwosć! Šo Bože šhošanje tebe hišće potřešišo njeje — šy wopomniš, čehobla? Šo je bohatšwo jeho dobročelwosće, ščezpliwosće a dołhočatanja. Šsmilny Bóžej nima špodobanja nad

šmjerču hřešniška, ale šo by šo wobročić a žiwu był. Wón čata, šo by jeho dobročelwosć wutrobu šapichmyška a powučila. Duž rošpomny, šo ma tón Knjes hišće wěru k tebi. Abo džješ ty po šwojej štwjerdžnje a njeopotutnej wutrobje šebi hněw šhromadžić na dženi hněwa — a Bóh budže tebe čim štkuńišo šubdžić.

3. Duž wobročmy šo k prawej bohobojasnošću. Bohobojasnošć namata štajnje šwoju mšu. Šduž dobre činiš a šfejš ša wěčnym žiwjenjom, potom došlanjesh wot Boha šwalbu a čješć a nješadobnošć. Šduž pak ty dale šte činiš a šwojich šobužłowjetoł je šwadniškim nješubosnym waldnjom čiwluješ, ty na prawdu nje-špřichyš, ale na njeprawdu, potom je twój wotšub: nješnaba a hněw, tyšćnošć a čješćnošć w čašćnošći a wěčnošći. Šy šo potom šinaš šašćniš nješšy.

Duž šubš šo šam, tož dołgo je hišće čas. Našyri Božu ščezpliwosć a dołhočatanje a wobroč šo k bohobojasnošći! Šo je našibóžniška mudrošć a ma našlěpšu a wěčnu mšu. Šamjen.

Ššud, šuby čilowce, wopomni,
Wopomni šub pošledni;
Ššo šubnoš šola dopomni,
Ššbješ wchitzy hromadž
Ššo šubš šelhadžowac,
Čži dobrí a tež šli,
A na mšu wozšatowac,
Kaž tu šu činili. Šamjen.

Czego dla dyrbci naś Boża dobrocziwość k pokucze wjeszcz?

(Romf. 2, 1—11.)

Głóh (203): Wch, nijszczafaj nje hnównje! —

O cłłowjeczé! wśchaf wopomni,
Kaf pścheczelny Wóh je,
Na jeho ģud ģo dopomni.
Kiz pśchidźe pśchidźobnje!
Kiz Wóh je miłofcziwy,
Też ģwajaty wośtanje,
Mótt ģiścζεje dobrocziwy
Eziórcz thofa jawérnje! —

Esó ģameho dżé ģudźiśch,
Ģdyż tamajśch druzeho;
Esó pó cżmie wbohi bñudźiśch,
Kiz ģorźiśch ģlepy ģo;
Esud Wóh pśchego prawy
Ģje trzejci ģorźeho,
A ja thofanje ģrady
Wśchaf wopofaźeģch ģo.

Ģchto pomñśliwejch ģebi,
So Wóhu wucześnielch,
Ģdyż ģromadźiwejch tebi
Esud, tokomż njecześnielch?
Ģchto dobrocziwość jeho
Ty ģazpñśch ģohatny,
Kiz dośtanu ģo j njeho
Ģzi j ģnadu ģiwemu?

Łós luboſny ģo dośtał
Ze tebi ģrěcñniel;
Ģnjes njeje tebie thofať,
Ģże tebie dobyć ģej;
Wón ſcżęćny wocźakuje,
So by ģo potucziť,
Ģże ł prawdże pofaſuje,
Ģdyż bē ģo ſabłubiť.

Duż wopofaź ģo wěrnny,
Ģdyż cżaj ģe ſpodobny,
Ģacz do łónu budź ģwěrnny,
So njedźiśch ģhubjenny!
Dżen ģuda pśchidźiżuje
Esó wśchitñ njepřawnym,
Ģnėw Wóh ģhromadźuje
Esó ſa mñdu wśchitñ ģym!

Dacż prawdośc budźe Wóža
Po ſtutkach łóždemu:
Kcżen njelaćobnoſy ſboża
We wěcñnym ģiwienju
Tym, toñiż ſcżęćni bñli
Tu w ſtutkach dośtojnycy
A dośtać mñdu ģu cżypli,
Kiz dżel je pobożnych.

Pať ſwadnynym a ģroſnym
A prawdże pśchecziwym,
Każ wśchje thwalby prědnym,
Ģe mñto da Wóh ſtym:

Ģnėw, njehnadu a thcñnośc
Tm łóſtnym wubđel,
So cżwila, ſtylť a cżęñnośc
Zich wěcñnje rośtrubži! —

U.

Ģsłżobnik Bożi.

Ģsłżobnik Wóh, każ jeho japoſchot Pawot wopñkaje, dyrbci pśchēs wjele ģorja ģiśc; jeho pucż je ſcñiñnemu pucżej miłcñtra podobny. Pśchēs nuſu a thcñnośc, pśchēs ſe a dobre rěcże, pśchēs cżęćc a ģamību, do jaſtwa a ģwercze nuteś, jaťo thofany, ale niż morjeny, jaťo mřęaży a tola ģimy.

Żaťo taťi pśchēs ſcñiż a ģorjo ſpytany ģwěť bēģhe Wernar-dino Dcñno je Siena. W trutyu rjadu Fřanzisłanarjow wo-cżehujemy, bu wón ģorboćc rjadu. Wón bē po wśchej Italiji dla ģwojeje wohniweje rěcziwoścje ģlawjeny. Wśchón lud ſcñmiejche ģo ģem, jo by tehole mñińda, mjes tym ja generalneho wñłara po-ſbēñnjeneho, w marmorowym domje mēſta Siena prědowacż ģyģchaf. Wēģhe to ja cżaj reformazije w Rēnazach, a ewangelſke piſma wo ģwobodobnej ģnadze Wóżej w ſkryſtuſu namafachu ģwój pucż też pśchēs alpy a pśchidźeģchu do ruťow ģorłiweho prědarja w Ģienje. Wone pohnuģu a ſubdźiģu jeho wutrobu ģacz do dna; wone ſahorichu płomjo w nim a ſwalichu móſt, toťrųz jeho a ſ romſkej zyrkaju ſjednoczeģhe.

Ģdyż wón něťo throble a wjeśele ewangelij bićłije pśch-i-powjedałche, ģo ja njeho ģorjo ſapocza. Wón cżekny do Ģenja, potom do Wafela a Ģražburga, toťrųz bēģhe teħby ģiścζεje ģoſpoba ewangelija a nēñſtemu kraleſtwu pśchidźałche. Potom bu wón i prědarjom w Augsbuřu. Ale też tam ģemu ģaneho mēra nje-woſtajiģu, a wón twoćny do Ģondźellēje. Tam woſjemu kralowa Marja ģwoje krowawne edikty t. r. rośtaľ; łaparjo ja nim ſlědźachu, a jaťo japoſchja Wernardino droħaſſi ſi, dozpi pod ſtrachotami a we wśchelaťch nuśach druhi łrěć pōbu Ģchwizy a prědowalche Łofarnſkej woſabđe w Żurichu cżiſte ewangelijon. Tola też tudy wón ģaneho mēra njenamafa. Njeſcheczelny bēģu ģemu jaťo ja piatami. W lēcże 1564 wón do Wóſſelēje cżekny każ ģonjena dżiwina, a wot tam jaťo do Morawſkeje, dżęćc wón, 77 lēť ſtary, ģwoju ſpřóžnu ſłowu do Ģeľuſhoweju ruťow potozi a i potojom a wjeśeloni domoj dżęcye.

W Wóżej mozy, i brónjemi prawdoścje ł prawizy a ł lēwizy, bēģhe wón prawy wojowat ſkryſtuſowu byť. Żaťo wón ģiścζεje ģuntřóć, na łónu ģwojejo ģiwienja, na ģwój cżęćpienſki pucż wřóćco poſłaba, cżekny wón ģwojim pśchęćelam ł troſcñtej: „Ża ģym wjele pśchęćęćpć wřóćziwſch, ju budhowny wocziobniťe a japoſchitolej ſkryſtuſowemu ſalutowane. So pať ģym ja wśchitko pśchęćracż móhł, w tym je łón Ģnjes ģwoju mđż na mni wo-pofaťowat.“

F.

Pśche pośdże.

Ģsydomuacżelētna ģoľciza, ģenićſte dżęćco pobożneju ſtarſcñjeju, bu pohřebana. Wona bēģhe wurjadnje wobdarjena, ģwojejo ģiwienja wjeśela tñjyna była. Wot ſtracñneje ģymnizy łajata, wona jaťne powědornje ſhubi a bēģhe ſchwority dżen morwa. Wola towa ģo wucześka ſemřetaje, i łłoſom płałanofch, i ſemi wjeśe. Esó i pohřebenićch wřóćziwſch, ju budhowny wocziobniťe a japoſchitolej ſkryſtuſowemu ſalutowane. So pať ģym ja wśchitko pśchęćracż móhł, w tym je łón Ģnjes ģwoju mđż na mni wo-pofaťowat.“

wot tebie šamego wuwabjeného, šo namatač.“ „Na nihdy! ja šmierzje město hańby wuśwota!“ — „Tak, duž na to dha won durbj. Haj, pětńje, wy šče mi šchwarńi pacholjo. Najprjedy šthodźić po šthodźeńtu špudnjeje, a potom durbj šmierzje wšeho dobre ščiničje, město šo budyče jeno pětńje žimjenje durbjeli šanžuwołje do šabycyja pšchewjełje. Njeje to runje jako by něchój chyłj i tym šwój dołj šapkačje, šo šhódje wještje dołj načini? Šendricho, Šendricho! šy ty tať hłuboto padnų? Nihdy njebudyš šebi to wo tebi myšli!“ „Něto šapoczjo wotřeńny šubńik jemu možńiwoje do šwědomja rěčje. Wšon jemu žiwjenje jeho pobońneho nana pšchew wočji džeržo šo pračelše, hač njeje šhódje ženje i wutroby šwójeho Woħa wo pomozy pšchew. Šendrich i šlowu šatšchajny. „Ša šo mołbie? — to wšchaf ničjo šo muži njeje...“

Tu jemu wotřeńny šubńik šhutnje mjes wočji pohłaba. „Šendricho!“ — wšon džěje, „šimě šo i tobu mołbie?“ Wotom wotmołwjenje njewočakawońči, na toleni dele padže, šo w gorzej modlitwje na Woħa wo wumoženje ša šwójeho wobšeho bratra wobroczi. Pšchego možńiwa ša jeho mołbitwa, pšchego horazyče jeho bėdjenje. Njewiděje, šo bėdje šo jeho pšchisłubany bratr pšba njego na toleni dele wješt a gorze šhłyj pšafaje. Šeno te šlowa šhłyčelše, šiz ham t Woħemu runje šečelje. Ale hōų šłōńczenje njewołbitwu i šamjenjom wobšamny, šahłyja, šaf porno njemu šo i pšaczom šawota: „Šamjeń, haj, šamjeń!“ Šso wotroczyłchi woiděje, šaf šararje Šendrich woidějo na što šłōjene a je šhłyneymaj šlowaj šłuboto šnuty štorajo šychowalše. Šsubńik šo rchle połbeje a ruzy na šlowu pšafaje položimo, džěje: „Šendricho! Wšh da nam šo nōwicz, ale niz tepič! Wšotaj šo še mni w šchaj nuly, šon šłōies praži, dha dhu ja šje wumō, a ty durbjeli me šłwalci!“ Š tym wotřeńny šubńik šafno wo pšchewjełje. Ale wot něła šhłyčijo pšchisłubaje a mēčjeje to wješt, woiděje, šaf bu jeho pšchewel pšchego roššubńiči; tež pšchego wješteli, runje džajče šłara šafalka pšchiroba šo šhódje pšchego šafu pšchewelaje.

Pšchewjełsi džē pšchisłubajneho šuba šo bliželje. Ščeto-bědy Šendrich na wobšforńej šlowy džěje. Šala bėdje i šłubźni pšchepšelnjena. Na pračjenje, hač šo ša winowateho wuńnoje, Šendrich wotmołwi: „Haj, došpotnje!“

Šłatny rěčńik wotre wobšforńe pšimo wučitawońči, chajče polože wotšewnołče žyle wuńatńicne wještje. Něto šo šarečńik połbeje. Prajełje, šo je ša njego šwjata pšchisłubnołče, teho šafšupowac, šłorchož wot młodołče šem šłaje. Něto wšcho wuńatńanje wobšforńeneho roššadowalše, maczerje na žare waińnje njelchēdzelje, wšelajja jeho pad, ale tež jeho pošłanjenje. Š šrutny hłobom šłōńci: „Wōji šłējza pšchisłubanožjo, wo polože roššopotńanja njeprowdji. Šym wēłjo, šo je pšchisłowel šebi i žyla njepomyšlize, wjele šferje šym šebi nanajwēłšijši, šo šče šo mnu pšchewwēłšeni. džubńiny šłējje šwēłneho duchowneho domōženje i špoczalku nowneho žiwjenja špōžizij!“ — Pšchisłubanož jo po šłōtkej poradže wōdēzihu. Winowaty pšidi položajoč wotšewnołčej! — šid wuńub rēłaje. Šendrich bu pšchew šłofatńuju wuħowany; ale t džewōj šłōwaj šafno jeho šubńiki roššub šabudzi. — Wšōty šafšit pšidi tymle wuńubje pšchew šłorchožčaja šubńišteje šale šarča. Wšcheto to macz wobšforńeneho, šłorčž na šłube žyčej roššprawje šobu pšchisłubajawońči něto do wotmory šapadže. (Pšchisłubnje šłōńčenje.)

Wšelake i bliska a š daloka.

Š Njeħwacziłta. 11. 12. a 13. awgusta wotně šo w Njeħwacził 32. šłowna šłchadowanka šeršelje šłubowaje młōđiny. Š wuħeršewome połbeženju šobotu šłōpōńđu šē šo šizjo načładna

šłicžba šłubowazny a tež něłotši hočjo šelchj. Njeđelju pak šo w 3/4 hōđin jara šohacze wopytana šłowna šłchadowańšna wotmory pšchew šłubowno šłarčelcho Wšragčja. Wšona bu wošbeje pošwječena pšchew šłowitawu rēčj šłelja šararja a wšerzja Šakuba a wopytana wot młōđiny nam waińnyh šłējžij hočji i bliska a š daloka. Wšcheto šłowitawo šobadu roššprawu, wošbeje rjany pak Šeršowka, šłorčž šłēka šwōj šwjeđeni 60 šłēneho wobšłacja šwječelje. Nanijetno bē šid waižy; wošbeje šo wobšamtu, šo šo džemberšel čizijo Łužicy wot šłubowaznje młōđiny pošwječij šł. šararjam Dučzmanej, Šermannej, Čłizšinslemu a š wopomnjejču Šōrńikowemu. Wšchisłubaju šłowny šłarčji je šł. šłub. theol. žyž. 1. šłub. šłarčji šł. šłub. theol. Wšragčja a 2. šłub. šłarčji šł. šłub. theol. Šordan. 33. šłowna šłchadowanka budže w Wulezacy. Šłowna šłchadowańšna šłōńci šo i šłifročńej šławu na nałchego šłubowaneho šłala Wšedija Augusta a je šłewom: „Wšcheto Šeršitwo šł. šłowitawo“.

Wšeržor šłēdnozi jara wuńu šlytu Šeršow šłōngertna a džiwadowana šabawa a pōńđelu bē wuńł do Kałoworja. Wošbeje njed je našpomńjena, šo bē na tutej šłchadowanzu šo tež nimo wuńleje šłicžby katołšij šeršijšij šłējnoj tež ša nałchego wotšewnołče rjana šłicžba ewangelšij Šeršowšow šelchja. Tež džē šłējzi i Dēlnjeje Łužicy noč w šwōjiej narodnej džakłje wopytajelje. Šława tym, šiz šebi šhódje šeršitu narodnu draťu wōja!

— Pšchew šmierzj šłelja šararja Garbarja je šo šarše měšno w šłōzacy wuńpōńđito. Šo šłōńju wot 8. džembera 1896 ma šłōńštoršlowo přenje 5 měšna, šłorčž šo w šłōđym połčēje, t. j. po 1. januarje a po 1. juliju, wuńpōńđeno, šłubowanje wōšgōžłaja. Šo trjechi šōn šłōč tež na šarše měšno w šłōzacy, šłōč je to 5. džuchowne měšno, šłorčž je šo po 1. juliju t. j. wuńpōńđito. Duž i tym padže žyrtwile pšchewjełčejšewto nowneho šararja ja šłōzaj njewuńwoli, ale šłōńštoršlowo nowneho šararja pomjenuju.

— Džizłanšta šłchadowańšna w Wšchisłacy je šo na šłubowu i přōštwu wobrocziła na nastupnaju šwječēnja šeleneho šchwōrtla. Wšona pšchjo, šo by šo žyrtwila šłwatōčnołče tehole šłwajelcho dnja wot došłōtnja na šłōpōńđnje a wšeržor pšchewpōžłaja. Šale přōštwu ma wēłje došty šamųł. Pšchetož wōna džima na wuštajenje šwajelje wēłčerje Wōjeje, šłorčž je šo wot nałchego šłējja a Ščōžniła we wšeržorowyh hōđinacy šłata. Duž durbjela šo šłwata wšeržer tež na wuštajšłisłim dnju šłōpōńđu abo wšeržor šwajelje. Šł dołčj we wšeržorach wōšbadach nowošłōńšmērowani na tymle dnju přeni šłōč i Woħemu šłida pšchisłupja, by šo tež šłarčijn, šłōžij w šłarčacy džēłaja, šłerje možnota pošłēzičja, šo bydu šo pšidi šwajelje wšeržerje wobšłēłčij mošli. Tež bydu šo młōđij šłchewšlējeno na to waińnje šafšowali, šo na tym dnju, na šłorčžny šo rano přeni šłōč i šłōwjeđij byli, šłōpōńđu na šłēńny wuńelju šōn džē njewotwōšlējaja.

— Wšuti wučelški minšter je pšchisłaj, šo ma šo we wšchisłij puwšij šłulach wopomnjejšłi džē na Ščōđan pšchew šłisłitu šłwatōčnołčej šłwječja a šo ma šłula wuńpōńđij. Šōžē je šo še šłwječēńjom tuteho dnja pšchisłato, ma šo šafō i šłowa šarjadowac.

„Bomhaj Wōh“ njeje jenož šłōka šłēšew duchownych, ale tež we wšchēch pšchewawajšach „Šerš. Nowin“ na wšch a w Wubšchijnje došłac. Na šchwōrēč šłeta placji wōń 40 np., jenotłiwe čizija šo ša 4 np. pšchewawaju.

Sy-li spěwał,
Pílnje dčěł,
Strowja će
Swójby statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spař měrny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnyje dčěłas
Wšědno dny;
Děń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech đí khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel

F.

Serbske njedźelske čopjeno.

Budawa jo kóždu kóbotu w Šmolerzje knižiciziscejni w Budychinje a je tam ja křtówórčětnu pšedpłatu 40 np. dostać.

11. njedźela po swjatej Trojicy.

Romij. 1, 16—25.

Pawoł nam tu potašuje dwě knižy pójnacija, w kotrymajž móžemy jako čłowjetojo čitać:

Knihu stwórby a knihu wšitkich knihow:
bibliju.

1. Čšto nam wobej sjewitej?

2. Čšto čže sjewjenje w naš skutkowac?

1. Čšto sjewitej? Najerjedy stworjenje, stwórba. So Bóh je, to je jim sjewjene. Žadyn lud na swěće njeje, kiž by był bjes měry do Bóha. Bóh je to čłowjekam sjewił. Stworjenje, stwórba su wozčinjene kniži, bžěz móželch čitać wo Božej njewidomnošći, wo jeho wěčnej mozy a bžstwie. Njebježa wupowjedaju Božu čješč, Čslónžo, měžacj, hmejby nam něšto powjedaju, tož rójčičta na lůzy, bžělawa pčólka, male bžymješčto, w kotrymajž tajke džiwne mozy bybła. Wybžlůzy čłowjek pat, kiž potajnstwa stwórby wuščlěži, wuřnawa: „Anjeje, tak su twoje skutki tak wulke a krašne! Kaž krašne je tež tole sjewjenje w stworbje, na mjele praščenjow tola žaneho wotmolwjenja nima. Wo najbžžijnich wěrnosćach tola stwórba mjelčej tož row. Potaz wo swoje džěčo płažaje macerj najkrašnišće krajiny fěmje — čšto jey to pomha? Stwórba rěči wo Božej njewidomnošći a wěčnej mozy, ale njejo njeproji wo Božej lubosći a bžmilnošći. Ně, na wopat „Boži hñew s njebješč budže sjewjeny na wšču bjesbžžnošć a njeprawosć tych lůžy, tořiz tu prawdu

w njeprawosćej sadžerža.“ W stworbje su njepowalne, želejne, frute šafonje. Tam steji Bóh pšed nami jako trojerdy a fruty w bžwojich šafonjach, kiž jo wuprožyč njeda.

Duž berje nam, so móžemy dale čitać w knižach ewangelija. Tež tu sjewi Bóh swoju wěčnu mōz a bžstwo, ale w druhim bžwětle. To je ewangelijon t. r. wješčela pomješč. Wone rěči wo Jesušu Křřtuřtušu, jeničko- narodženyj Synu wot Bžžza sočnym hñady a prawdy, kiž je pšichščot pŕycać a lůžne činić, ščtož šhubjene je a w totrmž je nam žiwy Bóh blisťo pšichščot. Ewangelijon sjewi potajnstwa, tořez stwórba žyle pšichřtwa: Bóh je lubosć. Wobhladaž kebi Jesuškome šhodjenje na našej lěmi. A hujenym a šhorym wón šhodjenje, spróžnyž a wobčeženyž wón wosřadewješče, bamo mřěžozemu šchadřej wón paradis wotwři. Stwórba sjewi Boži hñew, ewangelijon Božu lubosć. Duž budž našče wješčele wuřnaze: „Ža jo njehanibuju teho ewangelijona!“

2. Čšto ma tole sjewjenje wusřutkowac? A šašo najpřed stwórby? Pawoł potašuje na poħanow. Tam jo wopřihuja bžydu, do kotrychž su poħanjo padnuli, hač- runje Bože bžče a mōž šnajachu (šćt. 21). Nješčat je był šapocžat. Dofelž jenōž Božu majestōč, jeho hñew, niž pat jeho dobřoznawosć a lubosć šnajachu, pšichřtke měřto džatowosće bōjofč a ščepotanje do jich wutroby. Tak bo jich wutroba šačmjena. A pšěžo šlubje džěše, hač su woni blařni šćžinjeni (šćt. 22.). Woni šćžinichu kebi pšichřbōw po bžwojich myščach (šćt. 23.). Woni pōdachu jo haniwje a žadoščam (šćt. 24. 25.) To je

frudny wobras — pohanski śwēt. Tajki je jón Pamiot kam wochlabał na krowiach pućowanjach. Tak je dženſka hiſćeje w pohanskim świecie. Pomyſłi hebi na Tamulow, hōdſej naſche miſionistwo dſeła w Indiſkej. Woni ſu duchownie ſbſzani lub — a tola taſ jabuſidzeni. Woni maja krowowch pſchibowow, kiſ cſlowiſetow cſwiliwa a pſchib totrymiz lub tſchepoze. Trowſhta, pomozu a nadſije pola niſy niſtō njenamata.

Duſ taſ zyle hiſaſche, ſchtoſ ſjewjenje biblije na ſkuttuje. Ewangelij wubudſuje najprjedy dſakownoſeć. Pomyſł hebi na ſbubnjenje hſyna, hōdſ po domowirzōnjenju pſchi ſwiojow namu w kwiſdſenſkej jali hebi. Sſchto je tōn ſaczu? Najprjedy dſakownoſeć. Tak je teſ dženſka hiſćeje. „Tak je Wōh tōn ſwēt lubował, ſo wōn ſwiojeho jeniſtō-narobſzenego hſyna dał je.“ Je to cſlowiſt, kiſ moht to njeſmuth woſtaſeć, kiſ dſyſt ſe ſtwerdſzenej wutrobu dſaſ pobuſyſeć, kiſ Wōhu ſkuliſa? E dſakownoſeć roſeće dowertjenje — nadſijia a cſzakanje duſche na Wōha a jeha hnadu. A to je, ſchtoſ ſwiate piſmo „wēru“ mjenuje. W teſ wērie cſlowiſt polnu prawdoſeć namata a ſ tym mēr, radoſeć, ſboze, ſbōſnoſeć, duſ praji Pamiot: w tym budſe ſjewjena ta prawdoſeć, kotraž pſchib Wōhom plaćſi a pſchidſeje ſ wēru to wēru; jaſo teſ piſane ſtei: „Prawu paſ budſe po ſwiojej wērie žiwu.“ „Ewangelijon je mōſ Wōſa, ſbōſnych cſziniſeć, kiſ na to wērie. Sjewjenje ewangelija ſkuttuje potajim ſbōſnoſeć tu a tam.

W lēču jeliſa ludſo to kſupelow; wōni w ſtrowotnyſch ſōrlach moſy pytaju, ſhore cſeło wuſtrowiſeć. W ewangeliju ſōrla ſo ſōrla bōiſteje moſy. W niſy namata duſſſja wuſtrowjenje a wērieſne žiwjenje. Hamjeā.

Ewangelij wo Ahrhryſtuſu —

dženſka hiſćeje mōſ Wōſa, kotreſeć ſo nima niſtō hanibowacſ!

(Romſk. 1, 16—25.)

Hōb (W. miſ. harf. cſo. 237):
Mōſ hiſćeje dženſ je Wōſa
A ſōrlō ſbōſnoſ' ſbōſa
Hōb ewangelija;
W nim Ahrhryſtuſ rēćſi žiwu,
Kaſ Eſbōſnik miſoſećiwu,
Eo wērieſy ſo ſraduja.

Eſo njeħaħbujmy jeha,
Kiſ doſtawamy ſ njeħo
Wſchō wērie wjeſeſe:
Nam ſawēſećſje wēru,
Naſ wjeſeć e Wōſom' mēru
A bawo wērieſne žiwjenje!

W nim prawdoſeć doſonjana
Eſo jaſo kſutnja rjana
Wſchōs wēru poſtſieća,
Do kſmjerſe jereje;
Hje! ewangelij miſy,
Hōb Eſbōſnikowy žiwu,
Paſ žiwjenje jom' pſchijneje.

Eſma hreħow hroſbna beſche
Nab pohaniſtowo, ſo dſećhe
Do kſmjerſe jereje;
Hje! ewangelij miſy,
Hōb Eſbōſnikowy žiwu,
Paſ žiwjenje jom' pſchijneje.

Kaſ ſ mērom wotpoćujemſ —
Kaſ cſećſe beħu bħbu,
Kaſ njeħbōſowne lubu,
Hōbſ kſepoſeć kſmjerſeje!
Eſo mudri wudawachu,
Paſ wiſdſeć blaſnoſeć daħu,
— Niſy ſtaſenje bē ſaħoſtne.

Eſeſ ſtwariećſja Wōſu,
Niſy wuſwienjena ſ ſbōſu
We ſtwarbje wiſdomnej,
Eſu do ħaħby woſħaf dali,
Eſa Wōſa ſtwarbu wiaſi,
Hōbſ hreħſi pſeħonajuħu hej.

Do ſkōſeje ponōrjeni
A zyle woħaħbeni
Eſub Wōſi jaćuħu;
Mōħſ jaćuħowa jid beſche,
Eſeć bħbnyħ e kſmjerſeć dſećhe,
— To mħba bē ſa jid njeprawbu!

Aħ, ſtyſt a ſaħoſećenje
A ĸane wuħoſenje! —
Tak ſ cſlōwotkow ſtejeſhe,
Dōſeć njejeſħbaħa ħnada,
Kiſ ſ naſħubſhego pada
Eſeć Wōſa wōħoħſ wuħoſeć!

Knām pſchidſeje Wōſi ſwiate,
Do kſmjerſeje ſa naſ datu,
Eo naſ hej wuſtuſi;
Nēſt ſ Wōha wōħnabſzeni
A Wōſi wuħoſeni
Eſmy powołani e ſbōſnoſeć!

Njeħ hreħ ſwēt hiſćeje jima
Eſo hanibowacſ nima
Paſ niſtō Eſbōſnika! —
Wōh' ewangelij mōſny,
Kaſ hreħſnik to wē ſpōſny,
Dženſ hiſćeje ſbōſnoſeć poſtſieća!
U.

Prawa ſwiatecſtwa.

Naħo buħu w mēſeje Waſelu w lēče 1522 piſchi jenej prozeſſiji wjeħelate reliquije (powoſtanti ſwiateħ) a ſwiatecſtſny wotolo noſħene, njeſeħeħe ſaraſ piſchi St. Albanje, Wſlem Rōbin, rjenje ſwaħanu bibliju, na kotreſeć ſ wuſtkimi piſmĩtami napſisane ſtejeħe: „Biblia“. Wſchi tym wōbu wuwoħa: „Eo je ta prawa ſwiatecſtſina, te druħe ſu jeno loſeje mōwotħ.“

To hiſćeje ĸaħ do dženſniſhego dnja placſi. W naſħim cħaħu ſo taſ wjele cħita, a je to woprawdſtwa lijenſa kſiħow, kiſ ſo nēkole ſa ſtaraħ a mōwotħ, ſa muſow a ĸom, ſa kſmjerſeħ a cħelabniſow cħiſeħe a roſħeħejeju. Ale „biblija je ta prawa ſwiatecſtſina.“ F.

Alje njewopuſeć!

Wje njewopuſeć! Za tebe, kſmjerſe, ĸadam
A e twiojim ſwiateħ wuħoſoſećam ĸladam;
A twioju wōħnu miſoſeć ſaħoſa
Eſo moja nadſija.

Wje njewopuſeć! Eſo moje ĸorejo minje,
Hōbſ duħa wotpoćuje w twiojim kſmje;
Wōſ hreħa, niſa, kſiħſi mje njetaſħi,
Eſym jeno piſchi tebi.

Wje njewopuſeć! Wōſi dſeħ ſo naħſiſuje,
Wōſ kſwa e mēru, cħeħo ſpōſnoſeć cħuje;
Njeħ potom, hōbſ dſeħ rjeħſiſi ſeſħaħſa,
Wje wjeħeħeħ do njeħa!

K. A. Fiedlef.

ħorjo.

Nēħaſti muſ, kotrſ beħe we wuſtkim boħaħtſwoje, kſaħnym wjeħelu a pſeħonokſbōſnjenju žiwu buħ, ſwioje zyle ſawoſenje ĸuħi a ſo teħo wuħuſ jara njetaſaħe. Eo by ĸo tracu ĸraħaħ, wōn mēħto wopuſećſja a na kſaj dſeħe. Wōn najprjedy do jeneje wſſy pſchidſeje; tam wuħlaba buħa, kotrſ je ſwiojim topaćom žito wējeħe. Teħo ſo wōn wopraħa, cħeħobla to cħini. Wur wotmōwi: „Eo by žito njeħſtōbowaħo a do ĸniſeħa njepſeħeħeħ.“ Aħ to pſchidſeje wōn na polo a wōſeħeħe buħa, kotrſ wōraħe. Teħo ſo wōn teſ wopraħa, cħeħobla to cħini. Wur wotmōwi: „Eo by ſo pōba ſmjeħeħiħa a beħſeħ a ĸlōſno pſchijimacſ moħa.“ Wōn dſeħeħe dale a pſchidſeje do jeneje minij; tam wuħlaba buħa, kotrſ winowe ĸaħoſy pſchireħowaħe. Wōn ſo jehy teħoruniħa wopraħa, cħeħobla to cħini. Wur wotmōwi: „A winowe ĸaħoſy pſchireħuħu, ſo byħu mnoħiħ a doħreħ pħoww pſchijneħeħ.“

Duſ njepoħojny do ſo dſeħeħe a rjeħny: cħeħobla ſo moħa wutroba taſ wuħuſ ĸiħſi? A ĸym ta pſeħeħa, kotrſ dſeħi ĸo wēſe, ſo njehyħ ĸniħ. A ĸym ta pōba, kotrſ ma ĸo roſtōħeħe, ſo moħla ĸoħnowanie ſ njeħa doſtawacſ. A ĸym ta winowa ĸaħoſa, kotrſ dſeħi ſo pſchireħowacſ, ſo by doħre pħow pſchijneħeħa ſa wēħnoſeć.

F.

Sy-li spěwał,
Pilnje dšelať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosť
Zradny je.

Za staw spródný
Napoj mócný
Lubość ma;
Bóh pak swěrný
Prěz spař měrný
Čerstwoś da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje dšelať
Wšědne dny;
Džěn pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoń ty.

Z njehje mana
Njeh či khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Serbske njedželiske łopjena.

Wubawa šo łóždu hobotu w Ssmolerjez knihičijščizni w Budyšinje a je tam ša šchwěrtlětnu pschědplatu 40 np. dostać.

12. njedžela po swjatej Trojizy.

1. Kor. 4, 1—5.

„Ša tyh džerž naš łóždu, jako ša Křyštufowych služomnikow a fastojnikow na Božich potajnistwach“, tak pisaje Pawoł Korinthistim, hdyž šo wošada roščěpějške w hordošći a šo na to powolaču, šo šu wot teho abo druheho japošćotla wučeni. Wchězimo tajke hordošći Pawoł wustupi a praji: my šmy wšitkizy služomnizy Křyštufowi, hdyž šmy tež japošćotli. Tak dyrbinu tež my šwoje křesćijanste žiwjenje wobhladować. Potom šebi tež i wotrobie wošmjeju: ničo šo pak wozaj na fastojnikaz njepyta, hač jeno šo šwěrní namatani buďža. Potom pak tež njedžimamy na čłowjeke šudjenje, ale šměrom Božemu šudženju napřechězimo džem.

Křesćizjan być, to rěka Křyštufowu služomnik być.

1. W tym wobšteji naša najwšičša čěsć,
2. To wjaša naš i njehablažej šwěrnosći,
3. To dawa nam prawu radoć w žiwjenju.

1. Sslužomnizy šmy my wšitkizy — njed maš wšykot powołanje abo wo mšu služij. Sslužomnik być — to njeje hańba, šhiba šo je čłowjek služomnik a wotročej čělanaj zadoćowom. Křyštufkei služij je najwšičša čěsć. Tajki služomnik je mišionar, kiž won jědže do guńeho kraja po Křyštufowej pchitašni: „Dži po wošćem bweće“. Tajki služomnik možedž tež ty być, hdyž ty škutk šwontowneho a šmuktowneho mišionarstwa tež

tež Gustav-Adolfiteho towarštwu pschewoďeš je šwojimi modlitwami a darami. A hladaj šam do šwojeho doma! Kať wjele je tam služenia? Starški dyrba šwojim džěčjom služij a je i Křyštufkei dowješć. Mwandželizy šebi služja w lubošći a dyrba to služjenje dospělnič: „Ša a mój dom čizemy temu Knjejei služij.“ A njeje to wulka čěsć, „šastojnik być na Božich potajnistwach?“ Ale šmy my teho čěkneho mjena hódni? Pschetož

2. Ničo šo wozaj na fastojnikaz njepyta, hač jeno šo šwěrní namatani buďža. „Ženo šwěrný“ — łóždu a šwojim powołanju — njedž šy wojať — hospodať, knjes abo wotročej. Šwěrní budže, wy šlaršji! Wučje džěči temu Knjejei služij. Šwěrně, wy džěči! Wy dyrbiče šlarškich lubowacž a pošluchacž. Šwěrní, wy domjazy, pschěželjo, šuďoža. To šlowo šwěrnosć wotšadja wot wěrić. Tajaj dyrbinu być, šo može šo nam wěrić w łóždym nastupanju.

3. Šchój je šwěrný, šmje tež prawu radoć w žiwjenju a wumrězju. Trojate šudjenje ma Pawoł pschěd wozčomaj: čłowječnje, šudjenje šwědomnja a Wože. Kať wotšchěwaje je to šlowo: Mi je škadna wěž, šo ja wot waš šudženy budu. Tak je tež Luther šměrom prajit: „Šow šleju ja!“ Pawoł dale praji: „Ša šo šam njehabdu; ja šebi drje ničeho njějšym wědomnu, ale w tym šamym ja njějšym prawu“. Wón wě, hdyž šmy tež wšitko činili, šchtož šmy činili winojči, šmy my tola jenož šubjeni wotročěz. Hdyž pak čłowjek šměrom a ponizije čžata na teho Knjeja a jeho šudjenje, potom šo wón bojeć njetrjeba, hdyž je

šwěrný byl. Těhdom přichůdže na šwětko, ščtož je pó čimje potajene — tak derje šwěrnosć, kaž nješwěrnosć, kiž ho rad pó čimje žyowa šodý rjanych šłowow. Wóni budža šjawni, kiž su jenož šwoju čjelcý pyтали. Tak pak tež šwěrnosć na šwětko přichůdže — a tón knjes budže t šwěrnym rjetnucý: „Ty dobrý, šwěrný wotroččto, ty šy na małym šwěrný byl, ja čžu tebe na wjele pošlajicý“.

Šamjen.

Ašwesczjianske žiwjenje we šwětle Knjesoweho pšichodba.

(1. Kor. 4, 1—5.)

Štob (485): Wješeť šo, o moja dnuša! —

Ašruslufowu škušobnizy,
Powołani wot njeho,
Dyrba šwesczjienjo wšchtizy
Zwaricý jeho kralesćwo;
Kral a Šbóznik wón je jich,
Kublow šlickej njebjelskij,
— Duž puč jemu pšichotuja,
Šdžý čjelcý jeho rošnosćujaja.

Šwěrnosć šastojnikow žada
Knjes, kiž powołal jich je;
Džiwna jeho Woža hnada
Šlickej hrěšnikam ho čže;
Potajnistwo jim wojjemecý
Wože, wobohić wošbožecý,
Šslužba jich je j Woža šwjata,
Š jeho miłosće jim data.

Na džěń huda wuhladuja
Šslušobnizy šedžšiwje,
Kubla Wože wuhžěšlaja,
Kaž džě wola Woža je;
Šwěrní byčž šo prdžaja
Wufonjerjo šastojnjawa,
Dofelž nježada ho wjazu,
Hacž šo Wože šlicza čžahje.

Šsnadna wěž je, šdžý šwěť šudži
Wšglow prdžu Knjesowych;
Ššlepy wón wšchal hušto škubži.
Šani raby šhwalobnyh. —
Tež šo šami nješubža
Wotroččizy, kiž njewjědža,
Šdže šu šknjeja šapomilli,
Džěla jeho šatombšili.

Ponižnje šo wufnawaju
Knjesej jažo nješodni;
Ššubženje pak pšchewotaju
Šemu potnje doměrní;
Wón wšchal wě hacž naššepje,
Hacž a ščto jich wina je,
Na njeho jich wočžto šlada,
Trosčť jim dawba jeho hnada.

Njekubdžmy džě přejby čžahša,
Hacž Knjes pšichůdže w krašnosći!
Wó čimje njepšrawnosć šo maša,
Wón ju junu wojjewi;

Na šwětko wón poštaji,
Ščtož šo do čmy potaji;
Wutrobow Knjes šjewi radu,
Šprawnyh mižy šliczi hnada.

W šwětle jašnym škušobnizy
Knjesoweho pšichodba
Kšobžmy powołani wšchtizy;
Teho miša j nim pšichodba!
Ššum-li šwěrní čžimili,
Ščtož Knjes šwěrný potučži,
Dawa myto wón nam krašnje,
Šdžý šo horjo ščěni čžahne. —

U.

Pšcheložeski smylik.

Wigionar Šwarz, najpožohowanijši pošto pohanjstwa we wšomnatym ššistku, něhý pšči pšcheložowanju Noweho Testamenta ššedowaze pommjěčahšobne šhonenje ščim.

Šwarz šebi pšči šwojim čžetm džěle rožčeneho Tamntu t pomogy wša, ššotřž wěštu ššedlanosć wošbježelče a bč tež jenbželšewe rěče mōžmy. Tónle Tamula bčelče runje pšči pšcheložowanju přeněho ššta šwjateho šapochćtoła Žana, tehole wulžy drošostneho pišma, ššotřž nam wutrobn poměty wšajomnosće wolašuje, w ššotřžž Woža lubošć t nam j naščej lubošću t Wōhu a t bratram ššej. Wón pšchelož ššdžy ššotřž jedyn wotbžel, a Šwarz potom pšchelož pšchelšada, pšchiruna jōn j přenjošny tekstom a ššwoporežba jōn, ššdžž bčelče to ššěbne. Šačo bč Tamula ššapochćat ššelčeho ššawa přeněho Žanoweho ššta pšcheložil, wón Šwarzja je ššwojim pšcheložštom do ššodžhwanja ššaji. Wšchelož Žan tam piša: „Wōhlejče, ššajtu lubošć nam Wōtž wopolašat je, šš bychmy Wože džčžji mjenowaní byli!“ Tamula pak bč pšcheložil: „Wōhlejče, ššajtu lubošć nam Wōtž wopolašat je, šš my jemu — ššněmy nošy ššotřž!“

Šwarz dželče: „Wšchelož, ty džě tule nješjy prawje, nješjy po ššlowach přenjošneho ššesta pšcheložowat! Čžehodla džy šš to čžim? Kšemoželče džy ty tole we ššwojej macžefnej rčžji derje ššahodacž?“

Wšcheložer wotmolwi: „Žara derje mōžacy tele ššlowa ššahodacž, kaž tu ššej: „šš bychmy Wože džčžji mjenowaní byli!“ ale, ale — ja tola njemožacy wutroby dobyčž, tole po ššlowje pšcheložčž; pšchetož to ššadče šš mi nimoměrnyje wulše, pšchčžšlowjěčšne byčž, šš dyrbješ my hšubjeni, hrčšjni čšlowjetožo džčžji Wščelčšneho ššelččž. To je džě pšchewjele, pšchew wěšdu mēru wjele ja naš. Duž myšlada, šš dyrbju tole ššlowo wōššabčž!“

Wubi čžitarjo, ššazwany tež m y wulšošć a krašnosć ššamneho ššlowa a ššššš mješšewošć lubošče ššwojeho njebjelšeho Wōtžja, ššdžž my tole ššlowo čžitamý?

F.

Ašwesczjianske šhonenje.

Šhuda ššadowniza nēšajeho mēša bčelče Wože ššlowo do ššwojeje wutroby pšchijata ššž něšdy ššohabojalna Wšdija w Ššilippie; ššdžž wona pōšla ššwojeho mašeho ššabneho ššejščžš pola mōšta ššdželčelče, wššwajšelče wona ššwōž ššwobodny čžah t temu, šš we ššwojej lubej ššššš čžitajše.

„Ščto džy tudy čžitajše, dobra žona?“ woprašča šš ju zaš jedyn knjes, ššotřž čžajšelče ššebi nēščto ššadu ššwčž.

„To je Wože ššlowo“, ššadowniza ššwajščččš.

„Wože ššlowo? Ščto džy je wam to pražit?“

„Wōn je mi to ššam pražit!“

„Čželče džy ššdž j nim rččžata?“

Skhuda žona njemožejše wotmołwieć, wohebie jako knjes na tym wobsta, to by jemu to, štož wjerjehje, dopołašala. Wona njebělčje dšaputerowanja šwacjena a njemožejše žanych dopołašamow namafacj. Štónčnje pošliwa k wšyhołojci do jašnje bšyščejzeho šlónčnego šwěta a rjeńny: „Wdžecje mi dopołašac, mój knjež, jo šlónžo na njebu stjei?“

„Dopołašac?“ wón jnapřehcizni, „najšpřichy dopołaš ja to je, to mje wono wobřewja, a jo móžu na jeho šwětle widžecj.“

„Tak ho mi tež dže“, žona wješele wawoła, „dopołaš, jo je tale kniha Wože šlowo, je, jo wono moju buču hřeje a roššiwjećuje!“

F.

Boža miłosć wostanje.

Špřiti špadnu, hory twočnu,
Šbyž ho jich časš pomini;
Semine wišće krašy prochnu:
Boža miłosć wostanje!

Šlej, kať rjenje kwěti kćeža
Na ludy a w šabrodje!
Šo časnu wišće wjednočej šmēja:
Boža miłosć wostanje!

Tych tež, kiž cje lubo maju,
Kotrychž nobyhlj w wutrobje,
Šunu rowy pšichitwaju:
Boža miłosć wostanje!

Wšyho, štož w šiwěće posliczuja:
Njanoty, cšejč, radosće
Wšinu šo a šwotemuja:
Boža miłosć wostanje!

K. A. Fiedlef.

Wobročenje štych židowskich šotrow, 1798 w Barlinie kšhčejnyh.

Pobawa F.

Šo móže Šwotaty Duch tež we wutrobach džeczi žadanje po knjeju Šesluhu a po jeho hnadže plobžicj, šbyž džeczi pomogne wšyž k temule šbžnemu pšnacanju prawje naloža, dofelž Šwotaty Duch pščes Wože šlowo w buču džela, mo tym je šlédowaza powješč wobročjenja štych židowskich džeczi, kotrež buču 1798 w Barlinie kšhčejene, wšyž dopołaš.

Šedny žid w Barlinie mješčeje je šwojeje žonu tji dšwotki, wot kotrychž bš najšlaricha dwanaće, družba dšepacj a šecža wobšom lš šlara.

Safo bšchu tele džeczi tak dołoko, jo móžachu na šošu šhodžicj, šlowaščišchu šo wone š kšhčejšijanjimi džecžimi, kotrež jim w njewinošči powjedachu, jo je Woži Šsyn j njebeš na jemju pšichitaj, šo dšecjo narodžit a pob šajtaranjom šwojeju šlarichuju tudy wotrošit; jo je šo wón ja naš wšchitšich šrednik a wujednat ščiniš a pšči wobřewanju mjeno Šesluh doša; jo je wón, šbyž bščeje wulki narošit, wšchitšich čłowjetow hřešny doš a šchrafu na šo wjač, jako jehno Wože žyheho šwěta hřešni nješt a šo wot židow š knjerčje na šchizju wotubžicj doš; ale jo cši lubo tešdom njewješčiču, jo je tale šmjerč na šchizju tak jehno Wšbzta wšwamšnjena, a jo dšebjelčje wón jako šrednik šwěta pščes šwoje škrejzolešce na šchizju šwěit wujednacj, pščes cšoj móža něšto šbžniš buč. — Takle powjedachu kšhčejšijanjne džeczi wo najšim knjeju Šesluhu a wo jeho wulkej lubošči, kať wón šamo džeczi

lubo ma, tež židowšle džeczi. Š temu šwětaču wone židowšim džecžom družti aritel wo wumozženju, tež wotčženajš a wjele šchpručow šwjetego pišma.

Židowšle džeczi bšchu jara tebžšiwje a namufnychu to wšcho š hšytm wšwjetowanjom š hšoty. Safo wone něšt pščego š nowa šchizjaču, jo je naš knjes Šesluh wšchitšich čłowjetow wumohl a jo dže wšchitšich šbžnych činič, tež džeczi, dža plobžejče Šwotaty Duch w tšyž štych dšwotčičkach tajle wutrobne žadanje po knjeju Šesluhu a jeho hnadže, jo wšchitšie tji wšwamšnychu, jo dšebža šo kšhčejč bacj a wšne kšhčejšijanj buč. Wone džechu tešdola te knjeje magšterej škananej, předarcej pšči Maršinej žyčwši.

Najšlaricha šolža šupi pščeb knjeja předarja š tymi šlowami: „Ša šym š wam pšchitšta, mój luby knjes předarjo, je šwojimai dwěmaj šotromaj a prošču waš, jo byščejče čhyli naš do šwojeho šchita wjač; pšchetož my dšemy wšchitšie tji kšhčejšijanj buč, šo bychmy tež na Šesluhu Nazarenšim dšel mčej mošte, kiž je wšny Wšb, kotryž je ja wšchž čłowjetow hřešni na šchizju wumjel a tak tež ja našče. Wšchetož naš ničšo njenučji, dšžli lubošć je kšhčizwanemu Šesluhe, kotryž je tež wšny Wšb. Š tule lubošć š njemu my nočžemy dale pobtžicj. Těho bla prošny waš, jo byščejče čhyli šo nad nami wobšimi džecžimi šmilčje.“ — Knjes předať škanan mēnjehje, jo šu te džeczi domach něšto pšchēlabale a jo šo šchrafu šoja. Wšb je teho bla je wšče pšchēču napominašče, jo bychu dom šchle a šo jako pošliučne džeczi pšchēčiwjo šwojimai šlarichimaj po Woje pšchitšajni w šalonju wopolašale a šabžeržale. Ale wone padžachu pščeb knjejom předarjom na šolena a proščachu jeho knjeja Šesluha bla, jo by wjačal je tola njelaštorčji, dofelž bewať na žytm šwěče ničšo njeje, šchtož by je š njemu pšchinučžito, dšžli wulka lubošć š Šesluhe, kšhčizwanemu, kiž je wšny Wšb. Š jo šu wšchitšie tji wšwamšnyte, radšo wumjerč, dšžli šo wot Šesluha wotčahnyč, kotryž je tež džeczi na šchizju wumohl. Š Šesluhowe šwójštwjo dšebža wotlačj a nočžebža šo nišby wot njeho wotčahnyč, njeh šo jim tež dže taž dže. Tak šlecžachu te tji džeczi š horžymi šulšami a proščachu: šmilčje šo nad džecžimi, kiž dšebža do Šesom šchryša wšerč, a njewotšerčje naš, pšchetož my wjažy wot waš njebžemy. Naš ničšo nawabito njeje, šwojeju šlarichuju wopuščicj, hacj ta wulka lubošć, tešole Šesluha šwójštwjo bučj a wotlač. Těho bla prošny waš, pomhajče nam, jo bychmy tuteho Šesluha a jeho šwěit jako kšhčene džeczi šo dšelome ščinič mošte.

Předať tu štejelčje a šladabčje je špobžowanjom na te tš džeczi, tajle mējachu wutrobne žadanje po knjeju Šesluhu, a kať dšyžchu wone š wutrobnej lubošči š njemu wšchitšo na šwěče wopuščicj, jenož jo bychu šbžne byč. Wšne kať došho pščeb nohomaj předarja šlecžachu, doniž wón jim wščje nještubi, jo dže je š hebi wjač.

Ša to wša předať te tš džeczi š bowołošnoj wšchitšajčej š hebi. Safo to po šróšim časnu jich šlarichji šwójšitaj, dšchitaj š temu knjeje předarcej po šwoje džeczi. Knjes magšter njemožejče pať něšt te džeczi wot šo puščicj, dofelž bš to šbžom wšchitšajčej wššewišt, ale čšatšaje na poručžicj. Šeho škalowška Majestošć poštai komišiji, je šchtyrjoch předarjom wššetjaju, š dšewu reformiršciju, njemujž š. Šablonšeho a šgenbacha, a š dšewu šuteršciju, š. Šožarda a šherina. Čži dšybžachu tu wšž do drobna pšchēpnacj, hacj mošte šo tute džeczi šwš šchotby prawa šlarichuju a pšchēčiwjo jeju woli šchitšowacj a we kšhčejšijanjšlej wuščje wotčahnyč. Dšēn pa poštajem, na kotryž čži knjeja předarjo jako komišarjo špomjene džeczi šwajnje pščeb jich šlarichimaj, škotraž pa šchitaj w družej pšbanštwie štwi, pšchēšchizjaču. Tudy wo šbže dšecjo wohebie přjdbłowale a prašchane, čšeho bla je wot šwojeju šlarichju přerč šchle a hacj jako

f nimaj nočje. Ale kóže džéčo wotmowljeweje f najwjetšjim po-
hnuwanjom swojeje wotroby: „Ničjo na swéce, ničjo ujeje nam
wot swojeje starščeju přecjé hieč kajało, khibu lubojeć f Zeluškej
f Nazarethu, kiž je Wóh, kotruž je ja zyklo hwieta hřečdi na křičiju
wumriel, a tak tež ja naš džéči, a my čizmy jeničzy přčes
njeho jóbžne byč.“ Na to spěwachu wone ščyruchy, kiž bėchu
wot křičejčijanistich džéči nawuflnje, tež wóčženašč a wėru po
drugim artiklu.

(Přichidobnje dale.)

Wšchelake f bliska a f daloka.

— Přichidobnjeju zyrkwinšeho wučetšeho mětna w Wady-
ščinu šo ničto jamołwił njeje. To je wobžarowac, šo w Šerbach
wučerjom njeje, kiž šo na tajše křtojšiško jamołwja, kotrež na
tež dobre došobu. Šesno budže šo hobjčej přčes powofanje
to mětno wobhabječ.

— Šerčebu měješe šo křčženija I. hyna nēmšeho a pru-
šeho frónprynja, kiž budže dale Wóh frónu nječ. Šmótili šu
Gričijša kralowa, jendželšij kral, ruskij kšěžor, awstrijšij kšěžor a
italij kral. Křčženija měješe šo w nowym brodže w Pota-
danje a křčženija wufońenje wječičij dwóřij předał Tryander.
Přichidobnjeju šo křčženijši gnat trejbaje, kotruž je šo přichidobnjeju
křčženijši křčženijši w kralowškej pruskej hobjčej wot křčženijši
pobjdžičeho kšěžora Wjebriča III. 13. nowembra 1831 trejbol.
Wóh wobiteji f dwėju frónow, f křčženijše ščitł, f kotrež hłana
šteji. Wobčej šteji je ščitłiščeho křto. Na šodnym boku ščitł šu
mjena wječičij, kiž šu f njeje křčženi, japišani.

— Nastarščij mój naščeho wobzeho kraja je přčed křtošim
po křtošej ščorwčij wumriel. To bėdže ratar ščyršijan Wjebričej
Wiertumpher me wóh Wóhensčij. Wóh šo 1782 narodžij a je
šo 1806 (přčed 100 lětami) na bitwoje pola Kleršidta wobžžičł.
Starž bėdže hobjč do pobjkėnjeho čžaja čžič. Wóh bėdže naj-
starščij dře njiz jenož w našim wóžnym kraju, ale hobjčje dale
mjejom. Zeho šawofajemy najmłódičij šyn je 80 lět a jeho
„wnučč“ 49 lět star.

Wofjewjenje, rofekajenje a pohnuwanje.

Lubi Šerčija! Zato „Přichidobnje“ f herškim „Spěwatškim“
pod napisimom:

„Štupmy před Boha z křwalbnym woporom a z wu-
značom swojeje křesćanskeje wėry!“ — wuńdže tónč
tydženi lišno (dobřeje papjety, 4 frony wobhabowaze a přčejnje
wuhotowane), ščičaje:

Šedimorh „wėruwufnawaršč“ thertušč,

ja
„Porjad Wóžje křčžij“
trebm,

**po wobfamtjeniju a f přichidobnjowanjom
heršileje hłowneje předatšleje tonierczu**
(ščitł. horn. křčžij)

„Bohu f čžejčiji a Šerbam f wužiču“
wubatu.

Eksemplar budže ja jenički pjenječł w Šemolerczej
knihčičiččejni w Šerškim Domje w Wadyščinje doščac.

Nječł f temu tu šo f dobom hobjčje přichidobni, ščtož
fečžuje:

Nunječ „njeje w naščich herško-nēmščich wofbadach wufne
wėruwufnawaršč thertušč křčžij njėželu špěwac“, — kaž přčed
wobjz njedželemi w nabožnym tydženi, „Womhaj Wóh“ na str. 92
čžičamny, — „dofečł je jow bowolene, Wóžje křčžij, kaž hobjč

dotal, dla pobrachowazeho čžaja po přichidobnjowanjom wafčijnju
džerčez, — woštanje pak tola pėtne a křwalobne ščoženje
a jowčženje, ščož a jo šo w křčžej hłownej Wóžje křčžij
křčejčijanšja wėra wot wofbadu wufnawa, dofelč tajše wėruwufnaje
po njehobji jako nėlajta tak rjez nabozčna wėž pobjščij, ale je
přichidobne, rjane, Bohu špěwone a nawatřaje, haj, do ščawneje
Wóžje křčžij tečł f zykła křčžičaje, wofbeje w naščim doščł
rowpřčejčijam čžobu, — čžehobjla jo šo „Porjedže Wóžje křčžij“
tečł tak křčžičenje jowbaja: „Štupmy přčed Boha“ ad. — Tola
žiwne a młódnė dyrbi byčł a wofščł a wofščł křčžij
f dobom wufnupowaje! — W herškim „Spěwatškim“ nėlto šo
jeno jenički wurjadnje, wurjadnje a jowruje wėruwufnawozu
Lutherowu thertušč (čžo. 11) namala; přčetož wječe hewafče, kaž
čžičł 7, 13—15 a hobjčje drube, maja wobfčičejčij wofbadu
a wofbeje wofnobjłanje, f kotrež šo jenož nėlto ščitłčij berje a
pėtne přčejčej abo wufčejčej njehobja. Duž njepřčičejčij
njepřčičejčij žancho žyčcho thertušča, ale ščajny, njedamny-li
ab njemžemny-li jón (nėlčje, pobrachowazeho čžaja dla) žyčł
trejbacł, jemu f křtonje wjele ščerje nėlčto přčichidobne drube a
nowe! — Wtajny přčichidobne pomjáčł! Wofšajny, pobjčejne
dajmy me hłownej Wóžje křčžij wėruwufnawozu jeho wofbeite,
wufnupowaze mětno a wofbeinu wofnošč, ale wobmješujmy šo
přichidobni f dobom po młónoščł, ale pak tečł njiz přčejčaja
a po wufčej a njelubej wjedłefočł! Žabajmy febi ščawne
wufnawanje swojeje najšwječłščej wėry (žub. 20) w naščich
rjanych Wóžich křčžijach wjele bóle žiwne, počne, młódnė a młódnė
ščejčejčł a křčžičamny! Špěwajmy džė porjadnje, „přčičirwane“
křčžije hřččičla abo tečł jeničku ščitłčju, kiž pobatu „Přichidobnje“
pobjščł, — tečł hobjm dla hřččičejne hřččij wofčij herškim
wofbadom njės hobjm po młónoščł f jenamim ščoženjom
a jowčženjom, šo byčamny tak po jenej wufčł f jenym erom křwaliti
Boha a tečł Wóžja naščeho křčžija Šejom křčžija (Womaj 13, 6)
f čžejčiji a křčžijne hobje křčžije hobje, přčes kotruž wón naš je
wofbomnyčł křčžij me tym wufnawomym (Ščł. 1, 6)! —

W šedimorzej formje šo „přčičirpawny wėruwufnawaršč thertušč“
nėlto pobawa — po wjedłefočł a wufnawjeniju zyrkwincho
lėta, a hobja šo čžičł 819, 821 a 823 tečł wotmėtjejo f wyazorymi
hobjam špěwacł (čžičł 821 a 823 f najmješčł po 15 ščatych
a f wjedłcha přčičirpawnych hobjach, — tajta to hřččičł). —
Lutherowu młónu thertušč mofł šo na wofčičł rččžij wofbejenach
a přčičidobnje tečł jako hłownu thertušč špěwacł, hewaf pak njed
šo křčžija forma trejba a to přčij špocžatku zyrkwincho lėta
čžičł 818; ja hobjowne Wóžje křčžij pak přčede wofčim
čžičł 819; ja křčžij wofčim čžaj čžičł 820; ja jowrowne
a hřččičłne křčžij dale čžičł 821; ja čžaj njedželł po
hobj. Trejčij čžičł 822—824 a 824 tečł rumje přčij křčžij
zyrkwincho lėta. — Tak wotmėtjeje a nobjčimjeju ščawnejo do
špěwajna wėruwufnawaršč thertušč přčidobnje, ščtož njedčł „Bohu
čžejčiji a Šerbam f wužiču“ ščajnje a jenam wofne a wufne
wotmėtjeje wofšanje! —

W Wóh młónoščij wofčł naščim lubym herškim wofbadom
f temu přčeho ščłwlu hobjowicł, hřččij wofčejčejčł a
hobja hobjowowanje přčes hřččij Ducha Šejom křčžija dla! —

— n.

**Daliske dobrowolne darj za wofbeje armenicł hřččij f pomozu
w nušč:**

Přčes křčžija fararja rječerja Žakuba:
W. W. f Žuba a wot nėlčotych čžitawow naščeho
„Womhaj Wóh“ 3 hr.

W mjenje wofčij hřččij wotroby džat.
Wóčł, redaktor.

Sy-li ſpěwał,
Pijaje dštal,
Strowja še
Swědny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Luboš ma;
Bóh pak swěrný
Přez ſpaf měrný
Čerstwoš da.

Njech ty ſpěwał,
Swěrnje dštal
Wšedne dny;
Děš pak swjaty,
Duši daty,
Wotpošá ty.

Z njeboš mana
Njech ší khmana
Žiwnoš je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěš še!

F.

Serbiske njedželske łopjena.

Wubawa šo łóžu kóbotu w Šmolerjez knjižničkejšćerńi w Budyšinje a je taſa ſchwórtlětnu pšedpłatu 40 np. doſtać.

13. njedžela po ſwjatej Trojizy. Romf. 7, 18—25.

Ščtó tele bítowa rěči? Wulki japošćot teho knjeja, kiž je tał wjele ſtufował ſa Bože kraleſtvo, wón šo wuſnawa ſa kšudeho hrěšćnikta. A ty chyzł, luby kšćešćijano, šo hišćeje hordžić? Bjes wuinaciz naſchich hrěchow žane wodacze, žana ſlobodnošć. Čhješć-li pak ſpotojom byčš kam ſe šobu, potom je Bóh njepotojom š tobu. Wě, šdychuj š Pawołom:

„Ša hubjenny čłowjek, ščtó čže mje wumóž?“
potom móžeš tež Pawołowy jubjelſki pſalm ſašpěwacž:

„Ša šo Bóhu dšakuj pšes Jeſom Křyſta.“

1. Najmjenje čłowjekom bejeje Bonnych poſnawa. Čłowjektojo čžežda wšchitko wšchepćacž, jenož bejeje Bonnych niž. Šdyž njebo a jemju pšchepćaju, jich kamšna wutroba woſtawa jim ujeſnaty kraj. A to čžebo dla? Žešo wina je ſwjekćnošć. To maža w naſchim čžoju druže činicz, hačš kam na šo myſlić. To je bojolež hameho bejeje. Šamapóſnacž wježde k njepotojnošći kam ſe šobu. Wono ſanićiz tu kamopotojnošć.

A tola je kamopóſnacž tał wuſne. Wono ſhewja naſchje byčš (ſchť. 18.). W naž njebydli ničježo dobreho. Hrěch ma knjeſtvo a pyta wšchitke dobre pšchewſacž pobjedžić. Čłowjek čže to dobre — ale hrěch jemu ſadžje. Wón čže šo kam ſapřecž a bližšćemu dobre

čžinić a w bliſkim wotomknjenju ſažo bebičćnošć we wutrobje knjeji. Wón čže ſwojim pšchjećelam wodacž a a předy hačš šo dohlada, šo ſažo ſtary hneš w nim wart. Wón čže ſwěrnolež dječćež a bóršy łama ju ſwojemu pšchćeje, ſwojeje mandželſkei, ſwojemu pšchćeſtjenemu. Šamapóſnacž teho dla do poſuty čžeri. Luther praži: Wěražy wježda, to w jich čžele ničšo dobreho njebydli, pšes čžož budža ponížniſchi, to na ſwoju prawdošć a dobre ſtuſti šo njepuſchćeja. Šdyž pak šmy bebi ſwojich hrěchow wědomni, potom šmy wježdeni k poſucž, k temu ſchchowanjju:

„Ša hubjenny čłowjek, ščtó čže mje wumóž?“

2. A potom móžemy jubjelſki pſalm ſašpěwacž:

„Ša šo dšakuj Bóhu pšes Jeſom Křyſta.“

Křej Bóžeho jehujecž pščinješe nam wumojenje. Duž šo Bóhu š wutrobu dšakujemu, šo je nam pškał ſwojeho lubeho Šyna. Kšćešćijan wšchaf tudy pšchćež we wujowanju ſteji, ale tón knjes ſteji jemu k šokei.

„Že čžežo čži, ja předy du,
Čžu ſwěru pomhaćš tebi.
We bitwje, kiž šam ſapocžnu,
Čžu wotbroććiz šo k tebi.
Šiy wojač, kiž njewojuje,
Šdyž wſchćizš kam do bitwy dže.

Šamjeſi.

Sy-li spěwał,
Płynje dšelaš,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napój mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spať měrny
Čerstwosć da.

Njoch ty spówaš,
Swěrnyje dšelaš
Wšedne dny;
Dšeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njeboje mana
Njoch kšćmanna
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiež Bóh poda,
Wokroč čel.

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo łóžbu łobotu w Šamolerjez knižnicyšćežetni w Wudychšnje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dołčasj

14. njedžela po šwjatej Črošnje.

Žil. 3, 12—16.

Zapochćol Pawoł wopisuje Jilipwifim, kašće je nětko jeho žiwjenje, hdyž je wot Křesťuša Jezusa šapšichjaty. Pšchetoz to je to wušte wobrocženje w jeho žiwjenju, jato bu tam na puczu do Damaskona wot Křesťuša šapšichjaty. Štym dnjom šo nowe žiwjenje šapocja: do přědka w mjenje teho Knješa! Wón derje čuje, šo dawno hišćeje wotwytłenju kónz dozpil njeje: „Niz jato bych to šame hižo šapšichjał abo hižo dołotany był. Za hišćeje šam šo njedžeržu ša teho, šo bych to šame šapšichjał.“ Ale runje tole pšfnacze jeho do přědka čjeri: „Za šapomnju, šchtož š pohleba je a šteju šwěta ša tym, šchtož š přjeda je. Za šonju š temu wotwytłenjem kónze ša tym darom, kotryž połaže to njeboješte powołanje Bóže w Křesťušu Jezusu.“

Duž wot šapochćola wukłimj:

Do přědka krocjeć.

1. Wón wušnawa ponižnje, šo jo hišćeje šapšichjał njeje;
2. Wón njewuštawa honić š temu wotwytłenjem kónzu.

1. Wly šmy wot Křesťuša šapšichjezi. Šizom pšči šwjatej šćeženizy je wón š tebi prajił: „Ty šy mój, ja šym čše š twojim mjenom wolał.“ Wón je tebe šapšichjał. Leždom šo hišćeje šrošymil njejšy. Duž dyrčejše džen pšchitěz, hdyž ty to šacju. To je tón džen, na kotrymž šy šo šprawnje š temu Knješe wobrocził a wušnal: „Za šym mošego Knješa Jezosa Křesťu.“ Š takštim

wobrocženym Pawoł rěči. Rěči wón tež š tobń? Šacž je dołho tralo, to ničžo njewučinj, jeno šo je wěrno, šo šy šo wot teho Knješa šapšichjezi dał.

Š hdyž šmy woprabwže wot nješo šapšichjezi, dyrčimj tež jeho šako šapšichimnje. Wón je naš předy lubowal, duž lubimj tež jeho! To je naš šćeščizjanski nadawot, w kotrymž dyrčimj do přědka krocjeć. Raf dołho troje? Šdy šmy hotowi? To našče žyle žiwjenje njewuđohaha. Wly mamj hač do kónza njepšćežela w naš, kiž Křesťuša šapšichjezi njeha. Duž traje bėdjenje hač do kónza. W takštim doprědkatrocženju pał ničžo šćašćimje njeje, hač hordošć, šo je tón dar šizom šapšichjaty. Kašćeška hladařa teho dara je ponižnosć. Šchto je Pawoł wšchitšo činił a pšćežerpil — a tola tale ponižnosć: „Za hišćeje šam šo njedžeržu ša teho.“ Š to dyrbi tež našče šlowo byč, kotrež je napššane na šćorhoj naščeje ewangelistje žyrtwoje. Wěrnošć njeje morwe wobhėžejšimj — ale my mamj wěrnošć jenož tak dalofo, hač šebi ju pšćego š nowa dohwyamy — my šmy jenož tak dalofo šćeščizjenjo, hač šo š nowa wšćednje bywamy, roščo w pšnaczu. Luther praji: „Šćeščizjaj je w bywanju.“ Ale tak jara pobraduje to pšfnacze, šo wotwytłenju kónz hišćeje dozpili njejšym. Ponižnosć šu wrota š škoju. Šdyž tón Knješ naš ponižuje, čini naš wultšit. Š hdyž šamo na puczu škoža krocjel do přědka pšchitěžem, dyrčimj ponižni byč. Pšchetoz my nješymj tu krocjel činiłi, ale tón Knješ je ju w naš činił. Š jeno tón šćeščizjaj, kiž wě, tak wjele jemu hišćeje pobraduje,

2. njeruſtawa w honjenju k temu wottyſnjenemu tónzu. Pawoł powſchitkownje praji: „Ja honju ſa tym, hač byh jo ſapſchijał.“ A tak wón to čini, wón dale wuwjedže: „Ja ſapominju, ſchtož k poſleba je.“ Tak durbimy tež my myſlić a ſo wotrochnuž wot ſwěta, hdyž tež naša wutroba ſo wobara a ſwět ſo nam rjany a ſawjedny poſkajuje. Hecak njemóžemy k wottyſnjenemu tónzej dóńć. Pawoł praji: „Ja ſteju ſiwěru ſa tym, ſchtož k prijóbla je.“ Wobras je wotat wy tych, kiž wo wjetu běžachu. Jenož do přěda hlaďač a wiſchite mozy napinač, ſo bchmy wottyſnjeny tónz dozpići. A tón Knjes naſ poſylni, hdyž na njeho ſwoje doměrjenje ſtajamy — a tón dar nam namačaje da, kotryž poſkajuje to njebyjeſte powołanje Bože w Chryſtuſu Jeſuſu — k naſhej ſbóžnoſći, hdyž ſmy dobědžili. Hamjei.

Čtoje wuſnacze Knjesowego ryčerja.

(Xil. 3, 12—16.)

Šloš (W. miſ. harf., čjo. 133.): Wiſi tym truce woſtanje —.

Ryčer ſhwata Knjesowy
Na tónz pſchego njeſelowny;
Njemóž ſwoju wuſnawa,
Č Knjeſa móž pať doſtawa! —

Njeje hižo ſapſchijał
Wšo bčh ſwój doſtonaj;
Honi pak ſo do bchcjom,
Čo by džel mčł k Chryſtuſhom.

Sapſchijaty wot Knjeſa
Duſha ponižneho ma;
Šhwata k wottyſnjenemu
Rónzu pſchego k ſhutoſču.

Sbaleny džě woſtawa
Wote wſchego horbjenja;
— Gle! to doſonjamy je,
Kotryž ſprawny woſtanje.

Chryſtuſ ſapſchijał je joſ',
Ča Šbóžniča dať jom' ſo,
Duž čže jeho ſapſchijecž,
Čo moſt žiwjenje k nim mččž.

Čchtož je hižo k poſleba,
Čo wón raďy ſapominja;
Čchtož pak k prijóbla ſiwa ſjom',
Čawěru čže je žebjenjom.

Powołanje njebyjeſte
Šbóžnoſč k Knjeſu woſtanje
Wějazemu na puču
K njeſachobnom' do bchcju.

Doſonjanoež ſpobobna
Bohu — čžet je ponižna,
Čo totrež k do bchcjom
Sprawny ſhwata k Jeſuſhom.

Róna ſiwa žiwjenja
Wěđerjam laž kraſna mſba,
Ryčer Wož Jeſuſ je,
Kiž joſ' na tónz domjedže.

Šoimy k wottyſnjenemu
Rónzu pſchego k ſhutoſču! —
Jeſuſ ſam, Immanuel,
Budž naſch wuſwoleny džel! —

U.

Setkanje na pohrjebniſchcu.

Čaſo jete rjane lečnje popodobnje piſchi rowje ſwojeje njebo-
čžieſte mandžieſte praſchizowowe wubiti (Gphentriebe) piſchirěſowach
a wobtrojebčowach, wiďžach žyle we ſwojej bliſkoſći želazeho nana
pola džěčazeho rowa ſtejecž. Šhutinje a do myſlow poměrjenty
wón laž bjeſwědomnje mojemu džělu piſchſladowaſche, a ja njewěm,
tak to piſchidže, mjes namaj wuwi ſo mi njeſapomnita roſmoſtna.

Wón mi powjedaje, ſo je Wšh jemu piſched króſtim čžahom
jeho ſydomlětnego ſyna, na diſteritis ſhorjenego, naſle woſał,
a jo ſtał wón taſ derje laž woſjeje jeho mandžieſta k tym
džěčjom wjele ſhubičaj, doſelž bčhe mono, tak pčre a dobre,
raſoež jeju žiwjenja bylo. „A tola“, tak tónle nan poſtracžowaſche,
„njemóžu piſchi wiſche boloeſči hinať, hačž ſwojejo Knjeſa ſhwaličž
a ſo jemu džatowačž, kotryž móže we ſwojej nudročžej tež pod
naječžehim pruhowanjom jeno myſle mčra nad namať mčžž.
Wjes tym jo durbjach ja doſať ſwój pučž wěry ſam hičž, je
miſoeſčimy Wšh je ſmjerču naju lubuſchta mojej žonje wutrobu
wotdobyť, ſo ſo wona něšto ſo mnu modliť, ſo mnu wěť a jo mnu
w Wožim ſlowje čžita, jo bchmow k njeho troſchť a poſoj ſa daſchť
pučž naju žiwjenja čžerpatoj.“

Tak a hiſchje wjele druhejo rečjeſche bohupoddaty nan, derje
je želazej wutrobu, ale tola k wiſchjeje wěſtoſču a poſny nadžije
na ſapowidjenje je ſwojim džěčjom. Č wy ſtarſchť, abo ſchtož
wy ſčje, kiž wy pčajož, ſnadž byſto k morſtanjom wo ſwojich
ſemrjetich lubych ſtarſchje, čžieſte laž tónle nan; podmoeſče jo
wobđenjam wuſchego a ſmilneho Woha, wón tež wam wo wiſchje
boloeſči a wiſchēm žarowanju tola ſaſo ſčžžžow ſwojeje hnaďy
hwečžičž da.

F.

Čón, kiž čže ſwornuje, njeſpi.

Njebohi profesor Luthardt w Lipſtu powjeda me ſwojich
Dopomnjenjach fe ſwojejo žiwjenja hčedowazu pabawſinu: W lečže
1848 wopylať ſwojeju ſtarſchjeju w Nürnbergu. Če ſwojim
bratrom, jenym ſčarjom, dželať ſchatinju. Naſ w nozj wotučžich,
mi ſo ſdaſche, jo porno mi něšto piſtataſche. Čo tola žane myſche
bchž njemóža, pomyſlić; njewopčijjomny ſtrach mje nadpadže a
k toža čžerjeſche; ja k njeho wuſtoču — a w tymſamym woſto-
miſku padže k móžnym wjeſelotom truch ſwěneho wječcha na moje
ložo, runje na mój ſlowať. Čo wſcho ſta ſo ſpěchničcho, hačž
jo powjedam. Poſnož bčhe mmo; jaſo tu ſtejačž, runje 1 hodžinu
na žyſtwinej wěži bjeleche. Wój bratr, kiž mčjeſche ſwoje ložo
piſchi napſchecžnej ſčženje, wotučti, wiďži mje w koſchli piſched
ſwojim ložom ſtejecž a ſo pračha, ſchto je. Ča jemu rjeſnuchž:
truch wječcha je dele padnyť. Čo, wón džejche, wobtročži ſo a
ſpi dať.

Čaſo do byſtanſke ſtwy ſaſtupich, piſchija mje moja mačž,
kiž bč mjes tym čžije ſchach k njebčel do tamneje komory do-
njeſta a wiďžata, ſchtož bčhe ſo tam pobať, k hnujazyw wu-
wolanjom: „Wiſchi ſamym bč ty džějo ſmjerče!“ A wčjo to bčh.
Špomnjeny truch wječcha mčjeſche wuſki wobaſ a ſčěru toſtoſčž
a derje wozaj byđli žentnať waſejche, tak ſo budžijche wón k wěſto-
ſču moju ſlowu roſmjanť. W ſčědneje tynje, totrež trčbne na-
ſchilenje pobrachowaſche, bčhe jo bliſchť čžah ſem deſčejna woba

hromadziła, i njeje pscheliwała a w tamnym rózku wjeżdż pschec-macziła a roztrochziła. Njichy njebjeđe to putnył, hać skónčynie f temule wotwalej dóndže. —

Kaf to pschindže, so mážejeđe cjišij pifot cziłowjea f taf hlubotoho španja šbudzić? Kaf, so wón wotuczi, taf rucze štrach putnyłwšij so posbjeđe, — mjes tym so wobarnowany bratr w naj-bližijej bliščoj cjišije dale špaćje? Wěra nam tele hudaćka wujahnuje; pšchetó wona wé wo tym, kotryž je w tychle po-tajnych huišowanjach džeławy, naš pšeczišimo wšijej strachojczi jaškowa a pšjede wšchittim šlym wobarnuje.

F.

Szo nještrachuj!

Szo nještrachuj, hdyž horja wiohor buje,
Wucž wutrobicze dži tež czerņiojty;
Njech i njewjedrami wšo so wobčasuje,
Gže wobji f miłošcu Wóh šchyczdriuw;
Šduž i Wošom džełch, wo wětnošć wojnuja,
Dha njeboj ho!

Szo nještrachuj, hdyž šwět cje pšchepšnawa,
Šduž wobdawa cje lešč a lubanje;
Se twoja šcheczeła pšeho runa, prawa,
Dha nuj skónčynie trahny wuškód teče;
A chyzła wutroba šnadž škamacž so,
Gže nještróž to!

Szo nještrachuj! Čši rjane myto kčżewa,
Šduž pobožnošće drohu pučyjewšij;
Šlej, we njeju so dohpeče cši šmėwa,
Ty f puščiny do skanaa džełch;
Duž mužnje šladuj na šchiz, na horjo
A njeboj ho!

Szo nještrachuj! Wěć, Wóh twój dóńt tu wobji,
Wón f tobu jeno myšle mēra ma;
Njech twoja dušja a šchryłukom šhobži,
Dha šchewja ju tom palmy Ziona;
Duž štrochym budž, haj, Wošu porucž wšo
A njeboj ho!

K. A. Fiedlef.

Pšidi khoroložu.

Snaty šchottisti předať Chalmers ras jenu žonu na to štoržicž kšychelje, so jejna czełsthorza dżowa ničo wo nabežnje wjeđeće nochje. Wona jeho proščejče: „Něćje tola Wj ras i njei! Wóž muž a ja a wjazori pšcheczełho šmy to špytowali, ale jejne šadżerjenje je zyle wotpořafawože. Tam něto leži we šwojich czerņienjach a bološćach, ale bjes trošćta a woschewjenja Wožeho žłowa.“

„Nó, ja džu hladacž, šćho so cžinicž da“, džełch Chalmers. Wón thoru hžom šnajčeja a rěčejče f njei nanajpšcheczelniwšijcho, so nabožiny ani njedótnuwšij; jako będu jeho potom f njei žameho wostajli, so ju wón f pšcheczelniwym hłowom wopraćga: „Šu Waj wěćje f nabožinu šćtro wjele cziłowali, njewěćno?“

„Čaj, wěło!“

„Njeđybryju Wajšim pšchuwšym prajicž, so nochžyli bliščije šchěć męgawom ani škowčja wo nabožinie rěčecž?“

Šhora so trochu štrózi a džełch: „Ja šym jara thora, šćto wé, hać budu po minjenju polčta hšćje pšidi žiwjenju!“

„Dha prajny tji męgazy!“

„Či męgazy! Šćto wé, hać šym hšćje tak dotho žywa!“

„Kaf by f jenym męgawom było?“

Šhora trochu šchepjetalče: „Ja njewēm —“

„Čžemoj tybžeł prajicž?“

„Taf hać na pošajeny džeł so wotštorčicž, to tola rada nochžyla!“

„Wj macje žyle prawje“, duchowny rěfny, „ja šym tež Wožeho nolađa: lepie je, tu wěž niz wotštorčowacž, mój čžemoj nětole na męćje wo Wožy a wo wěćnošć rěčecž.“ Wón rěčejče a moblećje so f njei; jej bu lóžćho a šwobodniščho, wona męćje wječeł a trošćta na jeho bliščoj a pošluchacše rada, taf wón f njei rěčejče wo tym, šćtož bušćti mēr dawa.

F.

Wobroczenie tjsch żydowskich kotrow, 1798 w Berlinie kschęcennyh.

Wodawa F.

(Šłónczenie.)

Předarjo prajachu f džełčom: „Šćto čžecze cžinicž, hdyž waš njepšchuwšimjny? Wj dymbjałe tola šašo f šwojimai šlarščimaj hieć; pšchetó wy dže žameho předarja wuřowacž nje-mőćje, so dymbał waš pšchuwacž.“

Na to wotmołwi to wóšom lēt stare džełč: „Wobacze so wy, mje pšchijeć. Dha mje tola mój najlubiščy Žesuf pšchuwšimje, kiž je na šchizju sa mnje wumrjel. D wón nje do šwojich lubošnych rukow wořmje a mje njewopuščej; pšchetó wón na džeći lubo, a ja mam jeho tež lubo, a tale lubošć njedyrbi we mojej wutrobie miđu wuškanyč.“ — A tal počacchu wone wšchitłe hromadže f jenym rtom prajicž, so dymbi Žesuf, kiž je na šchizju wumrjel, jich najlubiščy jenički Žesuf wotacž a so jeho nochžeba wopuščejć; cši lubi knieja předarjo čžyli teħobla jim tu lubošć wopofacž a je w šchěćžijanjnje rožwuczić. — Wšome pabžecnu na to předarjom f nohomaj, toščachu jim ruzh a nohi f wjele hylłami a wotpořožidhu šašo žwoje pšnacze wěry w pšchitmołšči šwojeju šlarščej, f wěštoľcu wobrucziwšij, so je ničo njecžeri hać jeničcy lubošć f Žesufej, wšchitlo, tež šwojeju šlarščej wopuščejć; jenož Žesufa njewopuščę, kiž je na šchizju sa nje wumrjel.

Rad tajše lubošcy tychle džeći f Žesufej so wšchizy wuřy šwobizwaču, tež předarjo so hylłow šbžecžć njemőžachu, so tele džeći taf šwarnje a šyrble wěćnošć wo najšim knieju Žesufu a jeho šbőžnyčžijnajzej lubošć taf rjenje porjabu a bje wšeho štrachowanja wuřawoachu. Taj šlarščej pal, kotraž bęchtaj tež hšćwaje pšbła, pšchěłchaj předarjow, so by ho jimai wotpuščęć, so hmlolaj so hšćejce juntróž je šwojimi džećimi rožrěčęć, šćtož bu jimai domolele.

Na to džećhtaj šlarščej do pšblanškeje šmy a proščejchaj je hšćje něotre hobjim hać nanajwutrobniščho f wjele hylłami a f najluboščijnym woschowanjom, so dymbi ho tola na-prohčž dacz a f nimaj hieć; ale wšchitlo proščenje šlarščej, wšchitłe jeju hylły, jeju delepabanje pšchd džećimi njebē taf mőžne, so by wuřu lubošć f najčemu knieji Žesufej w jich wutrobach wuškanyč mořto. Wšchitłe f hšćti klubiščy wěćje je hylłami najwješčej lubošć, so wone na šwojeju šlarščej njeju šte; ničo džyli lubošć f Žesufej, kiž je na šchizju jich hšćchow bla wumrjel, cžini, jo dymbi ho wot šwojeju šlarščej džeći.

Něť předarjo hšćje pošledni křož špytachy, taf wabłimje hać jenož mőžachu, džeći narěčęć, jo budy tola šašo je šwojimai šlarščimaj domoj šćle. Ale džeći pabžecnu f nowa pošajenym

komikarom t' noham; a proščachu s najwutrobnjšimi hylkami, so bychu jeno jacy staršijimai domoj hič dali; wone saho woobtwerdzachu, so na zhytm hwyčje ničjo njeje, štoto by jim je hwojceju staršjeju doma hič jafalo, byži jeniczy lubošć t' Zesufkej, kiž je sa nje na skhizju wumrjel, a so ničjo njedyrbi wjazy na hwyčje byč, štoto by je wot Zesufja wotbžilec' maho. — Wone tež sameljchaj, so je biščjeje wjazy židowščich bžeczi, kiž su hebi twerdze pšchedewajše, so chadža skheščejajeno byč. Ale ty najlubšij Zesuf! wone prajachu, imječij tež sa nje hwoj wuščabny cžaj? — Lubošć bžeczi t' najchemu knijej Zesufkej pšchodhwanje wubudhawajše. Šdyž wone nchžje papjerlu do ručow dostachu, na kotrejž bž Zesufhowe mjeno čhyščjane, kiž inajachu, hacž runje čitacz njemožachu, dha tuto mjeno i najhoržyjšimi hylkami toščachu, tal labe bž jim mjeno Zesuf. Šdyž nchžje skheščejajnsu knihu nadeždžachu, dha wchitro kupjena sa Zesufhowym mjenom pšchepychachu. S wobemaj ručomaj njecžjaco a čhyščjachu wone drobe mjeno Zesuf na hwoju wutrobu a pšchelwachu bobace hylki i horzeje lubošće pšchecžjano najchemu knijej Zesufkej.

Duž wuchu nēt te bžeczi t' roswučenju pšchijate; a staršjej ho i jara wudim hnučom wot nič bžilechaj.

Na to by wot postajenych komikarow poručene, so dyrchja ho te tsi bžeczi hjawnje na zychwi we wernym skheščejajnswoje roswučenowacž.

Tymaj staršijimai tak derje saž druhim židam bžčeje dowotene, do zychwe pšchichadžes a to, štotož nchžje pšchecžjano wernošćej ewangelijona myščachu, bžecžom wojenowcž. A jato bchdu nēt bžeczi, saž ho hylkiha, roswučjene, budu wone po wotpozhoženju hwojejo wernuwnacž pšchje jara wulkej šymadžjinsu wot knjeja magistra Feinridja Hamana skhečene.

Najstaršja hotra doita we hwojatej skhečenižy mjeno Konstantina Friederika, druga Sofija Johanna, tšecja Marija Khrystijana. Tele mjena bchdu hebi hane wuwoščje.

„Knjeje Zesuf!“ — bu nad nimi proščene — „płobž ty we wutrobach tchde bžeczi tajlu lubošć t' hebi a t' hwojkej hmyerčzi na skhizju pšchje hwojejo hwojateho Duča a pšchje hwoje hwojate hłowo, so bychu tute židowske bžeczi junu na tamnym dnju wjele skheščejajeno jatamacz njepomahje. Ale tež je naž wchitich płobž tajlu wutrobnychworjazu lubošć, so bychu načje wutroby i wutrobu Zesufja, najčeho knjeja, hyl. Hamječ.“

* * *

Wy lubi staršij, o hdy byščje wy jenož hwojim bžecžom wučebu wo Zesufu i cžahom snajomnu čini! A wy pšchecžjelo a wučerjo młodobčej! hdy byščje wy wčahaj pšchaj hwojim roswučenowanju žanje imwoščje na hebi wchžes njedawal pšchaj hwojowu młodobčje t' jahnemu poddacju wutroby Wohu a t' žiwje wčerje do knjeja Zesim Khrystja! O to chyži jecho tal sapšchijez, saž je wón nam wot Boha čejnjemy t' młodobčej, t' prawdoščej a t' wumoženi! — Tole stromne skheščejajnske wopokalanje, a wčahjim fnamjenjom wobtwjeržene, by wjele žyčnowanja pšchijnješto.

Wy lubi hwojo a lube dwojki, njeh tež šče, jachž chzeče, doaje hebi tōne prjebu wopšani powat pravje t' wutrobie hič, a pšchepytaje ho, hacž ho pola waš tež tajla horza lubošć t' wachjemu Šbōžnikaj, kiž je w njenuwprajne cžejim čepjenju na hanibnym skhizju wumrjel, namata. Wy dyrbje wčahaj šbōžnje i lubošću pšchecžjano njemu tež jecho prawti wučomnižy a napšednizy byč. Wōn je bž hebi to derje wo waš saščuži. — Šbōžerčje a hłabiceje ho wčahaj wchjehe šhebo a hwyčehne towarštwa, hacž so byščje do itrachoty pšchijchli, je hwyčom šbōženi byč. — Proščje lubeho Boha wo mōž Swjatého Duča, so by

wam nowu wutrobu, niz jenož wolu, ale tež samoženje t' do pšchlenju dał.

Lubi młobži pšchecžjelo, kotrymž budže hwyčdomnje prajez, so ma i nimi hnat bžecž, jeli so dyrchja ho Wohu spodobacz, njepowjedčeje hwoju wutrobu dlje temu, kiž je jeniczy teho bla a w tym wotpolahnanju tu na tōn hwyč pšchijchot, jeniczy teho bla najčejšeje hwyčnolce a najbanimnišu hmyerč pšchecžerč, so by hrečimow šbōžnyč činič mōž.

Derje wam, pšchecžjelo, hdyž wobšamtnječe, tal čejšč, saž je tu prajael! Wchjehe (bže) je njawuščjete, jeli ho hacž do tōza hwojejo žiwjenja wobšajnje wostlanječe w lubošćej a hwyčnolci hwojemu hwyčnemu Šbōžnikaj, kotryž je waš je hwojkej drohej fruju wukupi. — Wy macje potom njeločdobne, njemowane a njelowadliwe herbstwo, sa waš w njebjechaj wobšhowane, dočatač.

Wōn, načy młočejowy Šbōžnik a lubowat našchij dušgom, žohnuj t' temu horjeka powjedane powjedacžeto a tole wutrobne napominanje hwojeje njawuščžomnje lubošće dla! Hamječ.

Wschelake i blizka a i daloka.

— Wchichobnu njedelu imje ho letuške 3. herbstfe kemschenje w skhiznej žychwi w Drazdžhach. Sprowjednu wučebu imje wobčej našchij herbstlich kemschenjom, knjes faraj rječej Zafah, a prědowanje knjes faraj Wrošat i Budyščina.

Š Grobžijščja: Wod wobđenjom wuščodostojneho t. fararja Wrošata ho tež letša wot 20. aug. hacž do 17. septembra saho našč „herbsti seminar“ wotně, na kotrymž ho tuczi herbsty sludentjo wobdžileczi: It. Wlatat Wrošat i Grobžijščja, Jan Hmječ i Wjelečina, Gustaw Mjerwa i Wulkeho Dajina, Khorla Wjagacz i Hornjeho Hunjowa a Wožibar Kaplet i Budyščina. Saž prjedy bižom, tal bu nam tež letša saho šlabnošč data, ho w lubej macješčejčjine wabošpohuči a i dabom tež wo jasnojščim bžele nchšto nashonicz. Tak ho wchšednje w rčžnižy wuwučowachmy i noweho fatonja listy hwi. Wčera a Wudchja pšchecžowachmy a hebi rošladowachmy, a pšchje pšchecžowanje dogmatične kniži tež čezje murašy pšcheherbstchiczit narawuhachmy. Wychje teho bu i macješčejčjine knješowa młobitwa rospominane, a wječor ho nowy wudmet skhečjeje agendy čitalche i wchebitum džiwanjom na trjebanje na jasnojščjine. Tšjo i naž tež herbsty prědowachmy a wchitzy wostatu žkizbu jatrachmy; teho runja skhtrjo herbstu katechizmu młotichmy, a jebm tež jebnoro pohrybe bžerječe.

Sa wchitjo to a wchebje tež sa tal luboščjivu hospobljowčej, wo farajm domje nam polščjenu, wuščotčejčenemu knijej fararjej Wrošatej a jecho hwojbe najpoutrobniči džal wurajomaj. Wōh luby knjes pač chyž tež dale wobčerjej našchjo „herbsteho seminar“ itrowočje a mōž młočejowje ipočezčej, so mōž biščje dohe leta nad herbstimi studentami skutkowacz Wohu t' čezčej a Šserbam t' wužitju.

— Saščžemu hriedu bžčeje jadžaza powječej pšchje Mchjowčibiflu wogadu. Knjes faraj rječej Zafah, hrozolowomaj hwyčny budšowpawstaj hwojejo wogadu, kiž tam nētō 33 lēt jato farat i wulim žohnowanjom skutuje, zychwinitemu pšchibetjčejčejstwu sjeni, so ho 1. novembra čepjenja dha na wotwočjint poda. Wōn chje hwoj wotpočjint wchbyč w Budyščjine, hdyž je jecho nam i wulim žohnowanjom skutokat jato farat Wchadžje wogadu.

— Š twarom noweje sary we Lupoji je ho šandžny tchžer lapoččato. Wchladowatšiwu twara leži w ručomaj Drazdžhachcho architetu, kiž je wot konsistorijona postajeny. Wlato dybi twar bošonjany byč, so mōžto ho w leču do njeho sačahnyč.

Sy-li spéwał,
Pitnje dźálał,
Strowja čo
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spał mórny
Čerstwość da.

Njech ty spéwał,
Swérno dźálał
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebojs mana
Njech ci khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pódá,
Wokreš čó!

F.

Sšerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo łóždu šobotu w Šmolerjez knižničičkejni w Budyšinje a je tam ja ščtwórtlětnu pišćedplatu 40 np. došlač.

15. njedžela po swjatej Trojizy.

Gal. 5. 25—6. 5.

Rchodžće w duchu!

to je to napominanje, i kotrymž japošćotł t nam rěči.

1. To je rhodjenje w ponižnošći! Njebudźmy próbnjeje čjeleje lafomni, hđže jedyń druheho wobimy a hebi mjes šobu sawiđžamy. Njedrbjało to wučjomniłej Jesuša njemóžno być, šo by próbnjeje čjeleje lafomny był a druheho w sawižci wabił? Šabudža tež tajzy, ičto šu woni pšed Bohom, šo šu woni i luteje njela-šluzeneje dobroty a šmilnošće wot Boha došali, ičtož móže jich šbóžnych činić? Tón duch, kiž šo w tajtim myšlěniu šjednoća, nije sawešeje šwjaty Duch, niž Duch teho Knjela, kiž je i wutrobu ponižny był. Duš hladaj šo hamoššebanja. „Pičetož tóžby budže šwoje brémjo njelč.“ Ty wweše šam piči prawym šamoprubowanju došć šlaboležow šam na hebi namatašć. Potom njebudžće čyžeš šwalbu šam na hebi mež čyžeš, potom njebudžćeš druhich šo šamošwalbu wabić. Pičetož tóžby šam šwoje brémjo poniže. W prawdošći žiwy być to je rhodjenje w duchu.

2. Rhodjenje w duchu je tež rhodjenje w čidej myšli, šo druhich njebudžćiš a šam šy w hřešnych šwjatach. To dyrbało šo šamo wot hebe rołumic, a tola ty myšli tał porědo nadenđešć. Šsy ty čijsty? Abo dđerzi šo tebie hřešć? Naš wotrytnjny tón je: Wš dyrbiće šwjeczi być. Kaž dołho ty pak dychašć w tutym žiwjenju, je

tóžde wudychenje wotděl tehole wojowanja a bėđenja t wotrytnjenemu tónje. Budžeš ty šdy prajć móž: Ša šym fruty pišćežimo hřešć, ja wjaz do hřešć padnyć njemóž. Kaž dołho mašć Boha šameho pšed woczomaj, tał dołho pónđe. Ale kaž šteije hebi myšlić, šo hřešć šo tebie wjaz dołhnyć njemóže, potom i nim hrajtašć a šwoje móžto hižom wot Boha wobroczišć a šy w širafše lašo podležć. „Pohladaj šam na šo, šo by tež šy tam njebył.“ Potom ty wwešć, tał šteije móže čłowjek wot netašćeho pady pišćelchwanaj być. Ščtož šo druhim šawa, móže šo tež tebi šać. Ty pal tež wwešć, taže je po tajtim padže rošćešć, tušanje šwedomja — tał hebi wutroba žada po milej ruzy, tež šašo horje pónđe. Čyžy ty potom druhim šymny naplčezimo šupic? Dyrbał njeľuboležimje budžaj šarišćiti w tebi bydlic? To njebož Boži Duch był, kiž i tebie rěči. To je tón šary čłowjek. Kaž je naš luby Šbóžnik ponižaj a čideje myšle był. Połajim jeho duch w čidej myšli šwojeje wutroby šwojim bratram.

3. Rhodjenje w duchu šjewi šo we wopornej ľubošći. „Nješ jebyn nješe teho druheho wobczeznošć, dba budžešć wy tał tón šatón Rchryšćušowy dopnić.“ To je to šłowo, kotrež je wón šwojim wučjomnitam šato šatón a wutrobu položił: „ľubujće šo mjes šobu, taž ja waš ľubował šym.“ To je šnamjo šwo wučjomnišć. A to dyrbi tež našće šnamjo być, šo hromadže štejmy — je-šy ša druheho — w ľubošći Rchryšćušowej. Šamjen.

We czym wobleſzi kłodzenie w duchu?

(Gał. 5, 25—6, 10.)

Ślōſ (252): Stań, wutroba, a ſpiewaj! —

We duchu, Woże dżęci,
Tu kłodźmy! Njedy ſo hwięci
Wſchod hwiętom hwięto jaſne,
Riż i Woſa ſkłodza kraſne!

Ś czym do hwięta je ſtaſi
Wdż hwięta naſ a hajł
Nam to duſchi weteru żywu
Wſchod hwiętu hwoju miſu.

Duż w poniżnoſci ſprawnej,
Wſchod ludzom wſchodze ſławnej,
Każ dżęci kłodźmy Woſe,
So ſaſeje nam ſboje!

A i duchom cziſchim ſkiczym
Kad pomoz; hordocę hidiym,
Riż ſakłodźnych hudi,
— Echtoż Woſa Knieja ſrudži!

Budż luboſć Kſtrypuſowa
Nam ſnanjo wſchodnje i noſa,
Kak pomjadz hebi mamy,
Hdyż Ebożnikę ſo damy!

Wón i miſtoſcu naſ hřeje,
Nam ſboje pſchi nim kęſze;
Duż hłabajmy na njego,
Eſo poſpłajemy i njego!

Hdyż luboſć woptawamy,
Njedy luboſć poſajamy;
Na ducha wuſzywajmy,
Ś njod' wobnowicę ſo dajmy!

Ach, mozy napinajmy
A hwięmoſci poſajajmy
Wſchi pomotaſnu hujatym,
Nam i ſwucżowanu datym!

Eſaſ ſeſkłodza nam i Woſa,
So i njemu wojede drōſa,
A žnē my junu mamy,
Hdyż herbitwo doſiawamy! —

Cziat biblije.

W naleſzu 1781 kłodźor Joſef II. pod mjenom „hrabja Gaſ-
kenſtein“ po Czeſach pućkowacze a pſchidze raſ popoſobnu do
męſtaſta Gaſkenſteina w cziſtym Kłodnym Hordach. Wſchor a deſczę
jemu daſe njedaſtaj; wón teſobla je hwojim pſchawobdżerſtwom
w hofczenju hromnjenego męſtaſta pſchod nōz woſta. Ś wjećzora
pſchidžedju tamniſi burjo a roſećzowaczu ſo i hofczenjarjom
wo kłodźny pſchod męſtom, w kotrej pjeća cjęmne podobny je hwi-
zani w cukiſmaj woſto kłodzacy. Wſoni męnjacy, ſo ſo tam
i kſtaſiſtini cziſtami ſabieraju a ſo i teſobla doma hiſchje weje
njeboſza na jich męſto pſchidze. Joſef dżęci: „Tam ja byrbju!“
Eſo wobſchidžowanwiſi jcho ſoſnowaczu, a tak wón tam
dżęci. Jeho luboſ dom wobſtupidu, wón ſam paſ wo durje ja-

kaſa. Hoſpodaſ Senik i domu wuſtupiwſchi ſo wopraſcha:
„Echto njepokoji ſprawneho muſza w taſ pōſnej wjećzornej
hobdžinje?“

Joſef wotmolwi: „„Echleli Wy ſurawny muſ, byrbicze
żywu woſtaſz; njeſczeſli paſ to, dha hiſchje w tutu nōz wumre-
jerze.““

Senik wotewri, Joſef ſaſtupi. Wō iſtwe ſtejeje ſbido, na
kotrymž muſta kſejeſze, to bē biblija, a woſto ſbida hebjeſche
dwanacze ludži. Senik byrbicze we hwojci nutnoſci poſtra-
cżowacz, mjes tym ſo ſo kłodźor na kłodźowu ſawu hdyſze. Wōn
cziſtaſche ſczenje ſwojateſo Jana, 3. ſtaw: „Tak je Wōh hwiē
lubował.“

Joſeſe ſo hysy po liſomaj rōnjachy a wōn wuwoła:
„„We hwojim żywjenju naſhonjam prēni kōſz, ſo ſu hiſchje ludſz,
kōſiſz bibliju cziſtaju.““ Wōn temu muſej poruczi, do Wina pſchidz
a ſo w kłodźorſkim hrodze ſa hrabju Gaſkenſteinom praſchecę, tōn
ja njego poſa kłodźora dobre ſłowo ſapotoſi.

Senik je tam je hwojim hynom był. Wōn nadeſdže w hrabi
Gaſkenſteinu kłodźora. Tōn jcho i wobemaj rukomaj pſchija a
pſchepoda jemu potom rōlu, kōſaſ taſ mjenowanu czeſpjeſti coſ-
kaſ (Toleranzbeſt) wot 13. oktobra 1781 wopſchjeſche, i kotrymž
bu proteſtantom wuſkonjenje jich naboſtyn ſarucżene. Kęſ bantowſta,
pjećſilow ſchēſnawom hōbna, bēſche muſta pſchidžowaſa „t twarbie
jeneye mobleſnje.“ Gaſkenſteina mobleſnja na napiſmo: „Kłodźo-
romy dat.“ Senikowemu hwiēmnu wuſkonju biblije ma ſo
Wſtupitka ſa hwiē „toleranzbeſt“ hōbu dżakowacz.

F.

Cziſte wino.

Njebohi D. A. H. ſeld, w hwojim cziſku wjeſtawajeny duchowanu
w Lipſtu, bēſche woſoba, ſaſiſch je jich jeno mako byſo. Żednoru,
poniſzy, luboſcju a pſchi tym tola doſtoſnego waſchaju, njemoſeje
ſo toſto niſtō jcho mliwa, wot njego wuſchodžago imiſy;
hdyż paſ wón hwiē tōt wotewri a jcho rēc taſ jaſnje, jabiwoje,
mōzije ſaſkicza, potom ſo jemu wutroby horjachu a i njepſchecze-
low bōry pſcheczeſo, niſ jeno Wſfeldowi, ale teho Knieſa, kotremuſ
Wſfeld ſkudzeſche, naſlawachu.

Żedyn džen byrbicze wōn miſionſti hwiēdēſ dżeręcz a poſa
ryczeſtublerja bydlic. Tōn mējeſche pſcheczeſa na wopryce, jenego
rytmſiſchra i Wſtupitke, kotry niſo wo duchowanu a miſionſtim
hwiēdženju widžęz a ſkudzeſch nocyſje a bēſche hebi teſobla
wotmyſiſł, je ſaſnym hwiēdženiſkim ranjom wotpućowacz. Wſfeld
pſchidže wjećzor pręby, — duſ ſo rytmiſchtr njemoſejeſche wu-
ſamſtneſz a byrbicze tola je hwiēbu wjećzeręcz; wón paſ hebi
pſcheczeſa, ſo njebudze i duchowanu žaneho ſłowa rēcęcz. Ale
wón wējo radobęſtewnu Wſfelde, kotry hwoje rēcze i kraſnym
humorom wudebjonacze, njemoſejeſche napiſchecziwo ſtejez, wón
woſta po jęſi hebjo, haj hōdaſche ſo Wſfelde pſchego bliſe;
jaſo paſ tōn jemu hwojich rēcęzow i tymi ſłowami ſkōſzi: „Eboſni
ſu, kiſ Woſe ſłowo ſkudzeſa a wobarnuja“, dha wón naſle ſa-
pſchecziwo:

„Ale knjes doſtoro, taſ byrbju ja to wēricę? Kaſ moſto ſo
to i Woſe hwiēſtewnu ſjednacęcz, byduſli jeno tuſzi ſbōſnoſz
doſtaſi! Pomyſlęz hebi tola na tamne miſionu cziſkowelow, kotrymž
ſo Woſe ſłowo ženje bliſto pſchidžęcz njeye, a na wuſchotu tyſch,
kōſiſz je hwiēſa, ale njeroſtynja. Echto dha byrbi ſo i tymi
ſiaſz?“

„„Luby knjes rytmiſchtrje.““ Wſfeld wutrobnje wotmolwi,
„„Hdyſ Wy hwiē tam ſkudzeſa ſa tamne hwiē cziſk, wo kaſ
woje hwiēſtewnu hwiē Wōh teſame junu hwiēſz!““ A nēto do
jeny ſłowo druhe, ofiſer njemoſejeſche ſo wjazy dżęciſz wot tuteſo

U.

duchowneho; wón wošta k mišionstemu swjedgeńceji, wón wošta, kaž dołho Wšfeld wošta a mnohe wobaj je hošu rečeslchaj.

Četo bęšče go pomniło, dha došta Wšfeld j Awstriskeje čwiočičku wušećkeho wina a k temu list wot tamneho rytmišchtra, w kotrymž stejelchje: „S dšatownoščje ja te čwiste wino, kotrež seče mi Wšy na mišionstym swjedgeńcu porječili.“

F.

Wdowina scherpatka.

W jentym měšće w Amerizy pschindže ras wjele kšesčesčijanow hromadu, so bychu go wo tym roščerčewali, šhto mohło go ja twardu Wožeho domu w tym dšelu města stac, hšžek bęšče w tymle nastupanju ja kšudych čaja malo positarane. Začo bęchu tule praščej na wšče štromy roščpomnili, dšyžu hładac, tak wjele šnadž mohła šhromadžina ja tónle wotposłab hromadu swjecej. Zedyn rjełny, wón by tak a tak wjele bač; drusy kšubidchu, go dšedža tak a tak wjele škadowac. Zola woni jeno něhđže połožju wot trečbene jumny swjedgeńcu, tak so hšjom na to wušlachju, so budža wumowjedženje swojeho plana kšwšchjčesč dšyščej.

Šyle šady w šhromadžinje hšedčelchje jena pšotačnica. Za něšto postany a dšelchje: „Wšoj mačy šyn je mi pšjed dobščjenom wumrjel. Wšcho, ščtož wón wošbęščelchje, bęšče šloty tšdar. Čo je wšcho, ščtož mam; ale ja dšy špomnjeny dollar ja tule węž dac.“ Šejne šklowa hnujachu wutrobny mnohich, kotřiz je hošu kšychachju. Wohadži ludžo go tych darow hanidowachu, kotrež bęchu šludili, a ja šrotki čaš bu žyla trečna jumma swjedgeńa.

F.

Nješkaraj šo!

Swoje dšeto šwěru haj!
Wšoj na twoje wušywanje
Kładže šwoje žohnowanje,
Jeli prošych: Dęče day!
Duž šo nješkaraj!

K wšyhoščoj pohladaj,
Šdžy čje w duški staročj tšychi;
„Wšoj Wšoj šwoje dšęčo kšychi!“
Tak ty j dowščrenjom pra;
Duž šo nješkaraj!

Na to šwoju wěru štaj,
So pšches šhrytu prawočj, rany
Wot Woša šy pšchewoščany
Na pučju pšches čašny raj;
Duž šo nješkaraj!

K. A. Fiedler.

Ja wěm, do koho wěruju.

Wobročęny Čhinea Leangaja powjedabaje něhdy šwojim po-
hanstym šobutranjanom wo Šesuhomędž bęwach, jeho šmjerčej a
horještacju. Duž šo woni jeho wušmęchju woprašachju, hač
dha je wón te dšywo je šanščynmaj wočęomaj niščak. „Wš,
wón rjełny, „ale wonu šu we šwjatędž bęwach powjedane, kotrež
w židowstym kraju wuščędchu, a wjele ludow do nję wěroščę
wěra.“

Duž wěšto šnapščęčiw: „Šdžy tež druhe ludu do tšych
kšchow wěra, dha tola nusne njeje, so dšyčimny my Čhinešoj do
nję wěreč. Čęšobla runje ty do nję wěreč?“

Na to Leangaja wotmolwi: „Runjež w nję powjedane węžy
ženje njewidžach, wěruju tola žyle twędže do šakšadow a wuščęow,

kotrež šu w bibliji wopšchjate; pšętož ja wěm, so šym wušy
hšęčany a hšęjemy čłowječ był, něšto pať šym wumoženy a wo-
hmadęny. Njebył-li žadny wumožniť wot hšędha, by ja manje nje-
moščnota była, tak derje w tutym kaž w tamnym žiwjenju
hudej Wožeje prawdoščę wuščęlchj. Šesuš pať je mi
pomňal, tehobla wěruju do jeho wěroščę, pošlucham jej, lubuju a
čęščju ju.“ Wšom njewjedščęje ničjo wotmolwicz.

Wjele kšchow go čęščjčej, tola tak dołho hač šwět stej, njeje
šo hšęščę žana šada čęščjčęta, tak šohata na troščęke kaž to
šlowo, so je Šesuš šhryštus do šwěta pšichšol, hšęčnitom šb-
žnyč čęščjč.

F.

Požohnowana šwěra pobožneho čeladnika.

Wěrna powječj se štareho čša.

We wotřechju pruwšeho města Delščichja, a ranju wot Halle šezajeho,
šhubi pšchew nimale šo lęami jebn hšolęč, j mjenom Josef, šwojceju
štarčędny pšches šmjerč. Žado šhrota bu wón jeneho bura
pšchwalaty a wočęęnjeny, kotřiz jeho ja škšpašenje wuščęwščę a
do žaneje šchule njęščęelchje. Wšohi hšłz teho bja bjele wšchego
rostwuwčowanja wotřęščę a mějchje tola wušle žadawje, něščto
dobře nawušnyč. Duž wón hušto šdychowawčę, šdžy wšchęchje
druhe dšęčj do šchule šhobščjč. „Wš, šdžy bych ja tola tež j wami
hošu hęč moht!“ wón hušto k nim dšęchje: „tak derje ja wuš, šo
moščęčę něščto nawušnyč!“ Tajtile lščst k wuščenju jeho na-
poščleť pohnu, šo wo to pręšowac, tak moht něhđže jene Wš-
kščkšč doščč. Žačo je škšęnjje mějchje, proščęchje dšuchj
hšolčatow na polu, so bychu jemu šunki pšimkow prašili. Čo šo
šia, a wón šebi je šwěru w pomjattku wotšhowa. Čęi hšłh jeho
tež w tym roščpolašowachu, tak na je hromadu štajęč a wuprječj.
Tak pšchindže wón pšches wotščajne pręšowanje pšchi šwojim
štočę tak daloto, šo čęštaz nawušny. Wšst wuproščy šebi jene
štare šęčenšle kniži. Tute hjerčęke hošu na polo a čęštajchje je
žadowčju wšchitko, ščtož w nję stejelchje, a nahromadži šebi tak
pščinacę najwšowęščidšč wěroščęow kšchęščjanščę wuščj. Šo
čšaku wša jeho jebn wowęčjč k šebi, šo by j njeho tež wuščęmo
wowęčjerja šęžinił. Čón bęšče lępe pšchęčiwu njemu šmęšlęny
hač tamny bur, wječelchje šo nad jeho lšchitow k wuščenju,
dopomňja jemu k jenej bibliji, da jemu šwěru ke njch šhobščjč a
k šemu we wščem pomozny a škžubny. Na tajke wščęhje
dšindže našč Josef njz jeno k rjanemu pščinacu, ale to bu tež
pšłone pola njeho. Wšon modlečje šo šwěru k Wšhu a proščęchje
wo pomoz šwojateho Duča, a tak pšchindžęchu fromne šačęuža a
kšchęščjanščę myšle do jeho wutrobny. Wo tym dawajchje wón
bšrhy dobre wopšolama. Wšon šhubi n. pšch. go něšotrch lętačy
šwoju škžub, šhobščęchje wšoloto a pytačę šo pola jemeho
dšuchego wowęčjerja pšchjčajčej. Škšęnjje pšchindžę k jenenmu
wowęčjerj, kšž bę tež kšchęščjanščy šmęšlęny, a kotremuž Šchrybať
ręčachu. Čęho šo wón woprašcha, hač žaneho wotročęla njetrjeba.

— „Něšotrne derje žaneho trjebacj njęšubu“, tón wotmolwi,
šo j dobom praščęjo: „Ščtož dha ty šy? A j wuškal pšchindžęč?“
— Č teho našta mjęš nimaj roščerčewanje, w kotrymž Josef naj-
waščnjchje pšdawš je šwojeho botalnego žiwjenja wuprowjeba.
Čo šo temu wowęčjerj tak derje špšobalchje, šo budščęchje jeho
něť raby ja wotročęla škšowal. „Wš, wěšč ty ščto?“ dšęčęchje
wón, „ja derje něšle žaneho wotročęla njetrjebam; ale wušatj pola
mje. Za mam wotročęla, kšž šo mi tak prawje njelubi; buž
moščęč ty na jeho měšto šupicj.“ — „Še-li temu tak“, wotmolwi
Josef, „dha budščę ty Wšhu poručęny; mojebła njęhębri niščto
j tšębła pšchindž. Wšoj Wšh, kotremuž šo domęřam, budžę šo ja
manje štarac.“ A tak wotřečę. Wowęčjč ja nim wotščęchje: „Wš,

poſtuchaj wiſchaj tola!" — "Mě, nē!" wotmołwi Joſef, "Woh buď ſ wami!" a bęſeje hwoj puć. Hoďſinu dale woprabwoďe dobru ſluźbu doſta.

Wotwoćeł powjedajeche to wjeſnemu ſchułskemu wučerzej. "Zo je werno", prajejeche tón, "to je prawda pobožność, werna bogabojaſność a hylne dowierjenje ł Wołu."

"Ale niye to tola trochu piſche daloto hite?" wopraſahe ſo wmoćeł.

"Mě", wotmołwi ſchułski wučeł, "wiſchaj je to Woža kaſeł: ty njebybichł poźabacł hwojecho bliźdecho ʒony, wotroćta, dʒowſt, ſtutu abo nićecho, ſchoť jecho je."

"Haj, poźabacł", bęſeje wmoćeł, "to je něchtó druge. Wſchaj wón poźabacł niye, ʒo byh jecho dla něchoje je ſluźby puńchęcjeć dyrchaj; ʒa ham hyn jemu tu wěź namjetowacł." ſchułski wučeł wotmołwi: "Zo je derje! wón budźiſche na tajſe waſchneje ſluźbu piſchjeć moħt, tať ʒo njebychym jemu to porofołowacł trjebał; ale tať bōrhy hacł wón hebi ham poroť czińjejeche, ſo tamny jecho dla je ſluźby piſchćnje, dħa bē to tola lēpie, ſo to njeprħija, a bē to wuſte wopotałno jecho dobreho ſmyſhlenja a cħiſheho hwoďomnija. Tať moħe wón nēť ł trochćnoje wutrobo ſħiħćć, hōħeť je, a jemu ho wōeće derje pōńdħe. Tajſe ʒoďerjenje piſchćnjehe Woħe ʒohnowanje; cħi pať, tiź na někaſe njeprawe waſchneje ł nēczemu piſchćniu, njenamataja ʒenje to, ſchoť myſlachu. ʒa hyn biħom tať někotoreho ſeħat, tiź ł tym, ʒo druhich pomjencjećcy pytałche, někaťju ſluźbu, ʒaſtojiſtwo abo něchtó tajſe doſta, ale potom to ſboħe a tu hwojtojnoć njenamata, toť bējeche ſo naďoť. Wbōn njenamata tajſu ſħwalbu pola hwojich ſnjeħiħ, teź niź taťju mħu, a ničo tajſeho, ſchoť bē prħeby ham wo hebi woćkałowacł. Druhdy doħto njetrojaćche, dħa jaħo ł njepotojnoćju prħeť piſchćnje. Potom dyrchěje hebi ħamemu ł njerħanjom porofołowacł, ſo je ʒa tym ſtať — Nēktore ſnjeħiħwo, hōħy wōećche, tať ħwēny, buďnyh a doħty ħuďbo wotroćć abo dħowſta je, pytałche jeju wotpiħi-ſtaćć, prħajiwchi: "Cħeħať te mħi, ʒa cħi wjeħaju mħu dam, hacł w hwojeł nēćeććeħ ſluźbye mħi, ab." Nadiħi ſo to ł ſnjeħiħwu, dħa tola njenamata, ſchoť prħeby myħećche; wotroćć a dħowſta njēćeććaj jemu to, ſchoť bēchaj pola prħeďawoħeħo ſnjeħiħwa bħeł. Na cħim to leħećche, to ja njewēnt; doħeť je, ta wēħ ʒo njeraďi. Na wōēmať dofołom bē ſħeďanje, a ł njepotojnoćju piſchćńdħeħu jaħo roħu. Na njeprawdōiść bħe ʒaħeħo Woħeħo ʒohnowanja njewotpoćuće. ʒple ħinať ma ho tam, hōħeť wiſchito po prawdoćci dħe. ʒ tať wjeħeħy a hwojtoħy moħe tōn bħeť, tiź hebi nićeħo njepraweħo wōēduħy niye, njehy piſchćńdħe tať dħe."

Wmoćeł wotmołwi: "Ale ja ho nad tym cħlowjełom ħara ſħoďiħwan, ſo je wón hwojtoħeħo roſwucħenja tať daloto piſchćħot."

"Haj", prajejeche wučeł, "to je ł ſħoďiħwanju a něchtó ʒadne, ale teť ſħawne doſopotano, tať wjele mōħe Woħe ħlowu na ſħrawnej wutrobie wuſtuffowacł. Wbōn je ħeniczny w biblji cħitať a piħeħ to tať daloto piſchćħot. Wo tym mamy wjaź doſopotanow. Stať bējeche pola njeho D. Luthera? Piħeħ cħo doſta tōn hwoje pōħnacje, hwoju wēru, hwoju ħħobōtoć a wōħtaĳnoć? ʒjeħotia ho jemu to wiſchito ħeniczny piħeħ biblji, w toťreť bējeche ł wuſteł luħoćju a ʒaboćju cħitať?"

"A tola", wotmołwi na to wmoćeł, "maja nětoſki luďo wuſtu bojoćć piħeħ cħitanjom w biblji. Haj, njedowno piħchach, ʒo cħi, tiź wjele w biblji cħitaju, druhdy ħamo wotroćuħa. "Zo dħe ſħwēćć niye", wotmołwi ſchułski wučeł, "ſo moħe ho w biblji teź na ſħtoħne waſchneje cħitać; piħeħoť wiſchito, ſchoť ho njeprawe wuħiħa, piħćniħe ʒaħowu. Najiħećje ʒeħaťtwo budħe ł ĳeħe, hōħy ho prawje njewuħiħa. Prawe cħitanje w biblji wotħwiħe wōeħeħ wot wotpoħłaba, ł toťrnyħ ʒo wona cħita. Wnohy cħitaju w biblji ł piħeććiħwnej myħu. Tojať na-

maťaju wiſchudħe něchtó poſtoťkowaze, napiħeććiwne a po ĳiħ ʒoħeħu njeħorne, a ſchoť wē ĳcho cħiħeć wjaź. — Wjele druhdy cħita w njei, jeno ho by ho ĳim cħiħa mħuť a ſo byħu něchtó noweho nauwēďiħł. Cħi cħitaju jenoť te ſħawniħ, toťreť ho ĳim luħja. Tajſe ſħawniħ ħu wōħe teź boħate na wuħiħnyħ nauwēďach a moħa wōeħełe dobre ſaćuħa we wutrobie pħōćć. Ale ʒple ħinať ma ho ĳala w tym nauħapanju, hōħy něchtó w biblji ł tym ʒoďanjom cħita, ʒo by Woħa a jecho wolu ſeħat a ho we wērie a doħtyħ ſmyſhlenjaħ poħłuiť. Tajſe cħitanje ʒenje ħeś wuħiħa njewoſtanie, wōeħeħ pať potom niź, hōħy ſħrawna wutroba ł nim moħiħu ſħeďowca."

"To najſħerje tať budħe", bęſeje wmoćeł. Wot Joſefa je mi ħara luħo, ſo je jow w ħuħoďiwne wuſtať. Tať tola ſħonimy, tať budħe ho wón dale ſaďerjećć. —

(Piħiħoħne dale.)

Wſchelake ł bliħka a ſ daloka.

— Saħħenu njeħeħu mējeħe ʒo ħerħta Woža ſluźba w ĳiħćiħnej ʒħrħwi ł Dwaďħaſtiħ cħerħow a ł wotoliny. Do- poħdnja ho doħeććať bęſeje. Duź bē ĳiħ wjele ł baħećche wotoliny wotbęććanach, do Dwaďħan piħiħć. Tola bęſeje ho ĳiħećche ĳiana lićħa nutriħ cħerħow ſeħta. Prēďowanje mējeħe ĳujes ſarať Wroſať ł Wudħćiħta a ſħwojebnu wuħħu ĳujes ſarať rħeťeť ʒaħuť ł ʒjeħwacħiħa. ʒ Woħemu biħu ſtupi 74 cħerħow.

— 27. teħo mēħa ʒo wotbęćći ho wuħeħaħta ſħromadħiħa a Wudħiť wotćeħ. ʒa wuħeħaħiħe ſħromadħiħiħe moħa ho teť ĳniħa ʒħrħwiħnyħ piħeħōeććeħerjo wōbōħćećć a ħu tam witañi. Wōeħeħe lēħuħa ſħromadħiħa budħe wōeħeħe ſajtamawa. Direktor trħejno ʒaħwa w Wudħćiħiħe budħe piħeħōeććiħ dħeććećć wo ſaħtanaju ĳa ł ʒaħwa puħeććeħach. ʒ ĳujes ſarať ʒħwiħať ł Wopakeje budħe wo ĳwjeħeħenju tħiħoť trħow rēććećć w teť myħi, ſo je nauħa piħćiħiħiħoćć, ſo na tym wōħeħejim, ʒo hebi tōħle droħi luħy ĳwjeħeħiħ dħeććim.

1. otħoba — tať ĳiħom ſħewiħom — ĳaħta trħajna ĳħnoba ho ĳeħeħe. ʒam budħe najprħeħy konſtitutoro wo wōħeħiħoććeħ ʒħaħeje trħejneje ʒħrħwije doħadnu roſprawu dawacł. Tať roſ- prawu je cħiħeććana a ho teť ʒħrħwiħiħny piħeħōeććeććiħwan roſ- dawu. Wōeħeħe namjetu a piħeććimjetu ho w bliźchich dnajd ł wjeħećcheħo dħeħa woſħewja. ʒednacł budħe ho wo ĳwjeħeħenju tħiħoť trħow, doħeť je ho wot piħeććiħpiħa ʒaħať, ʒo ho tōn ĳwjeħeħeť jaťo ʒħrħwiħiħi wotħroni. ʒħnoda ĳmeje wuradźećć wo nowym poſtaĳenju doħħobow duchownych a wo piħemēñenjenju do- taħneħo porjaħa piħi wōwoħanju ĳantow a organiħom. Dale ma ho trħajna ĳarħa poħħanħa ʒaħećć, ł toťreť moħa ho doħħody duchownych, hōħy je trħeba a prawu, poħeććećć. Teť ĳaħoť wo penſionērowanju ĳantow a organiħom a druhdy ʒħrħwiħiħiħi ĳa- ſtoħiħow ho ł nowa poſtaĳa a pħeććenje prawuħpēďowanjom ho ĳa- rħaduje. Teť wo prawach a ſħtħowanju ʒħrħwiħiħiħi piħeħōećće- cħeććiħwan budħe rēćć, wōeħeħe ho by ho ʒħrħwiħiħiħny piħeħōećće- ĳiam dalħe a ĳeħećche polo ſħtħowanja piħiħpoħať. Wōħ luħy ʒiħjeś ʒohnuť tele wuradħowanja ł ſħoħu nauħeje dħoħeje ewangel- iħo luthercħeje ʒħrħwije.

Daliħe doħrowoħne darħ a wōeħe armeniſke ĳħroty ł pomoħy w nuħy:

Piħeś ĳujaja duchowneho ʒħiħćana w Wudēħećach:
W...owa w ĳorħnej ĳōħzy 3 ĳr. — np.
ʒ. we Wulfiħ Debħećach — " 60 "

ʒħromadħe 3 ĳr. 60 np

ʒ ĳjenje wōħiħiħ ĳħrotoħ wutroħiħ dħeł.

ʒōłeć, redaktor.

Sy-li spěwał,
Plinje džěłat,
Strowja će
Swójby statok,
A twój swatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoł mócnj
Lubość ma;
Bóh pak awěrnj
Přez spał měrnj
Čerstwość da.

Nječ ty spěwał,
Swěrnje džěłat,
Wědnó dny;
Džěł pak ewjatj,
Duśi daty,
Wotpoću ty.

Z njeboj mana
Nječ ói khmana
Žiwnoś je;
Žywa woda,
Kíž Bóh pód,
Wokře čel

F.

Serbske njedźelske čopjena.

Budawa ho kóždu čobotu w Smolerjez knižničnychcejni w Budysčynie a je tam sa štyrowćitřinu pschědplatu 40 np. došćak.

16. njedźela po swjatej Trojizj.

Efep. 3, 13—21.

Hdyž Pawoł tole pisaše, běše wón w jasťwje w Romje. Tam bu swjateje wěry a swjateho přewoňanja dla pščinjekeju a wot tam wón piše na Galatišćich, Filiippišćich, Kološićićich a tež tole na Efesišćich. My wo-

pominamy, tak je wón to jasťwio nješt.

Pawoł w jasťwje w Romje.

1. Šćito bě tam jeho najwysćichja starošć?

2. Šćito wón čini, so bu tuto najwysćichje dozpił?

1. Šćito je tam jeho najwysćichja starošć? Wón je hižom dołho jatj. Jasťwio je česće sa kóždeho, wulta nufa tež sa njeho. Duž mohli hebi myšlěć, so by jeho najwjetichja starošć byta, tak by i jasťwa pšćichol a so by šćyčował a prošol wo wusťwobdženje. Ale wo to ho wón nještara. Jeho jeničtu starošć šćerja nam te pšćowa: „dha přesću ja, so by ho wam njewostudžijo w mojič žalošćach, totrež ja sa waš četpju, doťelž to wascha česć je.“ Nam čłowjetam ho tak lošto wostudži w našej nadžiji, w našej luboći. Wón ho boji, so možto jeho sajceje Efesišćich sašćudžij.

To je jeho najwjetichja starošć, so ho to stało njeby. Jeho druha starošć: Techo dla šćibuju ja swjate kolena šćit. 16—18.

To je jemu najwysćichje, so by šćylny był po šćut-

niz wustlacz, ale ho pošćylnicz, so by šćyřysťu pšćes wěru we wutrobach bydlil, so by ho bójika pošćosć dala do čłowjeke šćudoby. Pšćiti tym šćybydže wón swjatoju nufu.

Raž je to hinał pola naš! My pšćede wšćem hebi jenož hamj na ho myšćimj. My hebi wošćeje na šćwotowneho čłowjela myšćimj, na našće žiwjenje, na našću šćrowość. Šćutstowny čłowjet a dobre bližšćeho pšćidže hatle na druhim mějće. Je to prawje, so tat myšćimj? Pawoł da nam wotmołwjenje. Našcha najwysćichja starošć nješćuje šćwotowny, ale dyrbi šćutstowny čłowjet być. So by wón šćylny był a šćyřysťu w naš bydlil, dyrbi našcha najwjetichja starošć być!

2. Šćito wón čini, so by to najwysćichje dozpił? Wón je w jasťwje a njemóže šćam do wošćadow pšćinicz, so bydhu jeho wobliczo wobladali, jeho hćóš šćyčeli. Ale jeme wón móže. Wón jim piše a i jeho listami šćeje tam prošćwy a napominanja.

Wón je jatj a tam šćam pšćinicz njemóže. Šćene poť wón móže, hdyž jemu njebydhu tež pišćaž dali, prošćyč a ho modlil: „Techo dla šćibuju ja swjate kolena“. My wi-

džimj w jasťwje ho moblazejo japošćitola a šćito wón ho modli: „Wóćeje našćeho knješa Ješćom šćyřysťu, kiž ho prawy Wóćez nabe wšćitćimi, toťymž džěćej reťaja w njebejšćach a na šćemi, pošćylni ty jich, hdyž ja to nje-

móžu; ja nicejo čćinicz njemóžu, čćin ty to!“

Alle je nětko deřej, so je Pawoł to čćini? W na-

šćich wutrobach dyrbi to šćapšćane być, my dyrćimj ho

nutz modlilž do teje modlitwy. Raž je to Luther wot

„Tu wulku wodnu knihu“, bratr potraczeje, „w kotrejš
 ku wšitke rady pšchedwidžene, do kotrejš mōže čłowjek i swojim
 žiwjenim pučowanju pščinje. Najčešće, najstrudniše a naj-
 čimowišče sadžewki, kiz mōža so do puča stajeć, ku tam roš-
 pominane. Twój pad budže tež mjes nimi. Ze Knjejeje Seisujej
 hby něšto do puča stupilo, šhtož wón njebudžišče pšchewiny?
 Stejejeje wón hby pšched žanej nuju, kotrejš wón njebudžišče
 i knjejom byt? Bědže wón hby na kōzu, so njebudžišče wjazy
 dale moht? Ze jemu finano knjezej na puču stala? Njeje wón
 knjezej rubjenitwo wotrobynt? Haj, njeje wón ham pšches nju
 šchol! A kat dalato je wón po knjezej šchol! Hač i swojemu
 Wōtzeje do njeja, so by nam pšchego njebieški wuhlad špožejit.
 Haj, luba kotra, tōle wuhlad na swojeho Wumoznita a Šebōznita
 pola Wōzeho trōna mašej tež ty.“

F.

Žadosć po wěcznej domisnje.

Ah, kat prōdna wutroba
 Ze nam w tutym traju!
 Horje dže nam myšliczka
 A njebiešemu raju.

Chyžli rady doma byčej
 Wšidže hwišdow jasnich,
 Wšitke nudy wučeštnyčej,
 Wučej i tyčej čiwlow čašmich.

Tam wot wšechje hrěšćnojece
 Mamy wumozženje,
 Š jandžešemi šterluschje
 Zapšewamy rjenje.

Wšedowanje pšchestanje,
 Dušča mēr tam šmeje,
 Džyž we Wōhu wotpočnje,
 Wōh jej hylly trėje.

Přejby pak hačej pščinūže čaš,
 So pučej knjeztyn džemy,
 Nječ so na njebieški twaš
 Šeweru hotujemy!

K. A. Fiedler.

Wunamakowaza lubošč.

Ahudy Chinaia bědže šchecšjanistwo pšchjat a bu i tym naj-
 škowonnišči čłowjek, kotrejš so i nim njebudžišče mēnjecž chyzł.
 Ženo něšto jeho hylčšče činčšchje, a tak wjele hačej tež ja tym
 myšleje, wón žaneho puča njenanama, kat moht tule čezštočej
 wotbyč. Šchto to bědže? Mō, wón chyzšče tak wutrobnje rady
 i džatownoje něšto ja wupšicelčžerane šchecšjanistwa činčej a
 njemējeje tola ani pjenježa wšidže, a ja jeho šhablatu hētū,
 i bambužowyč žiwo natwarjenu, njeby jemu žabyn čłowjek něšto
 dat. A hlej, jedyn džej jemu dobra myšliczka pšchjapdže, a přejby
 hačej najajtra rano na dželo džēčej, ju wón wuwjēdže. Š barbi-
 čjom (Winfel) w ruzy šleji wón pšči swojeje šhēžaj a pšidže šibō-
 wazy plafat: „Teledurje ju wotewriene, šōžby je prošcham, so by
 šastupik a w knihu čžitaj, kotraž na šibde leži. Ze to šibitja
 šchecšjanistwo. Čžitanje w njeje šōždemu wjele šboža pšchjimeje.“

Šōžej ku mnošy tole pšchecželne pšcheproščženje pšchjimali?

Čžehobla niz? Ma šōžby pad bědže šhudy Chinaia tež čžinč,
 „šhtož mōžejče“, a je wēčej ham žohnowanje i teho mēl.

F.

Požohnowana šwēra pobožneho čzeladnika.

Wērna powjēčej je štareho čžaba.

(Potracžowanje.)

Šo někotrym čžabu šhoni wowčej, so je šo Jošej wo luboščej
 swojeje knjeja pšchinješt. Tōn bědže jemu mjenujzž kafaj, so by
 na jentym blatu pahl, šhōžej tola i temu žane prawo njemējeje,
 kaž to wowčerjo drubhy i šchtožbe kušōdow čžinja. To pak
 Jošej njebēdže čžinčej chyzł. „To njeje prawje“, bědže wón prajit,
 „to luby Wōh mēč wozdže. Šči wobyš ludžō hžōm tat dočej
 čžerpja, džyž my jim to wupšchem, na čžōž šhny potafani; džemty
 pak hylčšče dale, dha jim wulku šchdow čžinim, a to šo Wōhu
 špōdobacž njemōže.“ — Žeho knjes i temu mjelčejče, hačej runje
 jecho to mjeršajče.

Tež bědže šo Jošej i jentym drubhim wotrocžkom swojeje
 knjeja šwabžit. Tōn bědže ja ščōm drubhy wjazy brat, hačej mējejeje
 poružene. Žato Jošej to pštny, džejče wōn: „Ty, Mjertynje, to
 njeje prawje. To ty čžinčej njeknjajče.“

„Wajnje“, wotmolwi tamny, „wšchaf to ham ja šebje
 njebieju. Wšchaf to ja ščōm swojeje knjeja hjeru.“

„To pak je njepoštynčšnočej“, prajejče Jošej, „a čželedžin
 dyrti pošluschny byč we wšchēch wēžach, kiz pšchecžinwo Wōžim
 šajnjam njejbū.“

Mjertyn džejče: „Šchtoža budže tajšje maleje wēžy dla tat
 wjele hary hnačej!“

„Tebi je to mala wēž“, wotmolwi Jošej, „ale wopomni wšchaf:
 Ty dyrtišč swojeje knjeja lubowacž, a lubujčš-li jeho, bidžšch
 jemu potom mjeršanje a hšewanje nacžinčej? Haj, ma-li twōj
 knjes swoju nahromadu wumērjenu a je woblēčžit, kat wjele mōže
 wot njeje pšchetrēbaje, a ty wjazy hjerjēch, tat so potom nje-
 došaha, njebudže jemu to štarōčej a mjeršanje nacžinčej? Šch
 dha ty jemu i tym luboščej wopofakaj? A mohtō tebi derje byčej,
 hby by šebi poroškowacž dyrtjaj, so šy šobu na tym wina?“

„Šchtož budže šebi tat daloto wōn myšlicž?“ džejče
 Mjertyn.

Ale Jošej wotmolwi: „To je loštomypšl, džyž šebi tat daloto
 njepomyšlicž. Čžab pak pščinūže, šōžej na to špomnišch, haj,
 i wulkim kačjom na to špomnišch.“

To powjēbajeje wotwčej Šchyrbat šchulskemu wučerzej. „D!
 prajejče tōn, „to je šprawna šchecžžjanista myšl! Šeli budže tōn
 čłowjek swoje žyle žiwjenje tat čžinčej, kat wulka šbōžnočej šo
 jemu potom doštanje!“

Tat šažōže hylčšče někotry čžab. Duž pščinūže jedyn džej
 Mjertyn wšchōn naštrōžany i Jošej. „Ah, luby Jošej“, džejče
 wōn, „šhto dyrtju šapōžčej? Ša žym šchēbōžny čłowjek; šym
 nēč hžōm tat dotho w hrečch žiwy byt, njejbym šo po Wōhu
 prajčat, ale šym w tat wšchelach wēžach nješwērtny byt. Ah,
 luby Wōho, kat wjele šchtrajš šym šastžit?“

„To wšchaf derje njeje“, wotmolwi Jošej, „so šy tajšje
 žiwjenje wjedt. Ale to je derje, so tošamo něšto hylčšče špōšna-
 jēch. Šeli čži swojich pšchupšljenjow woprawdže žel, žabach
 i šlubološče swojeje wutroby, so by tajšje njēžinč, a džejch wot
 nētkā wšchitku njeprawdu wotpožōžicž, dha je hylčšče raba ja tebe.
 Haj! tebdola džej pšchjūnžej Seisub do šwēta, so byčū tajžy hrēšchizny
 šnadu pola Wōha a wōbacžew hylčšch hrečchow doštač mošli.“

Š teho našta něšto tole roščēčowanje.

Mjertyn. „Ah, ja wšchaf šym wjele hrēščit. Budže mi Wōh
 wōbacž mōž?“

Joſef. „Zeli to ſprawuje mienſich, dha nad tym žadny dwel njeje. Čitaj jenož te troſtne roſtowačenja, kotrež Knjes Jeſus wo tutej weſy dawa (Lut. 15). Wopowai to piſčirnanje wo paſtju, kiž jo wozwozo woſtaji a ſa tej jener dže, kiž beſhe ſo wot njeſo ſhubita, a ju taſ doſho pyta. hač ju njenamata, a ju potom ſ wulkei wjeſeletoſju ſ domej njehe. Womhſi hebi, jo ſu ty ta wozwa, kiž je ſo wot Jeſuſowego ſtabta ſhubita. Jeſus je ſa tobu ſhodžil, hač je bje ča namata a jaſo ſ ſwojemu ſtabtu piſčirnowel. Zeli nēt woprabnje ſtojenje ſwojič hreſow čujneſh a jo ſich woſtaječ džeſel, dha je wōn tebe namata. Dži jeno ſtroſtneje činjenju; proſiſ jeha, jo by ſo nad tobu ſmiliſ. Š wjehe-toſžu wōn tebe horje woſnje, čji woſhiſto woba, čje praweho a ſbōžneho ſčiniſ.“

Wjertyn. „Ač, hdy bdyh to wēričz moſt!“

Joſef. „Daj, to mōžeſh wēričz. Wſčaſ to ſjawnje w bibliji ſteji. Taſo čji ludžo, kiž bechu Jeſuſa piſchi jeha žiwjenju ſačjiſnyli, na prēmni dnju ſwjetlow ſo Pētrowego prēdowanja ſtrōžichu a ſwaročiſtwe pračahu: Wſy mužojo, lubi bratſja, ſchto mamy činičz? dha wotmoſtri jim Pētr: Čziničz poſtatu, to reſa, piſchemēiže ſo žyle we ſwojič ſmyſljenjad; roſtaječ ſo ſwojič piſčelupnjenju a dajče ſo ſčyčječ na njeno Jeſom Khrysta. Piſčiječje jeha a jeha wučebjo ſa doſte wutroba dha bužje wam wodate a wy daty ſwiateſho Duſha doſtawenje. Knjine taſ proſajehe Wawot, jaſo bu tamny jaſniſ w Zap. ſkuf. na 16. ſtawje piſcheſ ſemjerčenje naſtrožany, taſ ſo wōn na ſwoje hreſi ſpomni a ſo teju jaſowitowu pračaječ: Mojei knjeſi, ſchto mam činičz, jo ſbōžny budu? Wēri jenož do Knjela Jeſom Khrysta, to reſa, dži ſ njemu, proſeſ jeha, piſčijimaj jeha roſtowačenja, ſpuſčaječ ſo na jeha ſlubjenja, dha bužjeſ ſbōžny a ſ tobu twōj žyti dom, jeli ſo tež taſ činiſ.“

Wjertyn. „Ač, Wōh buž wſčaſ mi ſhudemu hreſčiniſej hnadny!“

Joſef. „Daj, to wōn bužje. Wopomā ſo, taſ my w 5. ſčuteczaj 26. ſčelutſha naſchidj herſchidj ſpewawſchid taſ rjenje ſpewamy:

Ač! jeha ſmilna wutroba
Na hreſčiniſlow taſ lubje čzaja.
Taſ derje hdyž jo ſabudaja,
Hač hdyž jich woſo piſchob nim pata.
Kaž ſaba wōn tyč žwonitow
A ſpuſčjeſi jim jich wulki doſh,
Do Zachadowoſ doma ſhwata,
Tej Wadenje bōže hnadna data,
Sei! ſpſjow reſa ſetjena!
Mōj Sōžnik je troſht hreſčiniſta.“

Wjertyn, kiž ſo ſ Joſefom piſchego dala a buſčjeſho na taſte wachjenje roſtēčowaječ, piſčidnje piſches tute roſtēčowanje woprabnje taſ daloko, ſo mōžeſche taſtim ſlowam a ſlubjenjam Wōjim wēričz a ſo troſčitowac, jo je Wōh jemu hreſchi wobaſ. Ač, taſ žyle hinajič člowjek be nēt Wjertyn! Kaſ beſhe jemu nēt woſhiſto to, ſchtož njeprawe reſa, hroſnoſeſ! Kaſ honjeſche wōn nētſo ja doſtrym! A taſte mejeſche wjekehe, hdyž ſo jemu nēiſcho doſtrogo poradiſ! A taſti bōjiſi mē ſačjuwaleke wōn piſchi tym w ſwojim ſnauſkowym! Wot teho čzaja hem naſladu biſčje wſchelate roſtēčowanja mjeſ nimaj; ale žyle hinajcheſho wachdaja. Wjertyn pračajeſche ſo wot nētſa jeno po prawnym ſadžeženju. „Schto mam tu, ſchto mam tam činičz?“ Joſef jemu piſchego ſ biblije wotmoſtaječ. To beču te kniſi, ſ kotryčž beſhe wōn woſhiſte ſwoje poſnuaja doſtaſ; na teſhame poſawowaječ wōn tež piſchego ſwojeſho piſchčzela Wjertyna, kiž mejeſche wot nētſa žabanje po poſnuaju. Wjertyn ſo teho dla ſa doſhi čzaj ſpoſojtež nje-

mōžeſche, jo be ſwojemu knjeſej njeprawdu činiſ a jemu to a tamne wiaſ. Joſef doſkaja jemu ſ biblije, taſ ſ wēnemu wobro-čzenju ſkſiſcha, jo durbj ſo ſ njeprawdu na ſo piſčirneſene ſubto jaſho dač. Salkſta tiſheſſa durbj ſ rany, hewaſ njeſaſije. „Ač Wōž“, džeſche Wjertyn, „to wſčaſ mōžno njeje! Kaſ durbju ja to jaſo aruacaz?“

„Ja čji tu radu dawam“, prajeſche Joſef, „jeliſčje to mōžno njeje, dha dži a wuſnaj ſo ſwojemu knjeſej ſo ſy jemu tu a tam njeprawdu činiſ, a proſiſ, jeha ſo by čji to wobaſ. Wudžeſi wōn to činičz, dha mōžeſh ſwoje ſwēdomnje piſchob Wōſom ſpoſojtež. Ty budžeſh wējo wot nētſa na to myſličz durbječ, taſ by ſwojemu knjeſej čjim wjažy wuſiſta piſčirneſel, doſetž njemōžeſh jemu tu prijedawſchu ſchodbu aruacaz.“

Wjertyn. „Ač, to je wōžna, čzjeſa wē!“

Joſef. „Ale tola ſbōžna wēž, kiž ſoſnowanje piſčirneſe. Wſchabaj wſčaſ na Zachauſa, kiž beſhe tež wſchelatu njeprawdu činiſ. Zōn mōžeſche woſhiſto jaſo aruacaz, a wōn ſo tež čzineſche. Szym-li ja nētſo ſjebaſ, prajeſche wōn, dha dawam to ſchtyri kōčz jaſo, taž je ſo na kniſhaj Mōjſajowych a ſo proſetaz poručenje. A doſetž woſčječ njemōžni, tobo ſym ſjebaſ, dha dam ja položu ſwojič ſubtow ſhudym, ſo wſčaſ ničjo njepraweho piſchi mni woſtalo njebo. O! prajeſche Knjes Jeſus! Xatemu domu je ſo ſbože doſetžo. O prawda, luby bratſje, prawda je traſhna wēž a ſjawny pōd wērneje poſtuty.“

Wjertyn čzineſche po radže Joſefowej. ſpoſoji ſo žyle a bu wot nētſa ſwēmny čelabniſ.

(Piſčichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Salkſe konſiſtorſtowo je roſchab wo žyrtwiſkim žiwjenju w poſlednič 5 lētach wubado, kotryž ſo ſpnože poba. Tele kniſi ſu ſo woſhiſtim žyrtwiſkim piſchobteječjeſtwaſ piſčipōſlake a ſu ſ roſpoinanaju wōžne a wuſtne. S nīch pōjnamej, taſje je tu ſhwilu naſche žyrtwiſke ſtejičjeſo. W kniſi je tež ſpomnjene na ſoſnowane ſtawowanje naſcheſho ewangelſko-lutherſkeho biblijeſho towaſtiſtwa taž tež na naſche „Womhaj Wōh“, kotrež jaſo njebjeſſeli natwarjozaj hōlčz naſchim lubym Sserbam do domu thožji.

— Nowy bibliſtiſ pučnit piſchihotuje kniſe ſaraſ Matej-Suczi-njanſti a jōn naſchi lubi Sserbja ſōz lēta duſtana. Hdyž beſhe ſo wotmyſliſto, na nowe lēto hiſtoriju naſchidj herſchidj woſchadow wubadž, jaſo kniſu kniſhowoneho towaſtiſtwa, ſu ſo ſadžawanja ſtaſje, ſo to biſčjeſe w piſčichodnym lēče mōžno njebudže. Woſheſje w naſchidj pruſſidj woſchadach bužje niſne, ſtawimuj haſke piſchihotowacj. Duž bužemj na to džiſwaj, ſa lēto 1907 durbu na-twarjozaju kniſu wubadž. Nadrobniſche w bližichim čzaju ſjewimj.

— Na 21 univerſitad nēmſkeho ſkežorſtwa beſhe w poſlednim poſlētje 2329 na ewangelſke duchownſtowo ſudowowazych. Duž je wibječ, ſo ſičſja njepſchibjera, woſheſje w Salkſie je hētro wote-bjerata. 1883 beſhe w Ruſſu na duchownſtowo ſudowowazych 638 a nētſo tam jenož biſčječ 312 ſudowj. Hdyž tež niž w Sserbach, bužje tola nēmſidj woſchadach w bližichid lētach ſapocječz na du-ſchowmch pobrachowacj.

„Womhaj Wōh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale tež we wſchidj piſche-dawatnjach „Sserb. Rowin“ na wſchad a w Wudyſchinje doſtač. Na ſchtowōreč lēta plačzi wōn 40 np., jenotklive čziſta ſo ſa 4 np. piſchedawaju.

Sy-li spëwał,
Pijnje dżëłat,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój awjatok
Zradny jo.

Za staw spróony
Napoj móony
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mërny
Čerstwoné da.

Njech ty spówał,
Swérnje dżëłat
Wšedne dny;
Džeń pak awjaty,
Duśi daty,
Wotpoću ty.

Z njebojs marna
Njech śi khmarna
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kik Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Šerbske njedźelske łopjena.

Wudawa šo łóžbu šobotu w Šómolerjez knihičijichceni w Wudyſchinje a je tam ša šchwórtlëtnu pšebpłatu 40 np. doſtać.

17. njedźela po šwjatej Trojizy.

Chej. 4, 1—6.

Zato joťy Pawoł ſwoju wošabdu w Čeſu napomina. Žeho błowa njejbu pródne błowa. Wchetož ſchtož bebi wón wot tych ſwojich žaba, to je jim ham najorjedy wopotaſať le ſwojim žiwjenjom. Žeho napominanje na naš:

Ažhodžće, taž šo hodži po tym powołańu,
ſ totymž pomolańi ſče!

1. ſwjatańi w luboćzi,
2. ſylini pšdes jednotu.

1. Luboć je ſwjatł dekonjenja. Hódž wona po-
braćuje, tam to najwulšchje pobraćuje, to najšpěſhe.
Wšchite křiſćijanſke poćintki ſ njeje wuroſtu. Šewat
njejbu ničjo hódne.

Hódž Pawoł tudy rěči wo ponižnoći, wo čichjej
myšli, wo ſčerpłiwnoći pšdechimo bližšchemu, dha bebi
tola ničto tele poćintki ham dacz njemóje. Zo ničto
projić njemóje: Ža čhyn nětko ponižny być. Taſta po-
nižnoć njeby žaneho torjenja męta. Wchetož hódž ty
ſwoju wutrobu ſnajęš, potom wěš, tať maľo je naſcha
wutroba hamo wot šo na taſte myšljenja ſtožena. Wchetož
naſcha wutroba pšchitřila šo hordboći, njeſčerpłiwnoći.

Wo njeť pak Pawoł njerěči, ale wo tym powołańu,
ſ totymž ſče pomolańi. W nim je Jeſuſ naſch pšchitřad,
wón je nam wopřimo wotajit, ſo budymy hłědžili ja jeho
ſłopami. Zo potom njedže po naſchej čželnej wutrobje,

ale po wutrobje, wot jeho luboćje pšchewinjeney a ſhrěte,
totraž nětko taž jemu tať tež bratram w horzej luboćzi
napřichęimwo hoda. Tať móžemy šo ſnjeſč w luboćzi,
móžemy wopotaſać ponižnoć, čžich myšli a ſčerpnoć.
Luboć je ſwjatł, tiž naž ſwjata.

2. Čslyni pšdes jednotu. Jednota bešhe huſto
w ſtraide w hiſtoriji křiſćęijanſkeje žyrtwie. Wchetož to,
ſchtož dźeli, na to šo wjeſcha wažnoć kładže, hač na to
ſhromadne. A runje to, ſchtož křiſćęijanow ſjednoćja, je
tať wulke a tražne. Žene čželo a jedyn duch. Žene
duchowne žiwjenje, totręž ſ tego hameho žória wutřadza, je
naſche wobhębeniſtwo. Žena błowa, tón hamy jedyn
Šbóžnik, my wšchitř ſtaw, my wšchitř žene čželo, tožby
je ſwojim nadawom, tožby na ſwojim męſce, wšchitř
ſtojeni zo tego hameho powołańa. Wšemy napřichęimwo
tej jenez nadžiji, naſchej šbóžnoći. Wón je jedyn Knjeſ,
tiž je nam to dobyť, tiž je naž na šo ſwjatať pšdes ſwoju
krej, tiž je naž mjeſ šobu ſwjatať jaťo wumóženych. Žena
wěra, we wutrobje, we wuſnaczu, w ſłowje Bóžim, taſta
to ſylna móž we wiohorje kwěta! Žena křiſćęizmo,
w totręž je Bóh nad nami ſtłotwał a šo t nam wuſnať.
A tón jedyn Bóh a Wbóž njeje nam ſdaleny, ale wón
je wuſche wšchitřich a pšdes wšchitřich a we wšchitřich.
Kaſte to tražne wobhębeniſtwo! Duž hładajęe šwěru na
to, ſo buſęęje jednotu duđa ſđerželi pšdes ſwjatł męta.
Wa tutym ſaložtu čžemy ſtećej w naſchim čžaku, hódž
brahi duch šo šbeďa, a pšdes taſtu jednotu dužemý ſylni
přichęimwo wšchitřim njepřichęelam. Šamjeń.

„Pylajće šwětnu jednotu ducha šdzerjeć!“

(Efej. 4, 1—6.)

Šlós (278): Dale bži, .: Zion dale w šwěće bži! —

Jednotu, .:

Šdzerćenjo ho prówuje

Šdzerjeć ducha přčas swajst měra,

Dolež powołani sje,

So by widžec dawa wěra

Wošča přeho se wšedj šwětnošču

Jednotu! .:

Mujne je, .:

Šhobšču i šnjejom swajani

Mače jato stawy jeh,

— To sje jemu winošču;

Mžg wy doławoče i njeho,

So wy ja nim šwětnu šhobšču,

Mujne je. .:

Ponižnje, .:

Ežiče, se wšedj jčezpnošču

Enječe mjes hodu ho merni,

Wupřijeni i lubošču!

W powołanju frutym šwětni

Šhobšču pšluchnje wy durbječe,

Ponižnje. .:

Wopomněće, .:

Šloma wašča Jezus je!

Šnje je jedyn, jena wěra;

Šdženi na njeho wy sje,

Jeho jebnocuje šwěta

Waš, — so junu jeho widžec,

Wopomněće! .:

Nadžiju .:

Mače jenu šhobžoni;

Wšedj, přčas a we waš knježi

Wšedj wšedj jeničci;

Temu t nohomaj wšedj leži,

— Š njemu mječe, šwětni, wobštajnu

Nadžiju! .: —

U.

Jednota šynli.

Ežiče doštojny, stary nan bědže blisťo pšči tónu swojeho žiwjenja. Šnobj dom wobštajnišči bědže hotojny swoje poklebnje pucowanje natupnje. Zola wulka starošć jemu hčiče na wutrobje ležedje, to bčdu jeho tjo šynojo, kotřž dreje bčdu dšchni a wutubłani pacholjo a w pšluchnje lubošči na nim wišachu, ale mjadnu mjes šodu bobužel hujto doč přefetora a šwadu. Šwětny nan bč jich často bžjo z bratrowšej lubošči a jednocje napominał, ale ničjo njebč to botal pomhato; něšto t mječazemu nanej jamotani ho je šwětny wutrobu t njemu šyromadždu.

„Woži šynojo“, starz i šdžepotazym štošom džedje, „jenož jebnocjeni budžec wy šynli a šamožecje šwojim njepředčelam tročak! Šleječe tónle walcž šjom, młobny hatojom, šojžž wy sje. Špytajce raš walcž rostamac! Šorliwje šojžž šynow šwoje mozy na tym šytwowaje, po nanowej pšdžalni a poklebnjej woli, ale bč nim njemožne hatoj rostamac a jenošobšnje woni džachu: „Mno, to je nam njemožne, t temu hობfta mžg

šynliha, šotrejž my nimamy“, a walcž wot ho čžibnydu. „Mžg taš špčnje, wy njerošomne džedži“, džedje nan. Walcz hatojom rošwofamwšči je po jonej rostamacje. — Šleječe, něšto to bže! Š rošemicje wy, šcho džu wam i tym pošlajac? Šžjo w šwajnym pšmje rčta: „Trojota šdnora ho šojžž njeroštorhije“ (Před. Šal. 4, 12.). Jednota mjes šodu šynli. Mje, wašchjo nana, šuboto šrudži, waš, moje džedži, mjes šodu w njebdnocje widžec. Š njebajce wšah šwajetmu šwajst, šotruž waš jebdnocuje, přčas malicžkoje wabženja ho roštorhnyč. Šandajce šebi wjele šterje ruzg a šoterbje jedyn t dšhjemu ho pšdžamknywšči bajce nanowemu domej, tež šhžž šyni wot waš wotelčot, mštnu mčra a lubošče wošlaj!“

Eži šynojo šebi ruzg šawdanošči mječazemu nanej pšdžubidnu, šo džedža po jeho poklebnjej pšdžalni čžinič.

U.

Šwěda swajateho pšma.

Šswatny bohpošlow Šchiermacher šteječe pšči šajšču swojeho jeničšeho šyna Mathanaela. Šuboto šwžena bčdže jeho nanowšta wutroba. Wšn pšchamaje do bohateho pošlaka swojeho wjebženšwa i Wožeho šloma, ale žana šwěda trošča njepředčelama čžemošč želenja, šotraž čžčžo na nim ležedje. Šat durbječe wšn, taš žyle wot bohofce roššity, dšhjemu šynnej rownu rčž džerčec, i šotruž džž šwoje najšubše a najjeničše nadžje po šreba? „Mathanaelo“, taš w jeho dšdži šlinčedje, — „ty mi wot Woža darjenja, šaž twoje mjeno praji, moje najšubše džedžo, šotrehož šajnt dšd bčdže mojejho ducha rabošč, šcho je ni žiwjenje bžes tebe?“

Alle i najčžmnišdž šubinow bohofce ho jemu njebajž ša šwčž, šaž wotšibedž šrašnje šwědž i wyšhofce. Wšedj dšuche šwědž swajateho pšma ho jemu porno tutej jenej ščde šbachu. Wšedtož i tutej šwědž, bšdžedž šrašnosče polneje, pšchelama ho štonžnje praha tročka ja jeho šo bčžžaju a šwženu wutrobu. „Wšedje, ja džu, bžedž ja šyni, šo bychu tež čžšani pola mje byli, šotružž mi daš šy, šo bychu moju šrašnosč widžili, šotruž mi daš šy“ — šole šlono i šhryšlšowaje wyšchomelšnišče modlitwy (Šana 17. šam) jemu Šswajny Duch wožiw, a něšto wšn pošny tročka šiany a džeržedje na pobžžtu tuteho šekša swojemu šynnej Mathanaelaj čžlnu rčž, a to i šajtej wšerje wjebeločžu, i šajšim pobadžom do Wožej wole a taš pošny nadžje wčžneho žiwjenja, šo wšdžž, šž ju šhšdachu, tuteho předy taš šuboto šwženeho muža šaho njepřodachu a ho špobžiwachu. Něšto wšn džedje: „Zšn šnješ njeye mi mojejho Mathanaela jeno daš, wšn je mi jeho tež wšat, šo by pola njeho był a jeho šrašnosč widžil.“

Luby čžitarjo, wša tšn šnješ tež tebi šubowane žiwjenje, šnano šwoj wšebšny „Woži daš“, dšga baj wšn tež twojej wutrobje tute šwědž swajateho pšma ho tročkaje a šubinajapolnje bčšedž přčas twouj nžg.

F.

W horju.

Dionysius, bštop i Alexandrije, wobšedžbowaje rošžel mjes pošanami a šdžedžšjanami ša čžš mčra a pšhajče mo tym ššedowaze: „Tamny mčr šbalče ho pošanam jato něšto bžšnadžijne; my paš šwšladny na wim pruwowanje. Wšedžina ašdždž i žyta žaneho šradža njepřajedje; wšni ho mjes šodu wšpřotowachu a wotšladowachu šhryšta bla a šwoje žiwjenje i rabošču dachu. Wšhryjo, wšerjo a šatšonšjo wumwčdu i wšelom ššžnu martaršl šhjmeryč, taš ho pošanojo wumowachu: „Šleječe, taš ho čžile šdžedžšjenjo šubaj!“ Wšedtož pola nič wšo šinal štejedje:

ale je śła żadość. Nieprawdofej je dze śiajnje jara hrośna węż. Śtych, ścho Woże ślowo wo tym praji. Tak śiej n. pch. w liście na Łitwa 2, 9.: Wołroczyż a dżowki dyrbja fwojim fnejjim pobbani być, a we wśchitkich wężach śo jim t fporobaniu fadżerżecz, a niz pścheczniwo fukacz, nićżo njemjac; kśhijśich to? ale wśchitku dobbru fhwernoć je wopofafacz, ō bychu Woju wucyżu, nafchego Śwóznika cześćili we wśchęd wężach. Żow kśhijśich, ō Woże ślowo śchiri pśchijśichnoćje wot czełabnia żada: 1. Wojoćej a luboćej; wón dyrbi pobbani być. 2. Śmólniwo fkużbu; we wśchęd wężach dyrbi ō jim t fporobaniu fa-dżerżecz, a niz pścheczniwo fukacz; wón njemije morłotacz a njepśchijśinoćje ō nimu murčkowacz; teho dla 3. we wśchęd wężach, tiz pścheczniwo Wożej faini njiejju, dyrbi fhwera pofkufichny być, pofkufichny jato śkryfufkej kamemu, rła w Gieł. 6, 5, a potom pśchijśinoćje 4. fhwernoćej; wón njedybri nićżo bracz. Śwórnny je tón, kiz wśchitko f dobrej wutrobu dopielni, śchtoż je czińicz winoity, a śchtoż je fłubik. Śsy ty fwojemu fnejkej fłubita, jato cze do fkużbu wa, ō dżerżej jemu nićšto wot jcho fhwóśtiwa wśacz a wotnićej? Śłaj, tak dyrbiśich ō pśchęd fowu kamej hańbomacz, hduż ōy hebi wėdonna, ō ō napścheczniwo hebi kamej, napścheczniwo fwojemu kamgnemu fkużbieru a fwojej pśchijśichnoćej fadżerżecz, a wo łajim njemiej dyrbiśich potom žywa być? Kłaf hdu by fnejśiwo nēdže ō tym pśchijśichu? Dha by wścho dowěrjenje a luboćej fłubita, a to by wśła śchłoda była. Na Woža a jcho hnadu ōo potom tiz fpuścheczē njemobła; Wōb f twojej njewėdnoćej fpofojom być njemōje, wón jato prawy Wož dyrbi ľuhamu ľchtrawoćej. Niejby ōo tym padže njefchōżony, wōbkarowania ľhōny czińicel? Duż to źenje njecził! A czińu czi dobnu radu dac. Wotefz ōy wo fwoju maczej tak fciarofciwa, dha dzi a rēcz je fwojim fnejśiwoom; wupowōdaj jaju jcho po-trēbnoćej, pōfch, hacz czi to a tamne wupowōdziej nōdže? Pśchēs dobre śłowa je wjele doćacz. A ľaj, tak wōfkuwajac luboćej a dowěrjenje czińicelow. A to je prawta czećej a prawe fōže. Aľ, tak je jenemu teju djele, mōżēć-li hebi kamemu po wėrnōćej prajicē: Za fgm czińicel, na ftrchōż mōža ōo druhy mjerdže fpuścheczē, na ftrchōż mōža fwoje žyć dowěrjenje ftaicē. To je tajta czećej a dawa tajtu radofej, ōa ō fchōronie ftrōny ōa to wśaf njebuch. A pśchi tym mōżej ōo też Wożcho dobreho fporo-bania trchōrowacz a jcho żohnowanja wśła być.

Tajta rēcz Wojeła pśchijśichē dobre ploby. Dżowta jcho po-fkućafche a tak wśchitko pēńje dżēdhe. Wona wśła doľho w tym domje, wśchitny bēchu ō jey fpofojom a jeynej maczej bu pśchego nićšto po trerjebnoćej kōbu dēżene.

(Wśchijśobnje fłōnczenie.)

Li ſty.

I.

Łuby wujo!

Ty mi pśchēd, ō dyrbiśich je Śwójim dženśkim dżēdom pśchego fażo pśchēstawacz, doćef dny dale bōle wotebjeraju, a ōo by potom żyć doľhi wjećor fnowobny. Ty fhożony! Wśchitny fłui ōo hacz do noży bēdži, druhy po ftrchōmach czińa, a ftrēji — fchōjo fny. Ty pad prajicē, ō czi wōlta śchłoda nije, hduż maľch dobnu fñuju pśchęd fowu abo nafhojnjencho pśchēczła po bōtu. To ōo mi wot tebie ľubi, a doćef wēm, ōo w tōdziej wēży hacz do dna pśchijśacz a pōlla też mje wo moje mēńjenje prōfchij, dha ōo czi też dale nożny fapowēdziej.

Śchto hebi runje myślu, ōo prafchēd, hduż wjećor fhwēzu fařwēćam? Pśchi tym mam wśaf, łuby wujo, też tak fwoje

myśle. Śwēćtoćej, mam ōa ōo, je dobra wēż ōo fñiwje, na puczu a też we hłowje. Żōrtow, ō ftrchōch nam wufkućaja, mamy wjele, ale poruno fłōnuż žana nije. Kōżby doľonjany dar jeno f wñyfo-foćej pśchijśadza wot Wōtza fhwēta. Braćha ōo jeno, tak jōn natofojnny. Wōfom, fwoju kamfnu fhwēzu, czińicel byfio nije-wuźinje trjeba. To je pśchego tak byto. Śłary, jara mubry Gwida Diogenes je ras w fłaznym Aľhenje fhwēd bēchō daja je fařwēćeney latoranu po mēćej fhwōditi. Na prafchē, ścho pūta, je prajit: czińicela! Tajta porētoćej je tam toľomny czińicel był! Dale też na rufi łub myślu, w ftrchōch nēćke wśchitko prēfi a pōllu dēż. Wōdziej dyrbi czińicel pśchēd, hduż na toľom wñazy pofkufacz njecha? Tu ma fażo Diogenes prawje: toľom czińicel trjeba abo — pomjas.

Tole, łuby wujo, ōu tak moje myśle, hduż hebi wjećor fařwēćam.

Mje ōo derje a pśch fajo

Śwójemu

... ej!

Wśhelake f bliska a f daloka.

— Śłowna herbta předaćla konferenca fñeye fwoje nafymfe pořebēńenje ōchtořek 11. oktobra dopoľ, w 10 hōdž, we „winowej fiej“ w Wubdyřhine.

— Śafka krajna fynoda je fańbženu pōndželu hromadu fłupita. Dopodnja mēćejche ōo Woža fkużba w dwōřkej żyrwi, pśchi ftrēż fñej wñyřchij dwōřki přebał Aldermann přewōwaje. Woža fkużba bēdhe wupytana niz jenoż wot fynodalnych, ale też wot mnohych truchej pofkufarjow. Ze to rjane dopofajmo, ōo ma naľch łub fajmanje ōa rořwizanje żyrwinfkeho žiwjenja a a f tym ōa wuradbowanje fynody. Pśchijśobnju w 1 hōdž mēćejche ōo fñawne wotwōrjenje fynody w domje ftrajnych fławom. Fñej minifier je Śchlieben wotwri fynodu a mēćejche wutrobu narēcz, w ftrēż pōľa na nadaw nafche żyrwie w naľchim czińu a wuraj ōo potom wo pśchēdymy, wo ftrchōch fñeye fynoda radu fładowacz. A pśchēdymu fynody bu wupowōny fñej D. hrabja Otto Wiktym f Eřtād. Wo doľichich wuradbowanjach fynody dawamy pśchijśobnje wosprawu.

Ś hrodźicizcja. Śańbženu njebželu 30. fepłembra je naľch wjelefaľuźny żyrwinny wućeř fñej kantor Śarjeit fwoje fa-fojñiwo w naľch wōkabe fłojł, ōo by ōo na wotpōczink do Wubdyřhina pśchēdył. Wōn ōo w Ĺitru pola Wōřłinta 18. ha-pryła 1842 jato fyn herbśchō tatarja narodži, na namoľwienie D. Wñiřha, ftrēż he jcho wubdarjenōć fłōjnał, 1858 do Wubdyřhina na jeminar pśchijśē, 1864 bu ō wućeřjom w Włej pola Klamjeńa, 1866 w Śolanać nad Šprewju, 1873 bu wot mini-fterstwa na nēřto fñejla fantora Śataja jato żyrwinny wućeř do hrodźicizcja pomokany. Tu je wōn 33 łē ō wuľim žohnowanjom fłufkował. Śsam dobry Śerēb je wón też ftaĩje ōa prawo herbśe rēcz w Ĺuľi wufkupował a fłufkował a jato fobutjow Wła-cizny a towarfina pomoz ōa fłudowazych Śerēbom wñchke přō-żowanja ōa duchowne žiwjenje Śerēbom fhwēru pōdjerał. Kłaf wu-ľo ōo wōľba jcho hebi wōľba, to w fwojim czińu pśchēd wuľotne dary luboćej pśchi fładowoćej jcho jubilejom a nēřto pśchēs nadobny dar dopomnjećej, rjany ľēhanzu, wōfhwēćej. Wōb ftrēż jemu hñchēje doľhe łēta dobnu fłrowoćej a daj jemu jcho wotpōczink w mēćej wuźinacz!

— Włēba wofpaleřtwa w Wruřkej po fłēżenju wot 1. dēz. 1905 je hromadu fłejatana. Włacizito je ōo 37,293,324 ľubji, 18,398,903 muřćich, 17,894,421 žōńicich, 23,341,502 ewangeliřch, 13,389,444 katoliřch a 409,501 židow.

Sy-li spówał,
Pilną dżéłat,
Strowja óe
Swójbny statok,
A twój swiatok
Zradny je.

Za staw spróczy
Napój módeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař méřny
Ćerstwość da.

Njeh ty spówał,
Swérny dżéłat
Wáédne dny;
Džéł pak swjaty,
Duš daty,
Wotpoćń ty.

Z njehos maza
Njeh ói khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřwó će!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wubawa jo fólznu pobotu w Šmólerjez knihišćichćetni w Budyšćinje a je tam ša šćhnóvtlětnu přichéplatu 40 np. dostać.

18. njedžela po šwjatej Trojizny.

Hebr. 10, 38—11, 6.

„Prawy budže š wěry žitwy“, hešćo ewangelisko-lutherkešće njedželjana.

1. Nadžija wěry je móž jeho šnustowneho žiwjenja.
2. Šćwérnošć wěry džerži jeho w ćažnym žiwjenju.
3. Přiches prawdošć wěry došćanje wěćnje žiwjenje.

1. „Wěra je twjerde šaloženje teho, na kotřez na-
džiju stojamy“. Twjerde to šaloženje. Nadžiju maja
wšćitaj ludžo we wšćedš ćažbach, ale ma jich nadžija tež
twjerde šaloženje? Wěra hama je twjerde šaloženje. Wny
džrbimaj wšćitaj wotšal ćažnycš, ale my mamy to twjerde
šaloženje, šo je po šwjatej wěćnje žiwjenje.

Wny šmy křudži hřešćizny, ale my wěrimy do Ješom
Křysta, našćeho Šćóznika t. r. my šmy wěšćeje nadžije,
šo je nam Wóh Ješom Křysta dla našće hřešći wodał.
Našće žiwjenje je přoza a móžćejnošć, ale my wěmy,
šo nam wšćitće wězy t šćepšćemu šluža.

Wěra je wěšće domžćenje teho, šćotž njewidžimy.
Šćwěr njewidži. Ša šćešćijana pał šu njewidimne wězy
najmáćnišće, w jeho dušći njeste dwělowanje nad tym,
šćotž wón njewidži, wón wěri — t. r. wón wě, šo Wóh,
dušća, wěćnošć šu. Tále wěćnošć jeho šnustownje
pošylnja, tále nadžija je móž jeho šnustowneho žiwjenja:
Prawy budže po šwjatej wěćnje žitwy.

2. Něšto pał tež džerž, šćotž mašć, šo by ćži ničćo

njewořal twuju křónu. „Ale šćotž wotšćupić budže, nad
tym moja dušća žanežo špodobanja mēž njebudže.“ Wóni
šu wotšćupili, kiž šu něhdy tež wěřili. Šćoby pod hodo-
wym šćinomom, w šćuli t nohomaj šćwérnych wučerjow,
w paćešćej wučěbje — tehdy wóni njedwělowachu nad
tym, šćotž njewidžachu. Ale pošćižšćo wotučězi lóšćt
wutroby, šćwět wabješće še šćwójimi wěšćelemi, šćwět še
šćwojej mudročej: „To wěćno njeje, šćotž šu tebie wu-
ćili; ćižni přicež šćaru wěru. Kěšto je jich wotšćupiko!
Wóni šu š tym šćwój šćotž šćubili. Někotry w šćarobie
praji: „Ach, šo mošt hišćće jutrńć wěćić a być šćato
džćo!“ Duž wutraj w šćwérnošći šćwojeje wěry! Ženož
šćotž wutraje, budže šćóžny. Wotšćal šćwérny! Njane
přćikłady tebi japošćotł njemuje: Wšćela a Ćnoha. Tež
našć lud ma tošćić rycerjow. Dopomni šo na Luthera
— wón njehablašće. Našće budž hešćo: budž šćwérny
hać šo křóna.

3. „Wny pał njěšćmy wot tćh, kiž wotšćupja a šća-
mani budža, ale wot tćh, kiž wěřja a dušća wumóža“. Wěra je jenićić přěč t wumóženju dušće, t prawdošć, kiž přćhe Bóhom plaćić.

Težćodla praji japošćotł šćt. 6: „Wšće wěry móžno
njeje, Wóhu šo špodobacš“. Přćhes šćutći njemóžemy šćebi
Wóže špodobanje dohćyć — jeno přćhes wěru. Wšće do teho
kńešća Ješom Křysta, dšha budžćeš ty a twój dom šćóžny.
Wny mamy ša to, šo ćžloweł prawy budže hješ šćatonia
šćutćow, jeno přćhes wěru. „Přćetoz šćotž t Wóhu dšže
přćińež, tón ma wěćić, šo Wóh je a šo wón tym, tošćiž

jeho pytaju, męto dawaj." Duż budź nojche hębto w ژی-
wjenju a wumręczu: Prawy budźe i wery żywy!

Samjeń.

Szto wera je a samóže.

(Hebr. 10, 38—11, 6.)

Ślęś (319): Węch Bóhu dajaje —.

Dar Bóży wera je A żywjenje nam dawaj;
Ze śwet a njeobjęsa, Haj, Bóha saviščijata. —
Duż najhylnišča wóhety A mudrość wostanje;
E njej prawy wodaće A hódność dostaj!

Glej, jałożenje je Wščaf twjerde wera teho,
Na czoż ho spušćajamy, A domjedźenje teho
Hacź najwěćiszych dźe, Sztoż njewódzimy tu,
So pichęs nju pichidźemy Se hmyrcze f żywjenju! —

Bjes wery njemóžne Ze spodobacź ho Bóhu;
Sztoż czołmųć wóhety Cze pichęs śwet f njebyu dróhu,
Ma wěrće, so Bóh je A myto dawaj tym,
Kiz jeho pytaju, Tam w raju hnošnym.

Pichęs wera najemy My Bóže ftkući hwyate;
Nam Bóže pónuće Ze f Bóžim słowom daty.
My pichęs nju spodobni Semy Bóhu sčynjeni,
E njej wobhwoźdźenje hmy Kaž werni dostaj.

My hręchow wodaće Pichęs wera dostanjemy,
Se hmyrcze f żywjenju Tak wumóženi dsemu,
Kiz bęchmy hšubjeni, Nęst wuśwołeni hmy
Tam f hębtohu krańcemu, — Duż Bóha hwalimy!

U.

Szto wopravdžita wera je.

A. Stocz do mojej rufow. — Nan raś f swojeje
džowcziczy dźeje: „Hódz wulta budźeś, čhu czi prajic, szto
wera je.” — Młotre lęta ho pomničy, ale dźečo njeb to so-
pomničo, sztož bęše nan prajit. Zene ranje f swojemu nanej
stajiwiczy dźeje: „Manto, hmy wěće nęst wolta doś, so móžęje
mi prajic, szto wera je!” — Nan dźečo saviščijawiczy a jo na
khamor stajiwiczy dźeje ho tulojo a swojeje ruzy wupichęćerajo:
„Stocz nęst dele do mojej rufow!” Džowcziczy nęchto po-
stajiwiczy na nana sładaće, ale doleż ho jej pichęćroble być
dajęe f khamora dele stocz, stupi jašo nęchto wróćo. Nan
potom f dźećcy dźeje: „To njeb žana wera; stocz dele do
mojej rufow!” Dźečo hichęe raś nęchto do přęda horta na
khamorje stajiwiczy na nana pohlada, ale f bojoćcy pichęd pad-
njenjom jašo wróćo twočny. Nan jašo f džowcziczy dźeje:
„To njeb žana wera; stocz dele do mojej rufow!” Hichęe ju-
tręć dźečo nęchto wustajiwiczy wóhęje, fak nan swojeje ruzy
wupichęćeraće, so by ju popabnył, tak boryć hacź dele stocz;
dźečo krocęł do přęda sčyniwiczy do wostwęcjenje nanowje
rufow stocz. „Zo bęše wera”, potom nan f swojeje džowcziczy
dźeje ju f swojeje wutrobie kćečo. — Wofutny hęćęhito, cziń
ty też teho runja!

B. Wěrće ręta bracź. — W. Monod i erta jeneho swojich
pichęćelow sęchowaze powjedaćečo podawa: Wucęł njebčelęje

šchule čhęchęe swojim wučomzom rośajacę, we czim dar Bóży
wobjęti a fak je dostaj. Wón f jenemu tch dźećcy stajiwiczy
a swoj czańit f duplata wučajawiczy dźeje: „Tóne czańit
je fa tebie”. Dźečo wulkej wóćy sčini, ale rufi njewupichęćerje
jón wacę. Wucęł f bruchemu stajiwiczy swoje posticęowanje wo-
spjetowajęe: „Tóne czańit je fa tebie”. Matuščy so njehibny.
Na tole wacęnje wucęł swoju žyłu rjadownju pichęćę, czańit
kćečemu dźećcy posticęejo. Młotre ho spóhřawaju, drube ho sa-
traščichy, hichęe drube ho hmećaju, ale ničto czańita njepichęja.
Wuščle tuch starichy dźećcy, kiz wę f žyła saviščęć njemóžacy,
hódža ho lohzy hšudacź. Fak móže wucęł prajic, so nam swoj
czańit da? Wěćęe njeje to fak męnjene, ale szto wón f tym čze?
Męs tym, so hębi fak myščaju, ho czańit też jim podawajęe,
ale wone jemu nimo hycź daju, Stfóncęje, hódz f matemu
hólećęej dńńčę, tóne rufu wupichęćerjowiczy jón pichęja. Wucęł
jemu też rjećakł, a fak czańit f rjećakłom do wobhęčęćenitwa
hólećęa pichęćę, kotruž hichęe pol njewęsty dźeje: „Ale, najes
wucęćerjo, hšudaju wón mi?” — „Wěćęe”, wotmolwjenje ręfakęe,
„wón tebi hšudaju”. — „Žato bę ho wucęł pichęd dźećcy jašo
f swojemu mętnu wróćit, ho czi najstaręcy šchulerjo prajęahu:
„Dyrbi wón czańit wopravdže wobhřowacź?” — „Wěćęe, hmy
wščaf prajit, jo jemu pichęće”. — „Wubđę to węhđit”, jedny
f nich jawoła, dha budžit jón drje wlat”. — „Njeřhmy czi dźe
prajit, jo je fa tebie”. — „Haj, ale ja njewěrčaju, so křutnje
męnicę”. — „Gžim hóreje fa tebie. Wón je to wěrđit a nęst ma
czańit”, fak wucęł stfóncę. — Njeje moje wotwóbladanie rođicę,
so by kćečo na tole wacęnje swoj czańit wopravdaj, ale tola
męnju, so bu na wuřhofu dań wubaty. Tole powuęcjenje bę fa
wjele šchulerjom wužitne a też fa drubich, kotřiz je wščęfakłimi po-
myřłeni a njewuřnym mudrowanjom wjele hnadneho czańa
stfomdžiwiczy nęst jednorje wuřowje, sztož Bóh nam w křę-
stuhu posticęuje. Haj, fak wjele wěrřich, fak wjele mašč. —

U.

Jena prajęę.

„Dowoleje mi, hódz ho wo Waščę męjenje prajęam, szto
hřano móže hmyrtne tožo polóćę”, dźeje jenbčelřa prynęžna Char-
lotta, pólđžicęa hřeni belgiřeho řala Leopolda, f nashladnemu duchow-
nemu, kiz ju wopyta. Duchowny ho spóhřawajęe, tajfu prajęę wot
hřęćy hřichęćę, kotraž hichęe w potnym kęžewje młodoćęe pichęd
nim stejęe. Prynęžna pichęćpomni, jo je tule prajęę hřim
mnohim pichęćpotožita, doleż hębi pichęe, wo tutę ja wažnej
nashłiwiczy f jařnolęćy pichęć. Duchowny porućęowajęe pryn-
ęžnje pilne a řlutne řabjeranje je hřwatny piřinom, kotřę f wěre
wjebje; pichęćto wera do hřęja řelřa je tón prawy řręđt f po-
lőęenju hmyrtneho řoža.

Prynęžna je hřplomi rjęnu: „D to je, sztož mi mđ dźęd
hřufu prajęęe; tola potom by wón pichęćajak, so nimam niž jeno
bibliju hnam čitacę, ale dyrbyu ho też wo Sęwřęteho Ducha
f Bóhu wofacę, so by mje do wčęje wernojęje wóhđit.”

Žato čhęćęe ho duchowny wofkalicę, jeho prynęžna pro-
ščęje, so by we swojich modlitwach na nju řobu řpominał.
Duchowny řapichęćęini: „„Ža ho fa Wašč modli niž jeno
f pichęćhřiwicęe, ale też f pichęćhřiwicęe a wutrobneho dźe-
bracę; ja Wašč we swojich modlitwach ženje njepomnjam.”

Wřřny na to bu prynęžna njenabžny je řažnej hmyrcęcy
wotwolatna. Wřona radu hřwęcneho řuřchowpřęřęja hacź ho swo-
jeho stfóncęja řobęta njeje.

F.

Wysołodoſtojnemu knjeſej ſararſej

Furjej Fakubej,

lubowanemu duszchompastyrzej a pscheczelej, wjelesasłubnemu rnczeriej a t. d.

w dżafnej lubości poświęczone.

Ty džešč! Ty klozišč kiješč paŭtješč,
 S totymž našč Ebžnič woobnazič je naju.
 D bratje luby, ty je tyščno mi
 A wjele tyžazam we berbišim kraju!
 Kajakwerniči we Wožej winižy,
 Ty žohnowanu, naščje žohnowanje!
 Wžešč Ty, tač iudne naščje wutroby,
 A ščo nam s Twojim wonkšobom ko stanje?

Wšěd, kak to trjehji Twoju wošadu,
Kak štuboto to Twojich bratrow boli?
Ty na naš gladaščy i potnej lubošču
U čizdije wotmolowiš: „Po Wošej woli!“
Kaj předowal by swojoty? Zesufa
U jeho wošladat na šwětki stron,
Tak bylna, mila ruka Marsejowa
Čže wobj, hobj bylow roba ho něčt roni.

Nah, Twója klěta, — Wozej' wučebny stoł,
Twój wołat, — Seluhowe pišetrastnjenj,
Twój ketchow, — nadšija a bšfrow doł,
Twój dom, bšfej powita naš husto rjenje!
Nah, Twoje štado, hěta, dom a hrođ,
Bšfej lubošj je Eše nutnije powitata,
N kězba wješta, šchězka, pučja a kšob,
Bšfej Twója ruča bšmjo wukwata!

O kcaŝnych lět a czaŝow Źloty kraj,
 O Źbójne bny, Źbysz mójŝach i Łobu bżelacz,
 Źbysz jenaf bechmoy Źrudnaj, wjeŝelaj,
 Źbysz Źimębżach Tebi i ĤarŹu Źpědy Źpěwacz!
 Źbysz Twoju luboŹę wuŹiŝ bratrowŹu,
 Źbżeŝ doŝiach Twoju wuŹębu, pŹiŝŹlad, radu,
 Źbżeŝ moju duŝyn i WoŹęj zhyrow
 Wzi woŝŹewi a i Źelukowej Ĥrabu!

Štožto bešče Ty ja našče Ščerbowitwo,
 Sa Luzizju, ja žyłu zyrče trajnu,
 Štožto, bratije, wučęži to ždobenje roščo,
 Štožto Tebi niębe čęsęž a škwalču trajnu!
 A štožto šy mi a mojim luhym byt
 A štožto mi wofanaječ: Pšči Božim trónje,
 Našče Knjes to šapłaczič Čęi wečęnje čyby,
 Dńęęž šwera škwidęęž ko we wečęnje trónie!

Bo Wożej woli! Kąż to prajijść k nam,
Tak f Tebu prajijć, luby bratšje, chjemj.
Nafš Knjes wobz Tebie traŋnje tu a tam,
Wly pať za Tebie ruŋa poŋbeŋnjem:
Požoŋnuj, Knjeŋe, ŋiwjoŋ' wotročŋa,
Spoaŋŋ jemu doŋhi, ŋłobŋ, ŋiwieŋy ŋiwjatoť!
Wuŋ jemu mŋŋ a ŋłeńcŋ, ŋŋŋit a mŋda!
Nad wŋŋiŋiŋ wotawŋ ŋiwjoŋ' doma ŋtatoť!

San Waktar.

Dožehnovaná světa pobožného čeladníka.

Wěrna powjescŭ se stareho cŭŭŭa.

(Stónčženje.)

Nas psichidže Josif i jentym věštym Bohumilom, kž běšče i motročtom pola jeneho druhého knjeza, hromadu. Žónšannu wón na knwojehe knjeza hačz nanažbělo šty a šneňny, dofečz běšče wón njepečijtojnije i nim wotšhabadžal, a ja to chžyžče wón to a tamne čžinicz, šichtž by jeho knjepej škodbu knjezičez mabžlo.

„To tola činicъ njebudъščy“, dъščy Joſef, „wot teho by
hroſnu čeſečъ měl.“

„Š ščtoha!“ prajesche Bohumil, „dha tať šo mnu wob-
tšadžecť nješnje.“

Josef. „Do wšak pěnje njeje, je-li wón čži hčinowu čžinił: ale to čži tola žaneho prawa k temu njedawa, jo ho tež ty njeprawje sadžerajiš.“

Wojumit. „Potajfim dywbyu hebi wschitto lubicz dacz?“
 Jofef. „Ně, to niz. Czjń, kaj hebi mnyšlic, jo f dobrym
 hšwědomjom jo swoju część sabo dołtanjeć; chęćdy pał nježmęnu,
 njełprawnu być, dha f swojej części nanižu njeprychiždžić, ale
 ju yde šubifć. A jeli mnyšlic, jo je czi twój źnes šćidwu

„činiš, a ty čuješ jemu šabo kščinu činiš, štoha ky potom lěpši hač wón? Šorši hiščaje ky; pšetož ty maš najmjenje prawa k temu, nješwěru a pšecziwu buč.“

Bohumil. „„Ale wón dyrbi tola šhonicž, jo je mi fšchindu
člami.““

Zofej. „Chceš jemu to na njepravne waščnje hroničj bacž, dha hy hwoje schčejčnjčnjčnj hubejne namuštnt. Woje hlowo wpaži: 1. Pětra 2, 18. Wy wotročžyž, budžčje poddani hwojcmj knježcmj je wščje bojojčju, to rěka, taf so jich w čseljč džeržje, niz jeno dobrym a mčrnym, ale tež sčhm, hwočrdym a wobužnjm; pšdetož tajja je to hmalba, hdyž wy potom ščbčjow dla puki čšerčje (hdyž je berje ščbžjčjčjčjčj) Woje hdyž wam dobrotu dla šle čjinja, a wy to- šame pščecžšerčje, je to hnaba pola Boha, a to pšcj- njčke woprandže čseljč a dawa wčnu špojnojčnj. — Češo dha niz taf, mój luby pščefelo, ale dopomčj hy hnal; pučšče hwoje šle prjčbčhwače. Rěčž je hwojcmj knjejom rofomnje wo tej wčzy! wšpčwčjebaj jemu we wščje zahodnoščj a lubowščj, jo te bebi ščhčbm čjnit; šlmj jenu, jo čseljč wšču šwčrnoščj wopolatjač, a proščj potom, jo hy zahobniščj š tobu wšbšbaščj; dha wščje wšhčto berje wšdže.“

Tak bęście tutaj Józef niż jeno świeru wotroczk we swojej kłuzbje, ale też pichy tym pozochnowany grat k czaśnemu a węc- nemu sbozu drubich cłowojelow. A tak bało to bęście wón piches świerne cztanie we bibliji a piches moblenie pichischof. Po czaśu wón wot teho knjeja, kiz bęście jcho świerność polnje sejal, prjecz pichidbje. Hbże je potom pichidbaj, knajomne njeje.

○ Kłuzb sjo hamcho lubie, komuż je swoje sboze a swoja sbożność należaza wż, tón pyta ju tam, hbże je ju tónle kłuzdu Józef namafat. Wbż pał spozek kłuzdemu k temu s wysofocje swoju hnadu a pomoc.

Modlitwa świerneho czeladnika.

Na drubim kłuzu nęto,
Sduż świeru cziņu wchitko,
Dha kłuzu, Wożo, czi.
Duż pomhaj, jo jich wolu
Ja klonjam, każ tu twoju,
Po twojej światej pichitajni.

Njech je to moja starość
A wutrobna mi radocż,
So ho jim derje bje.
Wje swarnij piched wchje kłoczu,
Piched hibu, njechwicofcu,
Też łakomstwom, kiz bęćhne je.

Njech we tej kseisfe kłuzbje
Ja podroźnit we zwijsie
Tu rostu s wjeśdom;
Wichaf bym ja, hbże ja kłozdu,
A na czoż rufu kłozu,
Piched twojim Wożim wolicżom.

Daj, so ja na to spomnuj,
A niħdy njeapomnuj,
Schtuż czińicz prawe je:
Dha hbduż je świta poidu,
Ja, knjeje, k tebi dońdu,
Hbże węcna sbożność czała mje.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Schwórtk dopodnja w 10 hdbj, sřromadzi sjo konferenca herbistach duchownych we winowej kiczi w Budyjschinje. Wschitke ģobustaw bęchu pichidbje hać na jencu, kiz bęćhje piches nufic sastojsište bęćlo sdbżowany. Knjes pichedbħba farať rycet Żakub wotewri konferenču s nuternej modlitwu a spominalche je kłowami lubofje na nalchego njeboćkicħbo sastojsiħbo bratra fararja Garbarja. Wschitcy k jcho pocięćżowanu pofianych. W blęjsħim roścęćżowanu ręcęćhje sjo w liturgiji w nowej agendje. Konfe- renca sjo ja to wupraj, jo cħe woćafacz, kał budje sjo ģnoba wo jenotliwych węcach liturgije wuprajicħ. Da pofajenja babow je knjes pichedbħba po wofamantnjeniu poħlednucje konferenču wchj- nolić nalche pichęca wuprajicħ. S radocżu kħřřchachmy s jcho rta, jo budje pichy nowopofajeniu babow sjo to kłozd křcż duchow- nemu ģiewicħ a jo teħ tōħda baba swoju ģnstrucżu w nastupanju wofawjenja nowonacobħeneho bęćħeja a pichy kħřřcżenizy wot ham- ģħbo ģejmanĩa dafianje. Dale jebnaħe sjo wo zřřtwińicħ swoje- dħenjach na pichęćħodne lęta. Sschwęćħ sřwontowneho miģionĩa

ħo — ba-ki Wbħ — w ģornim Wujebħe swojećzi a doleħ sjo teħ ģustaw-Wbolfĩ s swojećħ w ģerbħej woħabħe swojećzi, sjo dalicħi swojećħi k lętu w nalchij ģerbħicħ woħabdach swojeććj njebudħe. Wjedostacħ je dołal byħ, so je hać dołal dołowlene byħo, sřroma- dħijny ģmejnĩste radu na woħach teħ njeħdu wotħħeręćć. Węcziħi knjes hamĩĩ ģejman pał je dołrocħwije pichĩĩbĩ, jo budħe ff. ģmejnĩcħ pichęćħejćerow rospofacħ, jo sjo to dale śacħ nje- budħe, doleħ w nalchij ģerbħicħ woħabdach kęmħęħenja hać do pichęćħodnja traja a woħřęćħ kęmħęħenju ģane pofęħęħenja sjo bęćřęćħ njeħmęħħa.

Sduż bęchu wchitke ģobustawy w boħatej kicħje na konferenču pichĩĩwatalate — bęchu tola pichidbje je trubnej wutroba, doleħ wjedħaħu, jo nalch luby pichedbħba nam dęħħa na pichedbħba boħemje praji. Sschħ sjo ģybolachu w nęłotnym węcħu, hbduż wón s ģnuzajymĩ kłowami swoju lubofj je konferenču wotħřęćħo ģiewi, so je piches swoje cħęħwjenje nujowany, 1. nowembra je sastojsiħwa ģupicħ a nęto swoje sastojsiħwo jało pichedbħba konferenču kłzi. Knjes męħřęćħedbħba farať Wřĩof wupraj jemu najwutrobniħi bęť ja jcho ģorjazu lubofj a njeħřĩĩmne ģstajowanie ja na ģlechu konferenču a nalche ģerbħe woħabħy — Woħe boħate ģoħnowanje jemu pichęjo. ģaj, ģorzy, droħi bęť nalchemu ģubowanemu Żakubę ja wchjo, ģęťtoħ je nam byť a ja naħ czińi, a Wbħ cħył dać, jo by nam ģicħęje dołħe lęta je swojej rabu k boħej śtał!

Popodlnju sjo konferenca bęćħę junu sřromadzi k wuřwo- leniu noweho pichęćħyħĩtra. Na pichedbħba wuřwoł sjo jeno- ģłęħnje knjes farať Wřĩof k ģrodzĩĩħęca a jało męħřęćħedbħba knjes farať Domalħa s Budećę, pĩħmacwjeħę wofianje knjes farať Ģłęć s Ģależ a polłatni knjes farať Křĩagę s Ģorčĩę.

— Śaĩdħeru ģřędu pichęćħachny nowy knjes zřřtwińĩ wucęć, kiz je hać dołal s zřřtwińĩm wucęćjom w Budyjsħĩnu byħ do ģrodzĩĩħęca. W Wřęczach bęćħe pręnje pofrowjenje, hbźę bęchu sjo rjane cħęħne wrota natwarke. Sħula a młobofć bęćħęcy jemu hać tam napicħęćħo cħħnke. 2 schwiře bęćħęcy pichęć- njeħęćħęcy pęwĩtanĩe ģicħęcy swojemu nowemu knjejej wucęćrej. Knjes farať Wřĩof reħo w ģerbħej ręczi pofrowi a knjes zřřtwiń- ģĩ wucęć sjo w ģerbħej ręczi ja lubofćħwne pofrowjenje pofajowana. Wřĩfo cħęħnecje cħaj s ģħħdu do ģrodzĩĩħęca piched śħulu, hbźę bęchu sjo cħęħne wrota pofajene. Tu węcęćħe knjes farať Wřĩof nęmĩnu ręcż, noweho knjeja zřřtwińĩfcho wucęćja do no- weho sastojsiħwa a doma pofrowijejo. Knjes zřřtwińĩ wucęć Ģęřĩř wotmĩnĩw w nęmĩse ręczi. Jcho zřřtwińĩe ģapofajenje ģnęje sjo pichęćħodnu njeħdu w Woħej kłuzbje. Wbħ luby knjes ģoħnuj cho ģstajowanie w zřřwi a śħuli.

— Wřęćħęħĩla raba we Wřęczach wofeni, jo budħe ģo ģęćħniz a Wřęczę do Ģależ najřřerje kał trawicħ, każ je nęto wotħřħana, jo maja ģo planu jenoħ ģicħęćħo wot trawjeje wchj- nęćę ģřwocęćħ a wot knjeja mĩĩĩĩta pichęćħpocħ. Duħ sjo teħ wotħęćħęćħem polow radzi, jo njeħęħu pola wozu wotħęćħali, doleħ ma ģo s twarom ģęćħnizy to ģħęĩje hać budħe męħħo w nalchęu sowećęć. Teħ w Śħĩřej sjo twor wot Ģależ je traji- nym mjeřam dale pichęćħnucje. Duħ nadħijemnje njeħbudħemju na dołħo poħadenu ģęćħnizy cħafacz trzebacz.

„Pomhaj Wbħ“ njeje jenoħ pola knjesow duchownych, ale też we wřħęćħ pichęć- dawacĩjach „Sserb. Rowin“ na wřħach a w Budyjsħĩnje dołacz. Na śħřřwórcż lęta plaćzi wón 40 np., jenotliwne cħĩřta sjo ja 4 np. pichęćħawaju.

Sy-li spěwał,
Pílnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoł mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Przespaf měrny
Čerastwoś da.

Njech ty spěwas,
Swěrnje džětał
Wódné dny;
Džěš pak swjaty,
Duši daty,
Wotpośń ty.

Z njehjes mana
Njech éi kłumana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokrěw će!

F.

Szerbske njedzelske łopjena.

Wubawa ła łóžu hobotu w Šmolerjez knjižničejcejni w Budysčynie a je tał ła šćwórtlětnu pšćedpłatu 40 np. dostać.

19. njedžela po šwjatej Trojizny. Cf. 4, 22—28.

Budžće nowi cšłowjekoj!

1. Kł ła to šćanje?
2. Šćto to šćutuje?

1. My dyrbinj wotpołožić „teho stareho cšłowjeka“, „to přehńe wašćanje“, to je našće stare hrěšćne wašćanje. To dołć njeje, teho abo druheho cšćešćeho hrěcha ła wostajć, ně, našne je, žyłe hrěšćne wašćanje ła wšće-
dnje wušćetac, kł ła wječor drańu šćetac. To wšćat je cšćežće džěło, dołćz nam šćary cšłowjek hćubje w křwi težj, hćež džemy my hami pšćidac. Někotry wostaji ła šćežo šćutta, ale tón šćy łóšćt we wutrobje món podoběć, njejamóje a hěbi njepomjěli, kł łóžo ła łóšćt šćutt šćejni. To je stara hra hrěcha, to naš wo Bóhy, wo naš hami hěbe a tał naš pšćego hćubje do šćabćudźenja a šćańenja cšćejnje. To rěči nam wo lubošćej Wošćej, kł tał truce hrěch njetama, ale je w šćwojeje šćmilnošćej kł ći, šć woćej šćacjni pšćed hrěchom šćwojich džěć. A wo-
prawdžće pšćinjeke nam jeno šćary cšłowjek šćońenje, teho dla je jeho wotpołožić našne džěło. Wobhladać hěbi to šćańenje w šćistrij cšćewšćeho rodu, kł njepošćuńnošć a hordolć šćej jón wo parabiš hěba, šćawjć kaina bratroweho mordarja šćejni, šćy łóšćt Dawida ł mandžel-
stwo-šćamanja a mordabćtwa cšćerjeke. Šćladaj hami do šćwojeje žćiwjenja. Šćdy bu ty šćuamnišć hrěcha, šćy ty potom woprawdžiti měr a radołć we wutrobje šćacnj?

Je wječćenje tebe šćoźotownego, ła tebe šćoźotajneho cšćiniza? Nješćy ła potom cšćim njelboźotajnišć cšćal? Duž nje-
hrajć je šćarym cšćowjekom, ale wotpołož jeho.

My dyrbinj ła wobłć noweho cšłowjeka, ale nřz kł šćutnju wušće šćareho šćodźenja, kł hćad nowu kłžu došćanje, ale pšći tym hćad wostanje, ale wobnowjenje dyrbi ł nutšća pšćiněć. „Wobnowić ła w dušny wa-
šćeje myšće“ t. r. budžće nowi w našćnutšćotajnišćej wutrobje. Myšćl dyrbi nowa być. Kł ma ła hrěch ł forjenjom wutrochnjć, tał ma ła šće wobnowjenje w forjenju šćac. Wšćo dyrbi ła tole wobnowjenje wot Bóha šćac, ale my dyrbinj jemu napšćećiwo pšćiněć, jemu našću wutrobu pšćinjeć a ła ł nowa šćworic dćež. To je cšćežće džěło, kł ła ł jenym došćm njedolotnja, ale wšćeńdnje dyrbi ła ł nowa džěćac, noweho cšłowjeka žćiw-
ćiwo šćajć, měšć hordolćje ponizolćje, měšć hćidźenja lu-
bołćje hćladac. Tał potom šćońćemy t „wěrnej prawdošćej“ a t „šćwotolćej“.

2. Nowy cšłowjek dyrbi ła pšćnac ł jecho šćodźenju kł šćatam na pšćodach. Zapošćotaj mjenjuje te pšćody: Wěrnošć. „Wotładžće ła a rěććeje wěrnošć.“ Nje-
wobłćhaj šćwojeho blřžićeho wo tebi, njecšćć žane hějćel-
šćtmo, budž tajti, tajćiz ła pšćoźajć. Njemobłćhaj jeho
tež wo nim hami a njebudž lišćećat, ale budž šćwajny a
wěrny, hćy to tebi tebi njepšćećšćtmo wunjebe. Nje-

wone łu wułamana cześć a stupanje we łuobokim łuńsz polóżeja; ale, cżitarjo, najprjedy łu tola roszlabudaje, hać tež na tu stronu wjeđe, bđeż wu łuć dyrbieć, prjedy bđeżiće, pšchetóž hewaf bđydu woš lošto jawiećeja a njebožownych ićiniće moše. Težodla je pšchede wšchmi wězami nufne, łu wěćeje, šchto je jamer wafchego žiwjenja, tón w Božim łuwoje namafae; to je wafche wěrne łuńtło, łu nim łuńbžo ani t prawizy ani t łuwizy nje-wostnupće!

Wo wopizach šo pomjeda, łu wšcho po někim cżinja, šchtož wibža; bđyž dżebža je wopadnuć, łuobdie i wopozajom pšchom pod šchtomu nastajeja, bđeż łu, potom tojerjo je łuobdijeto pija a łu wofala; łuobdom łupe wopizy pšchichchichy tež pija, doniž wopojene wjazy cżelac njemóža; tak potom łuobi łuamym t nje-šbožu šo špoadaju. —

—n.

W Božim mjenje.

Pšched nēbžje 16 lětami wudryj w malej pruskej wješy wufki wofeni. Dolež bēchje prjedy tešo došfa łuđota byta, wofeni pšchjanje wofelo łuēje hrabafche, a wšchē popšty hafchenja šchacu šo podarno bđež. Tež dom bđelaczerja Čornafa w jawnyh pšomjenjach štejeche. Tešo žona, kotraž mējeche na łuēi cżinić, bēchje šo podarno pžowofa, po palazym šchbōže i šomu wu-ćchmēž. Škad a pšomjenja ju pšchego łušo t wroćenjuju nuwofadu. Žafotčizy šo njebožowna pšči łuēimym wofuje šiewi a jejne wo-pomoz wofanje dešfa štejazym wutrobu tamafche. Žabny pak šo nješwazi, ju je łuamčym šrachom wofnijowej łuējerči wutrožnuc. Podarno łuējeche łuēži inšektor što bñwomow temu, kotryž by ju wumohł. Wicžy šo nješum. A pšchego wuščizjo šapadu wof-njenja, pšchego šadwēlowafšcho šlinčēche wo pomozwofanje wo-heje žony. Bđichēje juntrōč wofnōmi inšektor šwoje łuējenje. Duž pšchijna, hafte nēšofe pšchēs wofnjowu šwēšlinu t pšchēnemu domojwroćej cžerjenju, wēšty Wofowit. „Epytaćež dżu w Božim mjenje, ale niž ja wjenješy!“ wōn wofowa.

Š dobom šloži wōn rēbi na palazy dom, kotryž w šōždym wofomiti i bñomadšywnjenjom hrožēche. Š bñešchdžownej napra-tojčju šchžowofadu wofelo štejazy šōžby jecho pōšibom, jafō wōn nētko ryčše po rēblu horje šējeche. Wōni bđē wjedžijdu, łu bēchje tōnle hrobyti muž jenićki šēžiwje bōhateje hrobyti. Wšōž da tutej rjetowifkej šwožliwofčji dobre poradžjenje. Šbožowanje wu-mošež i nimalē bñewšedomiteju žonu pōbu dozpi, prjedy haćž šo hñyadoj pšchepafčicu a dom i hrobytim wēšēšotom do bñomadšy hñymy. Wobarno jemu inšektor bđichēje raš łuēubjene što bñwomow pōbty-kowafche. Wēnjenje, ale i rošbūžnjenōwčje je tōn jebonny muž wot-pofaš a bđēche na to cžijche wofni pšćs domoj. Tež frajnuemu rabđićejeji napšchēčiwu, fiž wo wofniju šhōnōwšči pšchjanje pšchē-jēžde a wumōžerjej šwoje wofēbēte pšchijōwafche wupraži, wōn pšči tym wofa, łu je w Božim mjenje jeno šwoju pšchijšchōnōwčej cżinić.

F.

Njewofšwjercej njeđzeln!

Werny podawf.

Njeđzela dyrbī bđēi bđež, na kotrymž šo nješmē bđelacž. To pak łuēi cžlowifetajo nješku nēlaf wumupšifli, ale Wšōž tōn łuēšes šam je na to wufafjeja a praji: Ty dyrbifšch fñwafaty bđēi nje-wjerćež. Dolež wjele łuđom pak njeđzela žabny šwafaty bđēi wjazy njeje, ale bđelawny bđēi, haž šōžby druhi; duž bđelaju na tutym dñju wot ranja haćž do wječera, a bđyž druhi łuđo te mšči bu, šu na polach abo na łušach, šyfu, šwufcha a łowja;

šafō druhi bđēž doma na šwojim šōšlu, šchija, plataju, šchewuža; a tšaja, a Wōže lube šwomy jich wofarno wofaju. Šašo druhi lehnū šo na łuēu ławu, bđyž šo šchēščijanjfa wofaba w Božim domje šhromadžuje, a wopōdnju abo wječor šyđaju w forčmacy a pija a cžerja haru. Łuba njeđzela je ja šara wjele łuđi tajki bđēi, na kotrymž najwizyž hñēchā cżinja. Ale łušto Wōže šhōštanie ja tajkich pšchēšwjerčjom tšējeje kafnje njewu-wofstanie.

Šchibčēje, łuēi cżitarjo, kaf je šo raš w Emšim dole w Šchpōwizarfej wofatemu burej šēšchō, fiž šo ani po Wōšy ani po cžlowifetach njepřafchēche, ale cžyžchē pšchego po šwojej šhōwje jēč.

Raš njeđzelu mējeche wjele rožki wofach šēšo. Wo wofēbēže pohlada na njebo a pštyj nēšafte mroćkati, — duž šawota cželēž a praji: „Wšōž, ručje won na polo, wšajajče a cżinčje, łu wšcho hñomadu pšchibžje; a wotroćko, ty łuēi hñydom tonje šapšchēh a bōječš won! Nuts dyrbī wšcho bñēšja, pšchetōž na wječor imējemu Wōže njewjedō. Šbžy te 20 fop haćž do wječera domoj šwofnym, dha mōžēče šo wječor wina dočēž a na dočēž napicž.“

Šhroma wofa, fiž po fupafch šhōbēčēje, bē to šchžuchafaj; pomatu šo haćž t hñobarjej šēšmjata a praji: „Šano, šchto łuēi tola wuščifli! Taf došho haćž šym ja tu na fuble, nješmju ženje žanu njeđzeln ani hōšifu domoj brali a moja wofa je mi prajita, łu šo teho tež bōpōmnić njemōže, łu bō jo to tudy bđy šfalo byto — a tola šmy pšchego i Wōža šohowomani byli a njeje tu nihdy pola naš žana nufa byta. Wšchē tež rožka šuff šmofnje, to jej taf wjele nješwōžji, a bđy by jej wšchēje wēšy šchto šē-šchōžbōžti, dha dyrbifšch łuēi wuščifli: Tōn łuēšes, fiž je cži rožku daš, šēšele tež bēšchēš, a duž mačš łuēi to łuēi bōčš. Šano, ja cže Wōže bla pšchōju, nječiji to, łu by bñēšja daš domoj wofučš.“

Šbžy wōšta tafle rēčēche, štejeche tam cželēž toto wofoto, — šarčijim mješ nimi bē jeje rēčž t wutrobje šchfa, mōšbōžij pak šo temu šmējadu, prajizy: To je tajfe šafafšfe wafšenje, nēk je šwēš hñajajdi.

„Wōšfa“, praji bur, „na šwēčēje dyrbī wšcho šwōj šapocžat mēčž a bđyž bñēšja domoj šwofuēž dam, dha wšchaf to taf šē njeje, kaf šo wam ša. Łubemu Wōžu wšchaf bđže to wšcho jene, haćž bñēšja pōpōbnju špimy abo bđēlam, a jemu je runje taf łuēi, haćž je nafcha rožka na polu abo pod fñwomu. Šchtož je nutsčach, je nutsčach — a potom cžlowifej njetrčēba wjazy t hrošy a šfrafčē buež; — kafje šmējemu jušfe wjebro, to njewēmy.“

„Šano, Šano“, wofa napominašče, „nutsčach a wofach je wšcho tešo łuēšja, a kaf na wječor bđže, to ty njewēšch; ale to wēšch, łu šym ja šwoja wofa, a duž cže bñēčēje juntrōč Wōže da pšchōju: Wšhaj tola bñēšja šwoju rožku wofach! rabđiž ja žpē lēto, je-li dyrbjato buež, žancho šhēba jēčš nōchžyta, haćž jo mi njeđzeln tale wofšwjerčijch.“

„Wōšfa“, praji Šan, „ja waf wšchaf bđže tu šhēba dočēž, ale wšcho ma šwōj cšajš, a šōžby pyta, kaf šwoju wēž pšchego šēpe do rjadā šefaja“.

„Ale Šano“, praji wofa, „Wōže šwafate kafnje tola tež pšacža. Tyč mēj tola Wōže bla šhajnje šēžbu. A bđyž tež mačš šwoju rožku pod šēšhu — šchto cži to pomha, bđyž pšči tym na šwojej bđēčji šchōbujēch?“

„Wo to šo nješkaraj“, praji Šan hñēwmy, „a nētko hōžyž, pšchego won. Wšajajče, šchtož mōžēče! Šhōwafajče, łu won pšchibžēčje!“

„Šano, łuby šchto Šano, baj łuēi tola rēčēčš. Łube bđēčšo, to mi tola t šwōbōje nječiji“, — pšchēčēje wofa, ale wšcho bē podarno. Šōžy šhōwafaju won na polo, wšajajča a nētko šo žito domoj wofēche, jebny wōš po bñušim. Wvazyczi fop bē

Sy-li spéwał,
Piłnje dźślał,
Strawja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradyń je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Luboaś ma;
Bóh pak swérny
Přoz spał mórny
Čarstwoaś da.

Njeoh ty spéwaš,
Swérno dźślaš
Wśdne day;
Děa pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoča ty.

Z njeboe mana
Njeoh éi khmana
Žiwnoaś jo;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokró? ée!

F.

Serbske njedželske łopjena.

Wudawa šo łóžbu gošotu w Šmolerjez knjižničkejni w Budyšinje a je tam ja ščtwórtlětnu přehlednatu 40 np. dostać.

20. njedžela po swjatej Trojizy. Rok 3, 12—17.

My šmy křesćanjimjo, dokelž je Křysťuš šatěž a móž našeho křesćanjanského žiwjenja. Žato tajzy pak dyrbymy tež ša tym škejeć, jemu přičeho podobnišči byč. Kať to budžemy, šlyhachim š napominožych šlowow, šotřez šawoť šwojim šłóšiškim tudy přiče.

Budžeje Křysťuškej podobni!

1. W šmilnošči přičežimjo bratrow (šht. 12. 13.). Žato Křysťuš šlyšče na jemi šhodželče a lud jeho pŕatše, jedyń t druhemu praji: Bóžče, džymy t „wšče-čelnošči.“ Wón šam bejše přičeželniwošči wu wóšboje. Jemu šańba njeje a jemu čješto njeje, šwojich šlužom-šnikow bratrow a šwojich njepřičeželow přičeželow nje-šnowač šatž žudašča. Wón je šon prawy šmilny šama-šistš, šotřemuž je šeho luda a šoždeho jednolitiweho žel. Šonjenje to bejše, šo wón njeboješa wopuščiji ša naš, šo wotročšiwiti šichtal na šo wša. Čožšomnož šotřa přičežimjo njeprawošči a šłóžči šwojich njepřičeželow, čerpliwošči přičežimjo šrejšnitam a šwojim wužomšnikam.

Wón šam šebi wot naš žada: Čžineče šeho runja, wučiče wote mnje! Njunje přičes to budžemy jemu podobni a druhi šređ njeje, to dozpječ. Kaž wón dyr-šimy my čłowjetow šnječš t jich šłabožčemi a njepřiče-čelnošči a šabyčš nješmny, šelšo šłabožčow tež my mamy, šelšo šerpliwostje my šrešbamy a wozatšimym wot šoha a čłowjetow. Wobaječe šebi mjes šobu!

Wšči wóčješatšchu špěwaječe 5. přostřu š přčemyšlenjom! Wopomnieče, šať loho móščeje wu wšchu šhadu, šotřuz jče doštal, šaš šhubičš přčes njčšmilnošči. Křysťuš šam praji, šnamjo jeho wóšba je „lubošč“ a šať čžemy wot Wóžza šhwalbu „wušwolenyč, ludowanych doštač, šbyžš Křysťuškej podobni njebudžemy?

2. My dyršimy Křysťuškej podobni byčš tež w lu-šbošči přičežimjo njepřičeželam. (Šcht. 14.) Šbyžš wu jenožš tuch lubujaječe, šiz wašš lubuja, wot šotřychš šapka-čženje wozatšujaječe, šaťtu mačeš potom šhwalbu? Nježinja to tež šwěšne džečji? Kažš ty mi, šať ja šebi, w teš ja-šabže móže šo tež njewěryžny šabžeržječ. Šady šaťše lubožeče móže špłny šamowužšš šotřajeny byčš. Ale šbyžš šo wot šo šedna, woporyš přčiniščš, wot šotřychš ani wu-žitka ani džata nimajš — šam je šotřom t čžłnym čžł-šwjetom še šonje. A šbyžš šo šamo žaba, tuchš šubowacš, šiz našš šidža — šotřom šeša: Šo je mi njemožny. Ale šaťž je Křysťuškej podobny, šon šamóže to w jeho mozy. Luboščš t njepřičeželi je špřihowanje šwajšta šotřonjenja.

3. My budžemy Křysťuškej podobnišči, šbyžš jeho měreš mjesš nami šbyčšš šamy (šht. 15.). Šo je měš Křysťuššow. Špčetožš wón šom je šonle měš. Wón je šłubinu mjesš šohom a šrejšnitom wupjelni, šbyžš šam šo šuteje šłubiny šłoči a wopuščješnošči wot šoha šam w šwojej wutrobie na ščijš přčečššš. Špčesš šonle wopor šo šłubina wupjelni. Kažš w jeho šbyčš, štežš tež w jeho šłutku šóšššwo a čłowjetšwo šjednočžene. Wón je naššš měš a my mamy jenožš měš, šbyžš my jeho mamy a

to kručje w swojej wutrobje a żywjenju. Na našchim żywjenju dyrbi so spóhnać, so śmy my dżeczć miera. Měrność kšuća f našchemu byczu, pšchetoz my śmy częło Křystuśkowe a śtamy na jeho częle.

4. Ale kať dyrbi Křystuś na naś bydlıcć, hdyż je tola do njebieś posłěbnjemu? My śhodźimy niź we wiźnjenju, ale we měrje. My śnajemy Křystuśa niź po częle, ale po duchu t. r. w jeho ślowje, totręz njeje piśmiś, ale duch a żywjenje. Wón dżę je to ślowo, kiż je so częło ścziniło. Duż wmińcje śłowo Křystuśkowe do śwojich wutrobom. A temu kšuća, so je czítamy f wuśchomaj a f wutrobu — a to f hłodom a f łacznocju, haj f bojołcju a se rženjom wo wěrność a śbóżność. „Dajeće temu śłowu Křystuśkowemu bohaćje mjes wami bydlıcć (ścht. 16), jo wobarnowacć, po nim czinić.

5. My pať njebyrbimy jenoż njebżělşy křeścizjenjo byczć, ale teź wśchěbni křeścizjenjo, křeścizjenjo śtutkow, so my wśchitło czinimy w mjenje Křeśta Jeśuśa (ścht. 17). Duż je naśhe křeścizjanstwo śtutkowanie a wojorowanje, dofelż mōz dawca. Wśchetoz to teź czělny człowjek wē: mōz naśha dobyczć njemōże, my trjebamy żohnowanie wot hortać. Ale kať naś Wōczęć hinať njewumōże a hręchi domawa hacć pśeśe hyna, tať żohnuje naś teź pśeśe njeho śameho, a pśeśe njeho śameho mōżemy f Wōtęzi pśińić. W mjenje Jeśuśowym żywu byczć a śtutkowacć, t. r.: w jeho mozy a f jeho częłczi. Temu budźimy podobni, potom teź śwōi wottygnjenu kōnz dozpijemy a f njemu dōńdżemy f śbōżnoćci.

Śamjenj.

Ś jadra won!

(Kol. 3, 12—17.)

Ślōk (W. miś. hary, czo. 60): Wjē? rjana Wōja njewjeļa? —

Wō (624): Ja so na śabat homju —.

Ham śwēto f Wōha jeśhbaźa,
Dżęi śboża śbōżny śaświta,
Hdyż luboćj Wōja pōdať
Ze w Jeśuśu so do śwēta;
Dżę jaśnuoćj Wōja nēś so wuśłwa
Do duśhow mēryżyć, — je woźliwa.

Kaź jadro jaśna śernicźka
Ze Jeśuś bżěl jich żywjenja;
W nim wuśwołeni Wōji śu,
A śwojezi, lubi rēłaju. —
Duż f jeho częłczi hebi f radoścu
Tu pśichć křeścizjenjo wutrobu.

Sić jeżiwjenje śłowo je,
Kiż f njeho dawca bohaćje
Zim mubrość, trofict a wjeśele,
So lubońje je hrowanje,
Hdyż f pśalmami a křeśluśchemi so
Ze śbōżne śaświto towałtowo.

Mēr Wōzi czjichi wōdyć je,
Kiż wuśłela jim dobyćje;
Wśchať f njemu powołani śu
A bżatni maja wutrobu,
Tať śboże f radoścu jich dobyť je
A herbśtwa wēcznoś! śaśwōw wōłtanje.

A wōbśwēdźenje żywjenja
Ze luboćj, śprawnoćj bratrowśta;
Hdyż ślōrbu śchtō ma nēłajtu,
Śeśej wōdawaju mjes hōbu;
Śle, luboćj czjihu, dośojanu so
Eśu wōbleki pśeśe Ducha Wōżeho!

Sić pśichi śmilnoćj, lubońnoćj
A pōniżnoćj a czjedomnoćj;
Ee křeśpliwocju wōśłajnej
Eśu pōkynieli duśhu hej,
So czjina wśchitło w mjenje Křeśelowym
A f woporom śu jemu wonjazy.

Tať f jadra wścho dżę wuśbaźa,
Śchtōż żywjenje jich pōbana;
Sić jadro, jaśna śernicźka
Ze Jeśuś, śłowa njebeśta! —
W nim žyle jaśne jich je żywjenje
A miłe Jeśuśowe křaśnjenje. —

U.

Wjēde wśheho wōblecźje so tu luboćj, kotraž je wjaśk dokonjenja.

(Kol. 3, 14.)

Kēto, niź wjele pśeśe 10 lēt śtary, śwoju potrzebnoć f czjizwjenjom jaśkuzjeśe. Wot drughego hōłza bēłche trochu czjacz nawuśnył, to bēłche jeho žyla śchula byta. Tať bēłche jemu kuziza do rukom padnula, hdyż pōdawł wo hōłczeju śtejeśe, totręz bēłche śwoju wonu śwēru pōdpierať a jej pśe wśchu nufu pśe-pomhať. Kēto pať niśho njemējeśe, kōhoż budźiśhe moħt žwo-jeho mjenowacć; f žyla njewjebźiśhe, śchtō bēłchaj jeho śtarczej byłaj. Duż hebi tať prawje wutrobne žadaćhe, tola teź nēłho mēć, ja kōhoż by moħt nēłcho czjinić, runjeź ham wjele wjēde njemējeśe. E teho pōdawta pať so teź dopomni, so bēłche tamny hōłczeż, hdyż ham drubdy njewjebźiśhe, hdyje śchtō śem wśacć, so f Wōhu mōbił, a tōn bē jemu pōmhať. To bēłche nēł nēłcho, śchtōż Kēto prawje rofemicć njemōjeśe; wōn žaneho jaśneho wō-pśchjiecja wo tym njemējeśe, śchtō Wōh je, a hdyje a tať wōn pōmha. Ale wōn so wśchať ja niśho śtarcz njemējeśe a śam pēłnje so żywjeśe.

Kaś, hdyż do teho hōłczenja śhwataćhe, hdyż mējeśe śwoje najślēpche majomitwo, wōn, hdyż bēłchaj bēłche, pōb jaśeśo jaśtupi. Tam hōjom mała hōłcźa śtejeśe, lēdom 3 lēta śtara. A śwoje pśaśenja wōn jeno to wotmołwienie dośta: „Mama praji, Wda tu wōłtanje, mama jaśo pśchjidoć. Wōn hebi wēz pśchymyśłowaćhe, pśchetoz wōn śwēta hōjo wjaży śnajeśhe, hacć bēłche do-cźaťacć. Budźiśhe to pōłżajstwu prajiť, dha budźiśhe so dżęćo nēbże dońjełto, hdyż jeho wjaży wōbżęć njebōśta, a to wōn nochżyśhe; pśchetoz tōn mały wjaraćł so jemu pśobōwaćhe, tať maśamy a rōbbrjeny hacć teź bēłche; a maśuśka bēłche so hōjom fa te nēłotre hōdżinki f njemu pśchuwacćja, hdyż bēłche jej wśchať teź nēłotre tpfanżowe křuśchfi pōłcźať, kiż bēłchu maśenu, hōłbuenmu żōbłej berje czjinić. Żalo śkōncźnje bēłchaj pśeśta, bē wōn teź je śwojim wotmyślenjom hōwotw. Wōn chyżje ju fa hebie wōb-żnowacć.

Tu śtary śadowu žonu na rōkju wōn hōjo wjaży lēt śnajeśhe, a wona jeho jaśo dobreho hōłza śnajeśhe. A njei śchēłchji wōn jej je žywymi darbami pśchēłchajjeśhe, śchtō chyżje. Wōna dyrbajeśhe so wuśmiejecć, śwoju pōmoz pať jemu pśchilubi. Hdyż bu wjeczōr, dżęchu wśchjizy tjo do tēżki teje śtarcuśki, a jaśo Kēto do śwo-

jeje hramneje hospoby dale džěšče, wón ł maľuščy wješeľy džěšče: „Wda, jutšje šeto jašo pšćinǎdže a tebie šobu wosinje!“ Zať džěšče. Šeto bu trucej pilny a woshladny. Wščo, šetoz ja- hkašče, wón na swoju thowanczku wosčeše, a hdyž „Što“ pšćinǎdže, jemu wona napierčešo skalsče.

Ženu nóz woshojny wón salicinka a bliski woheń wosjewješe. Š wulkej štylniškcy šeto te hěžy thwataje, hdyž jeho lubej bydleščeje. Wón pšćelaje njeprěšćinǎdže; hšodny dom běše nimale sahubny, a hěcha, pod kotrěž Wda pšaše, ho tež hžom paleše. Wón ho nits nawali. Za staručka tam ležeše, wot rjaby faražena; Wda pať wón njeranjeny wunješe a ju nětotre hašy dale do swojeje hospoby nješeše. Zam ju na swoje ložo položi. hdyž wona s mčom dale špeše. — Ščo pať nětto sa- poczež? wón pomysli. Rať hěčez to podawtu činješe? Wón ho mobleše. Rať? Šso poslaty, dopomni ho, jo běše čjitat, a štytny ruzy. Zať wón nět teč šćini; ale tať ho modlic? Tónle jeho pšćihot, šćežo a je štyhjenymaj rukomaj, na njeho džjony sacjščez činješe. Duž džěšče: „Wožo, ja njewěm, tať dyrba ju modlic!“ Ale pšći tym hěbi prawje trucej na to myšleše, so by wosčať ho jej pomohło. Šduž postaje, bž jemu, jato by ho lóžyši šćuť.

Wón pšćed durje stupi. Hěčješe běše nóz, lobera ho hěčješe paleše. Na jeno dno hřeža na drěsy džěžo wuhlada. Wón jo ł hěbi wja. Wěče to mala hěčsta, što tak štara, kaž jeho Wda. Pšćizy wona wotaje: „Mama! Papa!“ — Hymdom wón widžeše, jo tale mólčta ł woshebeho rodu běše, a jo naprašcho- wanie po njej pšćinǎdže. Šorje a dele nošjo a tať do španja fakolebawšy ju pšćla Wdy na šćhwo položi. — Dypokdnja na poli- žajitwo džěšče a tam hžjo wuwolanie namata. Žaneho šćowčsta njeprěšćinǎdže wón je swojimai dwěmaj wusřowanczkomaj ho na pucj poda a bu wot macerje maľuščeje radošinje witany. Wona ho ja drusje pradžěje, hačž je ta tež wot njeho namafana? Duž šeto jej wščo wuwowjeda. Wona nad pšćym hžšom ho pšćizwajo to swojemu mužej džěli. Šeto a Wda tam hymdom wostašćaj a bějšćaj wot nětka šastaranaj. — Za džyn Woha njełnajat a njewjěčaj, tať ho modlic, ale je mje tola wušklyčać, šeto džěšče, wón dyrbi možny a dobrty byč.“

— n.

Wopyt w khorosći.

Duchowny Bohuměr Daniel Krummacher wopyta raš thoru, kotraž běše we wulkej šćurčlošći a duchownej thjčnosći a hěbi nad tym njeměr a šćorščy ł swojej duški činješe, hačž pola Woha w hnažje šćej. Krummacher ju trošćotowaje a na šćnješowe šćubjenja dopominaje, kotrěž je šćwěžnyh a wosčezěnyh ł hěbi wotat a hřěšćinam wodacze pšćinješt. Ale žane trošćine šćowo njełnajat pšćinješt a jejnej wutrobje. Duž wón šćaje, šćupi ł wosnej a hłabady pšćes jeho šćšćejž do šćwrobny won, kotraž běše je hěšćom pšćinješt; šćerš šćejachy wotšćěne a nabe hěšćy šćadowšy šćšćomow w šćwěčnym wěšće hšepjetachu.

Duchowny šćwili mjelčěše, potom šćapčaja: „Wj, šćajše hu- bjene šćšćomy macje wy we swojeje šćwrobčej!“

„Šćěhobla?“ — ho thora wospačaja.

„Wó“, Krummacher potražěše, „wone ho šćajše uže a šćuče, wuškčěčćaraju hěšćy a wotnožći kaž hšćjčćšćowe pruty do wšćo- lošćej? Žaneho čopćiska na ušćy, žaneho jabłuka, žaneje šćłowki! Šćěhobla je njedacze wosřowac?“

„Ale, hñes duchowny, tať možče wy takle rěčćej? Ze bž šćyma! Pšćinǎdže nalcžo, bužžo jašo wuabwacž, a w našymje pšćinǎdu pšćy. Šćšćomy tola hšćjene nješću.“

Krummacher šćutnje na žonu pohlada a džěšče: „Na šćšćomy

ho wy wušćejće, luba žona, ale na hěbie šćamu nja. Tež we wosčej wutrobje njeje nětke ani lošćena ani pšćoda; we njej je šćyma. Ale njewěćej wy, jo tón šćwětny Wóh, šćj po šćymje wonkaš nalcžo pšćinǎdžć dawa, njemohł tež we wosčej wu- trobje nalcžo šćworic a nowe žiwjenje? Nmacje wy ł Bohu žaneho dowěćjenja wjažy? Ze wón hšy swojim džěšćom, kotrěž ho ł njemu uo pomog wosaju, to šćymje hšćjenje šćawutćić dat?“ Žona šćahabjena mjelčěšče.

F.

Na reformaznjski šćwědžć — 31. X. —.

Trošći žyrkeje Wožeje.

(Uf. 12, 32.)

Hěšć (314): Žehowaj! tebi džy ja šćwacž.

Šso žyrkej Woža nješćachuje
Pšćed njepšćěčćšćim ženje hřoženjom;
Immanuel ju šćupujaje,
Žej ł možnym pomha pšćezgo ramjenjom;
Nječ hřowja ł nawalnošćy njewjebra,
Wóh wóšćow šćnjes ju šćwěnu wuřhowa.

Ždyn šćaběšćo je na došć šćnadne
Na šćwěčć žyrkej ewangelija;
Pať šćubjenja jej pšćaga hñadne,
Šćj šćnjesowa jej šćwěra posćija,
So šćame hěšće wrota njebyrba
Ju nišćy hñuč se šćóžnyh pošćja.

To Wóžšowe je šćwobobanje,
So šćalešćto dacz džěšćom šćwěčnym džje,
Duž namatačž ho wuřhowanie
Ša pšćěčćšćhonyh dyrbi witane;
Immanuel šćom šćnje šćaběšćto,
Džj ł pašćurjej je šćwomabžito ho.

Nječ hšćellaja šćšćewamy
Na šćwědžćnju džęšć wšćizy wšćkaze,
Džaj, džěčć a šćwalbu šćnjejej dany,
Šo ł čćmnošće naš wušćel ł hšćetku je! —
Nam hřwěza jašćna šćłowa Wóžćeho
Šso šćwěčći w dom do raja šćóžneho! —

U.

D. Luther ša čžajš móra.

W lěče 1535 pšćinǎdže nćajša móršća thorščy do Witten- berga a ho tam ł tajfej mozu rošććerćejše, jo bu wšćpšća šćula do ženy pšćepšćožena. Mjes tym jo drusy přecž čćhnicu, Luther wrožžo wosřa, pražyž: „Šowle je to nětšo, na kotrěž je mje tón šćnjes ša šćaraja Wittenbergšćej wosřaby pošćajit.“ Wón thorych njeprěšćinǎdže wopytowaje a jich ł trošćotom ewangelija šćšćewješe, šćwrobny pať ł šćetki dele napominaje, jo njebychu ho šćwierče šćwřowali, kotrěž je bž jo wěřaznyh jeno šćwřať wěčńeho žiwjenja; šćšćy dyrbi kaž předy, swojeho powołanja hładacz, nje- wosřuščćiwšćy thorych w jich wuřy.

Žebny jeho šćmatčy, D. Sebald, a jeho žona šćehornija na mór šćhorščćaj. Luther jeju hšćjčćšćo wopytowaje, so by jimai ł trošćotom šćřužaj, ale jebny džćj jeju wosbeju morweju namata. Wšći čćšćomaj wosřowčćene džěćj pšćladu. Luther ł wosřimi hšćrotami trošćotne rěčćejše, ho ł nimi mobleše, jim potom ruku posćija a jo do swojeje domu wšćbšćije. šćatharina je ł tež šćamneje wěřu a lubošćy pšćija, je šćwělnje wosřšćowa a tať wot- hłada, kaž swoje šćamne džěćj, doniž njebychu porno nim je

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłal,
Strowja će
Swědźbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spań měrny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrny dźěłaš
Wódné dny;
Děń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes maha
Njech čí khmaha
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokreś čel!

F.

Sěrbske njedźelske čopjena.

Wubawa ho lóžbu hobotu w Šmolerjez křišćijšćejni w Budysčiny a je tam ja šćitowěltěnu pšchedpłatu 40 np. dostać.

21. njedźela po swjatej Trojicy.

Ciŝ. 6, 10—17.

Wubudjenje k wojowanju — jo dyrbimy wutrac
w bėdženju — je tole słowo Pawołowe:

Zion, wudźerž tu!

1. Wudźerž, to je nufne;

2. Wudźerž, to je móžno.

1. Čěže je bėdjenje, kotřez ma ho křešćeljan bėdjeć, hdyž čže wón mottytńny křiz dospicž a šimuju dušku mottowacž. Wón ma ho bėdjeć najprjedy i čěłom a i křiwu. Zo je najwjetře njebože, jo njepřečel w naš hamyč tež. Wědńe hiba ho hrěch a čže wón w słowach a skutkach, duž dyrbi wón wědńe wojowacž, so sfludži wozji, wuŝi, ruzg. A čěže je to bėdjenje, jo mohł čłowjek wustacž. Ale wiozj jich tu hišće je, i totřimž ma wojowacž. Kaž wot nutřak, pšchindje tež wabjenje wot wonak; kaž wot naš hamyč, tak tež wot druhich čłowjekow. Kello jich naš wabi a naš wórcžo dźerži wot njejeřeho puča! Kello jich dwělowanje wuŝwa a žadoče wubudźuje! Goj, hano móž hu naložili wot morjenja japoŝtoloŝ pšes listoteti. Kat čěže je wojowanie pšechěžno tořim mozam! Ale woni hu hišće hórčiji njepřečeljo (ciř. 12). Wly mamu wojowacž i ferčidami a móznymi a i knježimi swěto, kotřiz i swětnej čěmnoŝi knjeza, je křumi bučdami pod njejeřami. Njech ho mudri křeja, je tola tat, kaž Pawoł praji: Riz jenož i jenotřimy hrěchami mamu wojowacž, ale

i křalestwom hrěcha. Tón, kiž ma wjele mozj, a leńnoŝe, kiž wě čěže wot Běha pšłane hobyńj wuwužić, tón je, i totřimž mamu po prawym wojowacž. A tole wojowanie je čěže. Ale hačrune je čěže, my dyrbimy wudźeržecž, kaž je to Pawoł, Luther činił.

Šdyž my dźečo wužohnujemy, pšchimołamy jemu: Wudźerž tu, dźečo, wudźerž tu! A hdyž my pšči šmjerťny křiz šejimy, hišće juntróc rjeńjemy: Wudźerž tu, křešćeljan, wudźerž tu! Nafše žiwjenje je hač do pšleba bėdjenje, duž je nufne wudźeržecž.

2. Wudźerž, to je tež móžno, henoč tón knjez njeby k temu napominał. Wón naš lěpe űnaje, hač my ho hami a naš k ničžomu njerapomina, šćto nam móžno njeje. A jo je móžno, je ho husto dočej doŝoŝalo. Šćto čže jich ličicž, kiž hu dobyčerjo wofali, kiž hu wutrali we wojowarju pšechěžno swěteč, kiž ho nješu pšes čěleč a hanbu, pšes žane wabjenje, ani pšes jařtwa a iččepomzj pšewinucž dali? Šćto jich ličji, kiž hu kaž Žolef šly šćht a Ğib horjo pšewinűli, šćto ličji te žony, kiž hu pšechěžno šwojim mužam, pšdanow, kiž hu pšechěžno wuŝnoŝi twerčje šali a wšćitko derje wuwjełi?

Kaž pak je jim to móžno bylo, tak je tež nam móžno. Wly móžemy wudźeržecž we wojowanju. Luther dře špěwa: Wlož nařba dobyč njemóže. Wěšo čłowka móž to njeamóže. Ale wona je druha móž. Na móž teho knjeza potaűje naš Pawoł: Najpořleű, moji bratřja, wuŝliče ho w tym knjeju a w tej mozj jeho řynocě (ciř. 10). W tym knjeju móžemy dobyč. Wly mamu bróń Bóh. Čert je

Wodawajće swojim njepřechćeslam!

Zebyh mjišionar bu po bješćim bješe se swojce flazije wotwołany. Wón hišćeje ras tudy se swojim štuftowanjem za šljenu Zeižu dobyhnył a bješe hišće Wožej služby šromadši. Po přewo-
wanju mějejeje ho šromadna swjatocnost Wožeho wotkalanja; po jewdfeškim wašćinju špownej ludžo w poltole wofoło Wožeho wotkalanja kleczaču, to budy swjaty šakrament došli. Zato ho přeni zjad t wotkalanju hotowaje, jedny muž mjes nima nje-
jazy postaje, bješe přides bhožaje napjelnyu žyrcj na swoje město mrožjo a ho tam pochwbyh. Wubjełowanje swjatohjo šakra-
menta ho po šwacženju wašćinju wotmawaše a hišćeje přede, hač bu wono šfocžene, mjišionar pynu, to bješe tónkamšny muž t wobdželenju na swjatym štuftu šajo přichytwi. Zato bje swja-
tocnost nima, mjišionar tehol muža t bebi jawołac da a ho jeho ba přichytnu tajsho nadprawowaje šabžerjenja prašaje. Na to wón šfobowaje wotmowenje doła:

„Přideb nětotrni lětan bješ ja se swojim nanom mjes šlym njepřechćeslam; tón jedny t nič přideb wojimaj woczojaj mojejho nana šabi a jeho frej přideb. Za dnyhad temu přideb hlabowac, wučeršny njepřechćeslam, přidebšad pak we swojej wutrobje, to budy ho na mroczarja ba tónle štuft krawenow wječejš. Lěta ho minychu, ja jeho přideb wštem pytany njenamaš, to mošt swoje wječenje wufonjeć. Zato přideb wotkarcjom kleczačny, moje wofo na teho muža padje, kotry porno mi kleczeje, a šoho wječejš? Mroczarja swojeho nana! To mje je šatačnej mozu šaja; ja njemōžach porno njemu wofołac a bješ na swoje město wrožjo. Zato tam šedzaj, bješe mi, kaž by ho wofoło mje jawnilo, kaž budy to njeba hlabal a bješ šfobach, kiz bješe: „Na tym šfobu pōinaje, so wy moji pōšli šje, budy lubojš mjes šobu macše.“ Za bješ hlaboto šajaty, a drugi wobras, wobras šfobowac, šfejše přideb mojej dudy. Zame swjate šfowa ho mi do wutrobje šfjejejaču: „Wōtče, wodaj jim; přidebš woni njewješja, šfeto činja.“ Tychy mje Wj widzejeje ho t wotkarcje wrožejš.“

F.

Šfjepliwost.

Zebyh duchowny ras tole pomjejaše: Zato mtohy muž bješ f pomocnyh predarjom we wječim mječe. Runjež bješ šitowy a mje žana šfaroč, wo luby wšedny šfob njewješejše, šfejše tola šfob hlaboto šfudoba na mojej budši. Za njemōžach ho swojeho powołanja a šfela mješelič; ničo nočyaje ho mi prawje poradžajš, šfotōž přidebšad; tudy a bješadofny ho mi přideb-
dof šfadi. Zebyh džen wošbeje pošnuwajemy wotučejš. Duž budy t jenej šforej wotany. Za namafach šfarcju žonu, w šfudob-
nej šfowizy na šfitym šfowje ležaju, šfotrejš šfow budy šfje-
njene přides došfotlōni wic. Po něfotych bješbjerzajach prače-
njach w našlupanju jejeje šfowice, na šfotrejš wona f šfotla wotmohi, pošlaba wona je swojimoj woczojaj přidebšewnje na mnje a ho mje woprašaja: „Njes duchowny, je Wam něšto?“

Za njemēm, bješe to tōn bješbjerzaj šfob, w šfotrejš wona to rječni, abo bješeje to jejej woczi, šfotrejš mje na moju macšeju, njedawno šfarnetju, dopomniču, ja f tej lubej šfarcjuš tajše do-
wērenje šfapjajš, so jej swoju žytn wutrobu wušpach, jej wšchu swoju njewješewiwoč, wšchu swoju bješfotajšewiwoč wušfotčejš. Zato bje šfobčejš, ho wona jeno woprašaja: „Šaf šfarcj drje šje, šfjes predarjo?“

Džimajš ho, wotmowich: Dženja šym 26. lěto dozpiš. „A pola mje“, šfora na to rječni, je džengja runje 26 lēt, so na swojim šfotajšny šfowje šfju.“

Wj wobaj njewješaj; ja šfajach a bješach ho f wutrobnyh tōčženjom rufi, šfuboto šfajabijeny.

F.

Boži hūd.

Bodamf f lěta 1824.

Žita ho šytn. Sa bješach njebel njeje niz šapta bješćejša šapta. Šfotōng je četwene šfobžalo, je šafito, šfudžilo f šor-
zmy šfuchami a je ho palate šfowato. Šfjeje šy dawno wšče šfuche a rēti a rēčji šy mješide. Wšcha šelina wošfotnjene šfopjena powješja, a bješej šfupšch, ho čši trawa pod nošomaj drjebi šaf šfuchejny wrožš. Šfot f šfocžejny šafchi a šfotčji a ša wjele dnjom njeje nišje žana šaba wjazy rjechtata.

Se popotdnju w šfodj hōbžinach. Wščejo bóle šfotōng f pru-
hami šafa šaf je šfchfowmy šfotami. Žnježy šebi bješaty pōt njemōž došrejš a šadja jemu bješej. Wšaba je w šaracach čfotja a njewješej šfocžejš. Šfobaj wofoło ho! Wšbje ani mroczajš njewješejš. Njebo njeje mōbre, nē šfere a na — bēl. — Šfowjaty wētr je dwe njebelš wot ranja šaf a nēf je ho šfchyt a wušmwt, ho šo teš naješfchje šfotčejš njehibnje. Šaf, wšfuzja na šfuchim brjošy f šfječejšom njewješaje. Šfjeja a šfotna šfowina šfudčejš podarmo pyta a šfobšla šfobaje pōčaji ho šafčaju. W šorach a polach dženija žitajš wōwētr napjelnyja a šafajaja nimale bješ. Šef w domach a na polach njemōž ludžo a šfot šfow wjazy bješach. Wšchi pytajš f šfocžejny šfaj a šafaju šfowje f wōtymy pyšfami ludži a šfot. Šaf tola njemōž došjo wjazy wotčejš.

Na přidnej drōšy šafčny šfot powješejšejš hōwju wošfčejš pomatu čejnje, a bješ šafčy ho jemu wofoło šohow šfcha a wala a we wošfowj šfobach šfaje. W šfobtu muž šfchji šafšje-
šfowšy woczi, šfchud a wotčejš w prawej tuzy a f šfowje na wōš šfchjny hōwju wobepřewawšji. Šfobla wōš šfajaja hōwja won wšy. Wšfje šfajane čfelo ho drubhy we wošfčejšy šfje-
woli a šfobajšji šfub bōšji šafč wšfawa, šaf je jemu šfow. Ša wōšom šafčlo wšče ho wōš, wulki a šfuchy. Še šfow wšfimu, so je wošfowj mjes rēšit, šfje je po šfelata šfot. Šfob drubhy pošladnje a hymdom šaf woczi šafčaje. Šfow a šafčej šaf jemu do hōwju šfupšaj, a wōn je šaf pjany, so by f wōš padnył, by-li šfot šfow šfotčejš bóle šfchajny.

Duž ho na brjōšty šfowčejš hōwju a potom ho we šfowenach šafčejšaj. Wšfčejšaj je šfowšy. A wono šaf šfowu a šaf šfow. Šob njehom wšfata šfucha šfawaja ho šfowšajje. Wšfje hōle ho čforna mroczajš šfajaje a wšfčejš šfow šfcha a žnježy šebi f wšfobčja pōt šfotrejš šfaja a f wšfotru pošlaju.

Nēšit to ničo njewpntje. Šfot šfowšje wšfchi našfajowac a šaf wot ho šfowajšchy šfupacj. Šfotčaj mroczajš šfawaja mroczej čforna šaf. — Šfotčaj wšfčejš šfawaja šfajaty wētr. Žnježy šfajja ho šfow domoj a šfowčejšejš šfowšy bješej šfot, hač šfow šaf šaf wala. — Mroczejš byma mroczejš a wētr byma wšfot. Šfowčaj šfawajaja a pōt je ho šafčejš a šfow ho šfow. Šfow wšfot šfowčejš šfawaj šfaw a šfow wšfotčejš; nēf šfowčejš mjerčej a wala a šfotla a šfoni šaf wšfite a wšfot wēšje. Wšfotčejš wšfchjo mješ ho ludžo šfowajšy f šfow.

Nēšit šfowch f bješ přidajš a f wšfotčejš hōwju ho šfow-
šfawaju šfowšnje do šfowšch šfowja, ho šfowšaj šfow. A wšfot ludžom šfowčejš do wšfotny mjeta a w šfowšajšch wšfotčejš šfowmi a mroczejš pōčju ho šfowčejš a šfowšajš a pōčaji ho wōš šfowčejš šfowaja a šfowšajšne šfow hromadš šfajaja a šfajaje žita ho f šfemi šfawaja a šfowšajš šaf ho f šfemi šfaw. Šfotōng ho šaf-
čejš a f ranju džejš a f wšfotru nōš na njebju šfaj a šfot čši a mroczejš wšfajju šfuf šaf hromadu šfawšene hōw, přichytwajš šfotōng, a šfuf šfowčejš šaf čfmu šaf šfawšny wšfowšny šaf. Šafot šafy ho šfawčejš. Šaf ho tam šfowšny šfow šfawčejš a šfowšajš šfowšajš.

Šfaw rēšit šfawšowa a pōčjo do šfowja šfawčejš. Wšb mješejš bješejš wšfuf šafu hač domoj. Šfot jemu šfowšejš-
čejšejš a duž na njeho šfowšewany rēšit ho šfowčejš a šfowčejš,

Sy-li spówał,
Pílnje dšólat,
Strowja óe
Swójby statok,
A twój swjakok
Zradny je.

Za staw spróony
Napój móony
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Préz spať méry
Čerstwość da.

Njeh ty spówał,
Swérnje dšólat
Wšedne day;
Dšóat pak swjaty,
Dušć daty,
Wotpošć ty.

Z njebojs mana
Njeob ói khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokřew óe!

Serbske njezželiske łopjena.

Wubawa šo łóžu šobotu w Šmolerjez knižničkej čitni w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu pschěpłatu 40 np. dostać.

22. njezžela po šwjatej Třojizy.

Žil. 1, 3—11.

Wist na Filipistich je Pawoł i wošebitej radošću pišal, hačrunje je jón napisał i jasliwa w Romje, hdyž mějese šmjercz pschěp wocjomaj. Synt džať a wješela pschěp njón křinzi. Wón ham Filipistich i radošći wubudžuje. Wón ham šo wješeli na šwoje wotkalhije, šo mošć pola Křystuša być (1, 21. 23.) Kašča epistola je pschiflad prawjeje křesćijanškeje radošće.

My špólnawamy

1. jeje pschicžinu,
2. jeje wopotašanje.

1. Pawoł šo džaťuje, tak hysto hač na šwojich lubyh špominu. Woni beču jemu pschěp Eparodita dary pšćali i pomogy w nudy. W Filipie bešće jeho najrjeńšće polo škutkowanja byto. Tam bešće rjane težkaze žiwjenje. Duž i tajke radošću tónle list piše. Žačo pschicžinu šwojeho šradowanja pomjenuje wón: Towatštwu na ewangeliju (šćt. 5) a dobru nadžiju i temu Křesćej (šćt. 6). Najprjedy šebi myšli, tak šu šo Filipizy wobdžělili na rošćdženju štowa wo křizju, pschěp kotřez beču šjednoceni je wšćemi předywmojawarjemi kraleštwu Božeho na šemi. To je duchowny šwjatł zprěwje. Kašće šrudne nashonjenja bešće japoschłot i druhimi wošadami činili! Kašće pak šo žohnowanje i tajkeho towaštwu žórli, dopotašuje jeho šabžerjenje. Wón bešće šrudny, ale tola šajnje wješety. Hdyž bešće wón tež jaty, wón

wjedžešće, šo čji jeho štuť dale powjebu, napjeljeni i bójšće mozu ewangelija.

Křašna šandženosć jeho nadžiju ša pschichod šylni. Pschěp jeho wocjomaj šu trošćtowaze wobrašy, kaž n. pšch. wobrocjenje šajnića, pobožna šydia, wješete nashonjenja we wošadnym škutkowanju. Duž je dobreje nadžije, šo tón hamy, kiz je we Filipistich dobru štuť šapoczał, jón budže tež došonjeć do daja šesom Křyštla. Hdyž Křyštš šwoju zyrke wobarnuje, wotom njeh šo šela šobi. Rome wopotašimo lubošće wot Filipistich pať je japoschłotej šwědčenje, šo je šódž po došwym pučju. A Šbóžnik wobara žołmam a šódž wódži. Duž wješeli šo, ty dojedžešć do měrneho pschifława.

2. Šwoju křesćijanistnu radošć pak dže japoschłot wopotašaj. Wona je jemu bošate žórto, kiz šo čjim polnišo žórli, čjim wjazy četpajšć. Pawoł Filipistich na šwojej wutrobje wošy kaž paštyć šwoje wozwy. Woni šu i nim tu šamu hnadu došłali, totraj šo w tgm potašuje, šo maja ewangelijon šamolwicz a wobtwjerdžić (šćt. 7). Kať rad by wón ham i nim šwatal (šćt. 8) — wutrobne w šesuju Křyštš! Pawoł myšli šo nits do wutrobje Šbóžnića. To je šćžěwť jeho towaštwu i Křyštšom: Ža šym žiwy, niz pať ja, ale Křyštš je žiwy we mni.

Pawoł Filipistim ničšo wjazy dačć njemóže, ale wón šmaje teho, kiz móže dačć wjazy, hačć prošymu a myšlimu. Duž wola šo i šobu, šo by jich lubošć dale a bóle pschibynawa we wšćitim pšnaczu a šhonjenju (šćt. 9).

Nunje chajpche rěinifowa žama hieć na puc' sa mužom hlabacz, hdyž jeho jej naprěchcēju pchajniechedu. Wona stejo wořta a nje-možejce ničo prajće. A hdyž jeho njechedu a wona kwanu nahu wižo jeho i bolocuju czołwjeć, ho wona hromadu swjeće. Wó jstnje stejecje ložo; do teho jeho potožidu. Potom jednu žonu isahnu a druhi bežejce wo blishego ležarja, a wona možejce bórhy jehu na nohonaj stac, hacz tež ji tolenje tchepje-rajchetej. Hdyž t mužej stupi, chajpchi jemu i labojču pchj- rěčowac, storch jn won na bof, jo dźećsi hojajnje wo macet kchiczejchetej.

„Saražecje tej krodawje!“ hawčeka wón, jo b' wšchm hroino, kiz bechu jo mjes tym hromadził. Ale stara četa, kiz jo najstnje bjeleche a tež dele pchajnože, wa jeju a wjedžiće jeju horje do loža; jow jeju hmerowa a swěwaje i nimaj Wšćenajch.

Čak doho bechu tež po hojerja pobyli. Džom buh do dwora kchiczejche tón tórne wolanie wo jstnje a tu potom wiđejche ho tojšto ludži hčezć wořto hmerowčatego czołwjeća, kiz wo toju ležo wižanu nahu i loža tyčajce. Wšće žiti napinajo, žyhy mórny wot weje picja a nowych hłowu kchiczejche tam ležo je subami, kaž chajp hebi je hrućanac, a hanjeje Boha hórje hacz pošan. Či jo pchj nim nječajachu hčezowac. Četšycho, kat wón gam ho la- kitowacše a hwoju žonu, kiz wo njeho jašo pchj ložu ležo ptačajce, a Boho njewjedro a Boho poklitowce, dychejche kóždy ho wo- boječ.

Njewjedro b' ho jašo wroćilo. A njech tež čji wo jstnje nowe nadola pchicetowaze byłi njewidaju, a tola mōžachu berje kchiczej, kat ho jašo hčero jahrima. Na to hojer hčezny na bof stupi. Džom ho rěinif hmerowčow wobroczi a i tohčom ho na poblihego supřewidzi hruwoje wrěćajche: „Glabajće na nahu! Čert wam —“.

Wón dale njemōžejce rěčec. Wót ho jemu i bolocuju samtny. Wón torčaje ja wahu. Džy a b'ch wot njeje wulka trjepel trwě kapny a jahčor b' ho je hujbnjenej ktwju twjerže pchicet.

Njewjedro i nowa trajčejche. Četšor dychejche i nobi; duž chajpche jón hojer wuřuc. Kaž pchajny, wo rěinif wo bolocajch jatčahaj. Žabławu klobija jemu na dšiwim wroćicu stečajcu a bčy jejecje wón pčejche. — Četšlnoj muřajk dychejchaj pchj- stupic a hojerjej pomohčej, hmeru nahu do drjewa a čelca hupinac.

Wšćr i nowa wujejche a hylnišce byłi ho bchajchu, hylnišce hrimanja hrimachu. Wchłach, jo tajke hmerliny hčory njemōže hujec, kajačje hojer, wotna jeřapowčej.

„Prjecz i tymi rubami!“ hawčeka tamny. „Wchicje hebi, wo ho njewjedro haju jato mōj čer?“ A dale wón žatohnje wotajce. A byłi na bchaj ja bchajkami hupčaju. „Sa čhu bchj wjedec!“ Sa čhu jón jatlec a Boha čhu poklec, kiz i njewjedrom jahčadža.“

Pjačci samtnjenej, do woczow mōdry a počny rosmōrancy pčom, hčny wón hwoju jařalku hčowu a žyle ččeto ho jemu jatčahowowaje. Čotny bchjowych pčomjanow ho pchch wotkami pchicetowaci. — Wchjo ččejche. — Četšeny kóždy wot loža dale do jstny stupi, dolec hčownoć wot žadławza bčejche. A na po mortu žonu jehy na čawu položi.

W tym wotomifnjenju hebi wchitzy woczj japchjmmychu pchch jahnoćcu nowoho byłja a hčimot mōžneho hrimanja ropotajo bobotajche a wšchm ho tolena wotławowachu.

Hdyž mōžachu woczj jašo wotewrěć, wiđachu biesbōžnika wo ložu hežo. Hlowu na hčirjet wroćicu a i pčomjami porčami tam hčejche. Woczj bčejchetej i bolčtow stupic a na hčomaj stejchetej mortwej. Wobliczo mječje bčde kaž hmerčej. Samtnjena

huba ho njehčony a hanječki rōt b' jatławac jařak. — Wóh tón hčej b' jeho hčadž, b' jeho i wchlebnim bchjkom hčowowat.

Potom b' njewjedro tōž. Wchitzy wo jstnje a w hčži bčej hčobny wroćicu. Jenož hčowablowy dym jch storo jaduby a bčejž bechu kaž wotcy, hčitwōžny ruzy mječjo na hčezneho hanjerja stejo hlabachu. Žego wōhō žona b' ho i woczomaj na bčbo hčelnja a malo wo hebi wjedžiće. Hojer pchjstupio ho jatławarja dōčny a tón inał do loža padny. Wchlebnim mortej, wchlebnim hčobu jemu po hčiji torčaju. Napoklečt jchitwō ruzy a jatčija i nimaj woczłowej kwanowej bčejce. Zuntčez hčiczej jatčarja. Potom b' i nim tōž.

Njemolčec ho! Wóh ho njeda ja hčmčej mēc!

S. W.

Wchelake i bliska a f daloka.

— Wchec wuřowlenie hujaja fararja Watarja sa fararja Njehowčibčejce wozhdy wo Wchłincjanke jatke mčto wuprōbni. Kollatorijno leži w rukotaj ewangeljebo konfistorijno.

— Nowa hčrbiša protyfa „Wchčezjena“ je wuřčija. Wona je jašo najrčejcho hpišana wot najchego hčwnecho hčerbšeho protyfarja, hujaja fararja Wchłincjan-Šobžijšeho. Wam, lubi Četšija, ho hčisto dolec nēmija protyfa pchicčuju, njebajce ho narčezčej. Wona ho i nasčej hčerbšej protyfu ruzacž njemōže. Wona je w narodnej myři hpišana, dawa nam rořlaw wo najšim ludu a najšim wobčejnōčach. Do hčerbšeho doma hčujcha hčrbiša protyfa. Wj jo dořtanecje pola hujaja Čmolerja w Budyhčine kaž tež we wchitčich pchčedawatnjach Serbskich Nowin na wchach.

— 6. nowembra, jato na wopomnjeniskim dnju bitwy pola Litvena, je ho jatčjny kamjeń položit t Gustaw-Wolffšej kapalcj na nčhduřichim bitwchčuju. Wona buďe dar mardžšejcu Čtman w Stokholmje.

— Čaž hčny ho jašo pchicčujuje. Tčdom kemšerjo wulku bobrotu tepjenja w žyřtu jatčuwaju. Wch najwōžny žyřtwach hčerbšich wozhadow hč tepjenja. K dotahny pchicčaje w blizhčim čaju Njehowčibčisi Wōži dom, hčžej ho tepjenje natwari. Duž hč jenož hčiczej bjes tepjenja Čučnja, Wart, Budyhčint, Porčhizy, Kotezy, Wchłint, Kettizy a Mořčizy. Wchžijomnje jo tež tam bōrhy naprawi, wo bchdu wozhadni tu wulku bobrotu wuřiwali.

— K rořprawje wo Wrojerowšim šulškim wozhčju ma ho hčiczej dodacž, jo je tam 27 škulow. S nich hč jenož šcule we Wrojerzacy a Wōřhamotu nēmje, wchitke druhe hč hčerbte, hčerbšich bčžej je 2143, ale jenož 7 hčerbšich wučerjow (niz 3, kaž je ho w wchlebnim čibje čijchčoto). Wj pčnawam, kaja je to wulka nua, hčž je 18 hčerbšich škulow bčej hčerbšich wučerjow.

K rořpominanju.

Četšipitowčej je hčuc wchego wupčech.

Wobohajčuj hčoweho buch, hčowu wutrobu, a ty potrebačaj mjenje wot jatčobnch kublōw.

„Pomhaj Wóh“ njeje jenož pola hujesow dnchownych, ale tež we wšchch pchč- dawačnjach „Čerb. Nowin“ na wřach a w Budyhčine dořtač. Na hčtwōřč lčta pčaczi wón 40 np., jenotliwe ččibka ho sa 4 np. pchčdawaju.

Rak bjes poroka a škodovanja pšhes šwët pšchédnjem?!

(Mat. 22, 15—22)*

Štós (284): Špěwajmy nět f wutrobu! —

Šarifejšy ſkladuju
 S nowa radu ſkótniwu;
 W rěčzi Knjeja ſaſtapač
 Chžedža, — jeho ſatamacy.
 K pókłom ſwojim ſtomacžja
 Šeſtjobnych Ħerobačja;
 Zaſ je ſyčz dočz lečžywa. —

Miſchtrje! rjeſnu ludacižy,
 Wěm, ſo ty wěm, ſy;
 Prawdu wučiſčy ražnje ty,
 Njeboſajny wſchudžom ſy; —
 Praj džé nam: ſchto čzi ſo ſda,
 Prawda abo njeprawda,
 Dawacy doń na ſhžžora? —

Šlósč jich hnydom pónawſchj
 Knjes jim praji mjes wocžzi:
 Wiſchitšódnižy, ſchto wy ſčže
 Špytowacy wſchaf pſchichſli mje?!
 — Wjenjes baſiſk poſažče
 Wi, ſo wam ho domjedže,
 Šchtož po poſnym prawje je!

Šdyž kročj jemu pobaču,
 Wotmolwenje doſtaču:
 Čžeje ſuanjo poſaže,
 Čžeje wopſhmo to je? —
 Šhžžorowe! — wotmolwoja,
 Šinal prajic njemžora,
 Kročj ma ſuanjo ſhžžora.

Duž Knjes nět jim prajechje:
 Šhžžorje dha dawajče,
 Šhžžorje ſchtož prawo je,
 Wožu, ſchtož pak Wože je! —
 Šlósnižy ho dſiwaju;
 Dyrjeni ſu na hubu,
 Š hańbu wróčjo kročžej.

Miſchtr Jeſuſ prawy je,
 Čjanwo to ho poſaže:
 Dželič wě hacj naſtěrje,
 Šeſyče ſkótnych roſtorhnye;
 Woža mudroſč wón je ſam,
 Prawdu Wožu praji nam,
 Wodži ſprawnych t njebeſam.

Črabujmy ho ſbožowni,
 Džimy hwođ pučz wjeſeli!
 Jeſuſ j tralom woſtanje,
 Pšhes šwët ſwojich pšchemjedže;
 Šawěnych wón naſ ſaſhowa,
 Šawđ ſchit ſlabym poſkčža,
 Dóžj naſy dom ſu njebeſa! —

* Epiſtoli ſhžželuſ bu ſoni dany!

Pſchikladna abo ſnamjenjowa móž.

A. Ranowe ſtopy. Muž, kotryž bě wo bójſje žiwjenje ho
 hſchče malo ſtarat, jene ranje dom wopuſchčzi; pšhes nóz beſče
 ſhubofki hñež napadaſ a jeno j prěžu wón do přebła pſchidže.
 Njenadžy ſaſhchja ſaby ho něchto kročžec a wróčjo pohlada-
 wſchj, ſwojeho maceho ſhyna wibžechje, kotryž ja nim předomajče.
 „D moje džěčjo, ſat móžechje ty pšhes tóule ſhubofki hñež
 pſchidžic!“ nan ſawola. —

W ſchto džěčjo wotmolwi? „Nano, ja do twojich ſtopow
 ſtupam!“

Tole jednore ſlowo ho mužež do dna wutrobny ſatorče; wón
 hebi prajechje: „Wiž jeno tu, ale wſchudžom budže džěčjo mój přěd
 pytač. Šsu moje přědy tajke, ſo bych hebi popſchecž moſt, ſo by
 moje džěčjo ja čžoſ a wróčjoſč ja mnu přědžiko?“ — Přěd něto
 ſčžehowazeho pſchepytowania ho ſameho bě tajki, ſo muž přeni kročž
 ja hebe na tolena podže a ho temu Knjeje ja ſameho jeho poda. —

B. Žehliwe wuhlo druže ſažehli. Žebyn Württembergſki,
 ſotrehož mejaču ja ſchječžijanjy ſmpleneho muža, wěnybrata
 wo kuſhodnej wſhy wopuſta. Šón ho ſwojeho hočja wopraſcha,
 ſat wjele bohoboſojnych ludži wo jeho wſhy je. „Wch, ja hyn
 bohſžel jenicžli!“ — bě wotmolwenje.

„Tak? Wotom poſ f waſchje pobožnoſciž wjele njeje!“ tamny
 ſnapſchecžiw, „pſchetož hby bychčže wy we prawje žiwje wěrie ſat,
 budžicu pšhes waſ hſchče druſy we waſchje wſhy ho ſhubžli.“

Poradženy a trochu mjerſažy přeni domo džěchje, tola ja ně-
 kotry čžoſ ſaſo pſchijſchodžiči ho ja doſtatu radu džaſowachje, prajizy:
 „Šako hebi to pſchi hebi roſpominacy, hyn na hebi brach namaſat,
 wo kotryž ſu ho ludžo wo mojej wſhy ſtorſat. Duž hyn tóule
 brach džé wotpoſožiwſchj we ſwojim ſchječžjanſtwje ho poſpſchit.
 Wot teho čžoſa dwanačje duſchow te mni pſchijſchadžeja, a my nět
 porjadne towaſtmo njes hoſu džezžiny.“

Šdy bychmy tola w gſchiti, na něčžporacy a we hwođbach
 wojazy tyčle „žehliwych“ wuhli — doſtryč, přěnyč džěčzi, wěrmč,
 žiwych ſchječžjanow a džěčžerjow wo Knjejoj winižy něti,
 by j něčžimžili mjele ſěpie ſtalo. — Nanajo, macjerje, bratſja,
 koſtry, wučerjo, ſchulerjo: Čže wy w tutej pſchikladnej myſli
 hſowa žehliwe wuhle? Čažehleče wy druſich? Waj to Wóh! —

— n.

Na pokutny džěč.

Woža dobročziwoſč wjedž naſ t potuče! —

(Čeſ. 5, 8—14.)

Štós (204): Wch, ſchto dſchbu přěſchit čžinje? —

K potuče Wóh krače wola,
 Njecha ſahinčy nam dočj;
 Čže je ſmjerče wupomhacy,
 Wučaſnuč naſ j brěchſnoh dočja;
 Šnaba jeho jaſni ho,
 Wſta mile tožbeho.

Poſtuchajmy na hłóſ jeho,
 Wotewěmy jom wutrobu,
 Šprawnu čžimy potutu!
 Wſchego ſhalujmy ho ſheho;
 Č čžny do hweſta ſhwatajmy,
 — Čaž je hſchče ſpodobny!

Šhobžmy jako hweſta džěčzi,
 Budžmy Knjeje ſpodobni,
 Šeho Dučej poſtuchni!
 Njech ho hweſto naſche hwečzi,

Čezmnošč budž nam wošidna,
— Poštupnjimj do švete!

Strach je wukli, kotnj hrošj,
Smy-li hiščje sajparni,
W dobnjch skutach nještodni;
Šdžeba woštac čhemy woboj,
Šdžj kónz imje hnadny čsah,
A Wóh i prawdu šudji naš?!

Ah, džen šboža bórny šhinje,
Spodobny čsah wučejnje;
Živjenje nam wubšnje,
Woža tež šo hnadn minje
Sa hřešchnita hrobtkeho,
Kiz jej šapowjedža šo! —

Šlody Ducha podawajmy
W šprawnje, živej lubošči,
Pravdofšči a wernofšči! —
Dobru nóz paš švetej dajmy
Se wišje jeho hrošfnošču,
— Šidžmy jeho njepravdu!

Wožuč, kotnj šhodžjch špizy,
S morwch stawaj, hřešchnito!
S hřyřta rošhewilišč daj šo! —
Šubhjen šo jnu wišitaj,
Kotiz čezmnošč lubija,
Čezmnošč hmejerci nječadža. —

Sprawnofšč šo dani.

W Kromizach byblešje Šurbanecz Šurij, šhudj muž, kiz me-
ješje žonu a čezrěbdu džězi čezimje. Sprawnj paš bē, to wišitaj
we wšj wišedžicu. Šdžj mečacu teho dla, ludžo nēščto w mešje
wobštaracz, dha woni Šurja pōblka. Zebny džē bēšje jeho
wišjny knjes i hēbi šamofač a prajit: Šurjo, džj hnydom do mešta
a wobštaraj mi tam tele listy. Šurbanecz Šurij poba šo na puč
a džěšje wišješy po drōh do mešta. Wōn bē dobnj pēščf a
nješomdžěšje šo. Na pučzu jemu wišjele myšle pišes štoru
džěču. Wošebje špominofše na drohi čsah, šo šo džězi doma
bōle ja hšēkom prašječa, džjli ludžo ja džēkom, a šo ma drje nōž
w šatu, nōž pač te franja ja te wošbe wazšf. Šaj, w tym čsahu
bē nekotra nanowa a macješna wutroba starofšjwa a tu prošow:
nāšj wišedny džjli daj nam džēšja, nēškotryžkutiz nutrijšo
šyčowofše, byšl bēwal. Zaf šo tež Šurbanecz Šurij džěšje
na pučzu do mešta; wōn šchtōdrtu prošowu nutrije špēwofše a
piščt tym na žonu a džězi myšlešje a na šwōj šōšf, kiz mōzje
ščešowofše, došef bē prošow.

Šlaj wiščaf! praješje wōn na jene dobo a šfiliwofšji šo
pošfēže mach šwajst, do mōdrje papjeru šawalemy, a na kotryž
ščešje: 100 tolef papjerjanych pičesj.

W přenim wošomifknenju šo myšle radofše we nim hišacu
a wōn pišč hēbi rješny: šdžj je nufa najwišječa, dha je pomož
nāšlōžjča, — 100 tolef — nēšč šy šohaty muž; — taf wjele
hiščje ženje mēšč nješj. Ale we bliščim wošomifknenju štytnj-
wšji ruzj šo mōdofše: nješjebž naš do špytowanjā. Špōštu
wōn taf ščešje a pišč hēbi myšlešje, tōn, kiz je te pičejny
šhubit, je tež wēšje rješa. Ša byšč džyšč, šo byšč je jemu šafō
dacž mōbl.

Šurbanecz Šurij šo wiščudžom rošhladowofše, ale ničtō tu
njebē, šohōž by šo praščez mōbl, hač je nēščto šhubit. Duž

štytnj tu papjeru do šafā a džěšje dale. Ša paš ješo palešje šaf
hēšfi wošēn a špytowaf piščego šafō f njemu šupafše a džyšje
jeho narēčez: šfhowaj hēbi te pičejny, te mōža hēbi wjele pom-
hač; taf mašč hnydom hšlēb ja hēbi, ša žonu a džězi, a tōn,
kiz je te šame šhubit, mōže je wēšje parowacz. Wōn paš šo
piščego šafō mōšefše: nješjebž naš do špytowanjā.

Šo kōtřeš šobžjnj, šafō bē taf dale ščōf a šo je wiščel-
fimi myšlemi bēščj, šafšyšča wōn, šo nēščto ja nim čzērješje.
Šo bē wošebny knjes, derje mōšefšany, na šotryž bē wiščez, šo
jemu hšlēba nješobrašowofše ja džězi. Šdžj by žane mēšč.

„Dobre ranje!“ praji wōn f Šurbanecz Šuriej, a rješny:
„nješj ty ničjo namafot?“

„Šhtōha šče šhubiti?“ wotmōlwi Šurij, šo by wēšty byšč,
hač je wōn tež tōn prawy.

„Šwajst, do mōdrje papjeru šawalemy, a na nim šteji:
100 tolef, mēšfa leži dwōzešč pičez tolefščjch.“ džěšje žušnif.

„Wōhlabajče, hač to je!“ rješny Šurij.

S wišješym špōžiwanjom pōhlaba knjes na tōn šwajst a
potom šafō na Šurbana, mōšny na to nutš, wušfa pičeztolefšču
papjeru a ba ju Šuriej. Tōn f wopřēbta ničjo bracz nječafše,
ba šo paš tola narēčez a wšf f wuščim džšowowanjom poščēne
pičejny. Žušč knjes paš praji, šo ma šo wōn wjele bōle džaf-
owacz a woprašča šo dale ja tym, ščtō wōn je, džē byšli, taf
rēša, da jemu hiščje jebdu ščez žufu a wōščt šo.

Namafacz — namafacz — šafō dacž — je moja njebo ma-
čješta piščego prajita — rješny Šurbanecz Šurij. A wono je
wēno, piščetōž to je tež šadnjene, džj namafane wēšj wōščō
šfhowafš a wēšč, ščtō je tešame šhubit. Še 100 tolef byšč
mi na duščj palike, ale te pičez, šotrez je mi tōn knjes daril, šu
prawe žōhnowanje, a šaf džju šo ja Wōhu džafowacz, džj šmēju
nēšč wot nič džē džjli tōžēn hšlēb ja hēbi a ša šwōje džězi.
Tōn, kiz je šo džēšja štarac, budže šo juščte tež štaracz. Šalle-
lujā!

Na to džěšje wōn šfwatajo dale, a wutroba jemu taf lošfa a wje-
šefa hrajefše, šo w prawym čsahu do mešta piščidžje. Šon došfa
wōn pola tyšč ludžj, džěž mēšješje listy wotebacž, pomafšu a
šfšleizju piwa a da hēbi derje šlōdžje. Na dompučju bē jemu
hiščje wjele lōž, piščetōž w šatu mēšješje dobru mōdu a pičez
tolef wšješje tešo. Šafō do Kromiz piščidžje a pola pjetarja nimo
džěšje, dha šo jemu wōšpōrječene pošrutty piščē wošnom rjenje
do wōčžow šmēšfotadž; wōn šupi hēbi dwē a šfwatafše domoj.

Kajšē paš tam wišjele naša, šafō nan f dwēmaj pošrutomaj
f burjemi šafšupi. Džēšja bē tam runje poštny džē byšč, došfž
nješōžni žanečo šufša hšlēba mēšč. Duž wiščacu wšfšje džewječ
džězi a šfwatadž ja šlido, šo byšču jēšč. Ale nan praješje:
najpřejdy špēwacz: šdžj, knješje Žefom Šhřyžec, a budž nāšj hōšč
a pošohumj, ščtōž šy nam wobradžit. Šafō bēču to wiščitaj šobu
wišpēwal, wučēšje jemu nan nōž a wōštra šōšdemu a wono štalowizny
šlōdžješ.

Šdžj jēščj pomjebafše nan šwōjim džěščom tu podawšjnu
f tymi pičejšami, položj te pičez tolerje na šlido a šo šmējo
praji: hšajče, ja šym što tolef temu žufemu knješej poščēž, a wōn
je mi hnydom na žyle lēto bašč do přēbta šafčadž.

Wōšōžna macž paš štytny šwōjei ruzj a rēčejšje čšjše je
šwōjim knješom. Šōšom wōna džěšje: hšajče, šube džězi, špraw-
nošč šo dani a šepje malo f čzēšču, džjli wjele f lešču.

Šo došowanjach žnjach šafā drohi čsah a šlēbe liza Šurbanecz
džězi šo šafō čzērješjenu. Šēž našč Šurban šafō wōžwōi a
šfwaleščje Wōha ja te pičejny, šotrez bēču jemu prawje f pomožy
pičijafše; po čsahu paš šaby wōn tu žyšč wēž. Šaf šo šoby pišč-
blizowadžu. Šōšowonizaj bēču wiščitaj te piščj pōbwi, a šafō
šo džězi Wōžego džěšja šwēšeflachu, piščiflizowafše šo f tej
ščēzi, džěž Šurbanecz byščlachu, poštnif.

Sy-li spówał,
Pilażo dźiałal,
Strowja 6s
Swójby statok,
A twój awjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Przez spał mérnj
Cerstwoś da.

Njech ty spówał,
Swérnje dźiałal
Wódnje dny;
Dźeń pak swjaty,
Duś daty,
Wotpośń ty.

Z njebojs marna
Njech ci khmarna
Žiwnoś je;
Žywa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokreś do!

F.

Šerbiske njeđželske łopjena.

Wubawa šo łóžbu kobotu w Šamolersej knihičisjecejni w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu pšebpłatu 40 np. dostacj.

Ma šwjeđseń semrjetnych.

2. Ĺim. 4, 18.

Ma tutej njeđželi łaczuwamy, šo to njeje džen taj
drugi — nad nim leži nješto wošebite, šrudobne, mro-
czne. Šdžej pak to cłowjeł łaczuwa, tam je tež žabanje,
we wutrobje wošchwemjenu bycz a je šrudobneho cšémneho
šmyšlenja do wjeđželskeho pšechabženy bycz. To cžuja te
mulk hromady luba, kiž na tajtim dnuj won cšahnu na
pohryebnišćaja a bebi žabaju po Bóžim płowje. Ščto
dže předomowanje šmjerneje njeđžele? Wono dže tole ža-
danje stajicj a pomhač, šo bydu wutrobje wošchwemjene
byle. To dže tež to płowo tefta, torez Pawał šwo-
jemu Timotheušej pišče. To je tón trošćt:

Po wšchwem horju na šwěcže nam wěczna
šbžnosć šašwita!

1. To je nadžija a ničto ju ram wšac njemóže.
2. Šdžej bebi my ju kami njewořmjemj.
1. Horjo a šrudoba štej foto wotoło naž na tutym
šwěcže. Šswět je doł žaločje a pšysow. A to předuja
nam te pohryebnišćaja, šdžej šo dženka horze pšysy płakaja.
Tam je štejal mandželšti pišči rowje drogeje mandželšije,
tam šu štaršči płakali pišči rowje lubeho džejča, džejči
šu lubeho nana, lubu mačž š rowej pšchwemjeli. A šdžej
to njeđžele w tutym leče, je bydo w šańženym abo
w přjedawichich lětach. Pošne horja a šrudoby šu lěta
našwego žiwjenja, a šdžej jo hiččeje našhoni aje, jo we-
leje hiččeje našhoni.

Ščto pak šmemy my 'prajicž we wšchwem horju?
Po wšchwem horju na šwěcže nam wěczna šbžnosć šašwita.
Tak wiđži to Pawał pišče šobu, šdžej wón pišče: "Łón
Knjes budže mje tež wumóž je wšwego šleho štuta a mi
šbžnje dopomhačž ž šwojemu njebeřštemu traštemu."

Šdžej tež cłowjełšo jeho wopušćaja, šdžej tež ma wjele
piščešćehanja pšchetracž, tón Knjes jeho wumóže. Wěczna
šbžnosć junu šašwita. To je wěcznje wěno a to nam
ničto wšac njemóže. Wšchito družje šo nam wšmje,
njej je to cželo abo kubło, cžejč, žona a džejčo. Nam
šo wšmje piščešć cłowjełow abo piščešć cžaj abo piščešć
šmjerč. Tole nadžija Pawałowa niđž nješahani. Bóh
budže wutrez wšchitke pšysy š jich woczow. My šmy
živi, hačž runje wumrjemj; my šmy šjedocem, hačž
runje budžemy dženli. Po wšchwem horju na šwěcže
nam wěczna šbžnosć šašwita! Tu nadžiju nam
ničto wšac njemóže.

2. Šdžej bebi my tu nadžiju kami njewořmjemj. Je
to možno? Niž jenož možno, ale wono šo wopranođže
štawa. Ščto to cžini? Ščto bjerje bebi šam tajtu na-
džiju? Łón, kiž šam ruktu na šo šoži. Kał wjele je
tajčik njebožownych! Tež w šańženym leče šmy hušo
dołž wo šamomordakšwach cžitali. Wěšo je tón Knjes šam
šudnič. Ale to je wěte: ščtož to cžini, tón bebi šam
nadžiju bjerje. Přjedy šu tajčje šhowali, wobliczo
ž wječoru wobrocžene. To dženka hiččeje pišči, wóni
šlabaja nuiš do škubeteje nožy.

Ščto bjerje bebi šam tu nadžiju? Niž jenož cži,

kiz ruku hami na šo složa, ale tež cji, kotkiž njechadža do Zetuša hwojeho Šbóžnita mčrč. Šchóž njewěri, budže fataman. Njech cjlomjeł bjes wěry hwoju nadžiju staji, na czožtuli dže, wón je šjebany.

To šo wjazy pšcheměnič njechodži pšči tych semrčetych, kotkiž šu šo hami šjebali a njejšu wěri. Kaž šu jo na- makali, tak maja jo wěcznje. Ale my móžemy hišće cjinicz, jo bychmy šbóžnje wumrjeli. Šchóž tak wumrje?

„Daj, jo bych troščinje widžił

W tej šmjernej žalofci,

Kač šu šo sa mnje bėdžił

A wumrjel w hwojej trwi,

Dha na tebe džu hlabacz,

Eže dzeržec f wutrobu

A twoju pomoz žadacz,

Tak wšchizy šbóžnje mru.

Šamjeñ.

K wofšamknjenju zyrkwineho lěta — na nježelu semrčtych.

Kač f mčrej pšchinóžemj?!

(Zef. 57, 2.)

Šlób (Bionst. hl., t. bjeł, cjo. 498): Wse rowje je mčr. —

Tu njepotoj je,

Šbóž šlóbč hruha f njeprawodu knježi,

A we ščyn šwět leži.

— Tu šč šo cji dže.

Šby f potoju džeš? —

Šbyž f knješom bjes poroka šhodžik

Šny, prawje jo wodžik

Š nim tu, — domoj džeš.

Knjes pošpłinja cže

Na cžernojtej žubnita cžeri;

Wšče tročjele mčri,

Dóž pšchščol šónž je.

Duž nještrachuj šo!

Njech wotpočink šlóbč cji knja,

Njech mčra je žiwa,

A njefomudž šo! —

Dži f wotpočinku

Do šomorki cžičeje mčrny!

Šbyž knješej był šwětny

Šny, doštanječ mšdu. —

Šsam šlubit cji je

Tuž Šbóžnik a Wujednat mlt,

Šo f nim budžež žiwy,

Šbyž šawoka cže.

Šlób štyhčec šo da

Do cžemneho junu ras rowa;

Eže f žimjenju woka

Knjes, šotryž móž ma.

Eži wotewri dom

Ššo wóžny we njebjestim raju,

Šbóž šbóžni mčr maju,

— Dži f Wumožnikom!

Do rowa fa nim;

Šbyž na šónž šu žimjenja dščol,

Šny f šbóženja wujedol,

— Džeš f radošč f nim!

U.

Šwajaty je Šól a njeda šo sa šmčh mčrč!

Ra semrčtych dopomnija nježela je pošlebnja zyrkwineho lěta, — lěta 24. po šwi. Trojizy, šotrež epistola je f lista na Galatistich 6, 7—9 podata. Duž na nju tudy tež dšwajny, něfote wobrašć ščičejo, kiž runje pšči škutnym dženšnišćim roš- hlabowanju a rošpominanju jako wužitne šo wobtruceja:

A. Šedyn šlób bėče rošwótny cjlomjeł a njechladofče, šbyž pščes žimjenje šaslawofče, ani horje ani dele. Šónle muž, něfote nježele šhětro pilnje na šwěče plata džetawšči, mčješče jeno hišće mašo štorow je šwojim cžotnfom ščinič, potom bėče hotowy. W šobotu popołniju; móžče hišće dženska wotrčnycz, po hwoju mšdu dščol a šebi na to šlěčhtne nječjelše popołnjo wuhotowacz. — „Šona“, wón šawoka, šudu nčt hnydom hotowy!“ „Šedže-ki Šbó“, jecho pobožna žona pšchijataj. — „W“, šlób šnapšchěčšwi, „tež šbyž by nječol, šudu tola hotowy.“ Ššon cžotnf nušnje pščes ničje šwawofče, ale štorf bė pšchěšnyly, cžotnf pod šrošna dele padže. Wláž hnywony na hwoje nješbože pščes šydo dele štočšwšči šo pšči tym nješ pobožne šaty šwjele a šebi nohu šlama. — Traječe nčt 6 nješčel dšcho, doniž šwój šudy plata pošnje šhotowi. —

B. W šhotašni w Newe Nepping, šrošny paduch a rubježnik, wot wjazy šč dšcho jemu pšchibudžene dšholščne šhotašnje wot- potučšče. Šenu nječelu bė wón f družimi šhotašnzami we wu- štanwej zyrkwí na šrdowanju, šotrež duchowny f tyč šlowow džeržče: „Še-li jo waš Šny wušwobodži. dha šče wy prawje šwobodni“ (Zan. 8, 36). — Šato Nepping f družimi šhotašnzami zyrrej wopuščži, wón šradžu f jenumu f nič džče: „Šhzu cžornemu tola dopoflašć, jo móžčš šo tež bjes Ššyna wo- šwobodžič!“ —

W nozy na to wón šwój wot dščščejo cžaba šem pšchi- hotowany wuwal je šwojeje šawčty na šchwěrtym poššobže wuwjebžizy šo pščes ščelnu ščhžizy šžo dawno prjedy po-nččim pšchěšam a rošpjatu pšchěšščšja a šo potom po wuwšaju f tožowych pšchštorow naškufantym dele pušćšče. Šhčče nječē pal pošojzy šhššny dšpž, dha šo pošwas roštorže, a Nepping dele padnywšči šebi šhšju šama. —

To šibšššš šłowo: „Njeuščje šo! Šbó šo njeda fa šmčh mčrč!“ šo w tymle padže jara rucje šopšeli. —

C. 18. džē meje 1866 we wšy D., njedafoko Šhyna, šatholif a ewangeliš f šorejnje ščžo wo nabóžnyh wězach šortowafščaj. Nješ družim wčž na šibšju pšhšžž; duž šedyn praječe: „Ša šwój džēl na pšchēdā dam“; — druži džče: „Ša šwój džēl fa šroš pšchēdā“. — Ššom bē tole šanjenje wuprajene, bėče šedyn teju wušmēwz šo je šłola šwěšwšči — cžēlo; šon druži wušmēwz pal nahle ššhšwšči a po ščarja pošlawšči bē něfote šodžiny po tym ščpo runja cžēlo. —

Duž, o cžłowče, nježotul!

R Wóžu ducha poššēhuj!

—n.

Tónle wotomil je twój, ale hač tež bližnji, to je njewěšte. Nafche bny hu na dwóni wotmjerene wot knjeza nad žiwjenjom a smjerču, a tódny rospominajti fchečejšan praji (1. Sam. 20, 3): „Kročel je ledóm mjeje mnu a mjes smjerču.“ Kraf hušo dha ho dopomnjejš na požledni džen? Róždy fchečejšan dychi f wěrnosću spěwac móg: „Wóž, smjertny dny, ty wošlowjenje, ty dašy mi wjetše swjetešće, hač narobny džen dawale!“ 579, 2 — Ale to žabny njemóže prajic, kiž ho nije f noweho narobžil. Ach, pšchisťu f Bohu ham w posuće a swobode, ho poniz wutrobije, kiž žaba w fchoj wučije: rjefti: „Wojo f posuće a f wěrie pomaj mi! Duž budžeš prawy tu, tam pať dječy f šbžnošči. (148, 11.) —

Esy živy abo morny?

Sa žiwjenje morny je falkny fchečejšan. Wo nim plaži: „Ty mašy mjeno, to hy živy, ale hy morny.“ (Sjem. Zan. 3, 1.) Dychu cži to dopowalaje? Pšchisťaj!

Schtož je žive, pyta zyrobu. Člowjel, ta rucze hačy ho narobžy, dječy ho f macerčnym nadrom. Pšches wěru hy duchownije živy. Wože hlowo je wěrna zyroba. Esy-li w duchu živy, dha požabady rojomne cšije mloko Wožeho hlowa jako nēt narožene dječata, to hy wot njeho pšchisťeal. (1. Pštr. 2, 2.) Staročy, pšrowanje a njeměrne dželo, kiž na knicžnomosče naložyč, tak f cži Wože hlowo wotluče dypa, to dopowalaje, ho hšchče nejhy f nowemu žiwjenju f Křtyřtšom stant.

Schtož je žive, ma facyčže fa to, šchtož je jemu napšchcšimne a šchłodne. Čžim strowišy a žiwjšy člowjel bē, čžim bolnišy čžuje, hdyž jcho šchorčy nadpadnje. Na moweho móžejš najčšejše položyč, wón ničjo nejčžuje. Esy ty duchownije živy, dha budžeš hwy brěh čžyc a pob hřečšym brēmjenjom f Dawitom šchuchowac; hwy brědy pšchisťu mloju hlowu; jako čžete brēmjo wone nje wobčžejša (Pš. 38, 5). Ženje cže njehšchju na hwy brědy šchorčy, hač hdyž ty luďacyš ho špowjedaš a rjeftnejš: „Sa hlydy, hlybjenje, hřečšny člowjel. Kraf dha móže ho cži wěrič, fo hy duchownije živy?

Schtož je žive, šupa hwojemu njepšchcšelej napšchcšiwu. Wačža ho wije a šupa, hdyž na nju šupšyč. Kraf čželne mozgy f šchorčju wujaju, to je hlyto pšči mřečny widžec. Esy-li ty duchownije živy, dha wujuje we tebi duch pšchcšiwu čželu, jako hlyaty Rawol praji f Gal. 5, 17. Nadpadnu tebe špytowanja f hřečej a ty ho pšchcšiwu nim njekotajšy, ale dačy čželu kniejšwo, dha nije žane duchowne žiwjenje we tebi.

Schtož je žive, čže dobyčy nad njepšchcšelow. Duch dychi w tebi hlynišyč dych, dhyž čželo; pšchetož čželo rēfa stary, duch pať nowy člowjel, a mložy luďo dbywaju nad starymi, mložabčymy. Dolež njeje, so wujnejšy pšchcšiwu hwojemu čželu, dobyčy dychač a pšches dycha čželne šluffi mrošy. Wšchito, šchtož ho wot Boha je narobžil, pšchewenje hwy (1. Jan. 5, 4). Ty njedobychaš, ale dačy čželu dobywac; tak hy pšchewinjenje a žiwjenje dycha nije pola tebe.

Schtož je žive, to ho hiba. Molowane inanjy ho njehiba, wono je mowje. Těhobla napomina Pštr (1. I, 22, 23): „Dha čžinče hwoje dychy pōžžime we pšchisťnošči teje prawoty pšches tejo dycha f prawej bratrowšej lubosći; a mēžje ho mjes pobu f čžilte wutrobu jara wlyžy lušo, jako kiž wy ho f noweho pšes narobžili, nyz je šachodneho, ale f njelachodneho hymjenja, kižes to žive Wože hlowo, kotrěž wčējenje wostlanje.“ Sa njewidžy, so hy wopofajowak šprawnje božabojajnosče, tēhobla njewěry, fo je žiwjenje f Boha we tebi, ale dječy cže fa molowaneho fchečejšana, fa moweho pšchisťoša.

Schtož je žive, je plōdne, hlymane plōd pšchijnjejč. Rāz jene plomjo druhe, ta šbžy jene žiwjenje druhe. Dawit hlybi

we Pšalmje (61, 15.): „Sa čžu pšchewinjerow twoje puče wučyč, fo bnyhu ho hřečšnyž f tebi wobročšil.“ Sa njewidžy, fo ty we druhych hwyžy šachčejšyč; tēhobla njemōžu wērič, fo mašy ham we hēbi hlyto. Schtož njedha druhych wobročšyč, nije hōdm, fo fchečejšan rēla.

Schtož je žive, to je čžopke. Mowje wēžy hu šame na hēbi hlyme. Ty ho njelachodnyč, hdyž twōjeho bratra pobčřejšy, nejhy horzy w duchu, hdyž hwoju Wožu hlyžbu hwyčšyč, njelachowajšy žaneje hōrliwosče, we wšchych wēžady Wožu čželč pšchisťorčyč; Kraf dha móže cže žiweho njenowacy, hdyž cže moweho widžy?

Schtož je žive, to ročže a pšchibjera. Njerostu šchotny hačy ho hwoju wyfołosčyč hospite? Nještupi čłowjel f jenyh lētow do druhych, f jeneje staročje do druheje? Ty wostlanjejč, kaitž hy, a hdyž ho šchto pola tebe pšchēmni, dha je widžec, fo wotebjerajšy Nještupaj ho we hwojej hordej hlepōšči a hlepej hōrdōšči! Sawēnje, ty hy fa žiwjenje morny. Wōh tōn knjes čžin cže žiweho pšches Sefom Křtyřta! Hamjeť.

Wšchelake f bliska a f daloka.

Pšrowanje wōłobčžymanošče fa knjesow wučejššyč šandibatorw je ho pšchd křčšim w Wudyšchijem wotmōlo. Wšes tmy, totšy hy pšrowanje fmalobnje wobstali, šaj tež dwaj Šerabaj, knjes Šolan a knjes Šoder. Brēčšy pšchisťe jutry fa žyčwisteho wučerja do Wudyšchjina, hdyž je w tu hlytu f wučerjom w Wšchajach. Knjes Šoder je f wučerjom f Špowajach.

Nowy biblijšy pšchisť je nimalo dočšyčšy. Knjes šarac Matel-Šuchjanšy je jōn šašo pšchcšelminje šakšaj. Šobowšyly knihownowe towarštwu jōn w bližšim čžahu pšches hwojžy knjesow duchownych doštanu. Tež luby Šerabam, totšy hšchče šchuwšyly najšeho ewangeliš-lutheršeho knihownowe towarštwu nejhy, ho biblijšy pšchisť fa 15 n. pšchcšuje. W nim mawmy lubeho wōbčžerja Wožeho hlowa pšche wšchisťe bny lēta.

W tšym lēče je naše knihowne towarštwu hwojžy hōbustawam pobato „Dōmžyžy wōkšt.“ Wōmlyhjenje, jako pšchisťodnu knihu f hlystiju najšych šerčšyč wōšadom“ wudac; ho nije hšchcše do šluffa šajyč mōkto. Pšchetož fa tule knihu je blēšchšy pšchisťotow trčje; ale my ho nadžijamy, so bužje ho tole wōmlyhjenje hšchče wuwajecyč dacy, so bnyhu našy Šerabja šajtu jim witanu knihu dostali. Na horze žabanye f wjele štron ho čžisčej kniže: „Domašcha Kempenšeho hōdžjenje fa Křtyřtšom“. Zu je w lēče 1845 njebo knjes šarac Wanaf f Łacžanšycho do Šerabšeho pšchisťošt, a čže naše knihowne towarštwu tule knihu, kotrāž je we wšchych čžasach wot pobožnych fchečejšanow wažena byla, f noma wudac. Kniha budže šapōčšaj 1907 dočšyčšyčana a ho potom wot našych pōšelnistow rošwōny.

W bližšim čžahu šmeje ho šjawne wušbudjenje pšchcšiwu wopacžnemu šejmanje, kiž je w Škōpenškej rabnej ščēji hwyž šchibaty šluff wuwjeb. Ale jecho šhōtanie njewūdže ta jara wulke. Štawny rēčšit budže jecho jenož šebanšwa dla wobštoržyč. Druše wobštoržjenja šaj šachowajšy šjawneje ličšiny pšches wopacžne pobšymo, wubjenje hwošobhy hu špadnje, dočelz njeje ho fa nje šalonšeho pōdložja wupofajalo.

Š rospominanju.

Wobacy a šabcy je wčējenje nabožneho muža.

Šam mudry myšlic špōčina,
Šbžej myšlic šhlyp pšchisťowa.

Sy-li spěwai,
Plnje džěłaj,
Strowja će
Swójbnj statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napój mčeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Prěz spař mčernj
Čerstvosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłaj
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duš daty,
Wotpoć ty.

Z njeboje mana
Njeń dž khamas
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokreŭ će!

F.

Šerbške njedželske łopjena.

Wudawa ſo łóžbu pobotu w Šmolerjez knihičičiſceſni w Wudyſcinje a je tam ja ſchmórtětnu piſheplatu 40 np. doſtać.

1. advent.

Matth. 21, 1—9.

Šlaj, twój kral pſchindže t tebi!
naſcha adventiſta powjejeć.

1. Wón pſchindže t cjiſhej myſlu.

2. Kač jeho powitam?

1. „Šlaj, twój kral pſchindže t tebi!“ to je lubošna, hnaŭ-pólna powjejeć, kotraž ſo nam doſtawa pſchi faſtupjenju do noweho hnadneho lěta. Bohu budž džaj, to ſaſo tule powjejeć t njebeſ ſaſtupjacy. Wty wemj, iſchto je tón kral, kiž t nam pſchindže. To je tón kral, wo to-trymž je Bóh w 2. pſalmje wuprajit: „Ja ſym ſwojeho krala poſtaſit na ſwojej ſwojatej horje“, kotrehož pſchitad do ſwěta ſu profetojo wěſchěſiti, tón kral, kotremuž ma ſo po 24. pſalmje puć pſchitowac, ſo by nutſčěahnył: „Wotewěće wrota ſchěrota a cjiſčeje durje na ſwěće wy-koſe, ſo by kral cjełſe nutſčěahnył.

Wón je pſchitohol. A ſčenje 1. adventa nam jeho pſchindženje pſchitowjeda, kač wón nutſčěahnje pſchěs wrota Jeruſalemſke. Wón je mčernj a cjiſheje myſle. Daj, cjiſheje myſle a poſny myſlow mčera je wón nad nami — tajſi wón pſchindže t tebi a te mni. „Mój mčera ja wam wotſtaŭ, mój mčera ja wam dawam!“ tał wón naſ t nowa ſtrowi. Wón te kóždemu pſchindže. Niz jenož t bohatym, ale teſ te ſtudytm; niz jenož t pobožnym, ale teſ t hrě-ſchitam; wón pſchindže t ſtrowym a ſhorym — a teſ t

mčejazym. Wón pſchindže naſ wobhnadžić, troſchitowac, nam pomhać, naſ wumog, ſbožnyh cjiſić!

2. Kač powitam ja tebe — tał klinej nam ſaſo t wutroby luby ſtary adventiſti ſhěrluſch. Kač jeho powitam? to je naſche adventſke praſchenje. We wětrje jeho powitam. Wěť, ſo dže t tebi pſchinc, hđeſkuliž ſy a ſchtoſkuliž ſy. Wón pſchindže roſtaſowac, taž w ſčenje ſwojim wučomniſam roſtaſuje a wocakuje, ſo my po jeho pſchitajni cjinimj. „Nomu pſchitajni ja wam dam, ſo byſchje ſo mjes ſobu lubowali, taž ja waſ lubowal ſym, ſo ſo teſ wy jedyn druheho lubujecie.“

Wón pſchindže, ſo wot naſ hjerje naſche wobčejnoſće. Cjinimj taž lud w Jeruſalemje. Wuſkětajmy ſo ſuſnju, draſtu kamoprawdoſće a ſčelmy ju na puć, taž tam lud w Jeruſalemje; cjiſi wot ſo wobčejnoſć ſwojih ſtaroſćow — a cjiſi je na wutrobu ſwojeho Šbóznika — a wěť, ſo ſo wón ſa tebe ſtara! — Štlyſchij wolanje „Šofiana“? Wěſeł ſo teſ ty ſwojeho ſkneja a wyſtaſ: Šlaj, wón pſchindže pomoznit a prawy. Wón ſam moſe tebi pomhać. Wón pſchindže t tebi cjiſheje myſle. Spěwaj jemu, hnadnemu kralej, kiž t nowa pſchindže je ſwojim ſwojom, ſe ſwojeje hnaŭ, kiž t nowa ſtrowi, t ſaſnoſcu ſwojeje wěrnosće, ſe ſwojim ſobno-wanjom, ſe ſwojeje ſwěrnosću — ſpěwajce jemu nowy ſhěrluſch! Šhwal teho ſkneja a njelapomni jeho dobrotoſ!

Šamjen.

je jim pob hrami jeho byrglow w duszki było, kaž bychu wchytke cjakne staroščje a puta i nič hwtapadowale a woni i radošču pochludacj čimel křwalospřewam nječieščich wosjkw.

F.

Aludražk.

Se-li wočno, so je wobnjewowane wočmoštwio strajčna wěz, dha dyebi došpolna njewočmošć hšćečje wle strajčnicka byč, wohebeje hdyž čyše něšto wo pračjenju rěčej, wo kotrymž ani najmjeńšeje wošpjećejca nima.

Kaš jedyn duchowny do železniceńeho woša lastupi, so by do něštoho šołeneho města pučrowač. Wědma cšah jědžiče, šo zušb-nik, jemu šnapčesja hečžah, i nim do rěče da, a mjes nimaj šěbowaža rošmotwa nastla:

Zušbni: „Sa mam ja to, so šće Wdy duchowny.“

Duchowny: „K hšćidam.“

„Wošmice Wdy tež rěče, w kotrychž běše biblija w lastar-sinje pižana?“

„Sa šym je něšto studowač.“

„Wěče, po mojim nahladje nječimel ničto prawo i předo-wanju dostac, doniž won i dozonjany mišctrom starých rěčow a biblijste stawisny njeje. A je-li won to, dha wulki džel biblije jako wopražny, so mož položi a budže šbył zyle hinał wołožowacj, hač je to wačšnje theologow.“

„Bo křotke lastawny šo duchowny wopražja: „Kaf daloso Wdy po tutaj hmyšy požěbče?“

„Sa čyž hač do W.“

„Dha mamoj pšćijomnošč, tšj hodžiny hromadže byč. Wó, ja hebi myšli, so mož něbže tšj stawy hebrejskij i přenich knihow Wóšjašowych a runje tat mjele grichšij je šćenja šwjateho Zana i hlowy prajic; Wdy šo bjesdwělnje wustjeiče, roškwuščj, kotre džěly wo tym šu wopražne, a budže mi i dohom tež na to so počahowaze doprofašna ja to pobawacj mōž.“

„D ja wo morowyh rěčah ničjo njerošmjnu“, běše wot-motwa, a zušbni šawali šo do mjelčćenja, kotrež šo ja žyly šbył jěšy wjažy njepřetorhny.

F.

Boža pomož.

Se Wóh na našej strowi,
Ščto šchodžicj šamože,
Njež njepřechčel naš hont,
Tón knjes nam blisťo je;
Ščtož wutrobu a ruzy
K njom' modlo poščěnje,
Tóm' pomogy je dužy,
Šoh' šynli we škowje.

Kaf tweržde šteji škowu,
Ma šhynja šožene,
Nam šwjeczi myšle i nowoh',
Wot Wóha wožjene;
Šoh' škowu, parla krašna
Wot drohich kamjenjow,
Ta šwěczi šo nam jašna
Šač tam do nječejow.

G. Pělaš.

Šhuda šyrola.

We Prawizach měječe pšed njimale wóšombžesčac lćami Šmochež wuj rjane buršte šubło. Žona bě jemu wumrjela, won

pač měječe wot njeje dwuju šynow, kotrymajž Jan a Pětr rěšachu Taj pachotaj bědčtaj derje troščjenaj, i temu pilnaj, džělawaj a špřigotowaj.

Wot jeju młobojče šem bě Šmochež wuj wobeju i napomi-nanjom i do dobrym pšćistadom na to šnal, so dyrbječšitaj jemu we hošpodaštwe pomogaj a hšćionmaj byč. Taj hólaj pač we šwjotich myšlach hromadže njepřičahšćitaj. Jan bě gramny, nahrabny, šlupy čłowjek. Wón radž žodyn čžežoweny pjenječ i mōšćenje njewa, hdyž bě jón do njeje tšynł. Šsmilenje a lu-boječ i ludžom won mjeńaječe; lastomštwio a pjenježna luboječ w jeho duški knječšćitaj. Pětr bě hinačik. Wón njebě lošto šmyšeny, so by pjenječ roščěšitak abo pšćěšizaj, ale won lubo-wačše šhudyč a darječe jim radž; won ništoho njecžičšćečje a nifomni i dobrej wolu žanu šćhodu njecžičšćečje.

Šmochež wuj njebě žadny šohaty muž; wjele bóle měječe won trach došta na šwjotim fubło. Žeho pola a šufi pač jemu rjenje njěšću, so mōšćeče we dobych lćach dań derje wotwjěčj a hšćečje něšto ja hujšene lěta na šof kšajč.

Dočelj pač šhynaj wotroštaj, jeho žona, ta šwěrna hošpola, wumrjela, won pač počžinašče šary byč, dha won wobjamny, šo na wumjeń šhudyč. Jan čyšče šo ženičj a Pětr měječe Šenčž Šertu lubo, kotraž bě pěna a pōščšina hōčšča, ale šwjercz šhuda. Šmochež nan napřčěšćio temu, so čyšče ju Pětr hebi bracj, ničjo njeměječe. Wón Šenčž křō-trowe džěči hinačje, so bēchu pilne a čšćeje myšle. Jan pač na tajke pšćedewoščje šwarječe. Wón boječe, so je ta hōlza šhuda proščšča, so nima čžežowenjo pjenječa we famo-ženju, so Pětr napoščel, hdyž ju hebi woinje, na proščšći kšj pšćihidže, a tajke a hinačje. Wón radžče, so dyrbi Pětr Šertu wopřichčšćj a radžjo ja bohatej šladac, so je dočjž bohudyč hōl-zow w Prawizčanškej wošabže, kšj byču ja čšćj džeržake, šo na njeho wudacj. Tajke Janowe rěče Wětra žołšnje hječbachu a hromadny. Duž bratraj hšyto twjerže hromadu šjěžšćitaj a napoščel šo tat šwadžšćitaj, jo žane hlowčžo hromadže njere-čšćitaj. Pobarmo bě, so nan jenu napominaječ a na Wóže šlowo dopromnječe, kotrež praji w Šf. 133: hšaj, tat pěšne a lubojne je to, hdyž brataja we jenej myšli hromadže bydla: pšćetōž tam wudžela tón knjes žohnowanje a žiwjenje na wěčnje. Žale bratrowšča njepřčěžšćenōžčj bě šo hšubōto šatorjenja a pšćehža bratrowšče lubojče bě šuščena. Šbože bě teho dila, so Jan na to myšleče, hdy by šo woženil a šo druždže na žetitow šhobječe.

We Kuležach bě wudowa, kotrež ludžo „šlara kuntwora“ rě-šachu, dočelj wona šōždemu, kšj měječe i nječ něšto čšinic, krej wuzyža, to rěča, šōžhejo wujela a wot šōžhejo, kšj hebi pola njeje pjenječy požčowajoče, žiwofu dań hjerječe. Wona bě bohata, ale tat nahrabna a lastomna, jo hebi šamej jěb njepowěčšćečje a šo njewobšćelšće. Kaž druhy ludžo. Woštorčana a šaplatana, kaž pro-ščšča, kažče po šwjotim domje wošolo a bě njecžšča a njecšwazna kaž žyganka. Wona wošbēžšćečje rjanu žiwnošč a měječe na nej šlamatšju. Šeje waša a mēra bě njeprawa a šchōž wona pšćedewajoče, bě wščo na čbanje pšćhōtowane. Wona drěječe a drapašče a ščtrabašče wšcho hromadu, jo bě to hřch a haniba. Šejny njebo muž bě šprawna duška był. Wona bě jeho pač tat čšwitolawa a hñewala, so won bōry wumrje. Tuta stara kunt-wora měječe jeničžu bžowu. Ta šama bě na pošladanje duška dočj, ale we wiščem na šwjotaj mačj podobna; šlupa, nahrabna, njecžšča hōlza, jo ju ničtož wjele mil baloso njerobžšće. Mačj a džowka šwjeržšćitaj wot njedobreje šhwalby, jo žadny rošomny a pēšny hōlj jinaj blisťo njepřchidže, a so by šo šōžy hanibowal, hdy by wo nim rěšalo, jo won do Kulež i młobej kuntworje na žetitow šhōžj.

Jan, kšj njeměječe žanu čšćjž w žiwocje, ale dobrej wōčzi

Sy-li spęwał,
Piłnje dżętał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny ie.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wišedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebies mana
Njech či khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokreś će!

F

Serbske njezelske kopjeno.

Wdawa po łóży robotu w Szmoletjez kmiticzijskiej w Budyšinje a je tam ja schmołtseu pšchedplatu 40 np. dostaj.

2. advent.

Matth. 3. 1—10.

Adventski čas — tješeč, aie tež tšutny čas. Nščezeniš Jan nam to praji, hdyž wón swoje adventske předománie nam dženšá dierži a naš napomina:

Adventski čas je čas počutja.

1. Chto ma pokutu czinić?
2. Jak mam pokutu czinić?
3. A czemu dyrbi pokuta pomhać?

[illegible]

Psihindžethu pol tež šarifejšy a šabbzjejšy — jamo-
žički a šdželani, tiž pat mejašhu pšchi šwojej šdželanosčzi
hiščezje to wumyšlenjenje: „Wy pošuty njepotryebamy. Šal
pat Zan na nič šawota.“ „Wy jeshčezjerjowa šchlačhta, šchtó
je wam potajal, pšchidobnemu hneimu čednec?“

Schütz ho kam praweho čjini, tón bebi sahaczi puc
f njebieftemu kraletstvu. Scht. 8.: „Čiznje hódne ploby po-
lutny!“ prjedy hacz je pozbje. Kaf je wopat, pschi počut-
nym predowanju bebi na druhich wyphic, na teho abo

druheho hosťanza a kľosťnita, na pšichľosťnita a wuřmew-
za — Zonome řlowo dyřbi do řtwedowja řawolacj! Za
dyřbju pořutu cjinicz! Křozdy řjes wuwřolacja ma pořutu
cjinicz: adventřki cřař je cřař pořutu.

2. Kto mamy pokutu czynić? Sztójś ho żywojich
hrěchow faję, temu fitya wodacze hrědow. Tat namafu
duška, kotraž je fityna fawojeć hrědow dla, me mjerje do
Jeŝuŝa mjer a ŝwoje. Je twoja duška kaj duška złonika?
Wobhladaajmy bebi teŝ ŝarjeŝteŝ a ŝodbujeŝteŝ, hać ho
jim w naišej myŝi njerunamy. Zich twardje beŝaje: „My
mamy Abrahama ja Wdźta“ (iŝt. 8); to je doŝej. Woni
maja wjele naŝleđnikow. „Ja kym ŝ dobreje wuŝby, ja
kym porjadnje žyju, ja djeŝu k to Woŝej křizbyje a k
Woŝemu woltarzej — iŝto mōže mi pobrachowac? Luba
duška! pŝcheměŝ žywoju myŝ! Goru tħroboŝeŝe woltakam
kamopoficje a kamopoficje. Dai bebi wot Jona prajicj:
Wōh mōže Abrahamej ŝ tyg kamjenjow dŝeŝej ŝubdziej.
Sa hardyŝ je Woŝi kud a beŝera je drjewu bizonem te ko-
rjenju pŝiŝlojena. Pŝides to jo Jan žywojim poŝukarjam
hamo dowěrjenje bjerje a jich hardocŝej powala, ŝ tym ŝo
jich ŝ dowěrjenje ŝ temu křiteŝej wubudza, wopotaŝuje ho
Jan jako prawu pućpŝiŝtichowat Jeŝuŝowu po wěŝichajnu
profeŝy Jeŝajopolowum: iŝt. 3. My paŝ dŝezmy jemu ŝkut-
owacŝeŝe doŝej na naŝich wutrobach, ŝo ho temu pobamy
ŝ zŝej Woŝej wutrobu: adwenŝti cħaŝ — cħaŝ pokutu.

3. Što čje posuta pomhać? Wotmowjenje je to
krótke słowo „njejeste králestwo.“ Ale kať wjele ma to
słowo prajić! Bóh wjazy našć šubník nije, ale našć

fórmindy! Za pač bē bohobojajna wot wutrobj, nješeješe ščer-
pliwje wščitku ščiwduwa a troščotowasche po pješe nutnu moblitwu
a poručaješe swoje puče hwojemu Woju i tej nadžij, jo buđe
wščitlo derje činičje.

Nječ dga wona nēto je; my čuzemy šo troču roščladowac,
tak pola mtnyčje w Brawizach džeješe.

Mtnyčje nan bē bžjwna dušča. Wžn drje hwoje bohastwo
lubowasche, ale pjenježna lubošč jecho njemobtnjeješe. Wžn bē
rojomny a bohobojajny muž a wužiwošče dowertjenje wščitkič,
kotišč jecho inajacu. Žeho žona pač bē prawije ščješčjajana wa-
troba, kotraž i lōžbny derje mēnjeješe a ščudny rada pomhasche.
Wžona bē dobra hojpoša a ščrawna mandželska, tiž šo bē hwojom
mužom rjenje šnješe a jecho lēšnje wješčješe wješč, hōžj bē šebi
drubhy nēčto wumyšlil, ičtož šo jej njelubješe.

Žeju šyn Žurk bē wotrošč a pola nana mtnyčwo wutnyč.
Žato bē wōbšomnacje lēi šary, prawiješe mtnyčje nan: „Wōj šyno,
čjaš je. Jo zušč tšlēb woptašč, jo wēšč, fak tōn šodžj. Ty dy-
bišč wutnyč, zuščny lubžom poščkacj, jo wēšč hwojom junu
rojomnje roščotowac; ty dybiščj pola zuščny lubžj do bžeta štwičj,
jo wēšč, fak wjele mōle žadny pōščkacj, a jo šebi junu wot hwojich
lubžj wjažy bžeta nježabasche, hač je dołonečj možno. Ty dybiščj
na pučžowanje hječ. Macž je tebi do brēmješčja šowalka, ičtož
w zuščje trjebasča, a ja podabam tebi tudy mōščnyšču i nēčto
pienjejam. Š tyni dybiščj šl lēta dohōwajne. Dwaču a čirje
dybiščj šebi i bžetom šaščuščj. Za čžu pščiščladowac, hač ty
jako pēny a trjambj hōžj ja ti lēta šašo domoj pščiščdžešč.
Pšhaj namaj hūsto, jo wēmōj, hōžje šy a fak šo tebi wješčje.
Pščebe wščitim pač mēj Wōša pščebe wōščomaj a we wutrobje,
a hladač šo, jo do žaneho hrešča njehwolischj a njecščinischj pšče-
čjstwo Wōžje tajni. Nješapomni šo rano a wječor moblich, wōb-
hōi šo we šwajamj pšimje, ščodž šwēru te mōšči. Šladač šo
ščyč towarischj, pščetož woni dobre počžini štaž. Njebowēt šo
šōčjemo, tiž čže twōj dobny pščeščel bžyč, pščetož to je bžeto,
ičtož šo jenemu na pučžu na čirje powiščja. Njeawalej šo
w kotržamj, nještraj žane ščarty a bječ šo na lēdžbu, jo tebe
njebuchne hōščj nješawajne. Šo pšči šebi do wutrobj a dži
w Wōžim mjenje. Tōn Knjes budž i tobu.“

Šižom i lutyč napominanjow mōščej špōnacj, šakš rojomny
a dobny mōščt bē mtnyčje nan. Žurk jecho teč wutrobije lubo-
wasche a derje wješčješe, jo wōn i nim derje mēni. Wžn tebo
bla hwoje brēmješčto, kotrž bē jemu macž pščiščotowala, a šij
wōš, jo šy hwoje pučžowanje do zuščj našlupil. Nancj da wōn
ruka a šoščješe pšči roščōšnowanju hwoju lubu macžerju, kotraž
šo i hōrtimj šwajamj wot njeho bžēješe. Žaf prawiješe wōn
lubemu nanowemu domej božemju a čješčnješe do šwēta. Šow
šo jemu wščiščōžom derje bžēješe. Napominanja hwojeho lubeho
nana wōn i myšlōw njepuščjēšč. Wžn iadžerja šo pēničje, pščiščje
hūsto dom a wōšla dobru. Wo šijoch lētač, jato bē daloko po
šwēčje pučžowal a jow a tam i dobrej šwawlu we mtnyčj ša
mtnyčšewo bžēlač, wōrōčj šo wōn šašo dom. čjerštwy a šitowy po
čjele, mudry a pōbožny po duščj.

Mtnyčje nan, jato hwojeho šyna šašo hwohla, šwēješe šo
wješele a lubošnje a witaše jecho i tym ščowom: tōn Knjes
žohnuj twōj wutrošč a nutščōb hač do wēčnōwče. Macž pač
lubeho jeničšewo šyna, po kotržmž bē šo jej jara štyščto, wu-
hlabawajči, padže jemu je šyščamj wutrobneje macščēncje wješełōčje
wōšoto čšije a njemōščje šo doščj našlabač a wēčnōwče. Macž pač
rjanym, čjerštwym pachōšom, tiž lēščješe kaž šijja na polu. Wo
pērimj witanju pač pščinješe macž hwojemu domojwōščēncjem
šynej naščlēščje, ičtož mēješe w ščinje a w pizny, na šlōbo,
a jato wščiščy šijo we wutrobnej wješełōčji hromabže šebžacu,

njemōščje Žurk doščj powjebač wo wščem, ičtož bē w zuščje
našhomj a wōžbač, nan a macž pač šo njemōščjajna napōščkacj
wščewo, ičtož šyn rēščješe, hač tōn napōščel mōščej, polnu
bramborischj tolerčow ša šata ščēže a na šlōbo položj, prajizy:
nana! to šym šebi w zuščje našlūžaj a na ščrawne wāščnje
warbowal. Šawomny a ššwaj ja nješčym bjt, ščadny teč nješčym
ani njerodu čžeril, njenušnje pač žadny kroišč nješčym pščeščinik.
Na to šo mtnyčje nan i nowa šimēšotajče a bžēješe: „Wōj
šyno, nēšč šy a twoje bla njeboju. Ty šy namutnyč, hwoje
pienješy mudrije naložjēšč, a wēšč, fak šo mtnyščim a čšēleščj
w zuščj šlūžjē bže. Dobry hōjpodat byči to wješčēšč, to by šo
wōn pščeščjstwu hwojom šlūžibnym ščješčjajanzj iadžerčal a jich
lubowal, pščetož to wjažy pomha, byščj wulka a wščōla mīda,
hōžj i luboščje bžēlač. Šeli jo Wōš luby Knjes tebe i nješčōžom
doma njepyta, dga mam nadžij k tebi, jo budžejč dobru hōjpodat.
Nječ Wōš čji hnadu dama!“

(Pščiščōbnje dale.)

Wščelake i bliska a i daloka.

— Šdžj bu šnjes šarat Wāttač ščtōwrt 29. nowembra pšči
hwojom nutščēhjenju najpščeščjelnjcho wot hwojeje Nješčwāščl-
ščeje wošaby poštrowjenu, mēješe šo šanženu njēščelu jecho
žyrhwinije šapowarjane. W šerškim šemjēniju rano we 8 hōžj,
bžēščješe šnjes šarat Šōlēč rēčj, w kotržj noweho šnjes šararja
džerčelješe we wōšēmaj šemjēnomj hūšobolōčajče a wutrobu na-
twarjaje našlupne pščowanje. Wōš luby šnjes žohnuj jecho
šlūtowanje dobače na dothe lēta w lubej Nješčwāščlšči wošabže!

— Ša noweho šararja w ščotadž je krajne konšistorij
šnjes duchowneho ščičžana, kotrž je w tu šwailu i pomogomj
duchowym w šubščestach, powołal. Dolešč šēščje šnjes šarat
Šarbat w juliju wumrjel, šlāščelše ščotčanšče šaščē mēšto do
tyč 5 mēštow, kotrž ma konšistorijto šōžbe poč lēta šwōbōbnje
šies wōščj žyrhwinischje pščēščješčjēščtwa wošabžičj. šnjes du-
chowny ščičžan, kaž ščičhimj, hwoje nowe šlōtōwštwu w ščw-
arje noweho lēta našlupi.

— šnjes šarat šubiza w ščotadž šwēčelješe pščēč ščōškim
šwōž 25 lēti šubilej jato šarat Wāttačanjše wošaby. Wžn došta
na tyn dnju wulke a mnohe wopōštajna pščeščēlneje luboščje a
pščišwīščjōwče.

— Šaščarane šaršeho mēša we Wōšlštku, kotrž je pščes
pščeščēbnje šnjes šararja Wāttača do Nješčwāščlšči wošpōščene,
je šo šnjesj duchownemu ščēnčj w ščamjēniju hač i nowo-
wošabžēnju wot žyrhwinischje wščiščēlneje pščpōčato.

— Žuščje pščōščje towarštwu w ščipšje je hwoju lētnu roš-
prawu wudato. W nim špōmina i bžakom na pščebawšče šōbu-
šlawy, tiž šu šemjēli. Wšes nini šaj dwōj Šerbat, šnjes šarat
em. Šōlēč w ščotadž a šnjes šarat Šarbat w ščotadž. W to-
warštwu je w tu šwailu 5 Šerbow, tiž na duchownostwu šuduj:
ff. Wōštal i ščōščjēščja, Wjerna i Wulke Wāžina, ščēnčj
i Wjēleščina, Wyrčacž i ščōnčjeho šunjowa a ščapleč i šudjščina.

š rospominanju.

Teč wotewerjēnōčj nadōbnjeje duščje potreba wōbmjēlowanja.

Žaf nēčtowj ma rjany plōt *wōšoto pušče šašrowj.

šorjedžija: W ščelšlūšču pščēč tyščjenjom na ščownje 190
byrbi pščēčpōščlējna rjabta rēščj: W we wēče ab.

Sy-li spówał,
Pilnje dźelał,
Strowje će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spať měrny
Čorwasć da.

Njech ty spówał,
Swérnje dźelał
Swódné dny;
Děś pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoď ty.

Z njebojs mana
Njech ći khamna
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokreć će!

F.

Ščerbiske njedźelske łopjena.

Wubawa šo łóžbu šobotu w Šsmolerjez knižničšćetni w Dubyščinje a je tam ša ščtórčlětnu pšchedlatur 40 np. došćać.

3. advent.

Łut. 3, 15—17.

To słowo Bóže nam praji:

Žane wumóženje tšiba pola Jeſuša.

1. To ponižuje,
2. to wobšóžuje.

Kšćečenił Jan ſteji pšched ludom. Čjemu mamy šo najbóle džiwać na nim? Wěčeje jeho tšutnoječi, ale hiččeje bóle jeho ponižnoječi. Druhim wěrnosć prajić, je hižom wjele — ale hebi kamemu wěrnosć prajić, to je wjozaj. Ša njeho bečeje to čješto. Łub čyžbyde jeho ša ščryſtšuba wumolac. Wón trjebaše jeno ſ malušćtom kłownyč — a wón ša to plačejše. A jeho ſkutkowanje by wulke a šlawne bylo. Šbyž pak tu čješt wotpošla — bečeje wšćitno nimo. Duž bečeje to čješt rošćubjenje. Šby by wón čještelaſtomny był, wón by šo podbał a podležal. Šo wón to nječini, jeho powyščić: Wón je blyščćaty pšćitbał ponižnoječe.

Wuſpěcha mječ — to ł hordosćeji wabi. Njeſnajješć to? Rať móže tón ſtoržić, kiž žaneho wuſpěcha nima! Wón by najrašćcho wšćitno na boł čijnył — ale, luby kšćečćizjano, kiž šy ty wot tšoroſćeje hordosćeje pšćemſaty — wulki a praj hebi: Ža hiččeje nješćym ponižny doſć. Kunje wuſpěchi pšched čłowještami dychjale naš ponižowac.

Šbóžnik hebi jako prěnje wot naš ponižnoječ žada.

To je jeho žadanje tam, hbyž wón pšćinidže. Wón šam móže ponižowac pšćes šwoje pšćinidjenje. Přebdowanje wo Jeſušu čini naš malych — ale jenož jeho přebdowanje.

Kšćečenił Jan wobšlaba jeho pšćinidjenje ſjednocěne je křudženjom. Ščt. 17. To wón pšćiwowjeda. Niž naſtřóženje dychi to byč, ale wabjenje ł Jeſušeji. Žane wumóženje tšiba pola Jeſuša. Tole rošćubjenje přebdowanje je nam nuſne. Kšćečćizjanſtwo njeje, taž jich wjele myšli, dobry pšćidawot, wobohacjenje naſćeho žiwjenja. Wono je jara tšutne, pšćetož wono pšćiniješe jenicće wumóženje wot wěčneho ſtaženja.

2. Š druha nješćemny ſabycz porſt položić na to słowo „žane“, žane wumóženje tšiba pola Jeſuša. My pak tež teho runja ſtomdžić nješćemny ſynł položić na to słowo „wumóženje“. Wumóženje je pola Jeſuša. To nam adventſki čjaš ſ nowa předuje. Kšćečenił Jan hebi žada: Ty dychiſć šwoje hrěchi wotbyč. Wón ſlubi: ty to móžešć, hbyž ty čyžešć. Wón kšćečćeje, šo by woboje, wolu a wěštoje, wobtrucij. Wjozaj wón njeſamóža. Dacž wón ničo njemóže. Težobla wón pšćego ſašo ł Jeſušeji poſaljuje.

Jeſuſ móže dacž, ſćtož my trjebamy, nowe žiwjenje, totrěz niž jenož w tym wobſteji, šo šo hrěchi wot naš woſnu, ale tež šo wón naš je ſwjatym Duchom wobbarja. Jeho kšćečćizja ſ Duchom naš nowyč čłowještow čini — ſymne wutrobny čini horjaže — ſhubjene duſće wumóžene duſće. Póbla tšutnoječe poſtaty dychi wěštoječ naſćeho ſboža najšćowniſći džel kšćečćizjanſćeho přebdowanja byč.

To je hatte żyty Krystus, kiz mumoże wot wyschnośćje
czëmnośćje a pšchadza do tralestwa sbożnośce.

Potom budze Krystus wulki a my tat mali — a
tola tat — sbożni. Ssamo sbożowne kščešcijanstwo je
wotmolwjenje na wjeheku powiećej: Żane mumożenje kšiba
pola Żesusa.

Tole předowanje nětko sažo satlincza. Tón hylniški,
kotremuž je data wšchitta móž w njehešach a na semi,
steji pšched tobu a čže tebie mječ. Kaž hy ty ništi pšched
nim, tat wyžo čže wón tebie wobhnadzić, tebie t žebi
czahnyć. Żedny tu je, kiz to čže. To je wón. Čžejšč
tež ty? Żane mumożenje kšiba pola Żesusa.

Hamjeń.

Jana kščešenikowe wusnacze a wosjewjenje.

(Ruf. 3, 15—17.)

Štók (527): Ja niewopuščuju Woha.

Jan kščeženik wustupuje

Se jawnym wusnacžom,

Šdž lud hej pomysluje

Čžejšč Knjełowu dać jom;

Že lubži nadžija,

So j nudy pomha wšheje;

Šačž ham hnadž Krystus njeje,

Žich bječe myšlěć.

Duž lubje ponižuje

Sso pošok Knjełowy

A rady wobtručuje,

Kaž wotročt pošlusny;

Ja j wodu hamej kščežu;

Pať hylniški dže sa mnu,

Kiz byrbi čžejšč mječ tamnu,

So pšchitdže j pomogu.

Sžym služownik pšchegnadny,

Žom čžije roswajaj;

Knjes j mozu pšchitdže hnadny,

Čže žiwjenje wam dać;

Se hwojaty Duchom kščežicž

A j wohenjom ham budže,

Kiz w žutnym hjewi hudge,

So čže šlókž sabubiež.

Že łopacz w nudy jeho

Dže hwojate wječist;

S nim wot njerjada wšhego

Ssej huno wucžisćej

A pšchecžu šhromadži

Do bróžnje hudson prawy,

Šdžž sa hudson hweť je fraty,

A pluny budža sli. —

Swjaty adventski čas.

Ndž čžeta, ranje purpurne

Pšches Božu milość hwoita;

Něť himu mroť čžemute,

Kaž rjeńšce hweťto wita;

Adwentka hwojda jaźni ho

Nad tobu, hřećdne čłowjeństwo,

Sso žrabny teho sboža!

Glej, bórny hłóno prawdośce
Čži kšhadža w blyščuju krańny;

O jo by wono hřeťo čže

We čžemnym dole czahnym!

Nječ w jeho pruhach kšobščich tu,

So t njehešam čže domjebu,

Šdžž wječne hweťto hwećej!

Žmój Šbóžnik, hłóno hodoowne,

Kral wječny ho něť bliži;

Wbón w twojej bušči; byblicž čže,

Čži hnadu j njeboja niži;

Glej, hłom serja kralowšce

Sso hwoła čži do bušče,

Adwentke harcy kšincza.

Duž šlecž ho dražtu mařanu,

Ta tebie woždžuje,

A wurjež swoju wutrobu,

Kiz nišu hřećd czuje;

Storcz pošucžine žoňadło

Ssej do wutroby kšubolo,

So woćžto w hylščach pluta.

Schat wěry bušku wobjewaj,

Wšmi brónje hweťka žebi;

Pušč wucžisć, wupyšć, wurunaj,

Nječ pobožność dom debi,

Šdžž wěra bybli, modjenje,

Adwentke kšincza kšerlufce,

Schatom hodoowny ho itaja.

A kšhadža hodo hweťlina,

Dha wězny wšmi a palmy,

So bušča krala powita

A špěwa rjane pšalm;

Dži, kšwataj! Wbón něť bliži ho,

Duž wotewr wrota ščěroto,

Ssej palmy na pušč, wšlaj:

Čži kšwalba, hyno Dawita!

Ty džešč we Knjeła mjenje;

Sžy Šbóžnik, pomoz Zioniſta

A njehešč wobšoženje.

Čži hosianna, kralo mój!

O wobhnaž mje a te mni pój!

Mój dom je šhotowany.

K. A. Fiedler.

Khuda hwoita.

(Potracžowanje.)

Wot teho časja wosta žurk domach pola hwojeju staršheju
a bť jimaž pomozny a služobny. W mčnyje pať wšchitko krańje
džećhe.

Nan mječhe hyna, kiz jemu t čžejšč a t wjeheku služhećhe,
lubo, a macž ho wutrobnje nad nimi žradowajhe. Džčłacz bť doščž
a husto pšchewjele, ale wšchitko džčł sta ho we wšhej luboćej.
Żane kšecze ani hawrowanje ani šwarjenje njebť w mčnytež dworje
hlyščheć. Čžejšč a mčnyſti a džčławy lud a wšchitny wo wšhy
kšwalachu pšchitnoje a kščešcijanſke wadžnje, kotrež pola mčnytež
kšejhećhe, prajizy: Žurk je hlyščhe bóle dobroćchitny, džžłi jeho nan,
a to ma wón wot hwojeje macžerje.

U.

żanego słowca wo tym wśchm prajic, hacz njebudze czaś, to jo wśchitazy ludžo šonja. Żurt wopuńchczi na to Rmoches dom a dwór, to jeho ničto njewidźeše.

Na wječor pšćinidze Jan i Škrytu dom a Emla pšćepoda jemu list, kotrži bje Żurt wot swojogo nana pšćinješe. Jan, jako bje jón pšćejicał, ho gńewołce, jo njebě doma był, a pšćejiceše ho, hacz tón pachot njeje ničo prajil, to a bdy fašo pšćinidze. Emla na to prajiceše, jo to njebě a bźełce do hroźbe, fruwaj bejic. Wudžiłce ju pał nęcht woliłab, tón by widzał, jo ho wona i wjełelom fńieje a wśchitku fńidowu, wot wuj a cšety jej cšinjenu, fńidowale.

(Pšćichodnje dać.)

P i s n y.

VI.

Lubzy wujo!

Włój poklebnj list je Gje, kaź mi pišćełch, pošnuł, hebi pola Włochego fńieja wuczerja fńihu poźełce, fńiz nadrobnie mo woczeje-njenjej powjeđa. Pišći cšitanju fńy pał fńpśnał, jo ho tate žyła wedomość na wedomość wo cšłowjełowym bęczu fńałožnje. Še dobow fńy ho teź dohladał, to je Gzi cšlowjeł, hacz runjež dośež ludži fńajecy, po prawym hšćełce fńetow žule fńworenje, haj woprawudźite hudańcžo. Duž by mi fa fńetku powjeleż wo jeho bęczu dźałowny był. Tu cšju czi podac, pšćetoz fńidž dze cšłowjeła wocšahnyč, dbyri jeho najprjedy fńac, hewal na nim fńytuje a prubuje, hacz jeho fńlōncznie njefajš.

Woprawudze je fńidž cšlowjeł fńamo fa ho wofštejaze bęce, fńiz je i dweju žyle wofšebiteju dźelow, i cšļa a bułce, fńworenje. Nješmje fńo mi, lubzy wujo, to Gzi fńajule fńadu halle pišam, fńiz by hšjom prěnje lēto w fńahu wufajł, a kotrži moht teź fńidž kamjenjelstap napřicaj. Za pał dbytu ju wuprajic, dośež wjele fńatcšich cšinja, kaź bęchu to njewieželi, a dośež dośež mudraczow prje, jo je bułca uśečto taf wofšebite kaź cšļa.

Gžło bjes dęłce a bułca bjes cšļa žyly cšlowjeł njeje, to ložy fńełymic, wujo! Tęho dla ho njebyrjalo rjez: ruła pjero fńapšćija, ale ja je i ruła fńapšćijam. Šduž njefam, ho njefatnje. Tožamo plaći wo woliach a wšljenju; mošby njemųfła, ale ja i mošhami wųfłi. Za fńeb fńacųwam, ale jeno pšćes fńetbł. Gžło je potajfni jeno fńro i abo grat, bułca pał tón dęł, fńiz cęje, wųfłi a cųje. Wjes cšļa bułca ani ničo njefamodę.

Še tęho fńeduje, jo ma ho žyly cšlowjeł wudobotonječ, cšļa tehdoba, to by bułci fńmanje fńužilo, bułca pał, to by cšļa prawje wofšfńełca, hewal moħo ho fńac, jo hebi tón, fńiz jeno i wųfłemi dęłca, njefaj pomafłi wofštrac moħ, bjes tęho, jo by ho bo porstow njefčel.

Włizhi ras cšju Gzi jo cšłowjeł dale powjeđac.

Za fńawofławam

Włój

... 4

Wśchelake f bliska a f daloka.

Poklebnje lētušce fńełste fńemšjenje w Drazđžanach bęče jara derje wųpřane. Wone męłceje fa Drazđžanifčy Šerbow wofšebitu fńubnu waħnoć. Pšćetoz dotalny wofšer fńełfifčy fńemšjenje w Drazđžanach, fńies fńarac em. ryčez fńatub, męłceje w nim bošjenje prajic, bdyž je 10 lē fńełfifčy fńemšjenje w Drazđžanach wofšit a fńastarowac. W luboći bęchu jemu fńetku wųpřajic, i fńotwež fńwoje hnujaze wofšatne pńedwomane dęzełceje. Po fńemšjenju cšehnjecę cęch fńemšerow pšćeb fńapafłi, jo bęchu jemu ho hšćełce fńutroč i ruła podžafławit a boženje prajit.

Samolwity redaktor: J. Gólc. Šeobureaktor: K. A. Fiedler. Gžićełe a naładnł: M. Smolef.

Šponjednyč bęče 181 (66 mužfifčy a 115 fńonfifčy). Šponjednu wuczu męłceje fńies duchowny Włowy i Ketiž.

— Włniferfłwo je fńiejeje žyčwofłemu wuczerjei Janej Ketižy w Kafacęch to pšćipofńacę jeho dołwolēnego fńwēnego fńafławania w fńužbje fńule a žyřbowe fńial „fńantor“ fńoćęzilo. To wufńamjenjeje bu fńiejeje fńantorei Ketižy fńańđenu pńobđelu to pšćitomołcezi fńiejelow wuczerow a deputazije žyčwofłego a fńułfłefłwo pšćebfńełcełefłwa pšćeb 1. fńułfłefł cšadownu pšćes fńieja fńararja Gólcę, kotrži bęče f temu pńocęknoć dośat wot fńalowfłefł fńułfłefł wųpřežije, fńiejene, a dęławofłefł ho fńies fńantor Ketiža i hųymni fńowami fa jemu dośate pńocękčłowanje.

— Še Wólcłina pšćinidze powjeleč, jo bu fńies duchowny fńawot Włiczęł w Łupoji fńańđenu njebđelu po fńlōncznej Wóže fńužbje, bdyž bęče wón pšćeb nęmfłe a fńełfifčy wofšadu pńedowal, wot žyčwofłefł pšćebfńełcełefłwa jenoħbłńije fa fńararja Wólcłinacęfłefł wofšady wųfłoweny. Kaź Wójerowfłefł nowiny pšćaja, fńies fńarac Włiczęł fńapocęłafł nowego lēta fńwoje nowe fńafłojfńfłwo nafłupi.

— Włifłifł pńucznł na 1907 je ho rofšęłafł a mōža hebi jón fńobųfławny fńiħownego towařfłwa pola fńiejelow duchownych wotewacę. Tež czi, fńiz fńobųfławny fńiħownego towařfłwa njeħu, jón fa 15 np. dośatnu. Włifłifł pńucznł fńułca do fńidžego fńełcęžfńafłefłefł fńełfifčy boma fńa prūha droħwego fńłwa Wóžego pšćes to lube nowe lēto. Wón ho teź wo wudawafłni Šerbskich Nowin pšćedawa.

Kñežim duchownym!

Rńōz novembra fńmy rofšęłali fńifly, namolwjejo cšęłcęnyč fńiejezi duchownych, jo bęchu nam fńęłfłi, fńełfo cšfńlow cšahowifa fa dęčęzi „Šahrođi“ by ho w jenołfłwych fńełfifčy fńułach fńafłteje a prūfłteje hornjeje Łužajy cšitalo. Žych fńiezi, fńotfż njeħu nam hšćełce wotmołwiti, pńroųym najełnje, jo bęchu to w bęhu tuteho lēdjenja wofšfłarali, jeli nęłaf mōžno! Gžahowifž budy ho jeno wudawacę mōž, budyfł nałab wufłi dośe, a to po tym, fńetoz fńmy dośali, hšćełce njeje (404 cšf. — to je tola trochu malo). Třafčy ho nęłofłi dobri fńieža namafłaj, fńotfż i wopńownice wutrobu nęčto efłemparowu fa fńude fńełfifčy fńwojeje wofšady fńapćaja. Še wofšfłow fńełfifčy fńubowacyč w Wřaly, „Šerbowka“, nam dawa dobry pšćifłafł, fńafławfłi 15 cšf. fa fńude fńełfifčy dęčęzi. A to by fńami fńubzi fńubcęza!

Duž pńroųym hšćełce ras, jo budyčęje, wųfłobofłojni fńieža, tule dobru węz tola pńobđerali, taf dalofo, hacz we Wřafčej wozny tezi. Wł Wřefłefłny budy Wam Wřafču pńožu fńawęčęje bobyčę mýtwacę!

Rachłowe.

Dalifčę dobrowolne dary fa wofšę armenifłefł fńyřoty i pomozu w nufy:

Še Wřafćanfłefł wofšady pšćes fńieja fńararja Włiczęła:

R. M.	5 gr. — np.
M. M.	3 „ — „

Šromadze 8 gr. — np

Wł mjenje wofšich fńyřotow wutrobny dęł.

Gólc, redaktor.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola fńiejelow duchownych, ale teź we wśchęch pšćedawafłnyč, „Šerb. Nowin“ na wřafć a w Wudųfłinje dośacę. Na fńchwōrcę lēta plaći wón 40 np., jenołfłiwe czišłā fńo fa 4 np. pšćedawaju.

Sy-li spéwał,
Piłnje dźśała,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Luboś ma;
Bóh pak swjérny
Přoz spať měrný
Čerstwoś da.

Njoch ty spéwał,
Swórno dźśała
Wódnó dný;
Dźeń pak swjaty,
Duśi datý,
Wotpoďań ty.

Z njeboś mana
Njoch ói khmana
Žiwnoś jo;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřoś će!

F.

Šeršiske njedželske łopjena.

Wubawa šo łóžu šobotu w Šmolerzjz knižnicyčejetni w Wudyščinje a je tam ša šchwórtletnu pšechpłatu 40 np. dostać.

Źodny.

Šašo šaštyšchamy jandželow křwalobny křetlufš.

Wón dže naš wodźić k žohnowanemu šwjećenju
hodom.

1. Š křwalenjom džeme wuřnac: „Čeješ budž Bóhu
we wušćofeji!“

2. Šortlwyje džeme pšichporjec: „Měr na šemi!“

3. Šhutnje džeme ša tym štejeć: „Na čłowjeťač
dobre špodobanje!“

1. Jandželjo Bóha křwala, dokeť šu pšches podaje
šyna Bóžejo nowy a to najwjeřšy dźim šnadý a lubošče
Bóžeje wóřabali. Najjašknjšy šwěćy šo šlěncžto lu-
bošče Bóžeje nad žlobitom w Bettehemje. Tam widžimy
to najšlepšče, šwójeho šyna, da, šo by jich wumohi
wot hřeča a čertowšće moży!“ Někto šo wjažy bojec
njetrjebacze wšchedomžneho a šwjatého Bóha — wy po-
tutni macje pšches šelom škřęřta šnadneho Wóřa, ša-
razeho pomožita. Duž to: „Čeješ budž Bóhu we wušć-
ofeji!“ njedž klinczi i wutrobý do wutrobý, šo wšchich
domačy! Šowjedaje šo šwójim dječom, šo njebychu
žanyč šodownych darow, žanežo domžozeho šboža mēle,
šdžy šo njebudžiske Šbžnik šjerwi — šo tež wštaja:
„Čeješ budž Bóhu we wušćofeji!“

Šo křwalije šlowow dęři tež šo štožić čłowjeťom
řhodjenje we mērnym šmęhlenju.

2 Njemēr pšches štytnošć šwědomja, pšches našu ži-

wjenja a šmjerče tnejši w kóždej wutrobje, šdžej Jeřufš
řakupit njeje. Wšches Jeřufša pšchindže mēr, kiž je wušćofy
džyli wšchitón rořom, do naščeje wutrobý, a jenož šchtož
je Šbžnita horje wšal, kiž je štyřšiměj wutrobje pšchi-
motal: „Njeboj šo, twoje hřeči šu tebi wodate, ja šym
i tobu!“ tón pyta tež w mērnej myřli šerščeje mēra po-
dobny być. Šdžej šu wučjomnižy pšchishli, tam bu mēr,
šudý buchu wobrocjene, rjeřařy njewšćnikow rořřlamane. Ale
doteř je tola tať wjele njemēra na šwěće, duž řallincž
řašo to šlowo: „Měr na šemi!“ jaťo šhodowne napomi-
nanje mješ šo šbžžymni řironami řtata runje w tyč ty-
dženjač, šdžy šo naš šud šotnje na nowowšlyby do řhe-
žorřimoweho řejma. Wš řawý wóřabý, doma, kiž řeje
w njejednoće, řjednaje šo, pšchindže řebi napšchěžimo,
šdžy je Wóh wam še šwójim wjednanřim řtutom na-
pšchěžimo pšchichot! Wudžmy pšbli mēra! Š temu pať
je řjeba, šo tež řteřimy ja dopjelnjenjom šlowa: „Na
čłowjeťač dobre špodobanje!“

3. Wřhi Jeřufšowej řchčejenizy praji šłš i nješejš:
„To je mój luby řyn, nad tořymž ja dobre špodobanje
mam.“ Wřches towarřimo i tym Šbžžnikom, nad tořymž
w počnym mērie špodobanje Bóže wotpočowalše, budžemy
džeci špodobanja. Duž prošymy wo šnadu ša šwój-
e hřeči a mój pšches nowe žimjenje w řhobnju ša řkřę-
řuřom šo džatomi wšowolacž, jaťo džeci pšchd nim
řhobžić, kiž ša najwřšchijši wotřtyřnjemy kóž wóřřladaja,
jeřo špodobanje pšches žimjenje dožić. Wř řamoprati!
Jenož pšches njeho budžče čłowjeťo špodobanja, niž

Dobre pošeststvo do hčiveta

Prėduje vschēm — Veshlesem;

Sbuz nam šhinu dny a lėta,

Nash je dom — Zerušalem;

Spodobanje Bože mamy,

Čžečej a šywalbu Bohu damy! —

U.

W patoržizu.

Nėto hižom piched mnohimu lėtami, jako bėh hiščejde i w B. na šchuli, mējdy tődy ras w patoržizu do hodoownych prėbniow hič. Pėchi pučchowach, a wjetich džel sam bjes towarščow. Pőbže wjeczor w Božu nōž pichidbėch i lubei wjeřzy, mojej domjazej.

Wschelle myšlenja a wobteřbownaja šabawjadu mje na drőy, najwjaży pał hodoowne. Spytach tež „poščuchacz“ na rospuščach, taž bėšče mi to moja stara worwa derje wustładowala; ale hač runje njebėh do toka štyt, kiz dbyi šo tola pichi „poščuchanju“ na jemu napibacz, njeblizčejde šo mi ani najšbnadnitič štyh dychow, jeno dober buhč mi wobdawoma, a jedyn tychle siewi šo mi ras tak jašnje, šo to hač do bženšničeho dnja šabycz nje-mōžu.

Še to nėt piches pošta lėt, dha džel tež w patoržizu i w B. Šato šo i mėjtu W—gam blizach, šo hižom tšetro smėrlašče. Ša tšwatach piches mėjtu. W nimohiču pnytny tu a tam, tak šo na šawicěrowanje hodoownych ičtomilow hotowachu.

Spėchnje bėh mėjtu pichetročiz, nėt pošastach wonfach pichi pořrebnichčju, šo bych trochu wuščuchnył. Bohrebnihčžo třejašče bėh, čšity, šymli ptoičej, a šaby i šoka štejašče wulki šтары ičmrojot, na kotreboj hatojach wjele stow puščichych křytalow šo btyhčejšče. Čšičhina třejašče na semi, a na njebiu šawicěrowachu šo tychazy a šajo tychazy křojnje hodoownych hweščlow.

Šamny mēr! — — — Tola šdho jaščtychach? Njebėšče to žaločejazy hōb maledo dželčej? Štupid do wrotow pořrebnihčej. Wozny row bėšče namjetany; na nim lėčži dželčoj. Wšono šbyhujče: Šuba mačejka, moja luba mačejka, pōjče domoj, pōjče domoj!

Še to wobha šyrotla. Nan je jej hižom piched wjele lėtami jemjet: mač je šo ja nju šaraka, je šo prōgowala, je dželata wo dnjo a w nozy. Nėt špi w semi, njemōže šwojemu dželčej žanu hodoownu hweščty šawicěčej, njemōže žadny dar, haj ani šibitu wobohemu žartu poščejčej.

Njepečej, wobha tšudžinka! Twōj Wōtž na njebiu je hiščejde žityu a čže njewopuščej.

Šandžel, šmitny jandžel pichštypi i rowu, wotolcha dželčoj, wja je mifolčujwe a ruku, wopuščej i nim pořrebnihčžoj a wjebžejde je i mėjtu.

Ša štejad satorhnyem, moja wutroba horješče šo i nutrowoj, njemōžach jandžela i wocžow puščejčej, hješwōlnje šbedžich ja nima.

Prėnju hašu pichetročizhtaj. Hodoowne šchomny hodoowu šo we wješč wotnach. Šandžel pał njepřoblaty ani i prawizy, ani i lėwizy. Šahobnje wjebžejde šyrotu dale hač na tořboščoj. Wješed wulke, puyčnej kšėju jeneho bohaczta pošaita tšwilk. Potom třečejde i lošta do njeje.

Tež tu šbedžich ja nima. I šdho dbywjad widžej? — We wulke šwje hweščejde šo hromada hweščlow, a křebža nič lėsejše jeničti šynt bohaczta na marach. Wōbla štejašče wobohi na a tamačej ruzy, jcho wocži hyslowačej a jcho wutroba tšeprejatčej w njewurčelowej štytločej. Š čšim dha šym tajše tšwostanje šokžut, mōj Wōž! mōj Wōž! žaločejšče wōn hješwōlnje.

Šandžel derje wjebžejde, šo bėšče bohaczť hač botal šwojeho šynta wjychiče wješčho lubowal, šo bėšče ja njeho šchowal a hromadžit a šmitnočej njeinal, — a tak jcho nėtto hwešdomnje lėčypašče. Wōn pichštypi tcho dja i njemu, pošaja je šwojce njebješej třešnojcy na wobu šyrotku, kotruž hiščejde ja ruku bžeržejde, a — — bu njewidomny.

Bohaczta wutroba bėšče taž pšchemēnjena, Wōži jandžel bėšče ju pšchemēni, bėšče na ras mješka a šmitna. Wōn pichšja šyrotku ja šwoje dželčoj a mėjšeje třečty w duščy.

Šolny radobčej wulupitř štrabž na hašu a hysčach, tak jandželjo na njebiu špewachu: Čžečej buž Bohu we wješčotčej, mēr na semi a čšlowjetam dobre špodobanje!

H. J.

Dobra rada.

Nėbdu šo nėlajti mučomžy šwojeho wučerja woprašča: Knijs wučerjo, kak dotho šmēm hreščičej? Wučerj wotmolwi: Tak dotho hač dželčej; jeno džel do kjerčej šo wobroč.

Mučomžy wješče wotēbže, bōrly pał na šwojim pučju pošaita a wrēči šo šajo i šwojemu wučerjej, jemu tu praščej pichēpōložiwitř: Šdycha wumru? — Wučerj dželčej: Šo čši njewēm prajčej; buž tebi radžu: buž tődy džel i kjerčej hotowaj a pomyl šebi wješčnje: bychli nėtłeto wumrjet, kak-tež-to by šo mi we wēčnojčej kšto? —

F.

Škuda šyrotla.

(Wotražowanje.)

We Prawicjanškim mtynje bē šo tu njebželu wulke pšchemēnjene štalo. Wopřodnju njemujzy, jako bē mtyntez mtyntez nēbže šajoh a mtyntez šama doma, bē i njej Šenlez šmōtra na wopytanje pichšchja. Tej žonej pichi šchalzy tšojaja šedžo to a tamne šledžejšče. Šenlez šmōtra bē šhōnita, šo je Šurt fe Šmōdewom do Šulez šohol, a wōna bōrly šhōna, šo je šo to žėitny bla štalo. Duž wōna počja powjebacz, šchōž bē wo tychle ludžoch hysčhata. Šo bohātšwo, kotrē je šebi Šan nahromadžit, prajejše wōna, je i lutyh hrečom hromadu šprapan; krej a hysly nad Šanowymy pjenjelami wšaja; tajše njeprawe šubko nišdu njetyje; jeničti třečit, kiz je i njeprawbu wotrowany, tawšynty šejerje; Šan a jcho dšowka štaj najbōrčej hješbōžnikaj w šwojim domje; Wōže tšwostanje štaj šebi hižom i tym šaštšyžitoj, šo štaj šo pichčejno te šhōbje hysročej i šchibowuščizjanjo a i hroymny tšicōmny pichčejčžanjom šabžeržotaj. Ša luba Šenlez šmōtra i žyla ničjo dobreho a šhwalobneho wo Šmōdew Šanu a jcho Šhrylčej njewjebžejde a i wutrowom derjenēnjemom wot žėitny i tajše hōlan wotrabčejde. Wšwntez mačeri šo wutroba je štorojšju pielnješče, jako tajše powjelijde hysčejšče. Wōna njebē hysčejde ženje i Šurkom wo žėitnyje rēčžala a nėt šo jej bojojčej a hroja na wutrobu lēhōčejtej, šo šnadž je šo dženka i Šanex ludžimi nėtal do šlaba šaplett.

Nunje tal je šo mtyntez uanej šejšto. Wōn bē šebi wototo dweju čšapru šajit, njebjelšti ropu šo wotlėk a preež šchōl, nikomu pał njeprajit, tež niz žonje, hōže pōidže. Šemu ta wēž i tej žėitnyu na wutrobje lėsejše a wōn bē šo teho bla do Šulez i lubemu towarščej pobal, kiz mėjšeje pšchēčelštwu w Šulezach, šo by šo wola teho trochu naprašchōwal, šajzy ludžo Šmōdewy w Šulezach žy. Šam pał njebē ničjo dychneho najšonit. Šuntčezan wuj bē jemu prajit: Čžejtež tu šwojeho jeničžeho šyna do hysčejšwa a njepboža ponōričej? Njewēšč dha, šo je Šmōdew Šan šwoje wulke bohātšwo i hrečom hromadu šrēč, šo je jcho dšowka hroja tak po čšlė tak tež po duščy, šo je pošna jėda a šawijče, a šo je

to brěch a haniba, tak štaj tejsko lět tu šhudu šyrotu, bratrowu dźwotku, čwiliwaloj? Njebójščy žo ty brěcha, so čhaješ tajtu holžu, laž Křtysta je, šyrowjenu jeničjemu pětnewu šynej brachčyščy? Š jenym škowom, mlynk bē wot šmufceščanšeho wujia toľamo šty-
pať, ičtož bē mlynkowa wot Seněz smótry nolyšnika. Wšchitko
pať, ičtož bē štyhčat, jemu t wutrobje džěšče, a dofelž šywojeho
šyna lubowaješe, hnybaješe jecho to žalošnje, jo bē jecho tam
póšťat, dofelž šo šoyeješe, jo drje moħt šo dačž šajlepicž a wo
Křtystu roždičž.

„Njeje Šurk hiščěje dom?“ prašaječe šo wón rošmjeršany,
jato bē šo wóžčiz: „ja njewěm, hđže džěňa tať doľho woľtawo“.
„Šcho dha taľo maľa?“ prašaječe jecho žona, „wšchaf šy
dženša tať šty a hladajšy tať hrojnje!“

„Wš, ničjo njeje“, wón wotmolwi. „Ty šy toľa prawje štupa
była, jo šy Šurkej džěňa wotpuščizła, do šluzž bičž.“

Na tajte maćšnje šwarjeješe mlynk žyčički wječor. Zemu
nřebē ničjo prawe. Wón činiščeje tať hrojnje laž hewaf ženje a
hđžž dajžije jecho žona šmewacž, šahoběječe wón na nju, jo ta
řebi ženje raby njewóždičže a šudna plačaf šapocja. Ničjo
pať mlynk mjenje šnječž njemóžěječe, hačž šylyš šywojeje žony.
Wón ju wutrobnije lubowaječe, teho dla, jato jejne plačanje wíže-
šje, bē jemu wutrobnije žel, jo bēšče tajti hrojnju pščešćimjo njej
byť. Wón jej džije šamječječž njemóžěječe, ičto jecho čwiliwaloče,
a wušypa nēř pšchod njej žyta wultu šarofčy šywojeje wutrobje.
Wón šo jej wuľna, jo se předyb hžim j škowčez Žanom wo tutej
žewitnje rěčžat, jo je něřo j nowa na njeho pšhat a Šurka j lištom
tam pšhat, jo je ta wěž j pšchajšo jenož wuľnyšlena, jo se pať
wot šmufceščan wujia lute njewšalobne wěžy wo Žonu a jecho
džowazy štyhčat a jo njemóže dočafacž, šo by Šurk dom pšchěhoť,
a šo jo mjelčjo pšči řebi boji, jo by šo jemu ta bohata Křtysta
moľba lubičž. Š temu mlynkowa wšchitko pomjebaječe, ičtož bē
wot Seněz smótry šwonika, a žyle šjednana šyrowjenu muijej šy-
wofače wuľožičž, tať wjele šěje by byto, šdy by řebi Šurk šhudu
šyrotu wšat.

Wo tym njehajšče mlynk ničjo štyhčěčž. Wón wječerjeječe
a dofelž Šurk hiščěje njepšchěbž, džěšče do řoža. Mlynkoma pať
žataječe na šyna. Wšoloko džehacijž tón pšchěbž a šwpi wjeřetky
do štynu, mačřert lubojnje ruku šficež a doľwy wječor prajo.

Wš, ty šy tať wšehelenu, mój šyna, prašaječe wona šyčujjo,
jato by ty j nawoženju byť. To ja tež šym, luba mačřetka, rjetnu
Šurk, ja šym nawoženja, jeli wy t temu šywoje požohnowanje dačže!
Mačř pšči tnyš škowacž wobľenje a jeje ruťa šchepjetošče, jato
jemu wotmolwi: Moje džěčjo, njęřortu, wot tajšje wažnjeje kročjele
twojejo žiwjenja řože wotwibuj.

Nunje teho dla šym tať wjeřetky, džěšče Šurk, dofelž šo
nabžijam, jo budu prawje škowomju. Na to pať šo mačř hiščěje
bóle řtřiž a šo prašaječe: je dha wona „haj“ prajila? Šaj
wotmolwi Šurk, wona je moja njewjesta! Še dha Žan tež pšči-
šwotit? Šyčhowajšče wona dale. Ššo řunějo pohľadny Šurk na
mačř a rjetnu: tón? nē! teho ja hiščěje njewjaju a njehšym jecho
wížat. Dha šy ty j jecho džowtu Křtystu wšcho wotřěčat? pra-
šaječe šo wona. Wš, nē, wotmolwi wón, ta luba Emma je moja
njewjesta, ta šudna šyrotu, totruž wy tať wutrobnije lubuječže! Š te
šym jo ja džěňa pšchod wšohom šlituit.

Na to štytny mačř šywoje ruzy a šěhny šyľšojtej wóčži
t njeběham, wšehete šyčujjo: Řnježe, twoje mjeno budž šywalene
bo wěčžnowčže!

(Pšchěchobnje škowčenje.)

Wšchelake t bliška a t daloka.

— Řaž štyhčimju, pšchěbžže na měřto šnjeja duchowneho
Řichžjana, řiz je ja řararja w Řokęřaz pštojeny, řnješ řandibat
Wbžj ja pomozneho duchowneho do Wubeflez.

— Šchřwóřt 3. januara 1907 řmęjny w Wubeflezach
w Řogęřz hofčęřoz wječor 1/8 hobj. řerbřti wječor. Wšchelazy
řpřewarjo šy šywoje řoľufuľufowanje pšchęčęčelnje pšchěľubili. Řkutne
a wjeřete, pšobęne a narodne řpřewy řudža šo wotmęnacž. Wřeb-
niřmo řongęřneho wotbžęľenja je w ruzy t řantora Šsmoly a
t tym je pšchěľucharjam řižom wšřtořęž data, šo řudža pšchęčęne
řpřewy řubne a t wuľtořnowiřku pšchęďnowchowane. Tež ja řęčęne
pšchęďnowčje je šo pškarawa. Řřetore řnježny j wšchady čhęďba
pšchěľucharjom pšchę narodne defkamazije řwjeřęčęž. Šwřęďčęřila
ręčž pať budže na Řiřchala řřenzela, nęhđušchęho Wubeflezanřeho
duchowneho, řpominačž, řiz je řerbřfenu ľubęj řibřiju w ľubęj
mačřęnej ręčži do ruki dať a řotrebož řmjerjny džet bē ľęřba
pšchęď 200 ľętami. — Šastpu je darmo. Ľudomne nęřřte řiřę-
čęžjanře řwřębjne wječorty řy pšchęž jata wopřtane bęľ; nęřto
čhęmy řpřšnacž, hačž tež Šserbio řebi řpřnu a řchęčęžjanře řa-
bawu wažjo. Wšchitře pšchęčęňenja řy w řerbřtej ręčži. Řřbžy, řiz
řywoju mačřęřnu ręčž ľubuje a Šserbow řerbřte řpřewy řad řtyřch,
budže wutrobnije wítany.

— Řnješ wuřęčž Ľill w Šchęčęňzy je šywoje řpřuhowanje
wóľbchowńšnje w Řunžlanwje řižom 2 řęčę po řpřnim řpřuh-
owanju řhwalobnje wobřat. Wřchęčę Šchęčęňczanře řchulřęje
gmejny je, šo by prawje doľho jato wuřęčž w Šchęčęňzy
wóřat, wšehęje dofelž je šo řmęřu řřowowaf, tež řerbřtu ręčž
wutnucž, tať mōže šo t maľymi do řhule řastpuřjazym džęčęžmi
řerbřti řowmotwęčž.

— Ľ Ľarřęje řapocņnje šo nowy móřt wot ľarřęje řahy na
Dražžžanřtu drowu maricž. Ša nawęčęřowu řtronu budže to
wulře položęnje. Šchęřowowacž budže řižow, dofelž tam žyle pšchę-
řhodne žiwjenje wotmęľřnje.

— Nawowuľiwolenje do řhęřřowřoweho řejma řmęje šo
25. januara pšchęřchodneho ľeta. Wřchitře řtronu řy na wóľbne
wojanjenje řetuja. Šđyž je hewaf w řowowym čhęku męř
w řhawym žiwjenju, budže wón tón řręčž pšchę wóľbnu řaru
męřny a řoľęny.

Ř rozpominanju.

Tať nęřorty řywoju řhudobu je řižu a řowomot pšchřřřwowa.

Wřuľwól řadřchjo řchředowenje, řuľži řanibay řęřřřř.

Dalřšče dobroćwolne dary ja wšohje armenřřte řyrotu t pomozu w nuřy:

přchęš řnjeja duchowneho Řichžjana w Wubeflezach:
Ř. we W. Debř. — hr. 60 np.
Ř. w B. — „ 50 „
Šchřřt nawřowabžęny — „ 80 „

Řromabžę 1 hr. 90 np.

W mjenje wobřich řyrotow wutrobny džat.

Wóľęž, ředafřor.

„Řomhaj Wbžj“ njeje jenož pola řnjeřow
duchownýřch, ale tež we wřchęch pšchę-
dawarňřch, „Šserb. Řowin“ na wřchach
a w Wubřřchęnje doľřacž. Na řchřwóřęž
ľeta plačž wón 40 np., jenotľiwę čřiřřla
řo řa 4 np. pšchędawaju.

Z njebies mana
Njeeh 61 khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokreŭ 61!

Budawa po kóŕcu roboty w Szmolerych kwiŕciŕstwie w Budyŕŕŕinje a je tam ŕa iŕtmoŕitlŕnu pŕedpŕatu 40 np. dostac.

Ważne je, to bi spočiatk Zanowego ewangelija runje ja jenu njebeļu hobowneho cšaja jato teŕti wuimoleny; pšchetoj hobowna powiejz a myšote myšle, kotrež Zano murjekuje, majo tošame brjediščičešo, — Wuimōžniza bŕweta, totehož ſeſenjaſ Matthej a Luſafaj nam w žlobje powujetaj jato džeŕaſto, Zan paſ nam jeho pšchebſaja jato jeſničſtonarodženeho we Wōtza klinje; tamnoſ džiwtaj na jeho cšajne ſpočatſaj, tōn wuſbehuje jeho wečne bŕgje a ſtuſtowanie. Brjedy hačj wuſtaje japoſtſotl Zan ſkſt Zeluſkowneho wuimōženja na ſemi wopſiſuje, Zan wōn jeho kraſnoſč pola Wōtza pšcheb woczi ſtaja. „W ſpočatku wō to ſlowo, a to ſlowo bē pola Wōtza, a Wōh bē to ſlowo“, taſ wōn ſpocjina. Wſy ſ teho poſuſuowamy, to werny Wōh wōt wečſnoſčē ſem ženie w myſl ſamym njebe wotſamſjeny bŕj; ale tož ho cšlowita bŕbi ſ prēmim wotſomitom ſwojeho naſtačja ſnuſtſkownje ſlowo cšjini, tež hdyž jo rōt njemurjekuje, taſ wuprawoſade ho Woje bŕgje hŕjom w ſpočatku, t. r. do ſtworjenja bŕweta a cšaja, we ſlowje. Džež paſ je ſlowo, tam je rēč jato wuraſ myſlſmo a ſjewjenja. Eſo wotewrēč, bē po taſkim Woža wola wot wečſnoſčē ſem. Zebſla mjenjuje nam Zan Woža we ſwojim prēmim liſe — Luſboſč, po-ſnamjenitiwſi ju jato bŕgje Woje; pšchetož Luſboſč ſnuſtſkownoſč wotanſuje, nočſje ſz ſama bŕgje a žada drube

bucze, kotremuž chze ɣo ɣobudźelicz. To, pšches czož pał ɣo wona ɣobudźelicz, je ɣlowo. A tole ɣlowo, wot węcnoŝe pola Woħa, t. r. rozbjełne wot njeħo a tola najwuźŝeħo i nim ŝednoczene, bė ɣamo Woħ a i Wołzom runeħo bójŝteħo bucza. So po tajim wuras „ɣlowo“, kotryž japoŝchoł Jan wo Woħim Sęynu trzeba, žane wureczane ɣlowo njeje, ale so je i nim bójŝta woħoba męnjenja a to ta Woħeħo jenićtonarodźeneħo Sęyna, nam t węcnemu ŝoħu ŝełowjeceħo, to je je 14. a 18. ŝtuczłi jaħnje widzeć. Spominjene mjeno je Jan drugeħ woħobje bójŝteħo bucza woħebje tehobla pšchijowuik, doleć je tónle jenićtonarodźeny Sęyn jako rőt Wołza woħebje w nowym teŝtamencie i cłowjełami rēczał a jim jecho radu t wumóženju jich duŝchow woŝiewjał.

Pšches bójŝtu mōz węcneħo ɣlowa buchu wšchē wēzy ŝtworjene; jich žiwjenje bė we nim, a we žiwjenju bełŝe ɣwētto po Woħej podobnoŝej ŝtworjenych buczow. Tak jiewi ɣo něto tuta bójŝta woħoba — ɣlowo, žiwjenje a ɣwētto — w ɣwēce, wot njeje ŝtworjenym; ale cžemnoŝe w ŝtoženym ɣwēce njeje ɣwētto pšchijała, runjež bechu cłowjełojo na ŝħadajomne ɣwētto ležbłlwi težinjeni. Pšchetōž ŝħečenił Jan bjełŝe jemu jako ɣwēdł a wuwolał do prjeħy a pšchijowjełeħe jecho pšchitħad do cžemneħo ɣwēta, ɣo runajo ŝerniczę, ɣłōnzu pšchetħadaję, kotraž wobłēdnye a ɣo ŝħułi po jecho ŝełħadženju.

Ģižom dawno bełŝe ɣebi tón Knjež židowŝti lud ŝa ɣiwōŝtowo wuwolil; tola tež tón jecho jako ɣwojeho Sōb-žniła we wēze njeprichipōŝna a ŝtorezi jecho wot beħje. Ženo nad nětotrymi, kotřiž jecho pšchijachu, mōžełŝe ɣo jecho bójŝta mōz wuwolajac, nad tymi pał tež ģacž na najtra-ħniłcho; pšchetōž wōn jich ɣebi runęch ŝezini: bječzi naj- wuŝchjeħo Woħa ɣameħo! Cželny narod cłowjełow bječzi Woħe njećini, tež bħyž woni wot Włraħama wotħħadjeju; ale wot Woħa ɣameħo durbja ɣo woni pšches jecho ɣlowo t temu i nowa narodźeć.

A wuprawdže ŝezini ɣo něto węcny Sęyn Woħi, kiž bė ģižom w ŝpocatkju jako ɣlowo wot węcnoŝe pola Woħa a i nim werny Woħ, cžeto a krej, t. r. wōn cłow-ŝtu naturu, ŝezjeħi ģreħa cłiħečęazu, tat pšchija, ŝo ģo jako bójŝta woħoba, kiž je Woħ nade wšchittim, ģam ponizi, tež runje tat wēnje cłowŝte bječęo i cžetom a krowu a, tež druhy cłowjełojo, i ģħubym ģħubjenym cłowjełom buę a mjeŝ nimi ģbolicž potny ģnaby a prawdy. Szwęczę japoŝchotłjo beču teħo ɣwēdę a ģu, njeħžimajo jecho pšch- jateje niŝtoŝe, i wocžomaj wōbēli jecho traħnoŝe, tajtuž niħtō meč njemōje, ģħiba jenićtonarodźeny Sęyn wot Wołza.

F.

Ma wobsamknjenje lēta. Czaħ a węcnoŝe.

(Psaln 90.)

Ģlōħ (519): Woħužjeł tón ģlōħ waħ wōla.

Czaħ a węcnoŝe — dał je i Woħa! —

Raħ t Woħu naħba wjebeħe droħa,

Ģħyž wērne Woħe bječzi ģny;

Naħŝe Woħ je wuħtowanje;

Ģħyž jecho mamy ŝpobobanje,

Dje domoj t njemu pšchijōmę;

Wōn wumrečę ludžom da,

Kiž w ɣwojey moħy ma

Wšchittōn wōdęch. —

Duħ ģħwatajmy

Tu i zuħoby,

So domoj t ģerčitwu dozpimy!

Aħħaž lēt ɣo pšchēd nim minu,

Raħ bjeł, a runo ŝežneħi ŝħinu,

Raħ mōħna ŝtraħa nimo du;

Jało reħa ŝpēchneħe ģħwata,

Raħ ģōn, a jało trawa bata

Je t ģmjeręci. — ģndžo ģaħnu;

To ģnēto twōi dołōnja,

So dny ɣo poħħubja

Ram, o Knježe!

Ty woŝiewič,

C čmy poħħajič

Ma ģwētto ģreč, jōn ŝoħudžič.

Naħŝe žiwjenje je kōtke,

Ģħyž ģacž ɣo i ģħwēmi chze ɣlōbke,

Je prōja, ģħiħba pobyto;

Ģt ɣo ģħybombeħat minu

Ram ruče. wōħombbeħat ŝħinu,

Raħ bħchmy i ģħwattom wjełŝi ɣo

Wreč i cžaħ ģnadbcho

Do traja zuħoby

Ludžo ģmjeriti.

Wucž, Knježe! naħ

Szwōi wuħteč czaħ,

So pšchijōmę na Woħi twaħ!

Ma twaħ ģeħnječowu chęmy

Dōnč, kotřiž i cžaħ domoj bęmy

Pšches wšchēte tudę tħęħnoŝe;

Naħŝečej je ɣwojey ģnadu

Naħ, Knježe! rano, ŝo nam t padu

Szo noħa ŝwōzno njeħunje! —

Ģħyž ģħwilotak naħ ģu,

Raħ ŝwēčel ŝoħo ty,

Knježe Woħo! —

Wuđ mly nam,

Kiž mōžełŝ ģam

Raħ domoj dołwječę t njebeħam! —

U.

Nowe lēto.

A pšchelupęje w Pařiŝu nowe lēto ŝčtęwo jecho bječęeħerjow pšchijōbjeħu jemu t nowemu lētu ŝtože pšchęć. „Lubo mi je. ŝo ŝeje pšchijęłi“, wōn t nim bječęe, „ħym ɣebi ģižo na woħ po- mħħitwoiħi ja kōžbeħo i waħ pał ģromadŝu 15 frankow pał biłŝiju pšchijotowal. Mōžečę něł wōłeć; radŝu pał wam, ŝo bōłŝeħe ɣebi Woħe ɣlowo wuwolili.“

Naŝtatičji i nič, i kłobukom w ruzy, wotmolwi: „Wħy ɣebi raby biłŝiju wjał; ale ģleječę, luby ģnjeħe, ja cžitac njemōžu! Ze- li ŝo wam teħo bla prawje je, dħa bħyč raby —“ — „Wħ raby te 15 frankow mēł“, pšchelupę bječęe; „ħym wam ģwobobine wo- lenje woŝtajił, tudę ģu wone.“ — Druhi a tječzi tež wšchēłe nujowaze pšchijōmę njenowawŝi najebacž wuħwalowanja, i to- trymž pšchelupę biłŝiju pšcheporucęwōwŝe, pjenjeħy žadoŝčtę. Ženož poħlēdni, młodubŝti cłowjeł, bječęe: „Sa ɣebi biłŝiju wšchę waħu, wo tōtřežj prajęce, ŝo je tat doħwa a wuħa.“ —

„Prawje takle, mōj pšchęčęło“, pšchelupę bječęe, wmi tudę tute biłŝiju a cžitaj w njej pilnje! — Jało něto młoby muž tħyħ

Ve jednacích hodžinách wustupichčaj w smochez dworje w kufcechaj i woja a buščtaj wot žana a škryšty rjenje witanaj a do jstwy rjenje nufowanaj. Škryšta noščelje horje, ščtož mōščelje a mēščelje a po hwaščnje dšćelje wona do hornjeje stwy a žurf pytalče, hōže by ėmtu wuščělšit.

Žafo bēščtaj žan a mtynt kamaj, šapocza tōn, ho čže dženka hwojemu jeničjemu ludowanemu hujnej žonu brachščitčej a ho by jemu lubo bylo, hōy by žan t temu „haj“ prajit. — O! w iwehe-toščej praju ja „haj“, šawola tōn i mōžnym hōškom, a dawam lubjerad hwoje požohowanaje.

Na to hōwmo wolalče mtynt hwojeho hyna a tōn stupi do jstwy, ša ruku dšeržo hwoju lubu ėmtu, kotraž hō čžetwjenjelče laž rjana rožička. Mtynt štyhu jeju ruzy hromadu a žohnowalče jeju a poštrowi jeju jato namoženju a njewjestu.

Žafo to žan widželje, njedwalčej wōn hwojimoj wočzomaj wēričej, a roščajowščij buh bē wōn t woshladanju, laž by Ŗotowa žona byt, podobny na hōlowy stot. Ščto dychi to rēlač? šawola wōn hñewnje! Šm! wotmolwi mtynt, to čžu ja tebi wu-žoščej.

Ža wčžera na tebe piščaj, ho čže mōj hyn hebi twuju dšowku bracz. Ža hebi myščaj, šo šprawnu wuj hwojeho bratra šawotajenu dšowku jato hwoju dšowku dšeržej, a teho dla ja njemylščaj na škryštu, ale na ėmtu. Wčžera je mōj hyn šam tudy pobyl a šo i tej šyrotu šlabač; ty hō pričebu hwoje „haj“ t temu wuprajit, a duž to w Ŗožim mjenje piščj tym woshlajne.

Žan čžinjelče mjesowčož laž krahobč, kž je šo w prudlačj popadnjat. Žurf pač bē na to myščit, šo njebj šetlita došto trala, a bē do konjenzja šhwatal a šonje šapščahčej. Duž stupi wōn do jstwy, woja ėmtu ja ruku a šiwalče nana, a po malej šhwili hēščajzu wšchitzy tšjo we wošu. Wješčajče ėmtinu ščhijnu šobu bracz? prajelče žan. — Mē, wotmolwi žurf, tu my wam datimj a čžerjelče j šwora, šo wōš jenož tak šetlajče. Šonjej pač bēž-ščtaj, jato byščtaj kamaj wēščjčit, kat wušt ščaz wnoaj hwojenu knjelej dom wješčtaj.

Žafo pač škryšta wotjēdženje woja šaščyčha, piščifšočej wona a prajelče hō hwojeho nana: njebē dha ničej i tej žentim? wščaj šo wnoaj hžjōm šašo prečej wješčtelaj. Žan da jej na wplistu, šo jej šuby šaščejšeršolachu a šaprašny tšžne durje, šo bē w žyhtm šuščohitwje ščyščej.

Žurf, ža mēščelje hwoju njewjestu na wošu, čžerjelče na najšlōščim pušču do Prawiz. Prawičenjejo pač, hōyž stareho mtyntez nana a jebo hyna a šobu na wošu mōdu hōlzu wuhla-dachu, tščajšedhu hōwma je špōščijnanjom. Došto njetrjelče, šo wšchitzy šhoničhu, kat je hebi mtyntez žurf hwoju njewjestu, tu šhodu smochez šyrotu piščiwjel, a piščihadžomachy i wješčelom, jemu wutrobnje hōže piščej. Wješčor dšžičitaj žurf a ėmta te knjelej duchowanemu, šo by jeju na piščihodnu njedželu na šlčžy piščipowjedač. Ša dwe njedželj bē šlawny šwač w Prawičanščim mtynje, na kotraž bēdhu wšchitzy dobtj piščejelčej a šuščōž piščeproščeni, a pišči šotremyž mēščelje mtyntez mačž nanajnušiwčjo, šo by hwojim hōwmo hōščem pētnje poščiwowala a hwoju pošlōdnju hōščiznu jato šuščowa šwetu woshlata. Wo šwašy šapocza pač šo we mōdyčy mtyntez domje šbožowne a wješčel mandželšte žiwljenje. Šaž janžel bē ėmta do domu štwipa, piščetōž žohnowanje Wože a šame hōže tšžerjelče piščes jeje pilnoščej a ludomolčej w nim a šlaraj mtyntez čłowjetaj šo ženje njelajelčitaj, šo bē hebi jeju hyn tu šhodu šyrotu ja žonu wuščiwit. Piščičej dženka wnoaj njemōžetaj došč wupowjedač, šajtu luboščej wnoaj na šhwatoku hwojeho žiwjenja wot hyna a piščihodnje dšowki wužiwataj! Šlaj, tu je šo t hōwmo šhwatowe piščma wērne wopotačalo: tōn knjes wuwože teho šhudeho, hōyž woča, a tu šyrotu,

kž žaneho pomožnika njemēščelje (Šiob 29, 12); wōn napščejčjwo šleji šardym, ale poščiznym šawa wōn šwadu. (1. Ščtr. 5, 3.)

Wēroščelje to hō dale bōle woshwōščelčej w žanowym domje. Šrēni čšaj šo tym podobnu njepolača šo wōn niščje, piščetōž wōn hō šanibowalčej piščeb ludžimi, kž hō jemu šmēčaju. Ša šetlorty čšaj pač bē wōn šašo jow a šam widžerč, a šhwalečej hō i hōščeljom a nabuwowanjom hwojeho šohatčaja a wuščebowščej hwoju škryštu jato najšohatčaju njewjestu po žyhtm kraju. Šola ničtō mo nju njewjodželče, hačž na pošlebe žetny padoč i mēla, šotremuž hō jeje pjenjelju ludžaju, i njej šwač hōtawalče. Žan pač bē runje prawy njekničžomnik, šōš njerodny čłowjet. Žan a škryšta i nim do mēla čžehnjitaj. Šow hō pač nēč jeju hūščenstwo šapocza. Žon mōby piščihodny hyn, doščelž hōščiwmo hwojeho piščihodneho nana šnajelče, njedžetajče ničjo, ale šyščajče w šotčmahaj pičo a hraj. Šhōyž wōn wješčor pjany dom piščihidž, hūbeč žonu a jeje nana. Šhōyž jemu piščerj njedawalčitaj, čžinjelče doht, kotryž dychelčitaj šapračičej. Žan, tōn štapy a lašomny čłowjet, hō hñewalče, šo po šrotim šhori a wumrije. Ša dšeržac šit bē to žyle wušte šamojenje, kotraž bē škryšta hwojemu mušej šobu piščinjelča, piščejčinjene a wona a jeje muž hō i šhudošu a i šufu bēdželčej. Škryšta nēč je šyščitajnuaj wočzomaj na hwojeho muža dēba wolalče, hačž wōn, doščelž w šamej pianočej žiwju, napošledku hūbjeny šōž woja a w ščpitalu wumrije. Wona nēč, žyle šubowšunjena, šo i tym žiwjelče, šo t ludžom na plošanje hōščelčej a šōžbože tež najmžičycho dšžta rada šladalče, šo by nēšote šroščti warbowmačž mōhla.

Wšohja škryšta, ty naš wuščičj špōščaj, ščtož hwojate piščmo praji: Wjeprawe šubto njetjel!

Wšchelake i bliska a i daloka.

Š špōščičžja. Piščebhuda herščteje hōwoneje prēdaščteje konferenzy knjes šarat Wšrotaj w špōščičžej je wot ewangelščo-lutherskeho krajneho konsistorstwa powjelčej doštaj, šo šmē šo po woshlanenju konferenzy wubaty „šedmory wēruwšuwatšči ščlčlajnič“ jato piščidamč i šerštim špēwaščim piščj Woščj knžibach špēwadž. Knježa duchowni čžyži nēšto šterje a ščpe f. Ššmolerčej šiwelčej, ščto ščlčlajnič hō hwoje woščaby tričabaj.

— Šaž tšžbenja šhoničmju, šo w Wubefčezaj 3. wuštšeho wōlža w Wogtež hōščenzu šerščti wješčor wotdžeržj. Tuteho woščewjenja šmy hō wšchitzy wutrobnje wješčelšil a čžemny hō šarjabowarjam a wščēm šobuščufšowarjam piščes šohaty wopyt dšawowadž. W Wubefčanzškej woshlotinje a woščadže šmy wjele Ššerbow, ale šerščti wješčor piščejče mēli njekšimj. Čžim bōle hō na njōn wješčelšim. Šaž na šarjabowanje šhoničmju, je ša špēwy a piščednoščti hōščaje štarane a wščē piščednoščti šmēja šo w poščizny dčžu, kaž šo to pola naš Ššerbow wšchubže žaba, a w šerščej rēči a w šarōnnej myšli, ščtož je w najščim wōtčžinjy hūšto šiwim čšaju ša naš jara dobre a nušne. Šaž šo tšžbenja šiwj, je šašup darmo. Šotom ma potajšim tež tōn najšhwidšči šladnoščej, rjane špēwy a piščednoščti w lubej mačželnej rēči ščyščejč a wješčor w pētnym towaščtwje piščebuyč. Duž, Ššerbio, piščihodny ščtwōrt wješčor 1/8 hōyž, do Wubefčej na šerščti wješčor!

„Womhaj Wōh“ njeje jenož žowa knjesow duchownych, ale tež we wšchach piščedawarščach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Wudyščinje doštadž. Na ščtwōrčej šeta plačej wōn 40 np., jenotšime čžišča šo ja 4 np. piščedawaju.